SAKSAN JOHTAJAN
JA VALTAKUNNAN-
KANSLERIN

ADOLF HITLERIN

PUHE VALTIOPÄIVILLÄ
BERLINISSÄ TOUKO-
KUUN 21 PÄIVÄNÄ 1935

YLIPAINOS »SINIRISTISTÄ» 1935

SAKSAN JOHTAJAN
JA VALTAKUNNAN-
KANSLERIN

ADOLF HITLERIN

PUHE VALTIOPÄIVILLÄ BERLINISSÄ TOUKOKUUN 21 PÄIVÄNÄ 1935

KUSTANNUS-OY. VASARA
HELSINKI

Toukokuun 21 p:nä 1935 Saksan johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitler esitti valtiopäivillä Berlinissä suuren valtiollisen puheen, joka poliittisissa piireissä kaikkialla maailmassa, mutta varsinkin Euroopan suurvaltojen taholla herätti tavatonta huomiota. Kun tämä puhe aikana, jolloin maailmanrauhan säilyminen näyttää olevan hiuskarvan varassa, on ennen kaikkea voimakas ilmaus Saksan rauhantahdosta, on se tahdottu saattaa suomalaisenkin yleisön tietoon sitäkin suuremmalla syyllä, koska sanomalehtien rajoitetuista selostuksista täällä on saatu siitä kokonaisuudessaan vain puutteellinen käsitys.

Kansanedustajat!
Saksan valtiopäivien jäsenet!

Valtiopäivien puheenjohtaja, puoluetoveri Göring on valtakunnanhallituksen toivomuksesta kutsunut valtiopäivät tähän istuntoon, jotta Teille Saksan kansakunnan edustajina voitaisiin antaa ne selitykset, joita minä pidän tarpeellisina Saksan hallituksen kannan ja päätösten ymmärtämiseksi kaikkia meitä koskevissa aikamme suurissa kysymyksissä.

Siinä tarkoituksessa puhun Teille ja samalla koko Saksan kansalle. Mutta sen lisäksi puhun myös kaikille niille muualla maailmassa oleville, jotka joko velvollisuudesta tai mielenkiinnosta ponnistelevat luodakseen silmäyksen näihin heitäkin koskeviin kysymyksiin. Pidän onnena voidessani antaa sellaisen selityksen tältä paikalta, koska siten ennen kaikkea vältytään siitä vaarasta, mikä kokemusten mukaan useimmiten on kahden kesken tai pienissä piireissä pidettyjen keskustelujen erilaisilla tulkinnoilla ja jotka sitten tietenkin vain osittain voidaan tehdä julkisuudessa tunnetuiksi.

Sellaisen selityksen antamista tällä tavalla pidän varsin tarpeellisena juuri sen vuoksi, koska se paitsi oikeutta, asettaa minulle myös velvollisuuden olla täysin avomielinen ja aivan

suorasukaisesti puhua erilaisista kysymyksistä. Saksan kansakunnalla on oikeus vaatia tätä minulta ja olen päättänyt noudattaa sitä. Olen usein kuullut anglosaksilaisissa maissa valitettavan, että Saksa olisi luopunut juuri niistä kansanvaltaisen valtiomuodon periaatteista, joita nämä maat pitävät erityisen pyhinä. Tämä käsitys johtuu suuresta erehdyksestä. Saksassakin on »kansanvaltainen» valtiomuoto. Kansallissosialistisen valtion nykyinen saksalainen hallitus on samalla tavalla syntynyt kansan tahdosta ja on samalla tavalla vastuussa kansalle. On aivan samantekevää, miten suuren äänimäärän eri maissa jokaisen kansanedustajan täytyy saada. On maita, joissa vaaditaan 20,000 ääntä edustajaa kohden, toisissa taas riittää 10,000 tai 5,000, ja vielä toisissa vaaditaan 60,000 tai enemmänkin.

Saksan kansa on 38 miljoonalla äänellä valinnut edustajakseen yhden ainoan kansanedustajan. Tämä on ehkä eräs olennaisin ero toisten maiden olosuhteisiin verraten. Mutta se merkitsee sitä, että minä tunnen olevani vastuussa Saksan kansalle juuri samoin kuin mikä hyvänsä parlamentti. Minä toimin sen luottamuksen nojalla ja sen toimeksiannosta.

Saksan kansalla on sen vuoksi oikeus vaatia sellaista selitystä kuin tämänpäiväinen, jossa peittelemättä ja avoimesti pohditaan kysymyksiä, jotka koskevat, ei ainoastaan muuta maailmaa, vaan vähintään yhtä paljon Saksan kansaakin. Sillä:

Minun täytyy kansakunnan johtajana ja kanslerina ja valtakunnanhallituksen päämiehenä valitettavasti monta kertaa tehdä päätöksiä, jotka jo sinänsä ovat tarpeeksi raskaita, mutta jotka tulevat sitäkin raskaammiksi sen tosiasian vuoksi, ettei minulla ole mahdollisuutta vastuullisuuttani jakaa tai sälyttää sitä toisille. Niin minulla on vähintään toivo antaa kansakunnan itsensä luoda silmäys minua askarruttaviin ajatuksiin helpottaakseni siten heidän ymmärtämystään niiden päätösten ja toimenpiteiden suhteen, jotka ovat ajatusteni tuloksina. Mutta mitä vaikeampia nämä päätökset ovat, sitä mieluummin tahtoisin saksalaisena tehdä toimintani kaikista heikkouden ja pelon vaikutteista riippumattomaksi ja saada sen sopusointuun omantuntoni kanssa Jumalan edessä ja sen kansan edessä, jota hän sallii minun palvella.

Kun edesmennyt herra valtakunnanpresidentti tammikuun 30 p:nä kaksi vuotta sitten antoi tehtäväkseni uuden hallituksen muodostamisen ja valtakunnan asioitten johdon, niin miljoonat kansalaisemme — ja heidän joukossaan useat isänmaallisetkin — epäilivät minulle asetetun tehtävän onnistumista. Vahingonilo ja suru rinnatusten täyttivät siihen aikaan vielä niin rikkinäisen Saksan kansan. Sillä asemamme näytti olevan toiveikas vain sisäiselle vihollisellemme, jota vastoin todelliset ystävät pitivät sitä sanomattoman surullisena. Useilla aloilla oli kansallinen elämä mitä ankarimmin uhattu.

Joskin monille — ymmärrettävistä syistä — taloudellinen romahdus näytti ennen kaikkea uhkaavalta, niin syvällisemmät huomioitsijat olivat kuitenkin selvillä siitä, että se olisi vain jälkiseuraus. Monilukuisten sisäisten syiden taloudellisesti välttämätön vaikutus johtui osaksi yhteiskunnallisista, osaksi järjestelypoliittisista syistä, mutta jotka kuitenkin olivat ennen kaikkea moraalisluonteisia. Tarvittiin siis hyvin suurta rohkeutta, ettei tehtävien suunnattomassa paljoudessa, toivottomalta näyttävässä tilanteessa ja kaikkien käytettävien keinojen rajoittuneisuudessa jouduttaisi epätoivoon, vaan käytäisiin heti käsiksi työhön kansakunnan jälleenkohottamiseksi kärsimyksistään ja rappiotilastaan.

Taloudellisesti meillä oli vastassamme seuraava tilanne:

Neljä vuotta kestäneen sodan jälkeen, joka jo sinänsä kansantaloudelle kokonaisuudessaan oli aiheuttanut hirvittäviä vahingoita, voitolliset vastustajat pakottivat Saksan kansan alistumaan sellaiseen rauhansopimukseen, joka, vailla kaikkea poliittista ja taloudellista järkeä, tahtoo sodan lopussa vallinneet voimasuhteet tehdä kansojen elämän oikeudelliseksi perustaksi ikuisiksi ajoiksi. Ottamatta ollenkaan huomioon taloudellisia elämänvaatimuksia ja lakeja, niin, jopa suoranaisesti niiden vastaisesti toiselta puolen kuristettiin taloudelliset mahdollisuudet, mutta toiselta asetettiin kaiken todellisuuden ulkopuolella olevia suoritusvaatimuksia. Yleis-

merkinnän »korvaus» nimessä seurasi Saksan talouden tuhoaminen. Tästä alkeellisimman taloudellisen ymmärryksen käsittämättömästä syrjäyttämisestä johtui seuraava tilanne:

1. Kansakunnalla oli liikaa työvoimaa.

2. Sillä oli suuri tarve korvata totuttua korkeata elintasoaan vastaavat, sodan, arvojenlaskun ja korvaussuoritusten takia riistetyt tavaransa.

3. Se kärsi omasta ahtaasta asuma-alastaan johtuvaa elintarpeiden ja raaka-aineiden puutetta.

4. Kaiken tämän auttamiseksi tarvittavat kansainväliset tavaramarkkinat olivat liian pienet ja sitä paitsi niitä yhä edelleen supistettiin lukuisilla käytännöllisillä toimenpiteillä ja määrätyllä pakollisella kehityssuunnalla.

Meidän silloisten poliittisten vastustajiemme taloudellisesta ymmärryksestä antaa huonon todistuksen se, että he vasta sitten alkoivat huomata rajoittamattomien, niin, usein jopa käsittämättömien vaatimusten jatkuvan täyttämisen mahdottomuuden, kun heidän tällaisen suhtautumisensa seurauksena ei ainoastaan Saksan kansantalous ollut tuomittu auttamattomasti tuhoutumaan, vaan myös muiden maiden talous alkoi seurata esimerkkiä.

Mutta tämän hulluuden tuloksena oli Saksassa pysähtynyt teollisuus, tuhoutunut maatalous, rappeutunut keskiluokka, hävitetty kauppa, ylen määrin velalla rasitettu yleistalous, kauttaaltaan epäjärjestykseen saatettu

rahatalous, kuusi ja puoli miljoonaa luetteloitua, mutta todellisuudessa yli seitsemän ja puoli miljoonaa varsinaista työtöntä!

Jos tahdottiin ryhtyä yksin tätä taloudellista sekasortoa vastustamaan, niin jo sitä varten tarvittiin hyvin lujia päätöksiä. Saksan kansakunta kykeni ennen sijoittamaan ihmisrunsautensa rajoitetulle asuma-alalle niiden riittävien elinmahdollisuuksien ansiosta, jotka sille osanottonsa vuoksi kansainväliseen maailmantalouteen avautuivat. Niin kauan kun tämä edellytys oli olemassa, niin 67 miljoonan ihmisen omat sisäiset elämänvaatimukset ahtaalla saksalaisella asuma-alalla eivät ainoastaan olleet turvatut, vaan nuo ihmiset olivat myös hyödyllinen taloudellinen tekijä muulle maailmalle. Maailmansodan kulku ja varsinkin sodanjälkeisen politiikan seuraukset voivat olla sikäli klassillisena, vaikkakin hirvittävänä vastaväitteenä sitä lyhytjärkistä mielipidettä vastaan — joka ennen sotaa valitettavasti vallitsi useiden valtiomiesten ajattelua — että jonkin eurooppalaisen valtion taloudellisia etuja edistettäisiin parhaiten jonkin toisen valtion taloudellisella tuholla.

Mutta Saksan kansakunnan taloudellinen rauhanajan rasitus toiselta puolen samoin kuin sen maailman- ja sisätaloudellinen sortaminen toiselta pakottavat jokaisen valtionjohdon, tahtoipahan se tai ei, mukautumaan oleviin olosuhteisiin.

Me kaikki olemme vakuutetut siitä, että kaikkien valtioiden taloudellisen omavaraisuuden

ajatuksen ehdoton toteuttaminen, sellaisena kuin se nykyisin uhkaa ilmetä, on korkeammasta näkökulmasta katsoen epäviisas ja saattaa tuloksiltaan olla kaikille kansoille vain vahingollinen.

Taloudellisesti katsoen on epäviisasta tehdä luonnollisista maanviljelys- ja raaka-ainealueista keinotekoisesti teollisuusmaita ja päin vastoin pakottaa täyteenkansoitetut teollisuusvaltiot alkeelliseen raaka-aine- tai jopa raaka-ainekorviketuotantoon. Euroopalle saattaa tästä kehityksestä olla joskus hyvin epämiellyttäviä ja pahoja seurauksia. Mutta tämän korkeammasta taloudellisesta näkökulmasta katsoen epäviisaan pyrkimyksen muuttaminen ei valitettavasti ole yksin Saksan mahdollisuuksien rajoissa. Juuri siinä määrin, missä puutteellinen kansainvälinen kauppavaihto velvoittaa meidät ostojen rajoitukseen, on — ettei saksalaisen työvoiman annettaisi mennä rappiolle — joko itse koetettava tuottaa puuttuvat raaka-aineet tai, milloin se ei ole mahdollista, korvata ne. Mutta tämä tehtävä voidaan ratkaista ainoastaan suunnitelmallisesti johdetun talouden avulla. Se on vaarallinen toimenpide, koska kaikki suunnitelmatalous voi hyvinkin helposti aiheuttaa virkavaltaisuutta ja siten tukahduttaa ikuisesti luovaa yksityisyritteliäisyyttä. Mutta kansamme etujen nimessä me emme voi toivoa, että kommunismia lähentelevällä taloudella ja sen vaatimalla tuotantoenergian lamauttamisella vähennettäisiin tarjolla olevan työvoimamme

mahdollista yhteisaikaansaannosta ja siten yleisessä elintasossa aiheutettaisiinkin selvää huonontumista parannuksen asemesta. Tämä vaara vielä suurenee sen tosiasian nojalla, että jokainen suunnitelmatalous aivan liiankin helposti kumoaa taloudellisesti parempien ainesten valikoinnin ja heikompien tuhoutumisen ankaria lakeja tai ainakin rajoittaa niitä takaamaan vähäarvoisimmankin keskinkertaisen kyvyn säilymisen suuremman kyvykkyyden, suuremman ahkeruuden ja kunnon kustannuksella ja tulee siten yleishyödyn rasitukseksi.

Kun me siis tällaisista käsityksistä huolimatta olemme lähteneet tälle tielle, niin se on tapahtunut mitä ankarimmasta välttämättömyyden pakosta. Mitä kahden ja puolen vuoden aikana on suunnitelmallisen työnhankinnan, suunnitelmallisen markkinasäännöstelyn ja suunnitelmallisen hinta- ja palkkamuodostuksen aloilla saavutettu, pidettiin vielä muutamia vuosia sitten kerrassaan mahdottomana.

Se onnistui vain siitä syystä, että me näiden näköjään niin kuivien taloudellisten toimenpiteiden taakse asetimme koko kansakunnan elävän työtarmon.

Mutta sitä tarkoitusta varten täytyi ensin hankkia lukematon määrä asiallisia ja psykologisia edellytyksiä. Varmentaaksemme kansallisen talouden toiminnan oli ensiksikin välttämätöntä saattaa ehdoton rauha palkka- ja hintamuodostuksen ikuiseen vaihteluun. Edelleen vaadittiin, että myönteiset edellytykset

vapautettiin kaikista korkeampia kansantaloudellisia etuja palvelemattomista vaikutteista, s.o., että molempien leirien palkka- ja hintapolitiikasta elävät luokkajärjestöt lakkautettiin. Niin työnantajien kuin työnottajienkin taistelujärjestöjen hajoittaminen vaati johdonmukaisesti näiden eturyhmien ylläpitämien ja niitä sen vuoksi tukevien poliittisten puolueitten poistamisen. Tämä taas pakotti uuden järjestelmällisen ja joustavan valtiomuodon voimaansaattamiseen ja uuteen sisäiseen valtakunnan ja valtion rakennustyöhön! Mutta jos mieli kaiken tämän merkitä enemmän kuin puhtaasti ulkonaisia järjestelymuutoksia, niin silloin täytyi itse kansa kasvattaa uuteen yhteiskunnalliseen ajatteluun ja elämään. Pelkkiä tehtäviä, joista jokainen erikseen vaatisi vuosisadan toteutuakseen ja joiden johdosta jo on kansoja ja valtioita murskautunut. Mutta jos sellainen ohjelma, joka joko kokonaisuudessaan onnistuu tai jonka jo edeltäpäin täytyy kaikissa yksityiskohdissaan epäonnistua, tahdotaan toteuttaa, niin silloin onnistuminen riippuu kahdesta edellytyksestä, nim. vallitsevasta rauhasta ja käytettävänä olevan ajan pituudesta.

Me saksalaiset voimme vain valittaa, että muu maailma yhä vieläkin niin vähän vaivautuu objektiivisesti tutustumaan siihen, mitä Saksassa on viimeisten kahden ja puolen vuoden aikana tapahtunut, ja ettei tutkita sen maailmankatsomuksen olemusta, mistä nämä aikaansaannokset ovat yksinomaan lähtöisin.

Sillä päämäärä samoin kuin tehtävien suorituskin, jotka nykyiselle Saksalle antavat luonteenomaisen leimansa, ovat yksinomaan lähteneet kansallissosialistisesta ajatusmaailmasta, ovat luettavat kansallissosialistisen puolueen, sen järjestön ja sen oman pursuavan toimintatarmon ansioksi. Saksassa on kahtena viime vuotena suoritettu vallankumous, joka on suurempi kuin mistä nykyajan ihmiskunnalla keskimäärin on tietoakaan. Tämän vallankumouksen laajuus ja syvyys eivät ole kärsineet siitä säälistä, millä se kohtelee entisiä vastustajiaan. Sillä tämä sääli ei ole suinkaan lähtenyt heikkouden tunteesta, vaan paljon enemmän vuorenkorkuisen etevämmyyden vakaumuksesta sekä itsetietoisesta, mitään järkkymättömästä voitonvarmuudesta.

Tätä uutta Saksaa ei voida sen takia verrata entiseen Saksaan. Sen aatteet ovat yhtä uudet kuin sen teotkin.

Porvarillisen eläköön-isänmaallisuuden henki on poliittisesti määräävänä tekijänä voitettu juuri samalla tavalla kuin marxilaisen internationalismin taipumuksetkin.

Kun nykyinen Saksa asettuu kannattamaan rauhaa, niin se ei tee sitä heikkoudesta eikä arkuudesta. Se esiintyy rauhan puolesta eräältä toiselta näkökulmalta, siltä, mikä kansallissosialismilla on kansasta ja valtiosta.

Kansallissosialismi ei näet näe jonkin kansan pakollisessa sulattamisessa johonkin toiseen olemukseltaan aivan vieraaseen kansaan mitään

pyrkimyksen arvoista poliittista päämäärää, vaan sellaisen tuloksena ainoastaan oman kansan sisäisen yhteyden vaarantamisen ja kansan voiman heikentämisen pitkiksi ajoiksi. Sen oppi torjuu siis johdonmukaisesti kansallisen yhteensulattamisen ajatuksen. Samalla on myös porvarillinen usko mahdollisesta »germanisatiosta» torjuttu. Sen vuoksi on sekä toiveittemme että tarkoitustemme vastaista riistää vierailta kansanaineksilta heidän kansallisuutensa, kielensä tai kulttuurinsa ja pakottaa heidät vastaanottamaan vieras, saksalainen. Me emme kehoita ketään muuttamaan epäsaksalaisia nimiä saksalaisiksi, päin vastoin: me emme toivo sitä. Meidän kansallinen oppimme näkee siis jokaisessa vieraan kansan kukistamiseksi ja hallitsemiseksi tarkoitetussa sodassa tapahtuman, joka ennemmin tai myöhemmin sisäisesti muuttaa ja heikentää voittajan ja lopulta tekee sen itsensä voitetuksi kansaksi.

Mutta me emme myöskään usko siihen, että Euroopassa kansallisesti voimakkailta kansoilta kansallisuusperiaatteen aikakaudella yleensä voitaisiin riistää kansallisuus.

Viimeiset 50 vuotta tarjoavat siitä enemmän kuin kylliksi opettavaisia ja varoittavia esimerkkejä. Euroopan kansallisuusvaltiot eivät voi missään tulevassa sodassa — vastustajien hetkellisiä heikkouksia lukuunottamatta — saavuttaa enempää kuin vähäpätöisiä ja tehtyihin uhrauksiin verraten täysin vastaamattomia kansallisten rajojen korjauksia.

Mutta yhtämittainen sotatila, mikä sellaisten pyrkimysten johdosta luodaan yksityisten kansojen välille, saattakoonpa se erilaisista poliittisista ja taloudellisista etunäkökohdista tarkastellen näyttää hyödylliseltäkin, tuottaa kansoille ainoastaan kärsimyksiä ja onnettomuutta. Veri, joka Euroopan mantereella on 300 vuoden aikana vuodatettu, ei ole missään suhteessa tapahtumien kansallisiin tuloksiin. Ranska on sittenkin pysynyt Ranskana, Saksa Saksana, Puola Puolana, Italia Italiana. Mitä hallitsijasukujen itsekkyys, poliittiset intohimot ja isänmaallinen hämäännys näköjään syvällisiäkin valtiopoliittisia muutoksia ovat verivirtojen avulla saavuttaneetkin, niin kansallisessa suhteessa ne ovat aina koskettaneet vain kansojen ulkokuorta, jota vastoin niiden perusolemus on tuskin ollenkaan muuttunut. Jos nuo valtiot olisivat murto-osankaan uhrauksistaan käyttäneet järkevämpiin tarkoituksiin, niin tulos olisi varmasti ollut suurempi ja pysyvämpi.

Kun minä kansallissosialistina avomielisesti lausun tämän käsitykseni, niin mielessäni on vielä seuraava perustelu: Jokainen sota nielee kaikkein ensiksi parhaiden ainesten valiojoukon. Mutta koska Euroopassa ei ole enää yhtään tyhjää paikkaa, niin jokainen voitto — perusluonteista eurooppalaista pulaa ollenkaan muuttamatta — voi aiheuttaa korkeintaan jonkin valtion väkiluvun numerolisäyksen. Mutta jos se on kansoista niin tärkeätä, niin voivat ne kyynelien asemesta päästä siihen yksinkertai-

semmalla ja ennen kaikkea luonnollisemmalla tavalla.

Terve sosiaalipolitiikka voi syntyväisyyttä edistämällä muutamissa vuosissa lahjoittaa kansakunnalle oman kansan lapsia enemmän kuin mitä sodalla voidaan saada vieraita ihmisiä vallatuksi ja alistetuksi.

Ei! Kansallisosialistinen Saksa tahtoo rauhaa mitä syvimmästä maailmankatsomuksellisesta vakaumuksesta. Se tahtoo sitä edelleen siitä yksinkertaisesta, alkeellisesta käsityksestä, ettei mikään sota ole omiaan poistamaan yleisen eurooppalaisen pulamme olemusta, vaan kylläkin sitä suurentamaan. Uusi Saksa tekee valtavaa työtä sisäisten vaurioittensa korjaamiseksi. Ei mikään meidän luonnollisista suunnitelmistamme tule täytetyksi ennen 10—20 vuotta. Ei mikään esilleottamistamme aatteellisista tehtävistä voi täyttyä ennen 50:ntä, ehkä ei ennen 100:kaan vuotta. Minä olen kerran aloittanut kansallisosialistisen vallankumouksen liikkeen luomisella ja siitä lähtien johtanut sen toimintaa. Minä tiedän, että me kaikki saamme kokea ainoastaan ensi alun tästä suuresta mullistavasta kehityksestä. Mitä muuta kuin levollisuutta ja rauhaa minä voisinkaan toivoa? Mutta kun sanotaan, että tämä on vain johdon toivomus, niin voin antaa siihen seuraavan vastauksen: Jos vain johtajat ja hallitusmiehet tahtovat rauhaa, niin itse kansat eivät ole koskaan sotaa toivoneet!

Saksa tarvitsee rauhaa ja se tahtoo rauhaa!

Kun minä nyt kuulen erään englantilaisen valtiomiehen suusta, etteivät sellaiset vakuutukset ole mitään ja että vain kollektiivisten sopimusten alla oleva nimikirjoitus on vilpittömyyden takaus, niin pyydän mister Edeniä samalla ajattelemaan, että joka tapauksessa on kysymys »vakuutuksesta».

On monta kertaa paljon helpompaa kirjoittaa nimensä sopimusten alle, pidättyen sisimmässään kantansa viimeiseen tarkistukseen ratkaisun hetkellä, kuin koko kansakunnan edessä täysin julkisesti omaksua sellainen politiikka, joka palvelee rauhaa, koska se torjuu sodan edellytykset.

Minä olisin voinut panna allekirjoitukseni kymmeniin sopimuksiin, eikä sittenkään noiden toimenpiteiden merkitys olisi ollut samanarvoinen sen selityksen kanssa, minkä minä Saarin kansanäänestysasian johdosta olen Ranskalle antanut. Kun minä Saksan kansakunnan johtajana ja valtuutettuna koko maailman ja kansani edessä annan vakuutuksen, ettei Saarin kysymyksen ratkaisun jälkeen Ranskalle tulla esittämään mitään alueellisia vaatimuksia, niin tämä on suurempaa rauhan tukemista kuin moni allekirjoitus monessa sopimuksessa.

Minä luulen, että tällä juhlallisella vakuutuksella on itse asiassa molempien kansakuntien välinen, kauan kestänyt riita tullut poistetuksi. Me annoimme sen tietoisina siitä, että tämä ristiriita ja sen yhteydessä tehdyt uhraukset eivät kummankaan kansakunnan taholta ole

missään suhteessa niiden kohteeseen, joka, ilman että sen mieltä olisi koskaan kysytty, yhä uudelleen on tehty niin suurten kärsimysten ja onnettomuuksien aiheeksi.

Mutta kun tällaiselle vakuutukselle annetaan sellainen arvo, että se otetaan vain »tiedoksi», niin silloin ei tietänkään jää meillekään mitään muuta mahdollisuutta jälelle kuin ottaa tämä vastaus samalla tavalla »tiedoksi».

Kuitenkin minun täytyy tältä paikalta panna vastalause jokaista yritystä vastaan, jonka tarkoituksena on arvioida vakuutusten arvo eri tavoin kulloinkin tarpeen mukaan. Kun Saksan valtakunnanhallitus vakuuttaa Saksan kansan nimessä, ettei se halua mitään muuta kuin rauhaa, niin tämä vakuutus on joko täsmälleen samanarvoinen kuin sen allekirjoitus jossakin erityisessä sopimusmuodostelmassa, tai muutoin tämä sopimus ei voi olla enemmän arvoinen kuin edellinen juhlallinen vakuutus!

On omituista, että kansojen historiallisessa elämässä esiintyy usein varsinaisia käsitteiden arvonalennuksia, jotka vain vaivoin kykenevät kestämään terveen järjen kritiikin. Maailma on esim. näinä aikoina elänyt kollektiivisen turvallisuuden, kollektiivisten sitoumusten jne. nimenomaisessa vimmassa, joilla kaikilla näyttää ensi silmäyksellä olevan asiallinen sisällys, mutta jotka lähemmin tarkasteltaessa vähintään jättävät tilaa monenlaisille tulkinnoille.

Mitä tarkoitetaan kollektiivisella yhteistoiminnalla?

Kuka määrää, mitä kollektiivinen yhteistoiminta on ja mitä se ei ole?

Eikö käsitettä »kollektiivinen yhteistoiminta» ole 17 vuoden aikana tulkittu mitä erilaisimmilla tavoilla?

Minä luulen osuvani oikeaan sanoessani, että monien muiden oikeuksien ohella Versaillesin sopimuksen voittajavallat ovat myös pidättäneet itselleen oikeuden vastaansanomattomasti määritellä, mitä »kollektiivinen yhteistoiminta» on ja mitä se ei ole.

Kun katson asiakseni tältä paikalta harjoittaa kritiikkiä tätä menettelyä kohtaan, niin se tapahtuu siinä mielessä, että ennen kaikkea siten voidaan saada selvyys valtakunnanhallituksen viimeisten päätösten syvällisestä välttämättömyydestä ja herättää ymmärtämystä todellisia tarkoituksiamme kohtaan.

Kansakuntien kollektiivisen yhteistoiminnan nykyinen ajatus on alkujaan ja olennaiselta osaltaan Amerikan presidentin Wilsonin henkistä pääomaa. Sotaa edeltäneen ajan politiikan määräsi enempi yhteisiä etuja omaavien kansakuntien välisten liittojen ajatus. Syystä tai syyttä tämä politiikka tehtiin kerran maailmansodan puhkeamisesta vastuulliseksi. Tämän sodan loppua kiiruhti — ainakin mitä Saksaan tulee — Wilsonin 14:n pykälän oppi ja myöhemmin täydennykseksi tulleet kolme pykälää. Niihin oli varsinaisesti ihmiskunnan samantapaisen onnettomuuden torjumiseksi sisällytetty seuraava ajatuksenkulku:

Rauha ei saa olla yksipuoliseen oikeuteen perustuva rauha, vaan yleiseen tasavertaisuuteen ja siis yleiseen oikeuteen perustuva rauha. Sen pitää olla kaikkien sovinnon, aseistariisuutumisen ja siten kaikkien turvallisuuden rauha. Tämä huipentui kaikkien valtioiden ja kansakuntien kansainvälisen kollektiivisen yhteistoiminnan aatteeksi kansainliitossa. Minun täytyy tältä paikalta vielä kerran vakuuttaa, ettei ollut yhtään kansaa, joka sodan lopulla olisi halukkaammin tarttunut näihin aatteisiin kuin saksalaiset. Saksan kärsimykset ja uhrit olivat verrattomasti suurimmat kaikista sotaan osaaottaneista valtioista. Luottaen näihin lupauksiin saksalaiset sotilaat laskivat aseensa.

Kun v. 1919 Saksan kansalle saneltiin Versaillesin rauha, niin samalla lausuttiin ennen kaikkea kansojen kollektiivisen yhteistoiminnan kuolemantuomio.

Sillä kaikkien tasavertaisuuden sijalle tuli voittajien ja voitettujen välinen luokittelu. Yhtäläisten oikeuksien sijasta tehtiin ero etuoikeutettujen ja oikeudettomien välillä. Kaikkien sovinnon sijasta alettiin rangaista voitettuja. Kansainvälisen aseistariisuutumisen sijaan riisuttiin voitetut aseista. Kaikkien turvallisuuden asemesta saatiin voittajien turvallisuus.

Kuitenkin Versaillesin rauhansopimuksessa nimenomaan määrättiin, että Saksan aseistariisuminen tapahtuu ensiksi vain sen vuoksi, että toisten aseistariisuutuminen tulisi mahdolliseksi. Ja nyt voidaan jo tästä yhdestä esimer-

kistä todeta, miten paljon kollektiivisen yhteistoiminnan aatetta ovat vahingoittaneet juuri ne, jotka vielä tänä päivänä sitä suuriäänisimmin puoltavat.

Saksa oli täyttänyt rauhansopimuksessa asetetut vaatimukset suorastaan yltiöpäisellä kiihkolla: rahataloudellisesti rahataloutensa täydelliseen tuhoon, kansantaloudellisesti talouselämänsä perinpohjaiseen hävittämiseen, sotilaallisessa suhteessa täydelliseen maanpuolustuksettomuuteen saakka! Toistan tässä suurin piirtein vielä kerran saksalaisten sopimustentäyttämisestä ne tosiasiat, joita kukaan ei voi kieltää:

Armeijassa hävitettiin:

59,000	tykkiä ja tykinputkea,
130,000	konekivääriä,
31,000	miinanheittäjää ja -putkea,
6,007,000	kivääriä ja karpiinia,
243,000	konekiväärin piippua,
28,000	konekiväärin lavettia,
4,390	miinanheittäjän lavettia,
38,750,000	tykin ammusta,
16,550,000	käsi- ja kiväärikranaattia,
60,400,000	räjähdyssytytintä,
491,000,000	käsiaseen patruunaa,
335,000	tonnia ammushylsyjä,
23,515	tonnia kartuushin- ja patruunanhylsyjä,
37,600	tonnia ruutia,
79,000	ammusten valinkaavaa,
212,000	puhelinkonetta,
1,072	liekinsyöksijää jne., jne.

Edelleen hävitettiin:
Rekiä, kuljetettavia työpajoja, tykkivaunuja, tykkien etuvaunuja, teräskypäröitä, kaasunaamareita, entisten sotatarviketehtaiden koneita, kiväärinpiippuja.

Ilmataisteluvälineitä hävitettiin:
15,714 hävittäjä- ja pommituslentokonetta,
27,757 lentokoneen moottoria.

Merellä hävitettiin:
26 suurta taistelulaivaa,
4 rannikkopanssarilaivaa,
4 panssariristeilijää,
19 pientä risteilijää,
21 koulu- ja erikoislaivaa,
83 torpeedovenettä,
315 sukellusvenettä.

Ja vielä hävitettiin lisäksi:
kaikenlaisia ajoneuvoja, kaasutaistelu- ja osaksi kaasusuojeluvälineitä, käyttö- ja räjähdysaineita, valonheittäjiä, tähtäyslaitteita, etäisyys- ja kaikumittausvälineitä, kaikenlaisia tähystyslaitteita, hevosenvaljaita jne., jne., kaikki lentokone- ja ilmalaivahallit jne.

Siten on Saksa suoranaisessa itseuhrautuvaisuudessa puolestaan luonut kollektiivisluontoisen yhteistyön kaikki edellytykset Yhdysvaltain presidentin ajatusten mukaisesti.

Nyt, ennen kaikkea Saksan tällaisen aseistariisuutumisen jälkeen, olisi maailman puolestaan pitänyt ottaa samanlainen askel tasavertaisuuden toteuttamiseksi. On vain todistus tämän käsityskannan oikeudesta, ettei toistenkaan

kansojen keskuudessa ja toisissakaan valtioissa ole puuttunut kehoittavia ja varoittavia ääniä, jotka puolsivat tämän velvollisuuden täyttämistä. Tahdon mainita tässä vain muutamia näistä ei varmaankaan nykyisen Saksan ystäviksi luettavista miehistä, osoittaakseni heidän selitystensä avulla, että ne ovat väärässä, jotka jonkinlaisessa muistamattomuudessaan eivät enää tahdo tietää mitään siitä, ettei rauhansopimus sisältänyt puheenalaista aseistariisuutumisvelvollisuutta ainoastaan Saksalle, vaan myös muille valtioille.

Lordi Robert Cecil, brittiläisen neuvottelukunnan jäsen Pariisin rauhankonferenssissa ja brittiläisen neuvottelukunnan johtaja aseistariisuutumiskonferenssissa (Revue de Paris 1924, N:o 5):

> »Versaillesin sopimuksen ja muiden rauhansopimusten varustusmääräykset alkavat esipuheella, joka kuuluu seuraavaan tapaan: 'Tehdäkseen alun kaikkien kansojen yleiselle sotavarustusten rajoitukselle mahdolliseksi, Saksa sitoutuu tarkasti ottamaan huomioon seuraavat maa-armeijaa, merivoimia ja ilmaliikennettä koskevat määräykset.' Tämä esipuhe sisältää sopimuksen. Se on hallitusten juhlallinen vakuutus kaikille kansanvaltaisille valtioille, jotka ovat allekirjoittaneet rauhansopimukset. Jollei tätä vakuutusta noudateta, niin rauhansopimuksilla aikaansaatu järjestelmä ei

voi olla pysyväinen, ja jopa osittainenkin aseistariisuutuminen tulee ennen pitkää lakkaamaan.»

Paul Boncour huhtikuun 8 p:nä 1927 kansainliiton valmistavan aseistariisuutumiskomission kolmannessa istunnossa:

»On oikein, että Versaillesin sopimuksen V osan esipuhe koskee niitä sotavarustusten rajoituksia, jotka asetettiin Saksalle varustusten yleisen supistamisen edellytyksenä ja edelläkävijänä. Siinä eroitetaan jopa hyvin tarkasti Saksan varustusten rajoitukset kaikista muista samantapaisista varustusten rajoituksista, joita historia tietää sotien päättymisen jälkeen asetetun ja jotka muuten yleensä ovat osoittautuneet verrattain tehottomiksi. Tällä kertaa on vaatimus asetettu — ja vasta se antaa sille kaiken arvon — ei ainoastaan yhdelle sopimuksen allekirjoittajista, vaan se on pikemminkin velvollisuus, moraalinen ja oikeudellinen velvoitus toisille allekirjoittajille käydä käsiksi varustusten yleiseen rajoitukseen.»

Hendersonin selitys tammikuun 20 p:nä 1931:

»Meidän täytyy saada parlamenttimme ja kansamme vakuutetuksi siitä, että kansainliiton kaikki jäsenet pakotetaan kannattamaan tätä yleisen aseistariisuutumisen politiikkaa niillä juhlallisilla velvoituksilla, joita kansainvälinen oikeus

samaten kuin kansallinen kunniakin meille asettaa.

Täytyykö minun kansainliiton neuvostossa muistuttaa siitä, että sopimuskirjan 8:s artikla, Versaillesin sopimuksen V osan esipuhe, Locarnon konferenssin loppupäätelmät ja kokouksessa joka vuosi v:sta 1920 tehdyt päätökset osoittavat, että samanlainen vastuu koskee tässä asiassa kaikkia kansainliiton jäseniä? Kaikki olemme ottaneet kantaaksemme velvoituksia, ja jos me emme niitä täytä, niin meidän rauhalliset aikomuksemme voidaan saattaa epäilyksen alaisiksi. Kansainliiton vaikutus- ja arvovalta kärsisivät siitä.»

Briandin selitys tammikuun 20 p:nä 1931:

»Maani nimessä yhdyn niihin vakuuttaviin sanoihin, joilla puheenjohtajamme on avannut istunnon — — —. Minä uskon kuten Tekin — minulla on ollut tilaisuus sanoa se jo usein — että ne velvoitukset, joihin kansat ovat mukautuvaisesti sitoutuneet allekirjoittaessaan kansainliittosopimuksen 8:nnen artiklan, eivät saa jäädä kuolleiksi kirjaimiksi. Ne sisältävät pyhän velvoituksen, ja maa, joka tahtoisi päästä niistä vapaaksi, menettelisi kunniattomasti.»

Belgian ulkoministerin Vandervelden, Belgian rauhanvaltuuskunnan jäsenen lausunto helmikuun 27 p:nä 1927:

»Tästä lähtien on edessämme seuraava pulma: Joko toisten valtojen on pienennettävä armeijoitansa samassa suhteessa kuin Saksan valtakunnanpuolustus, tai rauhansopimus käy kestämättömäksi, ja Saksa ottaa itselleen oikeuden pitää sotavoimia, jotka kykenevät puolustamaan sen alueen koskemattomuutta. (Hyvä!) Näistä tosiasioista voidaan vetää kaksi johtopäätöstä: ensiksi, että kaikki valvontatoimenpiteet ovat tehottomia, ja toiseksi, että aseistariisuutuminen joko tulee yleiseksi tai sitä ei tapahdu ollenkaan.»

Sama ulkoministeri lausui »Populaire»-lehdessä joulukuun 29 p:nä 1930:

»Versaillesin sopimuksesta tehtäisiin paperipalanen, ellei täytettäisi sopimuksen moraalisia ja oikeudellisia velvoituksia, joilla voitettu Saksa pakotettiin riisuutumaan aseista siinä tarkoituksessa, että valmistettaisiin maaperää toisten aseistariisuutumiselle.»

Lordi Robert Cecil radiopuheessaan joulukuun 31 p:nä 1930:

»Kansainvälinen aseistariisuutuminen kuuluu meidän tärkeimpiin kansallisiin etuihimme. Emme vain yhtä kertaa, vaan useita kertoja olemme ottaneet velvoituksia vähentää ja rajoittaa maailmansodassa voitollisten kansojen sotavarustuksia täydennyksenä sille aseista-

riisuutumiselle, johon olemme entiset vastustajamme velvoittaneet. Hävittäisimme kaiken luottamuksen kansainvälisiin sitoumuksiin, ellemme täyttäisi sitä, mitä olemme luvanneet. Sen ohessa on minun silmissäni toisarvoinen merkitys sillä, jos me tässä tapauksessa jäisimmekin vastausta vaille entisten vastustajiemme esittäessä meille sen vaatimuksen, että hekin saavat taas varustautua.»

Ja Paul Boncour vielä kerran huhtikuun 26 p:nä 1930 »Journal»-lehdessä:

»Lopultakaan ei tarvitse olla mikään profeetta. Riittää, kun pitää silmät auki todetakseen, että siinä tapauksessa, jos aseistariisuutumisneuvottelut lopullisesti epäonnistuvat tai vain jatkuvasti lykkäytyvät, Saksa, joka on vapautunut muusta pakosta, valmistautuu vapautumaan tästä aseistariisuutumisestakin eikä tule enää yksinään sietämään varustautumisrajoituksia, jotka Versaillesin sopimuksessa itsessään on tarkoitettu ei vain vaatimukseksi, vaan myös yleisen varustustenvähentämisen lupaukseksi. Meillä ei ole enää mitään valinnan varaa.»

Mutta mitä oli tapahtunut?

Sillä välin kun Saksa sille sanellun sopimuksen mukaisesti on täyttänyt sitoumuksensa, jäi sopimuksen jatkuva täyttäminen niin sanottujen voittajavaltojen asiaksi.

Kun nyt tahdotaan päästä näistä laiminlyönneistä selityksillä, niin sellaisten verukkeiden torjuminen ei todellakaan ole vaikeata. Nyt kuulemme hämmästykseksemme vieraiden valtiomiesten suista, että sopimusten täyttämisen tarkoitus oli kyllä ollut olemassa, mutta aika vain ei ollut ollut siihen vielä sopiva.

Mitenkä niin?

Kaikki edellytykset muiden valtioiden aseistariisuutumiseen olivat jo siihen aikaan ehdottomasti olemassa:

1. Saksa oli riisuutunut aseista. He eivät todellakaan voineet väittää, että sotilaallisesti täysin voimattomaksi tulleen valtion taholta heitä olisi voinut pieninkään vaara uhata.

Mutta sen sijaan olisi sellainen aseistariisuutuminen antanut kansainliiton rakennelmalle niin suurta sisäistä voimaa, ettei mikään valtio olisi myöhemmin uskaltanut esiintyä väkivaltaisesti jotakin sellaista valtiota kohtaan, joka oli tässä yhteisessä kollektiivisessa aseistariisuutumisessa osallisena!

Silloin olisi ollut paras tilaisuus muuttaa ulkonaiset »tunnustukset» sisäisiksi »teoiksi». Ja tämä sitäkin suuremmalla syyllä, koska

2. poliittisestikin olivat kaikki edellytykset siihen olemassa. Sillä Saksa oli siihen aikaan yhtä kansanvaltainen kuin mikä muu valtio hyvänsä. Kaikki oli tarkasti kopioitu ja tunnollisesti jäljitelty tarjolla olevien suurten esikuvien mukaan. Kansallissosialismi ei ollut vallassa Saksassa. Porvarillinen natsionalismi-

kin oli melkeinpä hävinnyt. Sosialidemokratiasta keskustan ylitse kansanvaltaan ulottui puoluevalta, joka maailmankatsomuksellisesti ei ainoastaan ulkonaisessa suhteessa muistuttanut ympäristöä, vaan ohjelmallisestikin tunsi olevansa siihen sidottu. Mitä siis siihen aikaan odotettiin?

Milloin koskaan saattoi tulla parempi tilaisuus kollektiivisen yhteistoiminnan aikaansaamiseen kuin siihen aikaan, jolloin Saksassa ehdottomasti vallitsi tuo sama poliittinen henki, joka ympäristöllekin antoi luonteenomaiset piirteet? Ei! Aika oli kypsä ja sovelias, ainoastaan tahtoa puuttui!

Mutta minä en suinkaan tahdo, todetessani Versaillesin sopimuksen toisten osapuolten uskottomuuden sopimuksen suhteen, moittia heitä siitä, etteivät he ole riisuneet aseitaan. Sillä kun jo uskotaan, että silloinen aika saattoi aiheuttaa arveluja sopimuksenvastaisen aseistariisumattomuuden suhteen, niin silloin on hyvinkin vaikeata esittää ne syyt, jotka saattoivat antaa aihetta yhä suurempaan asestautumiseen!

Ratkaisevaa on tämä: Nämä toiset valtiot eivät ole ainoastaan pidättyneet riisumasta aseitaan, vaan päin vastoin ovat vallan suurenmoisesti täydentäneet varustuksiaan, parantaneet ja lisänneet niitä.

Siinä ei merkitse mitään sellainen vastaväite, että osaksi on ryhdytty miesvahvuuden supistuksiin. Sillä tällaiset supistukset on runsain määrin korvannut uudenaikaisimpien sota-asei-

den teknillis-suunnitelmallinen täydellistäminen. Henkilöstöä voidaan sitäpaitsi kutsua helposti takaisin palvelukseen.

Ja seuraava on sen ohessa otettava erityisesti huomioon: Aseistariisuutumisneuvottelujen aikana on myöhemmin koetettu jakaa aseet sellaisiin aseisiin, jotka paremmin sopivat puolustukseen ja sellaisiin, jotka paremmin ovat omiaan hyökkäyksessä.

Minun on tässä todettava, että näitä hyökkäykseen sopiviksi tarkoitettuja aseita Saksalla ei yleensä enää ollut. Kaikki ne hävitettiin perin pohjin. Mutta sitten on vielä edelleen todettava, että juuri hyökkäystä varten sopivia ja tarkoitettuja aseita rauhansopimuksen toiset osalliset ovat vallan erinomaisella tavalla kehittäneet edelleen, parantaneet ja lisänneet.

Saksa oli hävittänyt kaikki lentokoneensa. Eikä se ollut puolustuskyvytön ainoastaan aktiivisen lentoaseen suhteen, vaan myös puolustuskyvytön ilmahyökkäystorjunnan kaikkien passiivistenkin välineiden suhteen.

Mutta samaan aikaan sopimusosallisemme eivät ainoastaan laiminlyöneet lentokoneittensa hävittämistä, ei, vaan päin vastoin niitä mitä tehokkaimmin kehitettiin edelleen.

Esim. hävittäjälentokoneiden nopeus kohosi n. 220 km:stä sodan lopulla sen jälkeen uudenaikaisimpien tyyppien yhä uusien parannusten ansiosta lähes 400 km:iin. Asestus kohosi 2:sta konekivääristä 3:een, 4:ään ja 5:een ja vihdoin pieneen pikatykkiin. Lentokorkeus kohosi so-

dan lopulla saavutetusta 6,000 metristä 9,000, 10,000 ja 11,000 metriin.

Sen sijaan, että entiset pommituslentokoneet olisi hävitetty kuten Saksa oli tehnyt, niitä mitä innokkaimmin parannettiin, kehitettiin edelleen ja korvattiin yhä suuremmilla ja täydellisemmillä tyypeillä. Sodan lopulla saavutetut suoritukset kuormituksen suhteen kohosivat keskimäärin 500—1,000 kg:sta painolastia 1,000—2,400 kg:aan saakka. Nopeutta, joka siihen aikaan oli keskimäärin 125—160 km., parannettiin yöpommituskoneille 250—280 km:iin ja päiväpommituskoneille 350 km:iin! Nousukykyä, joka sodan lopulla oli 3,000—4,000 m., kohotettiin 6,000, 7,000 ja vihdoin 9,000 m:iin!

Asestus nousi 2, 3 ja 4 konekivääristä 4, 6 ja 8 konekivääriin ja lopulta tykkeihin. Tähtäyslaitteita parannettiin niin nerokkaasti, että aivan julkisesti myönnettiin tähtäimeen saadut hyökkäyskohteet voitavan hävittää jopa ehdottomalla varmuudella. Pommituskoneet uusittiin yleensä kokonaan. Pommien räjähdysteho tuli sodan loputtua yhä tuhoavammaksi vastaten uusiin keksinnöihin perustuvan paremman kaasumuodostuksen vaatimuksia. Asuinpaikkojen hävitykseen käytetään uudenaikaisia polopommeja, joiden, kuten eri maiden ilmavoimien teknillisissä aikakauslehdissä vakuutetaan, yleensä pitäisi olla sammuttamattomia. Näiden pommituskoneiden mittaus- ja suuntauslaitteita parannettiin jatkuvasti ja vihdoin, ehkäpä aseistariisuutumisajatuksen viimeisenä rie-

muvoittona, ilmoitettiin, että nyt voitiin ilman lentäjää yksinkertaisesti kauko-ohjauksen avulla suunnata pommituskoneita turvattomia hyökkäyskohteita vastaan!

Lentokenttien ja -satamien lukumäärää ei suinkaan vähennetty, vaan kaikkialla lisättiin. Laivaston sotalaivat varustettiin lentokoneilla. Mutta se ei riittänyt, että yksityisille taistelulaivoille annettiin apuaseeksi taistelu- ja pommituslentokoneita, ei, vaan käytiin suunnittelemaan erityisiä jättiläismäisiä lentokoneiden emälaivoja — tämä kaikki hyökkäysaseista »riisuutumisen» merkeissä! Tämä kaikki Versaillesin rauhansopimuksessa määrätyn, Saksan lentokoneittensa hävittämisellä antaman osviitan noudattamiseksi!

Saksa on sille asetetun velvoituksen mukaisesti hävittänyt maailmansodan aikaiset hyökkäysvaununsa. Niin se on jälleen, sopimukselle uskollisena, hävittänyt ja poistanut erään »hyökkäysaseen».

Muidenkin valtioiden velvollisuus olisi nyt ollut aloittaa omasta puolestaan hyökkäysvaunuaseensa hävitys.

Mutta ei siinä kylliksi, ettei tällaista hävitystä tapahtunut, vaan seurasi tämänkin aseen jatkuva parannus niinhyvin nopeuden kuin vastustus- ja hyökkäyskyvynkin suhteen. Maailmansodan hyökkäysvaunun nopeutta korotettiin 4—12 kilometristä 30,40, 50 ja vihdoin 160 kilometriin tunnissa!

Kun Saksalla ei pitkään aikaan ollut enää

entisistä hyökkäysvaunuistaan niittinaulaakaan jälellä, niin Ranska siirtyi 10—14 tonnin keskityypeistä 25—30 tonnin raskaisiin tyyppeihin ja lopuksi kaikkein jykevimpiin 90 tonnin tyyppeihin.

Sen sijaan kuin vielä maailmansodassa 13 mm:n ammus saattoi läpäistä jokaisen hyökkäysvaunun, niin uudet sotahirviöt varustettiin 50—60 mm:n panssareilla ja tehtiin siten vastustuskykyisiksi jopa kenttätykistön ammuksiakin vastaan. Yhdenmukaisesti näiden tämän aseen passiivisten parannusten kanssa, mitkä koskivat nopeutta, painoa, maastoonmukautumiskykyä, kaasutiiviyttä, tähystysmahdollisuuksia ja panssarin vahvuutta, tapahtui tämän sotakoneen hyökkäysaseiden tavaton kehitys. Konekiväärien tai 4—5 cm:n tykkien sijalle tuli nyt näiden aseiden yhdistelmiä. Hyökkäysvaunut 7,5:n, 10:n ja 15:n sentimetrin tykkeineen eivät ole mitään mielikuvia, vaan hirvittävää todellisuutta.

Samaan aikaan kuin Saksa hävitti hyökkäysvaununsa ja sen jälkeen odotti, että toiset tekisivät samoin, nämä toiset ovat rakentaneet yli 13,000 uutta hyökkäysvaunua ja parannelleet ja suurentaneet niitä yhä kauheammiksi sota-aseiksi.

Versaillesin sopimuksen määräyksen mukaan Saksan oli hävitettävä koko raskas tykistönsä. Sekin toteutettiin! Mutta sillä välin kun polttoterät rikkoivat saksalaiset haupitsit ja mörssärit ja ne joutuivat romuna sulattimoihin, vastaa-

vanlaista raskaan tykistön hävitystä ei toisten sopimuspuolten taholla tapahtunut, vaan päin vastoin: tässäkin tapauksessa seurasi sama rakenteellinen kehitys, parantelu ja täydentäminen kuin edellisissä.

Kun pitkään aikaan ei ollut ollut enää ainoatakaan 42 cm:n mörssäriä, saatiin tietää, että ranskalaisten tehtaiden oli menestyksellisesti onnnistunut suunnitella 54 cm:n haupitsi.

Kaukotykkejä, joiden kantavuus on 60—120 km:iin, on suunniteltu uudelleen. Uusi ja uusin, raskas ja raskain tykistö ositeltiin nerokkaasti käteviksi kuljetus- ja junakuormiksi, jotta niiden liikkuvaisuutta voitaisiin moottorien ja traktorien avulla kohottaa äärimmilleen.

Näin tapahtui aseelle, joka todellakin on hyvin hyökkäysluontoinen ja jolle Saksalla ei ollut mitään vasta-asetta eikä edes mahdollisuutta puolustusluontoisesti torjua sen vaikutusta.

Kaasuase: Saksan täytyi Versaillesin sopimuksen mukaisesti, taaskin sopimuspuolten aseistariisuutumisen edellytykseksi, hävittää kaikki kaasuaseensa, ja sen se on tehnytkin. Toisissa valtioissa työskenneltiin kemiallisissa laboratorioissa, ei tietenkään näiden aseiden poistamiseksi, vaan päinvastoin niiden suunnattomaksi parantamiseksi. Aivan avoimesti annettiin aika ajoin hämmästyttäviä tietoja jonkin uuden ja vielä kuolettavamman kaasun, samoin kuin uusien kaasukranaattien ja -pommien keksimisestä.

Sukellusveneet: Tälläkin alalla on Saksa Ver-

saillesin sopimuksen pykälien mukaisesti täyttänyt uskollisesti sitoumuksensa tehdäkseen kansainvälisen aseistariisuutumisen mahdolliseksi. Mikä vain oli sukellusveneen näköinenkin, sen polttoterät armotta rikkoivat, mursivat ja tekivät romuksi.

Mutta ulkomaailma ei vain ole seurannut tätä esimerkkiä, ei, se ei ole pysyttänyt vain näiden aseiden sodanaikaisia vahvuuksia, vaan jatkuvasti niitä täydentänyt, parantanut ja lisännyt. Sukellusveneiden kantavuus nousi lopulta 3,000 tonniin, asestuksen vahvistus 20 cm:n tykkeihin. Torpeedoputkien lukumäärää venettä kohden suurennettiin ja samoin niiden kaliiberia, ja itse torpeedojen kulkumatkaa ja räjähdysvaikutusta lisättiin. Näiden sukellusveneiden toimintasäde ylitti vielä tavattomasti maailmansodan saavutukset, sukellussyvyyttä lisättiin, tähystyslaitteita nerokkaasti parannettiin.

Tällainen oli aseistariisuutumisessa niiden valtioiden osuus, jotka Versaillesin sopimuksessa olivat omasta puolestaankin sitoutuneet seuraamaan Saksan esimerkkiä ja hävittämään sukellusveneaseensa. Nämä ovat vain erillisiä tosiasioita, joita voidaan joka alalla mielin määrin lisätä ja täydentää. Kaiken kaikkiaan ne ovat joka aika asiakirjoihin perustuva todistus siitä, että Versaillesin sopimuksen velvoituksia aseistariisuutumisen suhteen ei suinkaan noudateta, vaan päinvastoin arvokkaimpia sotakoneita on ryhdytty jatkuvasti lisäämään ja parantelemaan.

Tehtiin siis sellaista, mikä ei ainoastaan ollut presidentti Wilsonin tarkoituksien vastaista, vaan mikä myös toisen osapuolen huomattavien edustajien käsityskannan mukaan on juuri vastoin Versaillesin sopimuksen sitoumuksia.

Jollei tämä ole ilmeinen sopimuksen rikkominen ja lisäksi yksipuolinen rikkominen, sen jälkeen kun toinen osapuoli on täysin täyttänyt sitoumuksensa, on vaikeata käsittää, mitä merkitystä vastaisuudessa vielä yleensä voisi olla sopimusten allekirjoittamisella.

Ei! Sitä ei voida ollenkaan kaunistella eikä puolustella!

Sillä Saksa täydellisessä aseettomuudessaan ja puolustuskyvyttömyydessään oli kaikkea muuta kuin vaaraksi toisille valtioille.

Huolimatta vuosikausia kestäneestä turhasta odotuksestaan, että toinenkin osapuoli täyttäisi sitoumuksensa, Saksa oli edelleenkin valmis ojentamaan kätensä todellista kollektiivista yhteistoimintaa varten. Englannin salaisen sinetin lordi, mister Eden ajattelee, että valmiutta tasavertaisuuden saavuttamiseen puolustusvoimien lukumääräisen säännöstelyn nojalla oli kaikkialla tavattavissa. Mutta silloin on vielä valitettavampaa, ettei siitä vedetty käytännöllisiä johtopäätöksiä. Se ei ollut Saksa, joka kaasi kaikille Euroopan valtioille 200,000-miehistä armeijaa koskevan suunnitelman, vaan ne olivat aseistariisuutumiseen haluttomat muut valtiot. Ja vihdoin sekään ei ollut Saksa, joka keväällä 1934 hylkäsi Englannin välitysehdo-

tuksen, vaan se oli sama Ranskan hallitus, joka huhtikuun 17 p:nä 1934 katkaisi neuvottelut.

Nykyjään lausutaan monta kertaa sellainen toivomus, että Saksan itsensä olisi esitettävä jokin järjestelmällinen suunnitelma. No niin, en yhtä kertaa, vaan jo useita kertoja olen tehnyt sellaisia esityksiä.

Jos minun järjestelmällinen suunnitelmani 300,000 miehen armeijasta olisi hyväksytty, niin nyt ehkä olisi moni murhe pienempi ja moni taakka keveämpi. Mutta on melkein tarkoituksetonta esittää järjestelmällisiä suunnitelmia, koska niiden hylkäämistä voidaan jo edeltäpäin pitää varmana.

Kun minä siitä huolimatta olen päättänyt vielä kerran esittää suunnitelmani, niin se tapahtuu vain velvollisuudentunnosta, ettei mitään jätettäisi huomioonottamatta, jotta Euroopalle voitaisiin antaa takaisin välttämätön sisäinen turvallisuus ja Euroopan kansoille yhteisvastuullisuuden tunne. Mutta koska nyt tähän mennessä ei ainoastaan toisten valtioiden aseistariisuutumisvelvollisuuden täyttäminen ole jäänyt toteutumatta, vaan myös kaikki varustustenrajoitusehdotukset on hyljätty, olen minä, Jumalalle ja omalletunnolleni vastuullisena Saksan kansakunnan johtajana, katsonut velvollisuudekseni — uusien sotilasliittojen syntyessä sekä Venäjän armeijan rauhanajan vahvuuden tultua vahvistetuksi 960,000 mieheksi ja saatuamme ilmoituksen Ranskan siirtymisestä kahden vuoden palvelusaikaan — kansakunnan yle-

vän elämisenoikeuden vaatimuksesta nyttemmin itse saattaa voimaan Saksan oikeudellisen tasavertaisuuden, mikä siltä on kansainvälisesti evätty. Ei Saksa ole sillä rikkonut sille asetettuja sopimusvelvollisuuksia, vaan ne valtiot, jotka ovat meidät tähän itsenäiseen toimenpiteeseen pakottaneet. Sillä yleisen asevelvollisuuden voimaansaattaminen ja Saksan uusien puolustusvoimien luomista koskevan lain julistus ei ole ollut mitään muuta kuin Saksan takaisinsaattamista ketään uhkaamattoman, mutta Saksan turvallisuuden takaamaan pystyvän samanlaisen oikeuden kannalle!

Minä en voi jättää tältä paikalta ilmaisematta hämmästystäni sen määrittelyn johdosta, minkä olemme kuulleet Englannin pääministerin Mac Donaldin suusta, joka Saksan puolustusvoimien uudelleenluomisen johdosta arvelee, että nyt kuitenkin olisi toisilla valtioilla oikeus puolestaan pidättyä aseistariisuutumisesta. Jos tämä käsitys tulee yleiseksi, voidaan tulevaisuudelta odottaa mitä hyvänsä. Sillä tämän käsityskannan mukaan saisi jokainen sopimuksenrikkominen jälestäpäin vahvistuksensa siten, että toinen osapuoli tekee puolestaan samat johtopäätökset, siis toisin sanoen: A ja B tekevät keskenään sopimuksen. B täyttää sitoumuksensa, A rikkoo sitoumuksensa. Vuosikausia kestäneiden huomautusten jälkeen selittää vihdoin myös B, ettei sopimus enää sido häntä, minkä jälkeen nyt A on muka oikeutettu toteamaan, että hänen varemmin tekemänsä sopimuksen-

rikkominen on nyttemmin jälestäpäin saanut moraalisen oikeutuksen, koska myös B on samoin sanoutunut siitä irti.

Tahdon tältä paikalta vain lyhyesti koskettella niitä moitteita ja otaksumia, joita Saksan puolustusvoimien uudelleenluomista vastaan on suunnattu.

Selitetään, että ensiksikin Saksaa ei uhkaa kukaan, ja että toisekseen sen vuoksi ei käsitetä, miksi Saksa yleensä varustautuu.

Tällöin sukeltautuu esiin vastakysymys, miksi toinen osapuoli, joka kaikessa tapauksessa saattoi tuntea itsensä vähemmän uhatuksi aseistariisuutuneen Saksan taholta kuin päinvastoin, ei puolestaan ole lakannut varustautumasta ja vihdoin riisunut aseitaan? Mutta kun väitetään, että Saksa asestautumisellaan uhkaisi muita valtioita, niin silloinhan oli muiden valtioiden asestautuminen kerta kaikkiaan vielä suurempana uhkana aseistariisuutuneelle, turvattomalle Saksalle

Minä luulen, että tässä on olemassa ainoastaan joko — tahi. Jos sotavarustukset ovat rauhanuhkana, niin ne ovat sitä kaikissa valtioissa. Tai jos ne eivät ole minään sodanuhkana, niin ne eivät ole sitä missään valtiossa. Ei käy päinsä, että eräs ryhmä valtioita selittää varustelunsa rauhan öljypuunoksaksi, mutta leimaa toisten varustelut paholaisen piiskaksi.

Hyökkäysvaunu on hyökkäysvaunu ja pommi on pommi!

Ajatus, että maailma voitaisiin ikuisiksi

ajoiksi jakaa erilaisilla oikeuksilla varustettuihin valtioihin, voi saada vain yksipuolisen hyväksymisen. Saksalainen kansakunta ei ainakaan tahdo, että sitä iät kaiket pidetään ja kohdellaan toisen luokan tai pienemmillä oikeuksilla varustettuna kansana. Meidän rauhanrakkautemme on ehkä suurempi kuin muiden kansojen, sillä me olemme enimmän tuon onnettoman sodan aikana kärsineet. Kenelläkään meistä ei ole aikomuksena uhata jotakin toista. Mutta jokainen on päättänyt hankkia ja varmistaa Saksan kansalle tasavertaisuuden. Ja tämä tasavertaisuus onkin kaiken käytännöllisen ja kollektiivisen yhteistoiminnan kaikkein ensimmäinen edellytys!

Niin kauan kun sen suhteen on joitakin takaajatuksia olemassa, voidaan jo edeltäpäin pitää todella menestyksellisen eurooppalaisen yhteistoiminnan toteuttamista mahdottomana. Omaten ehdottomasti samanlaiset oikeudet Saksa ei koskaan kieltäydy ottamasta osaa sellaiseen toimintaan, jonka tarkoituksena on palvella inhimillisen rauhan, edistyksen ja taloudellisen menestyksen asiaa. Mutta minä en luule saavani tältä paikalta pidättäytyä määrättyjen menetelmien arvostelusta, jotka, ollen Versaillesin rauhansopimuskirjasta lähtöisin, kantavat vastuun niin monen, varmasti hyväätarkoittavan pyrkimyksen epäonnistumisesta.

Maailma elää nyt konferenssien aikakautta. Kun niin monet näistä kokouksista päättyvät aivan tuloksettomina, niin silloin on näiden pet-

tymysten syy usein jo siinä tavassa, millä ohjelmia laaditaan ja päämääriä asetetaan. Jokin hallitus tuntee — kuten myös kaikki muutkin — välttämättömyyden tehdä jotakin Euroopan uhanalaisena pidetyn rauhan hyväksi.

Sen sijaan että nyt kaikille asiaankuuluville osanottajille jaettaisiin ensin yleiset suuntaviivat ja ohjeet, jotta he perehtyisivät yksityisten valtioiden ja hallitusten toivomuksiin ja käsityskantoihin näiden kysymysten käsittelyssä ja ratkaisussa kysymykseen tulevista keinoista ja menetelmistä, laaditaankin kahden tai kolmen hallituksen kesken täydellinen ohjelma. Silloin ei useinkaan päästä siitä vaikutelmasta, että tehtävien päätösten sisällön määrittelyssä näyttelisi jotakin osaa toivomus saada olla ajatuksen isänä ja että mahdollisuuksia ja mahdottomuuksia lisäämällä varmasti saataisiin aikaan hylkäävä päätös myöhemmin mukaankutsuttujen valtioiden kustannuksella. Sillä kun kaksi tai kolme valtiota hyväksyvät keskenään sellaisen yksityiskohtiaan myöten lukkoonlyödyn ohjelman, niin jälkeenpäin kutsutuille annetaan esitetty ohjelma vain tiedoksi huomautuksin, että tämä ohjelma on yhtenäinen kokonaisuus, joka on joko kokonaisuudessaan hyväksyttävä tai myös se tulee sellaisenaan hyljättäväksi. Kun sellaiseen ohjelmaan voi tietenkin sisältyä hyvin hyviäkin ajatuksia, kantaa siis valtio, joka ei voi sitä kaikessa laajuudessaan hyväksyä, vastuun myös ohjelman hyödyllisen osan hylkäämisestä. Tällainen menettely muistuttaa hyvin

suuresti eräiden tiettyjen filmivuokraajien menettelytapoja, kun he periaatteessa luovuttavat vain hyviä ja huonoja filmejä yhdessä. Mutta tällainen voidaan käsittää vain viimeisenä atavistisena ilmiönä, jonka juuret ovat niinsanotuissa Versaillesin rauhansopimusneuvotteluissa. Pannaan kokoon ohjelma, esitetään se pakkosanelmana jollekin kolmannelle ja koko juttu julistetaan sitten juhlallisesti allekirjoitetuksi sopimukseksi! Tämän reseptin mukaan koetettiin silloin saattaa maailmanhistorian suurin kamppailu kansojen niin kovasti kaipaamaan voitolliseen loppuun. Mutta tällaisen menettelyn seuraukset olivat kuitenkin enemmän kuin surulliset, eikä vain tappiolle joutuneille, vaan voittajillekin.

Sikäli kuin Saksa tulee kysymykseen, minulla on sellaisten yritysten suhteen sanottavana vain seuraavaa: Me emme tule enää ottamaan osaa mihinkään konferenssiin, jonka ohjelman suunnittelussa me emme alun perin ole olleet mukana. Me emme aio ryhtyä kolmantena ensiksi kokeilemaan sitä, mitä sopimustuomioita kaksi tai kolme valtiota ovat yhdessä langettaneet. Tällä ei ole kuitenkaan sanottu, ettemme pidättäisi itsellemme vapautta antaa sopimuksille jälkeenkinpäin hyväksymistämme ja allekirjoitustamme, vaikkemme olisikaan olleet konferensseissa niiden teossa mukana. Ei ollenkaan. Voihan olla mahdollista, että jokin sopimus kuitenkin lopullisessa tarkastelussa meitä miellyttää ja näyttää hyödylliseltä, vaikkemme ole-

kaan ottaneet osaa sen tekoon tai siihen konferenssiin, jossa joukko valtioita on sen hyväksynyt. Silloin me emme epäröi asianhaarojen mukaan jälkeenkinpäin antaa hyväksymistämme ja liittyä sellaiseen sopimukseen, sikäli kuin se yleensä on toivottavaa ja mahdollista. Kuitenkin tällaisissa tapauksissa Saksan valtakunnanhallitus pidättää määräysvallan itselleen.

Mutta minun täytyy vielä kerran korostaa, että minusta näyttää väärältä se tapa, että konferenssien ohjelmaluonnokset varustetaan päällekirjoituksella: »Kaikki tai ei mitään.»

Minä pidän yleensä sellaisen periaatteen poliittisessa elämässä epäkäytännöllisenä. Luulen, että Euroopan tyydyttämiseksi olisi saatu aikaan paljon enemmän, jos askel askeleelta olisi tyydytty siihen, mikä oli saavutettavissa. Viime vuosina on tuskin yhtään sellaista sopimusehdotusta ollut pohdittavana, jossa ei jotakin kohtaa olisi yleisesti hyväksytty. Mutta kun erottamattomassa yhteydessä muiden kanssa vaadittiin osaksi vaikeiden, osaksi yksityisille valtioille yleensä mahdottomien kohtien hyväksymistä, jätettiin mieluummin hyväkin huomiotta ja asian kokonaisuudessaan annettiin mennä myttyyn.

Samoin näyttää minusta arveluttavalta väärinkäyttää rauhansopimuksen jakamattomuutta koskevaa väitettä sellaisten suunnitelmien tekosyynä, jotka vähemmin palvelevat kollektiivista turvallisuutta kuin tahtoen tai tahtomattaan kollektiivista sodanvalmistelua. Maailmansodan

pitäisi olla tästä huutavana varoituksena. En luule, että Eurooppa mitä hirveimmittä järkytyksittä kestäisi samanlaisen onnettomuuden. Mutta onnettomuus voi tulla sitä helpommin, mitä heikommaksi kansainvälisten ristiinrastiinsopimusten takia tulee pienten ristiriitojen paikallistuttamisen mahdollisuus ja mitä suuremmaksi vaara useiden valtioiden ja valtioryhmien mukaantempautumisesta. Mitä Saksaan tulee, en tahtoisi jättää mitään epäilyksenvaraa seuraavalle:

Saksa on Ranskalle juhlallisesti vakuuttanut ja taannut Saarin äänestyksen jälkeen muodostuneen rajan. Saksa on menneistä välittämättä solminut Puolan kanssa hyökkäämättömyyssopimuksen Euroopan rauhan jatkuvaksi ja erinomaisen arvokkaaksi lisätakeeksi, sopimuksen, jota se ei ainoastaan tule sokeasti noudattamaan, vaan josta meillä on vain yksi ainoa toivomus: että sitä yhä uudelleen jatkettaisiin ja että se yhä enempi vaikuttaisi ystävällisten suhteittemme syventäjänä. Me teimme tämän kaiken siitä huolimatta, että me siten olemme lopullisesti luopuneet vaatimuksistamme Elsass-Lothringeniin, maahan, jonka vuoksi mekin olemme käyneet kaksi suurta sotaa. Mutta me teimme sen varsinkin siitä syystä, että oman Saksan kansamme säästäisimme tulevaisuudessa uusilta verisiltä uhreilta. Me olemme vakuutetut siitä, ettemme siten vain omaa kansaamme, vaan myös tätä raja-aluetta olemme enimmän hyödyttäneet. Omasta puolestamme tahdomme

tehdä kaiken, päästäksemme Ranskan kansan kanssa todelliseen rauhaan ja todelliseen ystävyyteen. Me tunnustamme Puolan valtakunnan suuren, kansallisesti tuntevan kansakunnan kotina vilpittömien kansallismielisten ymmärtämyksellä ja sydämellisellä ystävyydellä. Mutta kun me tahdomme säästää Saksan kansan vastaiselta verenvuodatukselta, silläkin, missä tämä merkitsee meille uhrausta, niin silloin me emme ajattele panna vertamme umpimähkään alttiiksi vieraitten pyyteiden hyväksi. Me emme aio jonkin mahdollisen ristiriidan takia, jota me emme ole tahtoneet emmekä aiheuttaneet, sopimustietä myydä Saksan kansaamme, sen miehiä ja poikia!

Saksalainen sotilas on liian hyvä ja kansamme meille liian rakas, jotta me vastuuntunnossamme voisimme tehdä sellaisia sopimuksia, jotka sitoisivat meidät ennakolta aavistamattomiin avunantovelvollisuuksiin.

Me luulemme myös siten paremmin palvelevamme rauhan asiaa. Sillä voihan vain lisätä jokaisen yksityisen valtion välttämätöntä vastuuntuntoa, kun se ei edeltäpäin tiedä, että sillä ristiriitojen sattuessa on suuria ja mahtavia sotilaallisia liittolaisia. Tässäkin on vielä loppujen lopuksi sellaisia seikkoja, jotka ovat mahdollisia ja seikkoja, jotka ovat mahdottomia.

Tahtoisin esimerkkinä kaikessa lyhykäisyydessään kosketella meille ehdotettua itäsopimusta.

Me olemme siinä huomanneet avunantovelvoituksen, joka vakaumuksemme mukaan saattaa johtaa edeltäpäin arvaamattomiin seurauksiin. Saksan valtakunnalla ja varsinkin Saksan nykyisellä hallituksella ei ole mitään muuta toivomusta kuin olla rauhallisessa ja ystävällisessä kosketuksessa kaikkien naapurivaltioitten kanssa. Näitä tunteita meillä ei ole ainoastaan ympärillämme olevia suuria, vaan myös ympärillämme olevia pieniä valtioita kohtaan. Niin, me näemme juuri niiden olemassaolossa, sikäli kuin ne ovat todella riippumattomia, toivottavan rauhallisen ja puolueettoman tekijän muuten niin avoimilla ja suojattomilla rajoillamme. Niin paljon kuin me itse rauhaa rakastammekin, niin yhtä vähän on kuitenkin meidän vallassamme estää juuri idässä ristiriitojen puhkeaminen joidenkin muiden valtioiden välillä. Sinänsä on syyllisen toteaminen jossakin sellaisessa tapauksessa äärettömän vaikea. Sellaista jumalallisella taidolla armoitettua elintä, joka tällaisissa tapauksissa kykenisi löytämään ja julkilausumaan ikuisen totuuden, ei tässä maailmassa ole olemassakaan.

Niin pian kuin kerran sodan raivotar riehuu kansojen yllä, alkaa tarkoitus pyhittää kaikkia keinoja. Ja ihmisissä alkaa silloin oikean ja väärän tuntemus nopeasti himmetä. Yli 20 vuotta on kulunut maailmansodan puhkeamisesta, ja jokainen kansakunta elää siinä pyhässä vakaumuksessa, että oikeus oli sen itsensä puolella ja syy vastustajien. Minä pelkään, että

jonkin sellaisen selkkauksen alkaessa avunantovelvoitukset johtavat vähemmin hyökkääjän toteamiseen, mutta sitä enemmän omien etujen kannalta hyödyllisen valtion tukemiseen. Ehkäpä olisi rauhan asialle edullisempaa, jos ristiriidan puhjetessa maailma heti vetäytyisi syrjään molemmista osapuolista, sen sijaan kun se jo edeltäpäin sopimuksen perusteella antaa sekoittaa aseensa selkkaukseen. Mutta näistäkin periaatteellisista tarkasteluista huolimatta tässä on vielä eräs erikoinen tapaus.

Nykyinen Saksa on kansallissosialistinen valtio. Se aatemaailma, joka meitä hallitsee, on jyrkässä ristiriidassa Neuvosto-Venäjään.

Kansallissosialismi on oppi, joka ehdottomasti tähtää Saksan kansaan. Bolshevismi korostaa kansainvälistä lähetystehtäväänsä.

Me kansallissosialistit uskomme, että ihminen voi ajan oloon tulla onnelliseksi ainoastaan omassa kansassaan. Me elämme siinä vakaumuksessa, että Euroopan onni ja aikaansaannokset ovat erottamattomasti sidotut riippumattomien, vapaiden, kansallisten valtioiden muodostaman järjestelmän pysyväisyyteen. Bolshevismi saarnaa maailmanvaltakunnan pystyttämistä ja tuntee ainoastaan keskus-internationalen osastoja.

Me kansallissosialistit tunnustamme jokaiselle kansalle oman sisäisen elämänsä oikeutuksen, kullekin omien vaatimustensa ja oman olemuksensa laadun mukaan.

Bolshevismi sitävastoin esittää ahdasmielisiä

teorioja, jotka kaikkien kansojen, erikoisluonteestaan, erikoisista taipumuksistaan, perinteistään jne. huolimatta pitäisi hyväksyä.

Kansallissosialismi esiintyy oman kansakunnan yhteiskunnallisten pulmien, kysymysten ja virheiden ratkaisussa niitä menettelytapoja käyttäen, jotka liittyvät meidän yleisinhimillisiin, henkisiin, sivistyksellisiin ja taloudellisiin käsitystapoihimme, perinteisiimme ja vaatimuksiimme.

Bolshevismi julistaa kansainvälistä luokkataistelua, kansainvälistä maailmanvallankumousta terroria ja väkivaltaa käyttäen.

Kansallissosialismi taistelee elämänvastakchtien voittamisen ja johdonmukaisen tasoittamisen puolesta sekä kaikkien yhdistämisen puolesta yhteisten aikaansaannosten luomiseksi.

Bolshevismi opettaa puolustetun luokkavaltiuden poistamista yksityisen kansanluokan väkivaltadiktatuurin avulla.

Kansallissosialismi ei pane mitään arvoa ainoastaan teoreettiseen työväenluokan valtiuteen, vaan sen sijaan sitä enemmän tämän luokan elinehtojen ja yleisen kunnon käytännölliseen parantamiseen.

Bolshevismi taistelee erään teorian puolesta ja uhraa sen vuoksi miljoonia ihmisiä, perinnöllisen kulttuurin ja perinteellisten saavutusten äärettömän suuret elämänarvot ja saavuttaa meihin verraten vain hyvin alhaisen yleisen elintason.

Kansallissosialisteina meidät täyttää ihailu

ja kunnioitus menneitten aikojen suuria aikaansaannoksia kohtaan ei ainoastaan oman kansamme keskuudessa, vaan myös kaikkialla muuallakin. Me olemme onnellisia kuuluessamme eurooppalaiseen kulttuuriyhteyteen, joka niin suuressa määrin on lyönyt henkensä leiman nykyiseen maailmaan.

Bolshevismi hylkää nämä ihmiskunnan kulttuurisaavutukset ja väittää löytäneensä todellisen kulttuuri- ja ihmiskunnan historian alun marxilaisuuden syntymisvuodessa.

Me kansallissosialistit emme ehkä liene kirkollisten järjestöjemme kanssa samaa mieltä yhdessä ja toisessa järjestelykysymyksessä. Mutta me emme tahdo koskaan uskonnottomuutta ja jumalattomuutta emmekä toivo, että kirkoistamme tulisi kerhohuoneita ja elokuvanäyttämöitä.

Bolshevismi opettaa jumalattomuutta ja toimii sen mukaan.

Me kansallissosialistit näemme yksityisomaisuudessa inhimillisen taloudellisen kehityksen korkean asteen, joka aikaansaannosten eroavaisuuksia vastaavasti säännöstelee tulosten hallinnan, mikä kaikki tekee jokaiselle mahdolliseksi ja takaa korkeamman elintason etuudet.

Bolshevismi tuhoaa ei ainoastaan yksityisomaisuutta, vaan myös yksityiset aloitteet ja vastuunilon. Sen vuoksi se ei ole kyennyt pelastamaan Venäjällä, maailman suurimmassa maatalousmaassa miljoonia ihmisiä nälänhädästä.

Sellaisen onnettomuuden tuottaminen Sak-

salle ei ole ajateltavissa, sillä Venäjällähän on 90 maalaista kohden vain 10 kaupunkilaista, mutta Saksassa päinvastoin 75 kaupunkilaista kohden vain 25 talonpoikaa!

Tähän tapaan voitaisiin jatkaa loppumattomiin.

Niinhyvin me kansallissosialistit olemme kuin bolshevikitkin ovat vakuutetut siitä, että meidän maailmamme ovat ikuisiksi ajoiksi toisistaan ylipääsemättömän kaukana. Mutta sen lisäksi meidät erottaa yli 400:n murhatun kansallissosialistisen puoluetoverin veri, tuhansia muita kansallissosialisteja, jotka muissa järjestöissä ovat kaatuneet bolshevistisia vallankumouksia torjuessaan, tuhansia sotilaita ja poliisimiehiä, jotka taisteluissa valtakunnan ja osavaltioiden turvaamiseksi ikuisia kommunistisia kapinoita vastaan on ammuttu kuoliaiksi ja murhattu ja vihdoin yli 43,000 haavoitettua N.S.D.A.P:n jäsentä. Tuhannet heistä ovat joko menettäneet näkönsä tai tulleet raajarikoiksi koko elinajakseen.

Sikäli kuin bolshevismi koskee Venäjän oloja, meillä ei ole sen kanssa kerrassaan mitään tekemistä. Jokainen kansa tulkoon autuaaksi omalla tavallaan. Mutta niin pian kuin tämä bolshevismi tahtoo saattaa Saksankin kiroihinsa, me olemme bolshevismin kiukkuisimpia ja yltiöpäisimpiä vihollisia.

On tosiasia, että bolshevismi pitää itseänsä maailmanvallankumouksellisena aatteena ja liikkeenä ja julistaakin sellainen olevansa. Minulla

on tässä vain eräs luettelo viimeisten 15 vuoden vallankumouksellisista tapahtumista, joihin bolshevistiset sanomalehdet, bolshevistinen kirjallisuus ja huomattavat bolshevistiset valtiomiehet ja puhujat ovat aivan julkisesti myöntäneet yhteytensä, niin, jopa niistä ylvästelleetkin.

1918 marraskuussa: vallankumous Itävallassa ja Saksassa.
1919 maaliskuussa: köyhälistövallankumous Unkarissa; kapina Koreassa.
—»— huhtikuussa: neuvostovallankumous Baijerissa.
1920 syyskuussa: työläiset miehittävät tehtaat Italiassa.
1921 maaliskuussa: köyhälistöetujoukkojen kapina Saksassa.
1923 syksyllä: vallankumouksellinen pula-aika Saksassa.
1924 joulukuussa: kapina Virossa.
1925 huhtikuussa: kapina Marokossa.
1927 heinäkuussa: kapina Wienissä.
1925 huhtikuussa: räjähdys Sofian tuomiokirkossa.
1925:stä alkaen: vallankumouksellista liikehtimistä Kiinassa.
1926 joulukuussa: Hollannin Itä-Intiassa (Javassa) estettiin kommunistinen kapina viime hetkessä.
1927 vallankumous Kiinassa voimistuu; kommunistinen neekeriliike Yhdysvalloissa; kommunististen asiamiesten värväystä Baltian valtioissa.

1928 kommunististen järjestöjen muodostamista Espanjassa, Portugalissa, Unkarissa, Boliviassa, Latviassa, Italiassa, Suomessa, Virossa, Liettuassa, Japanissa; kommunistisia levottomuuksia Kiinassa; kommunistista kuohuntaa Makedoniassa; kommunistisia pommeja Argentinassa.

1929 toukokuussa: katusulkuja Berlinissä.

—»— elokuussa: kommunistinen maailmankongressi »imperialismia vastaan»; kapina Kolumbiassa.

—»— syyskuussa: pommiatentaatti Saksassa.

—»— lokakuussa: bolshevikien tunkeutuminen Venäjältä Mandshuriaan.

1930 helmikuussa: kommunistisia mellakoita Saksassa.

—»— maaliskuussa: »työttömien» kommunistien maailmankongressi.

—»— toukokuussa: kommunistinen aseellinen kapina Kiinassa.

—»— kesä—heinäkuussa: kommunistisen liikkeen kukistaminen Suomessa; kommunistinen kansalaissota Kiinassa.

1931 tammikuussa: taistelu kommunistisia joukkoja vastaan Kiinassa; virallisia paljastuksia kommunistien toiminnasta Yhdysvalloissa.

—»— toukokuussa: vallankumous Espanjassa alkaa.

—»— kesä—heinäkuussa: jälleen taistelu kommunistisia joukkoja vastaan Kiinassa.

—»— elokuussa: taistelu kommunismia vastaan

Argentinassa; kommunistinen kauppa-edustus Etelä-Amerikkaa varten suljetaan, vangitsemisia jne, jne.

Tämä on loputon, loputon sarja.

Minä olen Englannin salaisen sinetin lordin viime puheesta, ellen erehdy, saanut sellaisen käsityksen, ettei Neuvostoliitolla olisi ollenkaan sellaisia, ei ainakaan hyökkäysluontoisia sotilaallisia aikomuksia. Ei ketkään olisi onnellisempia kuin me, jos tällainen käsitys pitäisi tulevaisuudessa paikkansa. Menneisyys puhuu joka tapauksessa sitä vastaan. Kun minä otan vapauden esittää oman käsitykseni tällaista käsityskantaa vastaan, niin minä voin aina viitata siihen, ettei minun oman elämäntaisteluni menestystä ole ehkä laskettava yksinomaan minun tilapäisesti varmaan hyvin suurenkin kykenemättömyyteni tilille. Minä myöskin luulen ymmärtäväni jotakin näistä asioista. Minä olen aloittanut toimintani Saksassa jokseenkin samoihin aikoihin, jolloin bolshevismi vietti Saksassa ensimmäisen menestyksensä, s.o. ensimmäisen kansalaissodan riemuvoittoja. Kun 15 vuoden jälkeen bolshevismilla oli maassamme 6 miljoonaa kannattajaa, minä olin noussut 13 miljoonaan.

Ratkaisevassa taistelussa bolshevismi joutui tappiolle. Kansallissosialismi on Saksan ja siten ehkä koko Euroopankin pelastanut kaikkien aikojen hirvittävimmästä onnettomuudesta. Jos bolshevistisen aatteen länsieurooppalaisilla arvostelijoilla olisi siitä samanlaisia käytännöllisiä

kokemuksia kuin minulla, niin luulen, että silläkin taholla tultaisiin bolshevismista olennaisesti aivan toisenlaisiin käsityksiin. Mutta jos minun taisteluni Saksassa olisi epäonnistunut ja bolshevistinen vallankumous olisi aluksi saanut yliotteen valtakunnassa, niin minä tiedän, että meidän historiallisten aikaansaannostemme suuruus silloin kyllä ymmärrettäisiin. Niin, minä voin ehkä esiintyäkin vain muun maailman ivaamana varoittajana. Mutta joka tapauksessa niin paljon kuin asia koskee Saksaa, minun on omantuntoni ja vastuuntuntoni velvoittamana todettava seuraavaa:

Saksan kommunistiset vallankumoukset ja kapinat eivät olisi voineet tapahtua ilman maailmanbolshevismin antamaa henkistä ja aineellista tukea. Niiden huomattavimmat johtajat saivat Venäjällä vallankumouksellista toimintaansa varten Saksassa ei ainoastaan koulutusta ja rahoitusta, vaan heitä myös juhlittiin ja palkittiin kunniamerkeillä, niin, nimitettiinpä heitä venäläisten joukko-osastojen päällikköiksikin. Nämä ovat tosiasioita.

Saksalla ei ole mistään eurooppalaisesta sodasta mitään voitettavana. Mitä me tahdomme, on vapaus ja riippumattomuus. Näiden tarkoitusten mukaisesti me olimme myös valmiit tekemään hyökkäämättömyyssopimuksia kaikkien naapurivaltioittemme kanssa. Kun me tässä teemme Liettuan suhteen poikkeuksen, niin se ei tapahdu sen vuoksi, että me toivoisimme sillä taholla sotaa, vaan sen vuoksi, ettemme

voi tehdä poliittisia sopimuksia sellaisen valtion kanssa, joka halveksii inhimillisen yhteiselämän alkeellisimpiakin lakeja. On kyllin surullista, että länsieurooppalaisten kansojen hajanaisen aseman vuoksi käytännöllinen rajanveto eri kansallisuuksien toivomusten mukaisia kansallisuusrajoja vastaavasti on useissa tapauksissa vain hyvin vaikeasti toteutettavissa, tai että määrätyissä sopimuksissa kansallinen yhteenkuuluvaisuus jätetään ehdoin tahdoin kokonaan huomiotta. Mutta juuri silloin ei ole ollenkaan tarpeellista, että ihmisiä, joita muutenkin on kohdannut sellainen onnettomuus, että heidät on repäisty erilleen siitä kansasta, josta he polveutuvat, sen lisäksi vielä piinataan ja pahoinpidellään. Eräästä suuresta kansainvälisestä sanomalehdestä luin muutamia viikkoja sitten, että Saksa saattaisi helposti luopua Memelin alueesta, koska se muka ilman sitäkin on tarpeeksi suuri. Tämä jalo, ihmisystävällinen kirjoittaja unohtaa vain erään seikan, nim. sen, että 140,000 ihmisellä on toki heilläkin oma elämisen oikeutensa, eikä ole ollenkaan kysymys siitä, tahtooko Saksa saada heidät vai ei, vaan tahtovatko he itse olla saksalaisia vai ei.

He ovat saksalaisia. Heidät on jäljestäpäin vahvistetulla valtauksella, joka tapahtui keskellä rauhanaikaa, repäisty pois valtakunnan yhteydestä, ja rangaistukseksi siitä, että he sittenkin pysyvät kiinni saksalaisessa kansallisuudessaan, heitä vainotaan, kidutetaan ja pahoinpidellään mitä raaimmalla tavalla. Mitä Eng-

lannissa tai Ranskassa sanottaisiinkaan, jos sellainen surullinen kohtalo lykättäisiin näihin kansallisuuksiin kuuluvien kannettavaksi! Kun erääseen kansaan kuulumistunnetta ihmisissä, jotka kaiken oikeuden ja luonnonlakien vastaisesti repäistiin pois erään sellaisen kansan yhteydestä, pidetään rangaistavana rikoksena, niin tällainen on samaa kuin itse ihmisiltä kiellettäisiin sekin oikeus, mikä vielä suodaan jokaiselle eläimellekin, nim. oikeus kiintyä vanhaan isäntään ja vanhaan syntyperäiseen yhteisöön. Mutta 140,000 saksalaisella Liettuassa ei ole edes näitäkään oikeuksia.

Meillä ei ole mitään mahdollisuutta — niin kauan kun Memelin-sopimuksesta vastuunalaisille takaajavalloille ei puolestaan ole mahdollista saada Liettua jälleen kunnioittamaan alkeellisimpia ihmisoikeuksia — puoleltamme solmia mitään sopimusta tämän valtion kanssa.

Mutta tämän poikkeuksen huomioonottaen — minkä siitä vastuulliset suurvallat voivat poistaa milloin hyvänsä — me olemme valmiit hyökkäämättömyys- ja väkivallankäytöstäluopumissopimuksilla jokaisessa eurooppalaisessa naapurivaltiossamme kohottamaan sellaista turvallisuudentuntoa, mikä myös vastavuoroisesti koituu meidän hyväksemme. Mutta meille on mahdotonta täydentää tällaisia sopimuksia sellaisilla avunantositoumuksilla, jotka maailmankatsomuksellisesti, poliittisesti ja asiallisesti ovat meille mahdottomia. Kansallissosialismi ei voi kutsua Saksan kansan jäseniä, s.o. kannatta-

jiaan taisteluun jonkin sellaisen järjestelmän turvaamisen puolesta, mikä meidän omassa valtiossamme esiintyy katkerimpana vihollisenamme.

Me sitoudumme tukemaan rauhaa, aivan niin! Mutta taisteluavun antamista bolshevismille me emme halua eikä meillä olisi siihen tilaisuuttakaan.

Muuten me näemme tietoomme tulleiden avunantosopimusten solmiamisessa kehityksen, joka ei enää eroa missään entisten sotaliittojen muodostamisesta. Me valitamme sitä varsinkin sen vuoksi, koska Ranskan ja Venäjän välisen sotaliiton solmiamisella on epäilemättä ainoaan todella selvään ja arvokkaaseen, vastavuoroiseen turvallisuussopimukseen Euroopassa, Locarnon sopimukseen, sekoitettu oikeudellisen turvattomuuden aines. Viime aikoina hyvinkin samanlaisesta pelosta eri tahoilla esitetyt kyselyt, jotka koskevat tämän uuden liiton aiheuttamia oikeudellisia velvollisuuksia, todistavat niinhyvin kysymysten kuin vastaustenkin puolesta, miten suuri on niiden tämän liiton takia mahdollisiksi tulleiden tapausten lukumäärä, jotka joka tapauksessa voivat antaa aihetta mielipide-eroavaisuuksiin. Saksan valtakunnanhallitus tulee olemaan erittäin kiitollinen saadessaan alkuperäisen tulkinnan venäläis-ranskalaisen sotilasliiton vaikutuksista ja vastavaikutuksista Locarnon sopimuksen yksityisten sopimusosallisten sopimusvelvollisuuksiin. Valtakunnanhallitus ei myöskään

anna minkään epäilyksen hälventää omaa käsitystään siitä, että se pitää näitä sotilasliittoja ristiriitaisina kansainliittosopimuksen hengen ja kirjaimen kanssa.

Yhtä mahdottomalta kuin rajoittamattomien avunantositoumusten hyväksyminen, meistä näyttää myös asioihinsekaantumattomuussopimusten allekirjoittaminen, niin kauan kuin tätä käsitettä ei ole mitä tarkimmin määritelty. Sillä itse asiassa meillä saksalaisilla olisi kaikkein suurin syy iloita, jos vihdoinkin voitaisiin löytää sellainen tie tai menetelmä, jolla ulkoapäin tulevien voimien vaikutus kansojen sisäpoliittiseen elämään voitaisiin ehkäistä ja torjua. Onhan Saksa aina maailmansodan lopusta lähtien ollut jatkuvasti sellaisten häiritsemisten uhrina. Meidän kommunistinen puolueemme oli erään ulkomailla sijaitsevan ja sieltä käsin johdetun poliittisen liikkeen alaosasto.

Kaikki kapinaliikkeet Saksassa saivat henkisen johtonsa ja aineellisen tukensa maan rajojen ulkopuolelta. Tämä on muuten muulle maailmalle aivan tarkoin tunnettu asia, mutta se ei ole sitä koskaan erikoisemmin kuohuttanut!

Saksaa vastaan työskentelee ulkomailla kokonainen armeija emigrantteja. Prahassa, Pariisissa ja muissa kaupungeissa painetaan jatkuvasti vallankumouksellisia saksalaisia sanomalehtiä ja salakuljetetaan niitä Saksaan. Julkisia kehoituksia väkivallantekoihin julkaistaan ei ainoastaan näissä, vaan sangen halukkaasti muissakin suurissa sanomalehdissä. Ns. mustat

lähetit ulkomailta käsin kehoittavat panemaan toimeen Saksassa atentaatteja. Taas toiset lähetit tekevät saksankielellä propagandaa Saksassa kiellettyjen terrorijärjestöjen hyväksi. Ulkomailla muodostetaan aivan julkisesti »tuomioistuimia» ja koetetaan ulkoa käsin puuttua Saksan oikeudenkäyttöön jne., jne. Niin paljon kuin meidän itsemme etujen mukaista onkin sellaisten yritysten ja menetelmien lopettaminen, niin yhtä suurelta näyttää meistä se vaara, että sellaisten tapahtumien aivan tarkan määrittelyn puutteen vuoksi jokin hallitusjärjestelmä, jolla valtion olemuksessa ei ole mitään muuta perustusta kuin väkivalta, pyrkii heti tulkitsemaan jokaisen sisäisen levottomuuden ulkoapäin tulleen vaikutuksen aiheuttamaksi asioihinsekaantumiseksi ja vaatii nyt turvakseen sopimuksenmukaista aseellista apua.

Etteivät poliittiset rajat Euroopassa ole eivätkä voi olla aatesuuntien rajoja, sitä tuskin voidaan kieltää.

Kristinuskon voimaantulon ajoista alkaen ovat määrätyt aatteet katkeamattomana sarjana levinneet Euroopan kohtalon siteillä yhdistettyyn kansaperheeseen ja rakentaneet siltoja kaikkien valtiollisten ja kansallisten rajojen ylitse sekä luoneet yhdistäviä tekijöitä. Kun esim. eräs ulkomaalainen hallituksen jäsen valittaa, ettei nykyisessä Saksassa enää tunnusteta määrättyjä Länsi-Euroopassa vallitsevia käsityksiä, niin oikeastaan pitäisi olla sitäkin ymmärrettävämpää, ettei päinvastoin saksalai-

sia ajatuksia valtiosta toisessa tai toisessa saksalaisessa maassa voida kokonaan syrjäyttää.

Saksalla ei ole tarkoitusta eikä halua sekaantua Itävallan sisäisiin oloihin mukamas anastamis- tai yhteenliittämisaikomuksessa. Mutta Saksan kansalla ja hallituksella on yhteiseen kansalliseen alkuperään perustuvista yksinkertaisista myötätuntoisuussyistä sellainen hyvin ymmärrettävä toivomus, ettei ainoastaan vieraille kansoille, vaan myös Saksan kansalle suotaisiin kaikkialla itsemääräämisoikeus.

Minä itse uskon, ettei ajan oloon mikään hallitussuunta, joka ei perustu kansaan, jota kansa ei kannata eikä halua, voi menestyä.

Kun Saksan ja prosenteissa laskien myös suurelta osalta saksalaisen Sveitsin välillä ei ole mitään sellaisia vaikeuksia, niin se johtuu yksinkertaisesti siitä syystä, että Sveitsin riippumattomuus ja itsenäisyys on tosiasiallinen, ja koska kukaan ei epäile näkevänsä sen hallituksessa kansantahdon todella lainmukaista ilmausta.

Mutta meillä saksalaisilla on kaikki syy olla tyytyväisiä siitä, että naapurinamme on eräs suureksi osaksi saksalaista väestöä käsittävä, sisäisesti hyvin luja ja todellisen ja tosiasiallisen riippumattomuuden omaava valtio. Saksan hallitus valittaa Itävallan kanssa esiintyneen ristiriidan takia aiheutunutta jännitystä sitä enemmän, koska sen vuoksi meidän ennen niin hyvä suhteemme Italiaan on häiriintynyt, valtioon, jonka kanssa meillä ei muuten ole minkäänlaisia etuvastakohtia.

Kun minä nyt tästä yleistarkastelusta siirryn esilläolevien ajankohtaisten kysymysten yksityiskohtaiseen käsittelyyn, niin päädyn seuraaviin Saksan valtakunnanhallituksen kannanottoihin:

1. Saksan valtakunnanhallitus hylkää Genèvessä huhtikuun 17 p:nä tehdyn päätöksen. Ei Saksa ole Versaillesin sopimusta yksipuolisesti rikkonut, vaan Versaillesin pakkosopimuksen määräyksiä ovat tunnetuin kohdin loukanneet ja siten tehneet mitättömiksi ne vallat, jotka eivät voineet yhtyä Saksalta vaadittuun aseistariisuutumiseen menetelläkseen itse sopimuksen edellyttämällä tavalla. Tällä Genèvessä tehdyllä päätöksellä Saksalle aiheutettu uusi loukkaus tekee Saksan valtakunnanhallitukselle mahdottomaksi palata tähän laitokseen takaisin, ennenkuin kaikkien jäsenten todella samanlaisen oikeudellisen aseman edellytykset on luotu. Siinä tarkoituksessa Saksan valtakunnanhallitus pitää välttämättömänä, että Versaillesin sopimuksen, joka rakentuu kansakuntien jaoitteluun voittajiin ja voitettuihin, ja kansainliiton, jonka täytyy rakentua kaikkien sen jäsenten tasavertaisuuden ja samanlaisten oikeuksien pohjalle, välillä tehdään selvä ero.

Näiden samanlaisten oikeuksien täytyy sisältää kaikki ne oikeudet, mitkä kansainvälisessä elämässä tulevat kysymykseen.

2. Saksan valtakunnanhallitus on sen johdosta, etteivät muut valtiot ole täyttäneet aseistariisuutumissitoumuksiaan, sanoutunut

irti niistä sopimuskohdista, jotka nyttemmin Saksan yksipuolisen, sopimuksenvastaisen rasituksen vuoksi asettavat saksalaisen kansakunnan ala-arvoiseen asemaan määräämättömäksi ajaksi. Mutta hallitus vakuuttaa täten juhlallisesti, että nämä sen toimenpiteet yksinomaan koskevat moraalisesti ja asiallisesti Saksan kansaa halventavia tunnettuja pykäliä. Saksan valtakunnanhallitus tulee sitä vastoin ehdottomasti pitämään arvossa muita kansakuntien yhteiselämää koskevia sopimuskohtia sekä alueellisia määräyksiä ja suorittamaan aikojen kuluessa välttämättömät tarkistukset ainoastaan rauhallisen yhteisymmärryksen merkeissä.

3. Saksan valtakunnanhallituksen aikomuksena ei ole allekirjoittaa mitään sopimuksia, joiden täyttämistä se pitää mahdottomana, mutta se tulee tunnontarkasti pysymään jokaisessa vapaaehtoisesti allekirjoitetussa sopimuksessa, vaikkapa se olisi solmittukin ennen nykyisen hallituksen valtaantuloa. Sen vuoksi se tulee pitämään ja täyttämään varsinkin kaikki Locarnon sopimuksen edellyttämät sitoumukset niin kauan kuin toisetkin sopimusosalliset ovat puolestaan valmiit pysymään tämän sopimuksen kannalla. Saksan valtakunnanhallitus näkee turvallisuusvyöhykkeen arvossapidossa riippumattomalle valtiolle tavattoman raskaan avunannon Euroopan rauhoittamiseksi. Mutta se luulee olevansa pakotettu viittaamaan siihen, ettei jatkuvia joukkojen lisäyksiä toisella puolen ole suinkaan pidettävä näiden pyrkimysten täydennyksenä.

4. Saksan valtakunnanhallitus on aina valmis ottamaan osaa kollektiivisen yhteistoiminnan järjestelmään Euroopan rauhan turvaamiseksi, mutta se pitää silloin välttämättomänä, että ikuisen kehityksen laki otetaan huomioon pitämällä sopimusten tarkistukset avoimina. Se näkee sopimusten säännönmukaisen kehityksen mahdollistamisessa rauhanvarmuustekijän, mutta jokaisen välttämättömän muutoksen ehkäisyssä vastaisten räjähdysten patoutuman.

5. Saksan valtakunnanhallitus on sitä mieltä, ettei eurooppalaisen yhteistoiminnan uudelleenluominen voi tapahtua yksipuolisesti asetettujen vaatimusten puitteissa. Se uskoo, että on oikein useinkin erilaisten etupyyteiden vallitessa tyytyä aina minimivaatimuksiin, sen sijaan että tämän yhteistoiminnan annetaan raueta sellaisten maksimivaatimusten vuoksi, joita on mahdotonta toteuttaa. Hallitus on edelleen vakuutettu siitä, että tällainen suureen päämäärään tähtäävä yhteisymmärrys voi toteutua ainoastaan asteittain.

6. Saksan valtakunnanhallitus on periaatteessa valmis solmiamaan hyökkäämättömyyssopimuksia yksityisten naapurivaltioittensa kanssa ja täydentämään niitä kaikilla sellaisilla määräyksillä, joiden tarkoituksena on sotaakäyvien valtioiden eristäminen ja sodanahjon paikallistaminen. Varsinkin se on valmis kaikkiin velvoituksiin, jotka tästä voivat aiheutua tarvikkeiden ja aseiden hankinnan suhteen sodan tai rauhan aikana ja joihin kaikki sopimusosalliset suostuvat ja pitävät niitä arvossa.

7. Saksan valtakunnanhallitus on valmis kannattamaan Locarnon sopimuksen täydennykseksi tehtävää ilmasopimusta ja ottamaan osaa sitä koskeviin neuvotteluihin.

8. Saksan valtakunnanhallitus on julkaissut Saksan uusien puolustusvoimien muodostamista koskevan julistuksen. Siitä ei tulla missään tapauksessa luopumaan. Valtakunnanhallitus ei näe tämän ohjelman toteuttamisessa maalla, ei ilmassa eikä merelläkään mitään uhkaa toisille kansoille. Mutta se on joka aika valmis ottamaan asevarustuksissaan huomioon ne rajoitukset, joihin toisetkin valtiot suostuvat. Saksan valtakunnanhallitus on jo puolestaan ilmoittanut mielipiteensä eräistä määrätyistä rajoituksista. Näin se on parhaiten ilmaissut hyvän tahtonsa rajoittamattoman kilpavarustelun välttämiseksi. Saksan ilmavarustusten rajoittaminen tasavertaiselle kannalle eräiden muiden yksityisten länsieurooppalaisten suurvaltojen kanssa tekee joka aika mahdolliseksi jonkin korkeimman luvun määräämisen, minkä lukumäärän noudattamiseen Saksa sitten toisten ohella kiinteästi sitoutuu.

Saksan merivoimien rajoitus käsittää 35 prosenttia Englannin ja vielä 15 prosenttia Ranskan laivaston koko tonnistoa pienemmän laivaston. Kun eri sanomalehtilausunnoissa on esitetty sellainen ajatus, että tämä vaatimus olisi vain alku ja että se kohoaisi varsinkin siirtomaiden omistamista koskevalla vaatimuksella, niin Saksan valtakunnanhallitus selittää sitovasti: Tämä

vaatimus on Saksalla lopullinen ja pysyvä. Saksalla ei ole aikomusta, välttämättömyyttä eikä varojakaan ryhtyä johonkin uuteen laivastokilpailuun.

Saksan valtakunnanhallitus tunnustaa ilman muuta brittiläisen maailmanvallan suuret elinehdot sekä sen turvaamisen pääpainon merellä, juuri samalla tavalla kuin hallitus on toiselta puolen päättänyt tehdä kaiken voitavansa meidän oman mannermaisen olemassaolomme ja vapautemme turvaamiseksi. Saksan valtakunnanhallituksella on vakaa aikomus tehdä kaikkensa, jotta brittiläiseen kansaan ja valtioon saataisiin ja pysytettäisiin sellainen suhde, että tähän saakka molempien kansakuntien välisen ainoan taistelun uusiutuminen ainiaaksi estettäisiin.

9. Saksan valtakunnanhallitus on valmis aktiivisesti ottamaan osaa kaikkiin pyrkimyksiin, jotka voisivat johtaa rajattomien varustelujen käytännöllisiin rajoituksiin. Tähän se näkee nykyisin ainoan mahdollisen tien palaamalla Punaisen Ristin Genèven-sopimuksessa lausuttuihin päätelmiin. Se uskoo ainoastaan taisteluvälineitten ja taistelumenetelmien asteettain tapahtuvaan vähennykseen ja kieltoon, mitkä välineet ja menetelmät luonteensa puolesta ovat ristiriidassa parast'aikaa voimassa olevan Punaisen Ristin Genèven-sopimuksen kanssa.

Valtakunnanhallitus uskoo myös, että samalla tavalla kuin kerran kiellettiin dumdum-kuulien

käyttö ja se myös suurin piirtein käytännössä estettiin, niin samalla tavalla muidenkin määrättyjen aseiden käyttö voidaan kieltää ja myös käytännössä ehkäistä. Tällä tarkoitetaan kaikkia niitä taisteluvälineitä, jotka ensi sijassa vähemmän vahingoittavat taistelevia sotilaita, mutta sitä enemmän kylvävät hävitystä ja kuolemaa taisteluun osaaottamattomien naisten ja lasten keskuuteen.

Saksan valtakunnanhallitus pitää ajatusta lentokoneiden poistamisesta, samalla kun pommitus on sallittu, vääränä ja tehottomana. Mutta se pitää mahdollisena kansainvälisesti kieltää määrättyjen aseiden käyttö kansainvälisen oikeuden vastaisena ja julistaa ne kansakunnat, jotka siitä huolimatta sellaisia aseita käyttävät, ihmisyyden ja sen oikeuksien ja lakien ulkopuolella olevina pannaan.

Tässäkin se luulee asteettaisen kehityksen johtavan nopeimmin tulokseen. Siis:

On saatava aikaan kielto, joka koskee kaasu-, palo- ja räjähdyspommien alasheittämistä varsinaisen taisteluvyöhykkeen ulkopuolella. Tätä rajoitusta voidaan jatkaa aina pomminheiton täydelliseen yleiseen kansainväliseen kieltoon saakka. Mutta niin kauan kun pommin alasheitto sellaisenaan on sallittu, on pommituslentokoneiden lukumäärän jokainen rajoitus sellaisenaan, ottaen huomioon sen mahdollisuuden, että uusia voidaan nopeasti rakentaa, kyseenalainen.

Mutta jos pomminheitto sellaisenaan leima-

taan kansainvälisen oikeuden vastaiseksi raakalaisuudeksi, niin sen johdosta pommituslentokoneiden rakentaminen tulee pian itsestään tarpeettomana ja tarkoituksettomana lakkaamaan.

Kun Genèven Punaisen Ristin sopimuksella kerran onnistuttiin vähitellen estämään turvattomien haavoittuneiden tai vankien sinänsä mahdollinen tappaminen, niin silloin täytyy olla aivan samalla tavalla mahdollista samantapaisella sopimuksella kieltää pommisota samoin turvatonta siviliväestöä vastaan ja vihdoin ylipäänsä luopua siitä kokonaan.

Saksa näkee tämän kysymyksen sellaisessa perusteellisessa käsittelyssä tehokkaamman toimenpiteen kansojen rauhoittamiseksi ja turvaamiseksi kuin kaikissa avunanto- ja sotilassopimuksissa.

10. Saksan valtakunnanhallitus on valmis yhtymään jokaiseen rajoitukseen, joka johtaa nimenomaan hyökkäystä varten erityisesti tarkoitettujen järeiden sota-aseiden poistamiseen. Näihin aseihin kuuluvat ensiksikin järein tykistö ja toiseksi raskaimmat hyökkäysvaunut. Ottaen huomioon Ranskan rajaseutujen suunnattomat linnoitukset, sellainen kansainvälinen raskaimpien hyökkäysaseiden poistaminen tuottaisi Ranskalle ehdottomasti jopa sataprosenttisen turvallisuuden.

11. Saksa selittää olevansa valmis yhtymään tykistön, taistelulaivojen, risteilijöiden ja torpeedoveneiden kaliiberien suuruuden jokaiseen rajoitukseen. Samoin Saksan valtakunnan-

hallitus on valmis hyväksymään jokaisen laivojen suuruutta koskevan kansainvälisen rajoituksen. Ja vihdoin on Saksan valtakunnanhallitus valmis yhtymään sukellusveneiden suuruuden rajoitukseen tai myös niiden täydelliseen poistamiseen siinä tapauksessa, jos asia saadaan kansainvälisesti järjestetyksi.

Mutta sen lisäksi Saksan valtakunnanhallitus vakuuttaa vielä kerran, että se yleensä yhtyy jokaiseen kansainväliseen ja samanaikaisesti toteutettavaan aseiden rajoitukseen ja aseiden poistoon.

12. Saksan valtakunnanhallituksella on sellainen käsitys, että kaikkien yritysten, joiden tarkoituksena on kansainvälisillä tai useiden valtioiden yhteisillä sopimuksilla saavuttaa määrättyjen ristiriitojen tehokas huojentuminen yksityisten valtioiden välillä, täytyy olla turhia, niin kauan kun ei sopivilla toimenpiteillä saada tuloksellisesti estetyksi sitä kansojen yleisen mielipiteen myrkyttämistä, mitä edesvastuuttomat ainekset puhein ja kirjoituksin, elokuvien ja näyttämöiden avulla harjoittavat.

13. Saksan valtakunnanhallitus on joka hetki valmis yhtymään sellaiseen kansainväliseen sopimukseen, joka tehokkaalla tavalla ehkäisee kaikki ulkoapäin tulevat sekaantumisyritykset toisten valtioiden sisäisiin asioihin ja tekee sellaiset mahdottomiksi. Sen täytyy joka tapauksessa vaatia, että sellainen järjestely tulee kansainvälisesti tehokkaaksi ja koituu kaikkien valtioiden hyödyksi. Kun on olemassa vaara,

että maissa, joiden hallitukset eivät nauti kansojensa yleistä luottamusta, sisäiset levottomuudet voidaan niiden taholta, joille siitä on hyötyä, liiankin helposti osoittaa ulkoapäin tulleen sekaantumisen aiheuttamiksi, niin näyttää välttämättömältä, että käsite »sekaantuminen» määritellään kansainvälisesti mitä tarkimmin.

Kansanedustajat, Saksan valtiopäivien jäsenet!

Olen pyrkinyt antamaan Teille kuvan niistä käsitystavoista, jotka meitä nykyisin askarruttavat. Niin suuret kuin huolet yksityiskohdissaan lienevätkin, niin minä kansakunnan johtajana ja valtakunnankanslerina pidän vastuuntuntoni velvoituksen mukaisena lausua, ettei rauhan säilyttämisen mahdollisuudesta ole olemassa epäilystäkään. Kansat tahtovat rauhaa. Sen säilyttäminen täytyy olla hallituksille mahdollinen. Minä luulen, että Saksan puolustusvoimien jälleenluominen tulee erääksi rauhantekijäksi. Ei sen vuoksi, että me tahtoisimme kohottaa ne mielettömään suuruuteen, vaan koska yksinkertainen tosiasia niiden olemassaolosta täyttää Euroopassa vaarallisen tyhjiön. Saksalla ei ole aikomuksena kohottaa varustelujansa määrättömiin. Meillä ei ole mitään kymmeniätuhansia pommituslentokoneita emmekä tule niitä rakentamaankaan, vaan päin vastoin: me olemme itse ottaneet käytäntöön ne rajoitukset, jotka vakaumuksemme mukaan takaa-

vat kansakunnan turvallisuuden olematta silti ristiriidassa kollektiivisen turvallisuuden ja sen järjestämisen kanssa. Me olisimme onnellisia, jos sellainen järjestely antaisi meille mahdollisuuden suunnata kansamme ahkeruus hyödylliseen tuotannolliseen työhön, ihmishenkien ja omaisuuksien hävittämiseksi käytettävien koneiden valmistuksen asemesta.

Me uskomme, että jos maailman kansat voisivat sopia keskenään kaikkien palo-, kaasu- ja räjähdyspommiensa yhteisestä hävittämisestä. Tämä olisi kohtuudenmukaisempi toimenpide kuin se, että niiden avulla raadellaan toisiaan.

Kun minä puhun tällä tavalla, niin minä en puhu enää puolustuskyvyttömän valtion edustajana, valtion, jolle sellainen menettely toisten taholta ei tuottaisi mitään velvollisuuksia, vaan ainoastaan etuja. Minun tarkoituksenani ei ole suinkaan ottaa osaa viime aikoina eri tahoilla heränneeseen väittelyyn toisten tai oman armeijan arvosta tai vieraiden sotilaiden puutteellisesta rohkeudesta ja omien sotilaiden erinomaisesta urhoollisuudesta.

Me tiedämme kaikki, miten monta miljoonaa rohkeita ja kuolemaahalveksivia vastustajia meillä valitettavasti oli maailmansodassa vastassamme. Mutta meille saksalaisille voi historia varmasti useinkin todistaa, että vähemmin olemme ymmärtäneet järkiperäisen elämän taidon kuin säädyllisen kuoleman taidon. Minä tiedän, että saksalainen nyt paremmin kuin koskaan, milloin kansakunnan kimppuun hyökättäisiin,

tulee täyttämään velvollisuutensa sotilaana, koska voitettujen kansakuntien kohtalon painostus on puolentoista vuosikymmenen ajan kansaamme opettanut. Tämä varma vakaumus sälyttää meille kaikille ankaran vastuun ja samalla mitä suurimpia velvollisuuksia.

Tätä puhettani Teille, taistelutoverini ja kansakunnan luottamusmieheni, minä en voi lopettaa paremmin kuin jälleen korostamalla rauhantahtoamme.

Meidän uuden valtiomuotomme luonne antaa minulle mahdollisuuden kieltää sodanlietsojien toiminnan Saksassa. Jospa muutkin kansat onnistuisivat saamaan todellisille sisäisille kaipauksilleen rohkean ilmaisun! Se, joka Euroopassa kohottaa sodan tulisoihdun, voi toivoa ainoastaan sekasortoa.

Mutta me elämme siinä varmassa vakaumuksessa, ettei länsimaiden perikato tapahdu meidän aikanamme, vaan päinvastoin niiden ylösnousemus. Että Saksa tuo katoamattoman osuutensa tähän suureen työhön, on meidän ylpeä toivomme ja järkähtämätön uskomme.

Helsinki 1935. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainon Oy.

3:—

Viisi vuotta Kansallissosialismia

ADOLF HITLERIN

puhe Saksan valtiopäivillä
helmikuun 20 päivänä 1938

Viisi vuotta Kansallissosialismia

ADOLF HITLERIN

puhe Saksan valtiopäivillä
helmikuun 20 päivänä 1938

KUSTANNUS-Oy. VASARA · HELSINKI

Kansanedustajani!

Saksan valtiopäivämiehet!

Minä tiedän, että te ja teidän kanssanne koko Saksan kansa on odottanut kutsua kokoontua viettämään valtaantulomme 5-vuotispäivän juhlaa, jotta valtakunnan valitut edustajat minun kanssani tätä kansamme uuden historiallisen nousun meille kansallissosialisteille niin runsasmuistoista alkua juhlisivat.

Valtiopäivien kokoontumisen määrääminen juuri täksi päiväksi johtuu kahdesta syystä:

1. minä pidin oikeana ryhtyä erinäisiin henkilömuutoksiin tammikuun 30 päivän jälkeen, vaan en sitä ennen, ja

2. minusta näytti tarpeelliselta eräällä ulkomaisten suhteittemme määrätyllä alueella vielä sitä ennen aikaansaada eräs ehdottoman välttämätön selvitys.

Sillä te kaikki odotitte täydellä syyllä, että sellaisena päivänä luodaan silmäys ei ainoastaan taapäin menneisyyteen, vaan myös eteenpäin tulevaisuuteen.

Minun tämänpäiväisen puheeni tarkoituksena ja sisältönä onkin sitten tehdä teille näitä molempia.

Kun tammikuun 30 päivänä viisi vuotta sitten herra valtakunnanpresidentti kenraalisotamarsalkka von Hindenburg keskipäivän aikaan uskoi minulle kanslerinviran ja samalla valtakunnan johdon, oli meidän kansallissosialistien silmissä Saksan kohtalon käänne koittanut.

Vastustajistamme tämä tapahtuma näytti ehkä samanlaiselta kuin lukuisat muut samantapaiset, jolloin niin ikään joku mies, tultuaan nimitetyksi valtakunnankansleriksi, sitten muutamien viikkojen tai kuukausien perästä saa tehdä tilaa kärsimättömälle seuraajalleen!

Minkä me kansallissosialistit elimme ainutlaatuisen merkityksellisenä historiallisena hetkenä, näytti näistä toisista vain ohimenevien ilmiöiden ajan puolesta rajoitetulta muutokselta.

Ken on nyt, hyvät valtiopäivämiehet, oikein tuntenut tämän hetken merkityksen?

Siitä lähtien on kulunut nyt viisi vuotta. Oikeuttavatko tämän ajan kokemukset meidät tekemään päätöksen silloisen hetken käännekohtaisesta merkityksestä, vai vahvistavatko ne ainoastaan vastustajiemme sellaista käsitystä, kun he silloin arvelivat näkevänsä vain lukemattomien siihenastisten Saksan valtakunnanhallitusten yksinkertaisesti enenneen jälleen yhdellä?

KÄÄNNEKOHTA SAKSAN HISTORIASSA.

Vaikkapa Saksan kansassa ei olisikaan mitään muuta yksimielisyyttä, niin ainakin yhdestä historiallisesta tapahtumasta olisi tänään ainoastaan yksi mielipide. Sen ajan vastustajammekaan tulevat sitä tuskin enää kieltämään.

Se päivä, jolloin minä Saksan suurimman vastustuspuolueen johtajana menin Wilhelmplatz-aukion varrella olevaan taloon ja tulin sieltä ulos kansakunnan johtajana ja kanslerina, oli käännepäivä kansamme historiassa silloin, nyt ja kaikkina aikoina.

Kaikki ovat selvillä seuraavasta:

Tammikuun 30 päivänä 1933 päättyi eräs aikakausi ja alkoi eräs uusi. Niin kiistämätön ja itsestään selvä on tämä tosiasia, että jo nyt puhutaan Saksan historiasta ennen valtaantuloamme ja Saksan historiasta sen jälkeen.

Aikomuksenani ei ole, hyvät kansanedustajat, kuvailla teille valtaantuloamme edeltäneen ajan sekasortoista tilannetta. Se on täysi-ikäisillä aikalaisillamme vielä tuoreessa muistissa, mutta nouseva nuoriso tulisi tuskin sellaisesta kuvauksestakaan huolimatta silloista Saksaa käsittämään. Tahdon vain esittää muutamia yleisluontoisia piirteitä tämän kansamme historiassa jälellejääneen surullisen aikakauden luonnehtimiseksi.

Vanhan Saksan valtakunnan ja erittäinkin Preussin kukistumisen jälkeen viime vuosisadan alussa ilmestyi nürnbergiläisen kirjakauppiaan Palmin julkaisemana eräs mieleenpainuva ja merkillinen kirja: "Deutschland in seiner tiefsten Erniedrigung" (Saksa syvimmässä alennustilassaan).

Tuo pieni vihkonen oli tehnyt Saksan maakunnissa niin järkyttävän vaikutuksen, että Napoleon päätti antaa ampua sen kirjoittajan tai ainakin sen julkaisijan. Suuren kansojen välisen selvityksen vaimennettua jäivät sekä tämä kirja että sen kirjoittaja joko enemmän tai vähemmän suoranaiseen unohdukseen. Uusi Saksan valtakunta oli syntynyt. Voitontäyteisinä liehuivat sen liput monilukuisten kunnian ja maineen kenttien yllä! Kaukaisena muistona kalpeni silloin suuri vapaussota niin suuren ja itsetietoisen nykyajan loistavien tekojen rinnalla.

Ja sitten valtavan ja sankarillisen taistelun lopulla tuli tuo käsittämätön luhistuminen, joka nyt yhdellä iskulla teki tuon yli sata vuotta sitten isänmaan syvimmän hädän hetkellä kirjoitetun kirjasen meidänkin ajallemme ymmärrettäväksi: "Saksa syvimmässä alennustilassaan." Tämän tunnustuksen järkyttävän sisällön me olemme vuoden 1918 marraskuun jälkeen kaikki itse kokeneet.

Puolentoista vuosikymmenen ajan lepäsi kansamme yllä tuon historian suurimman romahduksen seurausten kaamea painostus. Ei armeijamme eikä myöskään taloutemme luhistumisen, vaan ryhtimme, kunniamme ja ylpeytemme ja vihdoin myös vapautemme luhistumisen painostus.

Viidentoista vuoden ajan me olimme kansainvälisen väkivallankäytön tahdottomana ja avuttomana kohteena, väkivallankäytön, joka samalla kun se puhui ihmisyyden ja kansanvaltaisten ihanteiden nimissä, antoi todella sadistisen itsekkyyden mitä säälimättömimmän ruoskan iskeä kansaamme.

Tänä alennustilamme ja hätämme aikana tutkiva henki alkoi työskennellä tämän tapahtuman syiden selvittämiseksi.

Menneisyyden ja nykyisyyden tuhansista tapahtumista kehittyi hitaasti määrätty ymmärrys. Mille rauhanvuosien yltäkylläisyydessä olisi ehkä mielettömyytenä naurettu tai mikä vähintään olisi ymmärretty väärin, tuli nyt hädän kourissa tuntemuksesta tietoisuudeksi ja sillä tavalla monilukuisten parhaiden saksalaisten uskonomaisuudeksi. Historiallisen olemassaolommo, syntymme ja kehityksemme lakien, korkeallekohoamisemme ja lankeemuksemme syiden ja samalla Saksan uuden nousun edellytysten syvällisen vakava tutkiminen juurtui.

Henkien erottelu.

Kansassamme jouduttiin henkien erotteluun. Sillä kuten aina, poliittinen romahdus toi mukanaan taloudellisen luhistumisen. Mutta samalla kun ainoastaan taloudellisiin seikkoihin perehtynyt porvari näki siinä onnettomuutemme olemuksen sinänsä, hän yhä enemmän etääntyi niistä taistelijoista, jotka taloudellisen hädän ylitse tunsivat vielä suuremman poliittisen ja moraalisen hädän.

Mutta vain heidän riveistään saattoi lähteä Saksan pelastus. He asettivat rajoitettua porvarillista tunnuslausetta, valtion pelastamista talouden avulla, vastaan valtion ja talouden pelastamisen kansan sisäisen ja ulkonaisen kohottamisen avulla.

Ehkä ensi kerrn Saksan historiassa näkevien saksalaisten katse ei enää suuntautunut valtioon eikä talouteenkaan inhimillisen olemassaolon pääasiallisimpina ilmiöinä ja toimintoina, vaan sen ikuisen tosiolevaisen olemassaoloon ja olemukseen, joka on valtion, ja

siis itsestään ymmärrettävästi myöskin talouden, tukipylväs. Menneiden aikojen poliittisten ja taloudellisten ihanteiden yläpuolelle kohosi niinmuodoin uusi: kansallinen ihanne.

Ensimmäisen kerran ilmeni nyt edellytys rappiotilamme samoinkuin asemamme tosiasiallisen tilankin varsinaisten syiden todella riippumattomaan, ehdottomaan tutkimiseen.

Kaikki ne siteet, jotka entisinä aikoina pystyivät sumentamaan, sekoittamaan ja lamauttamaan kansallisiin välttämättömyyksiin suunnatun varman katseen, menettivät tästä lähtien vaikutuksensa ja siis myös merkityksensä. Hallitsijasukua koskevat, uskontunnustukselliset, puolueluontoiset niin hyvin kuin valtiomuodollisetkin käsitykset kalpenivat, kun veren määräämän ja vereen sidotun tosiolevaisen olemus käsitettiin kaiken kansallisen elämän tukipylvääksi.

Mitä erityisesti pidettäneenkin luhistumisen viimeisenä ulkonaisena syynä: ylimmän johdon toiminnan pettäminen erittäinkin mitä suurimman hädän ja samalla mitä ankarimpien vaatimusten hetkellä, valtiollisen elämämme sisäisen järjestelyn silminnähtävä heikkous, hallintomme sisällyksetön virkavaltaistaminen, eräiden yksityisten miesten hermojen väitetty luhistuminen tai syvien rivien mieletön sokaiseminen, — tämän kaiken syrjäytti se syvällisempi käsitys, että nämä heikkoudet olivat korkeintaan ulkonaisia oireita. Sillä teitä vastassa oli tämä järkyttävä tosiasia: että

1. Saksan kansa sellaisenaan oli ylipäänsä valistumaton, ja että
2. sen valtiokin oli jäänyt keskeneräiseksi.

Sillä aikaa kun Bismarck teki parhaansa muodostaakseen saksalaisista heimoista ja maista valtakunnan, valtiota kannattava kansa hajosi luokiksi ja sitä mukaa vihdoin kansaksitulemisensa suuriksi perusaineksiksi.

Samalla kun Saksan heimojen yläpuolelle kohosi teoreettinen valtakunnallinen valtiovalta, tästä itsestään tuli paikallis-, luokka- tai uskontunnustusolosuhteista riippuvaisten eturyhmien palvelija.

Niin paha oli tämä sisäinen rappiotila, että valtakunnan suurimman vaaran hetkellä valtiollisesti ja luokkaluontoisesti niin hyvin kuin uskontunnustuksellisestikin sidottuihin käsitystapoihin nojautuen aivan julkisesti voitiin levittää sellaista ajatusta, että tappio olisi kansakunnalle ja valtakunnalle suurempi onni kuin voitto. Vanhentuneella, vaikkakin ulkonaisesti ja seurapiirien vaatimusten mukaisesti usein hyvinkasvatetulla, mutta vereltään ja kansallisesti juurettomaksi jääneellä johtajaluokalla ei ollut ymmärrystä eikä voimaakaan nousta sellaista petosta tarpeeksi ankaralla päättäväisyydellä vastustamaan.

Sen vuoksi ei myöskään voinut enää onnistua poistaa jälleen näiden heidän omien heikkouksiensa seurausilmiöitä!

PUOLUE VIIMEISENÄ PELASTUSKEINONA.

Minusta näyttää sen vuoksi kuitenkin välttämättömältä tänä päivänä palauttaa jälleen Saksan kansan muistiin eräs tosiasia:

Kun minä tammikuun 30 päivänä 1933 menin valtakunnankansliaan, minä en suinkaan ollut ensimmäinen, joka kutsuttiin Saksan kansaa pelastamaan, vaan viimeinen. Toisin sanoen: minun jälkeeni ei ollut enää ketään, korkeintaan sekasorto!

Sillä ennen minua oli jo kaikkia noita koeteltu, jotka jo vuosikymmeniä sitten olivat selittäneet olevansa kutsutut esiintymään Saksan kansan johtajina ja pelastajina. Eikä vain kerran, vaan kaksi ja kolmekin kertaa ja vielä useamminkin saivat nämä puolueiden tukipylväät kansan vähäisen muistikyvyn ansiosta yhä uudelleen kanslereina ja ministereinä ylistää itseään pelastajiksi sellaisesta asemasta, jonka aiheuttajina he itse olivat olleet. Sosialidemokraattiset ja keskustajohtajat vuorottelivat jatkuvasti toistensa kanssa. Vapaamieliset ja kansanvaltaiset poliitikot tekivät apupalveluksia, porvarilliset uudistus- ja talouspuolueet osallistuivat samoin näihin parlamenttaarisiin pelastustoimenpiteisiin samoin kuin niinsanottujen "oikeistopiirienkin" edustajat. Aina siihen päivään asti, jolloin kenraali von Schleicher jätti valtakunnankanslian, olivat kaikki niin sanotut "huomattavat" henkilöt meidän marxilaisesta, keskusta- ja porvarillisesta puoluemaailmastamme teoreettisesti taistelleet Saksan hätää vastaan ja sitä hallitustoimenpiteillään käytännöllisesti suurentaneet.

Tuon niin usein ylistetyn parlamenttaarisen demokratian sääntöjen mukaan olisi kansallissosialistisen puolueen jo v. 1930 pitänyt päästä hallitukseen. Vain tämän demokraattisen puoluemaailman sisäisen valheellisuuden vuoksi oli käsitettävissä, että liikkeeltä pidätettiin tämä oikeus ja samalla Saksan kansakunnalta sen pelastus viimeiseen hetkeen saakka.

Kun minulle sitten vihdoinkin annettiin valtakunnan johto, se tapahtui ajankohtana, jolloin toisella tavalla järjestetyn valtakunnanpelastuksen kaikkein viimeisinkin yritys oli epäonnistunut ja puolue yksin oli jäänyt vielä jälelle ainoana sellaista tehtävää varten ajateltavissa olevana tekijänä.

Tästä liian pitkälle venyneestä epäröimisestä oli kuitenkin liikkeelle ja samalla myös Saksalle vasta myöhemmin havaittavissa olevaa hyötyä. Sillä valtataistelun 15 vuotena vastustajiemme alati jatkuvan vainoamisen ja painostuksen alaisena kasvoi ei ainoastaan puolueen sisäinen siveellinen voima, vaan samalla myös ennen kaikkea sen ulkonainen vastustuskyky.

Mitä pienimmistä aluista suurin järjestö.

Siten meidän onnistui puolentoista vuosikymmenen kuluessa mitä pienimmistä aluista alkaen rakentaa sellainen poliittinen järjestö, jonka moista Saksa ei siihen saakka ollut vielä nähnyt. Mutta vasta sen avulla minulle kävi myös mahdolliseksi ottaa huomioon vuosikausia kestäneen taistelun vaatineen valintamenettelyn tulokset puolueen johtopaikkojen täyttämisessä.

Ja niin saattoi kansallissosialismi käydä ottamaan vallan haltuunsa ei ainoastaan lujasti yhteenliitettynä järjestönä, vaan myös pystyvien persoonallisuuksien runsassisältöisenä säiliönä. Mikä minut on taistelun vuosina täyttänyt ja täyttää niin usein yhä vieläkin vilpittömällä tyydytyksellä, on tietoisuus siitä, ettei tätä minun työtäni ole jätetty vain yhden hengen varaan. Mikä vastustajilta jäi kokonaan huomaamatta, on se tosiasia, ettei minään aikana historiassamme ole ollut tarjolla niin runsasta valikoimaa lahjakkaita ja ennen kaikkea tarmokkaita persoonallisuuksia poliittisella alalla kuin sinä aikana, jolloin kansallissosialismi valloitti Saksan valtakunnan.

Vastasi täysin entisten porvarillisten arvostelijain ahdasta näköpiiriä ja ymmärtämättömyyttä, kun he toinen toisensa perästä jaarittelivat, että kansallissosialistisella liikkeellä on kyllä joukkoja, mutta ei mitään päitä. Mutta tosiasiallisesti tämä liike oli saanut joukkonsa ainoastaan siitä syystä, että joukot vaistomaisesti olivat saaneet vihiä liikkeen päistä ja tulleet ne tuntemaankin. Ei suinkaan kannattajien puuttuminen ole mikään varma todistus jonkun poliittisen pään olemassaolosta, vaan pikemminkin se on todistuksena siitä, että joukkojen puuttumisen takia todennäköisesti mitään päätä ei ollut olemassakaan. On myöskin varmasti yksinkertaisempaa ja ennen kaikkea vähemmän rasittavaa vaeltaa ajan halki henkevänä yksinkulkijana ja omassa sisimmässään pitää itseään yhtenä historian suurista järjestelijöistä, kuin koota ihmisiä, joiden kanssa historiaa vain voidaan muodostaa. Viidentoista vuoden ajan tämä puolue on vain koonnut, järjestänyt ja muodostanut ihmisiä, niin että se, kun vihdoin vallan haltuunoton hetki tuli, jopa demokratian säännön mukaisesti mitä ankarimman laillisella tavalla saattoi päästä hallitukseen.

SUURIN MURROS SAKSAN KANSAN HISTORIASSA.

Liikkeemme ohjelma merkitsi vallankumousta tähän saakka voimassaolevien yhteiskunnallisten, poliittisten ja taloudellisten käsitystapojen ja tuntemusten useimmilla aloilla. Valtaantulo sinänsä oli olemassaolleiden ilmiöiden voittamisen käsittävä vallankumous. Kuten aina, niin nyt tässäkin oli olemassa se vaara, että useita vuo-

sia ahdistettu liike voisi murtaa kahleensa eikä millään järjellisellä tavalla kykenisi käyttämään saavuttamaansa vapautta. Meillä kaikilla on ylpeä tietoisuus siitä, että saimme elää mukana siinä innostuksessa, millä liikkeemme toteutti vuoden 1933 vallankumouksen.

Mutta meille tuottaa myös yhtä syvää tyydytystä voidessamme todeta, ettei koko tänä aikana järjestömme rautaiset liitokset ja ennen kaikkea kansallissosialistisen rynnäkköliikkeen kuri sellaisenaan ole koskaan horjunut. Milloin koskaan on jokin valtio sellaisissa olosuhteissa ja sellaisella sisäisellä turvallisuudella valloitettu?

Suurin kumous kansamme historiassa, tapahtuma, jonka merkitys alkaa nyt vähitellen muullekin maailmalle valjeta, tapahtui ilman pienintäkään aineellisten arvojen hävitystä ja ilman sellaista veristä riehuntaa, mitkä muissa maissa naurettavasti vähäpätöisemmissäkin järkytyksissä niin usein ovat olleet ja vieläkin ovat päiväjärjestyksessä.

Näin ei suinkaan ole tapahtunut siitä syystä, etteivät muka kansallissosialistiset johtajat olisi sietäneet nähdä verta! Ei! Me kaikki olemme olleet rintamasotilaita, olemme kokeneet mitä kauheimman sodan, nähneet lukemattomia kuolleita ja itsekin usein katsoneet kuolemaa silmiin ja sitä odottaneet.

Saksan vallankumous kului verettömästi, koska me kaikki olimme päättäneet myöskin tämän vallankumouksen kestäessä korostaa saksalaista germaanista luonnettamme. Me tahdoimme pienimmällä tuskalla saavuttaa suurimman vaikutuksen.

Kun minä tänään ohimennen luon silmäyksen kansallissosialistisen vallankumouksen ensimmäisiin viiteen vuoteen, voi silloin todeta, että vastustajiemme kuolleitten lukumäärä ei nouse edes puoleen heidän varhemmin murhaamiensa kansallissosialistien luvusta. Ja nämä heidän kuolleensa olivat sittenkin vain heidän omien uusien, kansallissosialistista vallankumusta vastaan tekemiensä hyökkäysten uhreja.

Muuten meidän on tietenkin täytynyt toisin menettelytavoin suojella valtiota niiltä, jotka luulivat, että kansallissosialismin nousua piti jarruttaa lähtökohtina osaksi rikolliset vaistot, osaksi eräät määrätyt taloudelliset tai poliittiset etupiirit.

Valheiden ja solvausten tulva.

Siitä todella verrattomasta kurista ja pidättyväisyydestä huolimatta, minkä kansallissosialistinen liike vallankumouksensa toimeenpanossa säilytti, olemme saaneet kokea, että määrätynlainen ulkomaiden sanomalehdistö vyörytti uuden valtakunnan päälle suoranaisen valheiden ja solvausten tulvan. Varsinkin vuosina 1933 ja 1934 saimme yhä uudelleen nähdä, miten valtiomiehet, polii-

tikot ja sanomalehtimiehet meidän niinsanotuissa "demokraattisissa" maissamme tunsivat olevansa pakotetut arvostelemaan kansallissosialistisen vallankumouksen menettelytapoja ja toimenpiteitä. Se oli ynseyden ja surkean tietämättömyyden harvinaista sekoitusta, mikä silloin, useammin kuin yhden kerran, julkeni ryhtyä niiden erään kansan keskuudessa ilmenneiden tapahtumien tuomariksi, jotka juuri näille damokraattisille apostoleille olisivat voineet olla korkeintaan esikuvina. Sillä milloin koskaan on noissa maissa sellainen sisäinen mullistus kulunut loppuun asti samanlaisten seuraamusten vallitessa?

Onko minun ehkä palautettava muistiinne kaikkien vallankumousten suuri esikuva, jossa giljotiini puolen vuosikymmenen ajan vietti verisiä orgioitaan, juuri yhtä kauan kuin nyt Saksan uudelleenrakentaminen on kestänyt? Tai vieläpä tuo bolshevistinen vallankumouskin, joka teurasti miljoonia ja taas miljoonia ihmisiä, mutta jonka verentahraamat murhaajat ovat demokraattisten laitosten neuvostoissa hyvin huomattivilla sijoilla? Onko minun muistutettava marxilaisen roskaväen Espanjassa toimeenpanemasta verilöylystä, jonka uhrit varovaisten, demokraattisista maista lähteneiden miesten laskelmien mukaan nousevat puoleen miljoonaan, mitä pidetään pikemminkin liian alhaisena kuin korkeana arviointina? Me tiedämme, etteivät nämä teurastukset ole tähän saakka vähimmässäkään määrässä kiihottaneet meidän maailmanrauhanharrastajiemme kelpo demokraattisia mieliä. Me käsitämmekin sen. Sillä kätkeytyyhän sinänsä heidän teeskentelijännaamionsa taa useimmiten ainoastaan mitä raakamaisimman väkivallan tahto.

Saksan kansa näkee kiihotuksen lävitse.

Minä en mainitse tätä suinkaan siinä mielessä, jotta minä voisin määrättyjä, yleisesti tunnettuja juutalais-kansainvälisiä valehtelijoita ja solvaajia jollakin tavalla käännyttää. Minä mainitsen sen vain osoittaakseni Saksan kansalle, millä verrattomalla rauhallisuudella kansallissosialistinen vallankumous on Saksassa tapahtunut ja millä suunnattomalla valheellisuudella siitä on puhuttu ja kirjoitettu, ja niin tehdään vielä nytkin. Mutta parhaana todistuksena kaikkien noiden väitteiden valheellisuudesta on kieltämätön menestymisemme. Sillä jos me näinä viitenä vuotena olisimme mellastaneet lähes samalla tavalla kuin neuvostovenäläistä tai neuvostoespanjalaista alkuperää, s.o. juutalaista rotua olevat oivat demokraattiset maailmankansalaiset, silloin ei meidän olisi onnistunut mitä syvimpään ineelliseen sortumistilaan joutuneesta Saksasta tehdä maata, jossa aineellinen järjestys ja yleinen uusi kukois

tus vallitsee. Yksistään vain sen vuoksi, koska asia on niin ja sen täytyi olla niin, otimme itsellemme oikeuden suojella työtämme sillä tavalla, mikä rikoksellisille luonteille ja hulluille oli tekevä mahdottomaksi häiritä sitä!

SAKSAN ASEMA V. 1932.

Ja kun minä tänään teille, hyvät Saksan valtakunnan valtiopäivämiehet, ja koko Saksan kansalle teen tämän tilityksen, silloin voin minä viitata niin suunnattomiin ja ainutlaatuisiin aikaansaannoksiin, että te yksin jo niistä tulette vakuutetuiksi toimintamenetelmiemme ja samalla myös näiden aikaansaannostemme turvaamisen oikeutuksesta. Kuten jo mainitsin, oli Saksan asema v. 1932 myöskin taloudellisesti vähitellen joutunut niin syvään alennukseen, että useiden — juuri tällä alalla koulutettujen päiden — mielestä siihen ei näyttänyt olevan enää ylipäänsä minkäänlaista parannusta odotettavissa.

Kun minulle, tammikuun 30 päivänä, edesmennyt valtakunnanpresidentti antoi kanslerinviran, oli jo yksin siltäkin taholta katsottuna valtakunnan asema melkeinpä kokonaan toivoton. Parhaat päät olivat auttamisyrityksissään epäonnistuneet! Kaikki perinteelliset taloudelliset menetelmät olivat osoittautuneet tällöin hyödyttömiksi! Paha sallimususko oli vallannut kansamme. Yhä enemmän näyttivät ne saavan kannatusta, jotka saarnasivat, että kaikki tyyni on ensin hävitettävä, ennenkuin voitiin ajatella jälleennousemista. Se oli kohtalokasta oppia, sillä kansakunnan pelastaminen oli kaiken inhimillisen ymmärryksen mukaan ylipäänsä vain niin kauan mahdollista, kuin paremman elintason toivo vielä eli yksityisissä kansalaisissa. Mutta kaiken sekasortoon syöksymisen täytyi johtaa kohtuullisen elintason viimeisenkin jäännöksen tuhoon ja samalla juuri sen kaipuun sammumiseen, joka, ollen lähtöisin vielä olemassaolevalta aineelliselta pohjalta, pyrkii parantamaan sitä. Bolshevismin alkukantaisuuden palvonta tuhoaa kuolettavalla varmuudella ihmisissä uinuvat elintason parantamista, ja sen edellytyksenä heidän työntulostensa kohottamista tavoittelevat voimat.

Näiden sekasorron turmiollisten apostolien vastapainona olivat nuo porvarilliset egoistit, joille kansakunnan taloudellinen pelastaminen ei ollut mitään muuta kuin jonkin helppohintaisen voiton turvaamista ottamatta ollenkaan huomioon kokonaisuuden etuja. Kuten kaikkina pula-aikoina, niin silloinkin halpamainen keinottelijaluokka koetti muuttaa yleisen puutteen henkilökohtaiseksi etuiluksi, s.o. käyttää hätää kiristysluontoisiin menettelyihin ja petoksellisiin toimenpiteisiin.

Vastuullinen vain annetulle lähetystehtävälle.

Kansalla itsellään ei ollut mitään selvää käsitystä pelastuksen mahdollisesta tiestä, vaan ainoastaan painostava tunne jostakin enemmän tai vähemmän kohtalokkaasta kurjistumisesta. Sen vuoksi se oli yhtä helposti taipuvainen yhtymään niihin, jotka tämän kaiken merkitsivät muuttamattoman kehityksen tulokseksi, kuin myöskin juoksemaan jokaisen jälessä, joka kaikenlaisin huimaavin ylistelyin lupasi mahdollisimman yksinkertaisen ja ennen kaikkea vaivattoman tien ulospääsyksi sietämättömäksi tulleesta tilanteesta. Sen ohessa aika ahdisti sitä enemmän, kun eivät ainoastaan yksityisten ihmisten tulot olleet joutuneet epäjärjestykseen, vaan ennen kaikkea myös yksityisen ja julkisen elämän yhteisöjen raha-asiat olivat lopullisen romahduksen partaalla. Tänä hetkenä siis minä otin haltuuni kanslerinviran ja samalla vastuun Saksan valtakunnasta!

Sellaisessa rohmahdusmaisessa tilanteessa oli välttämätöntä

1. alkaa täydellisin toimenpitein ja

2. toimia viipymättä.

Aikaa ei ollut hukattava, eikä noita puolinaisia toimenpiteitä jatkamalla voitu toivoa päästävän muihin tuloksiin kuin mitkä olivat jo nähtävinä. Mitä kansakunta, jos se ylipäänsä oli pelastettavissa, tänä hetkenä saattoi odottaa, oli rohkeutta tekoihin eikä rohkeutta puhumiseen ja arvostelemiseen.

Kun maassa sadattuhannet talonpojat ovat menettämäisillään talonsa ja maansa, kun sadattuhannet ammattityöläiset menettävät leipänsä, kun kymmenientuhansien yritysten on pakko sulkea porttinsa, eroittaa palveluskunta ja työmiehet palveluksestaan, kun yli 6 miljoonan suuruinen työttömien armeija, joka vielä jatkuvasti lisääntyy, yhä raskaammin rasittaa valtakunnan, maiden ja kuntien rahataloutta, mutta joka muuten kaikesta avustuksesta huolimatta voi ostaa tuskin välttämättömintäkään elämisekseen, kun syntyy henkinen köyhälistö, jolle hankittu sivistys koituu kiroukseksi siunauksen asemesta, kun vanhat kukoistavat teollisuuskaupungit tulevat autioiksi, ihmiset suurilta alueilta tuotteiden menekkipulan vuoksi alkavat suorastaan kuolla sukupuuttoon, kun toisilla seuduilla taas 3- ja 4-vuotiaat lapset hirvittävän köyhyyden ja siitä johtuvan aliravitsemistilanteen vuoksi eivät saa mitään hampaita, kun heille ei voida hankkia leipää eikä maitoa, kun kovasydämisen vihollisen sana, että meidän Saksan kansassamme eli 20 miljoonaa ihmistä liikaa, tällä tavalla vähitellen tulee kauhean todellisuuden tietä melkeinpä paikkansapitäväksi, niin sellainen kansa ei huuda sanomalehdistön kynäniekkoja tai parlamenttaarisia lavertelijoita, se ei huuda tutkimustoimikuntia, kan-

sainvälisiä väittelyjä, naurettavia äänestyksiä tai kotimaan tai ulkomaiden niinsanottujen "valtiomiesten" pintapuolisia puheenparsia! Ei! Se huutaa tekoja, jotka lavertelun ja typerät sanomalehtikirjoitukset tieltään sysäten tuovat pelastuksen. Sillä ei ole mitään mielenkiintoa salonkibolshevististen kansainvälisten kirjeenvaihtajien kirjallisia tuotteita kohtaan, vaan sillä on mielenkiintoa ainoastaan sitä apua kohtaan, joka repäisee sen pois äärimmäiseen onnettomuuteen syöksymästä! Ja ennen kaikkea: ken tuntee velvollisuudekseen ottaa sellaisella hetkellä kansan johdon vastuulleen, ei ole parlamenttaaristen tavanmukaisuuksien säännöille vastuunalainen tai johonkin määrättyyn demokraattiseen käsitystapaan sidottu, vaan hän on yksinomaan vastuullinen sille lähetystehtävälle, joka hänelle on asetettu. Ja ken sitten tätä lähetystehtävää häiritsee, on kansan vihollinen, yhdentekevää, yrittääkö hän tehdä tätä häiriötä bolshevistina, demokraattina, vallankumouksellisena terroristina tai taantumuksellisena haaveilijana. Sellaisena hätäaikana ei myöskään toimi Jumalan nimessä se, joka raamatunlauseineen laiskotellen vetelehtii kautta maan ja viettää päivänsä osaksi tekemättä mitään, osaksi toisten tekoja arvostellen, — vaan se, joka rukoukselleen antaa sen korkeimman muodon, mikä ihmisen yhdistää Jumalaansa: työn muodon!

PELASTUS OMASTA VOIMASTA.

Ja kun minä tänään annan Saksan kansalle tämän tilintekoselityksen, niin minä voin avoimin katsein ylpeästi astua kaikkien niiden satojentuhansien ja miljoonien eteen, jotka kaupungeissa ja maaseudulla oman työnsä hiellä rehellisesti ansaitsevat jokapäiväisen leipänsä.

Minäkin olen näinä viitenä vuotena ollut työmies. Minun henkilökohtaiset huoleni olivat vain lisääntyneet 68 miljoonan muun ihmisen olemassaolon ja tulevaisuuden huolilla.

Ja niinkuin nämä muut pyytävät, etteivät mitään taitamattomat tai laiskurit heitä heidän työssään häiritsisi, niin minäkin olen pyytänyt päästä siitä, etteivät mitääntaitamattomat, heittiöt, tai pahansuovat tai haluttomat ainekset estäisi työtäni.

Minulla oli oikeus kääntyä silloin jokaista vastaan, joka auttamisen asemesta katsoi tehtäväkseen ainoastaan työmme moitiskelevan tarkastelemisen ja arvostelemisen. Uskontokaan ei vapauta velvollisuudesta suunnistautua niiden työn mukaan, jotka toteuttavat kansakunnan pelastustehtävää.

Mutta että minulla oli oikeus suojella tätä omaani ja meidän kaikkien työtä sellaisilta julkisilta rauhanhäiritsijöiltä, minä tahdon nyt sen todistaa tämän työmme tuloksille. Ne ovat kiistämät-

tömät, ja ennen kaikkea: ne ovat sitäkin huomattavammat, koska minulla useimmissa tapauksissa ei liioin ollut esimerkkeinä käytettävänäni tähänastisten aikaansaannosten luomia esikuvia, ainoastaan oma terve ihmisymmärrys ja vilpitön tahto olla koskaan vastuksissa antautumatta, vaan rohkeasti ja urhoollisesti uhmata niitä. Samalla pyydän tässä kohden tehdä vielä lisäksi erään toteamuksen:

Taloudellinen pelastus.

Kun Saksa on nyt taloudellisesti pelastettu, niin Saksan kansa kiittää siitä ainoastaan omaa johtoaan ja omaa työtään. Ulkomaat eivät ole siinä auttaneet kerrassaan mitään. Paitsi vihamielistä kielteisyyttä tai typerää viisastelua me emme tunteneet mitään, mitä ehkä suinkin olisi voitu pitää Saksalle myönteisenä mielenkiintona, avusta ollenkaan puhumatta.

Minä en ole myöskään koskaan mitään muuta odottanut. Meidän kansallissosialistien poliittisen ja taloudellisen uskontunnustuksemme aakkosiin kuului, ettei pelastusta ollut odotettava mistään vieraasta avusta, olipahan se joko poliittista, taloudellista tai raha-asiallista laatua, vaan tämä apu oli yksinomaan etsittävä oman ymmärryksen ja oman voiman taikapiiristä.

Määräävänä oli silloin tietoisuus siitä, että kansakunnan elintaso voi olla yksinomainen tulos elämälle tarpeellisten hyödykkeiden kokonaistuotannosta, siis toisin sanoen, että jokaisella maksetulla palkkasummalla ja jokaisella maksetulla saatavalla Saksassa on juuri se reaaliarvo, mikä suoritetun työn ansiosta vastaa sitä valmistettuna tavarana. Todella hyvin vähän suosittu oppi aikana, jolloin kaikuu huuto: ”Enemmän palkkaa ja vähemmän työtä!”

Kun minä otin vastaan valtakunnan johdon, oli työttömien luku noussut paljon yli 6 miljoonan, ja sen johdosta kärsimään joutuneiden perheenjäsenten lukumäärä yli 15½ miljoonan hengen. Sen vuoksi tämän problemin ratkaiseminen merkitsi ei ainoastaan, että 15 miljoonalle ihmiselle oli maksettava raha elämistä varten, vaan ennen kaikkea, että oli valmistettava ne hyödykkeet, mitkä tällä rahalla voitiin ostaa. Siitä syystä kansallissosialistinen talousohjelma ei ylipäänsä ole mikään raha-, vaan pääasiassa tuotanto-ohjelma. Mitä suurempi on tuotannon kokonaissumma, sitä suurempi tulee olemaan se nautintaosuus, mikä tulee yksityisten osaksi. Itse raha on ainoastaan apuneuvo tuotantohyödykkeiden jakamisen palveluksessa. Mutta sen ohella täytyi, jotta kansakunnalle voitaisiin antaa maailmassa se asema, minkä se elämäntehtävänsä esteetöntä toteuttamista varten tarvitsee, sitäpaitsi aikaansaada tuo lisätuotanto, mikä kansallisena varustautumisena ei suoraan, vaan epäsuorasti koituu kansalaisten hyödyksi. Mutta sen ansiosta tor-

juutui itsestään Saksan pelastamisen samaistaminen huimaavien arvojenkäyttötemppujen kanssa, siis toisin sanoen, ei tarvinnut liukuvia palkka- ja hinta-asteikkoja käyttämällä pettää kansalaisiamme, — vaan välttämätöntä oli lisätyn tuotannon avulla varmistaa kansan lisääntyneille tuloille pysyvä ostovoima.

VERRATON TALOUDELLINEN NOUSU.

Sallittakoon minun nyt taloudellisesta elämästämme tehdyn lyhyen otteen puitteissa selvillä luvuilla osoittaa, onko ja missä määrin kansallissosialismi nämä tehtävät ratkaissut.

Vuonna 1932, siis ennen valtaantuloamme, Saksan kansan tulot tekivät 45,2 miljaardia Saksan markkaa. Jo 1933 ne nousivat 46,6 miljaardiin, ja vuonna 1937 ne tekivät tuon pyöreän summan 68 miljaardia Saksan markkaa.

Tämä tulojen nousu tapahtui yleisen elintasoindeksin pysyessä melkeinpä täysin yhtä korkealla. V. 1932 se oli *120,6* ja v. 1937 *125,1.* Siis toisin sanoen: sillä aikaa kuin kansan kansalliset tulot nousivat lähes 50 prosenttia, yleinen elintasoindeksi nousi vain 4 pros. Syynä siihen on ollut kokonaistuotantomme lisääntyminen.

Teollisuustuotanto.

Teollisuustuotannon arvo oli

vuonna	1932	37,8	miljaardia,	
„	1933	39,9	„	, mutta
„	1937 jo yli	75	„	Saksan markkaa.

Tätä vastaavat erityisesti myöskin esim. käsityöteollisuuden tavaranvaihtoluvut, jotka olivat

1932	9,5	miljaardia,	
1933	10,1	„	ja
1937 tekivät jo	22	„	Saksan markkaa.

Vertailun vuoksi tahdon tässä vielä esittää vähittäiskaupan liikevaihtoluvut, jotka nousivat

1933	21,8	miljaardiin	ja
1937	31	„	Saksan markkaan.

Mutta myöskin maataloustuotanto osoittaa sinänsä jo mitä korkeimmasta maanviljelyksen tasosta huolimatta yhä kohoavia tuloksia. Ne käsittävät

1932	8,7	miljaardia	ja
1937 .... yli	12	„	Saksan markkaa.

Ettei tässä ole kysymys ainoastaan hinnanmuodostuksen, vaan vielä enemmän tuotannonlisäyksen problemista, todistaa se seikka, että on onnistuttu, Saksan kansan lisääntyneestä ostokyvystä ja siitä johtuneesta lisääntyneestä, varsinkin elintarvikemarkkinoille suuntautuvasta rynnäköstä huolimatta, kohottamaan omavaraisuutta, josta v. 1932 omalla tuotannolla peitettiin 75 pros., mutta v. 1936 kohosi jo 81 prosenttiin.

Kun nyt teollisuustuotannon arvo kohosi 37,8 miljaardista yli 75 miljaardiin, niin tätä voidaan vielä erityisesti selvittää yksityisillä esimerkeillä. Kansallissosialistisen taloudenpidon ensimmäisinä viitenä vuotena on

paperinvalmistus	kohonnut	50	pros.,	
diesel-öljyn valmistus	„	66	„	
kivihiilentuotanto	„	68	„	
lämmitysöljyn tuotanto	„	80	„	
polttoöljyn tuotanto	„	90	„	
keinosilkin tuotanto	„	100	„	
valoöljyn tuotanto	„	110	„	
terästuotanto	„	167	„	
voiteluöljyn tuotanto	„	190	„	
bensiinin ja muiden moottoripolttoaineiden tuotanto	„	470	„	
aluminiumin tuotanto	„	570	„	
keinovillan tuotanto	„	2500	„	j.n.e.

Nämä jättiläismäisesti kohonneet kansalliset tuotannonhaarat ovat luoneet ne arvot, jotka Saksan markkinoilla varmistivat ostovoiman ja samalla sen horjumattomuuden siitä huolimatta, että samaan aikaan — tätä lisääntynyttä tuotantoa vastaten — yli 6,5 miljoonan nouseva työttömien lukumäärä valtaantulomme ansiosta vuoden 1937 lokakuun alkuun mennessä aleni 470 000:een.

Mutta tuotannonkehityksessä sijoitettujen uusien työvoimien lukumäärä on vielä noin 2 miljoonaa ihmistä suurempi.

Ulkomaankauppa.

Tämä tavaton taloudellinen toimeliaisuus ilmenee myös ulkomaankaupan luvuista. Osallistumatta maailmantalouskonferensseihin ja omaamatta noita muiden maailmanvaltojen jättiläismäisiä taloudellisia mahdollisuuksia meidän on onnistunut kohottaa ulkomaankauppamme maahantuontia

4,2:sta 5,5:een miljaardiin v. 1937

ja ulosvientiä

4,9 miljaardista 1933
5,9 miljaardiin 1937.

Säästökassat.

Vastaavanlainen on myös Saksan kansan luottamus talouspolitiikkaansa, mikä ilmenee säästöjen lisääntymisenä. Yleisissä säästökassoissa säästöt nousivat

vuoden 1932	11,4	miljaardista	
vuonna 1933	12,1	miljaardiin,	
„ 1936	14,6	„	ja
„ 1937	16,1	„	Saksan markkaan.

Tämän suunnitelmallisen kansallisen talouden seurausilmiönä oli elimellinen koronaleneminen, joka lyhytaikaisissa lainoissa aleni 6,23 prosentista v. 1932 2,93 prosenttiin v. 1937, ja myöskin pitkäaikaisissa lainoissa, joissa se aleni 8,8 prosentista v. 1932 4,5 prosenttiin v. 1937.

Itse valtion tulot tekivät:

1932	6,6	miljaardia,	
1933	6,8	„	
1934	8,2	„	
1935	9,6	„	
1936	11,5	„	
1937	14,0	„	Saksan markkaa.

V. 1938 ne tulevat tekemään yli 17 miljaardia!

Kohoava raaka-ainetuotanto.

Näiden Saksan tuotannon jättiläismäisen nousun ja samalla talouden nousun todisteiden paljoudesta tahdon tehdä ainoastaan pari leikkausta muutamine lukuineen.

Eräs kansallisen taloutemme tärkeimmistä perustuksista on kivihiilirikkautemme.

Kivihiilen tuotanto käsitti siten:

v. 1932	104,7	miljoonaa	tonnia,
„ 1933	109,7	„	„
„ 1934	124,9	„	„
„ 1935	143	„	„
„ 1936	158	„	„
„ 1937	184,5	„	„

Myös ruskohiilen tuotanto antaa samanlaisen kuvan:

v. 1932	122,65	miljoonaa	tonnia,
„ 1933	126,79	„	„
„ 1934	137,27	„	„
„ 1935	147	„	„
„ 1936	161,37	„	„
„ 1937	184,7	„	„

Hyvät valtiopäiväimiehet ja hyvä Saksan kansa! Tämä noin 80 miljoonaa tonnia kivihiiltä ja 62 miljoonaa tonnia ruskohiiltä käsittävä vuosittainen tuotannonlisäys on toisenlanien arvotekijä, kuin että mitä paljonylistetyissä demokratioissa liikkeessä olevaa rahamäärää korotetaan niin ja niin monella miljaardilla ilman minkäänlaisia vasta-arvoja. Eikä silmäys Saksan teräs- ja valumetallituotantoon samoin kuin Saksan rautatuotantoonkaan anna vähemmän kunnioitustaherättävää kuvaa.

Saksan teräksenvalmistus käsitti:

v. 1933	....	9,660	miljoonaa	tonnia,
„ 1934	....	13,555	„	„
„ 1935	....	16,010	„	„
„ 1936	....	18,614	„	„
„ 1937	....	19,207	„	„

ja v. 1938 se tulee nousemaan noin 21 miljoonaan tonniin.

Samana aikana valumetallinvalmistus kohosi 1,4 miljoonasta tonnista 3,7 miljoonaan tonniin.

Tällaisia ovat sen tuotannollisen kehityksenkulun tulokset, jonka ulkonaisia tunnusmerkkejä ovat kymmenettuhannet nyttemmin uudelleen savuavat savupiiput ja uunit, tuhannet ja taas tuhannet tehtaat ja työpajat, joissa nuo miljoonat Saksan ihmiset, jotka kansallissosialismi on temmannut pois työttömyydestä, saavat jälleen työtä ja leipää.

Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain jälkeen Saksasta on jälleen tullut huomattavasti suurin teräsmaa maailmassa.

Saksan rautamalmituotanto käsitti

v. 1932	....	1,3	miljoonaa	tonnia,
„ 1933	se nousi jo	2,6	miljoonaan	tonniin,
„ 1934	....	4,3	„	„
„ 1935	....	6	„	„
„ 1936	....	7,5	„	„
„ 1937	....	9,6	„	„

Vuoteen 1940 mennessä se tulee jo varhemmin aloitettujen toimenpiteiden johdosta nousemaan 20 miljoonaan tonniin, ja sen lisäksi tulee vielä nelivuotissuunnitelman toteuttamisen yhteydessä puoluetoveri Göringin perustama lisätuotanto, jossa yksistään Hermann Göringin valtakunnantehtaat tulevat esittäytymään sellaisella asteella, että niiden tuotanto tulee 1940 käsittämään yli 21 miljoonaa tonnia. Saksan rautamalmituotanto nousee niinmuodoin v. 1940, vastaten 1,3 miljoonaa tonnia v. 1932, kaiken kaikkiaan vähintään 41—45 miljoonaan tonniin.

Tästä saakoon Saksan kansa huomata, ettei sen hätää poisteta lavertelulla, vaan ainoalaatuisilla jättiläismäisillä toimenpiteillä.

SELITTÄVIÄ ESIMERKKEJÄ.

Samanlainen on saksalaisen erikoistuotantomme nousu monilla muilla aloilla.

Esim. bauxiitin tuotanto nousi 1.360 tonnista 1932 73.280 tonniin v. 1937.

Magnesiitin tuotanto, jota ennen ei ollut, kohosi 21.600 tonniin,

fluorisälvän tuotanto	36.000:sta	127.000:een	tonniin,
raskassälvän (baryytin) tuotanto	110.000 „	423.000 „	„
grafiitin tuotanto	21.000 „	24.000 „	„
asfalttikalkin tuotanto	33.000 „	109.000 „	„
arsenikkimalmin tuotanto	2.800 „	26.400 „	„
rikkikiisun tuotanto	165.000 „	420.000 „	„

nikkelimalmin tuotanto, jota ennen ei ollut, kohosi n. 87.000:een tonniin, lyijyn ja sinkkimalmin tuotanto 1,18:sta 2,4 miljoonaan tonniin.

Raa'an kalisuolan tuotanto kohosi 6.415:stä miljoonasta tonnista 1932 14.460:een miljoonaan tonniin.

Polttoöljyn tuotanto kohosi 238.600:sta tonnista v. 1933 453.000:een tonniin 1937.

Moottoripolttoaineiden, kuten bensiinin j.n.e. valmistus kohosi 386.000:sta tonnista 1933 1.480.000:een tonniin 1937 ja nousee jo tänä vuonna yli 1.700.000 tonnin, vaikka nelivuotissuunnitelman suurtehtaat eivät vielä olekaan siinä mukana.

Diesel-öljyn tuotanto nousi 60.000:sta tonnista 120.0000:een tonn.,
voiteluöljyn 45.000:sta 140.000:een tonniin,
lämmitysöljyn 167.000:sta 320.000:een tonniin,
valoöljyn 19.000:sta 40.000:een tonniin.
Villan tuotanto kohosi 4.700:sta tonnista 7.500:aan tonniin 1937,
pellavan tuotanto 3.100:sta 24.000:een tonniin,
hampun tuotanto 210:stä 60.000:een tonniin,
keinovillan tuotanto 4.000:sta tonnista yli 100.000:een tonniin,
keinosilkin tuotanto 2.800:sta tonnista yli 57.000:een tonniin.

Minä voisin jatkaa tätä luetteloa vielä edelleen lukuisilla muilla esimerkeillä. Ne kaikki ovat asiakirjallinen todistus työstä, minkä moista kansamme keskuudessa ei vielä tätä ennen ole suoritettu.

Mutta näihin saavutuksiin tulee vielä muutamien vuosien kuluessa liittymään nelivuotissuunnitelman jättiläismäiset lisätulokset. Mitä sellaisten maailmansaavutusten suhteen merkitsevät koti- ja ulkomaisten arvostelijain houkkamaiset typeryydet, vähäjärkisten tai pahansuopien sanomalehtimiesten tai parlamenttaaristen tyhjäntaitajien kirjoittelut? Eikö sittenkin ole maailmanhistoriallinen pilajuttu, kun juuri muutamissa muissa maissa, joilla itsellään

on vain pulia, uskotaan, että meitä pitää arvostella ja meille on annettava viisaita neuvoja.

Ilman toisten neuvoa ja ennen kaikkea ilman apua me olemme koettaneet päästä pulasta, jonka suhteen monet ulkovallat ovat yhä edelleenkin avuttomia.

Tahdon nyt esittää Saksan kansalle työmme tuloksia muutamilta muilta aloilta.

Autoteollisuuden alalla on valmistettu

1932	56.400	moottoripyörää,
1937	234.000	„
1932	41.100	henkilöautoa,
1937	216.000	„
1932	7.000	kuorma-autoa,
1937	59.600	„

Kaiken kaikkiaan oli Saksassa 5½ vuotta sitten 1½ miljoonaa ja nyt n. 3 miljoonaa autoa.

Mutta kansanauto tulee täällä vielä muutamien vuosien kuluessa pääsemään aivan toisenlaisiin lukuihin.

Kun v. 1937 voitiin valmistaa noin viisi kertaa enemmän autoja kuin v. 1932, niin sinä aikana on autojen vienti kohonnut melkein kahdeksankertaiseksi verrattuna vuoteen 1932.

Mutta tämän autoliikenteen nousun ohella on myös yleinen liikenne kohonnut.

Saksan sisävesilaivaliikenne kuljetti

1932	73,5	miljoonan	tonnin,	
1937	130	„	„	tavaramäärät.

Uudet suuret jokiliikennejärjestelyt ja kanavarakennukset tulevat täydentämään sisävesikulkureittiemme jo nytkin valtavaa verkostoa ja johtamaan liikenteen jatkuvaan nousuun.

Saksan meriliikenne kuljetti

1932	36	miljoonaa	tonnia,
1937	61	„	„

Vuoden 1932 laivahautuumaat (toimettomana olevien laivojen ruuhkautumat) ovat Elben ja Weserin varsilta ja kaikilta muiltakin Saksan rannikkoalueilta hävinneet.

Vastaavanlaiset ovat myös uudet laivanrakennukset laivaveistämöissämme. V. 1932 Saksan laivaveistämöissä oli laivanrakennustilauksia 22.000 tonnia, yksinomaan vain kotimaisia, ulkomaantilauksia ei juuri esiintynyt. Vuoden 1937 lopussa kuva on seuraava:

Laivaveistämöissä on rakennusteloilla 370.000 tonnia kotimaisia laivatilauksia, 350.000 tonnia ulkomaisia tilauksia. Tilauksia, joita ei vielä ole voitu ottaa teloille, on lisäksi n. 400.000 tonnia.

Tällöin ei ole mukaanluettu sotalaivaston uusia laivanrakennuksia. Siis toisin sanoen: Saksan laivaveistämöt, joilla v. 1932 oli rakennustilauksia 22.000 tonnia, työskentelevät parast'aikaa 1.120.000 tonnia käsittävän rakennustilausmäärän täyttämisessä yksistään siviililuontoista laivaliikennettä varten.

Saksan valtakunnanrautateiden vaununtilaukset tavaraliikenteessä valtakunnanrautateillä olivat v. 1937 työpäivää kohden keskimäärin 47 pros. suuremmat kuin 1932. Tavaraliikenteen tulot olivat vastaavanlaiset. V. 1937 tulojenlisäys oli vuoteen 1932 verraten 70 pros., kuljetetun tonnimäärän lisäys 78 pros. ja tonnimäärän lisäys kilometriä kohden 83 pros.

Valtakunnanrautateiden tavara-autoliikenne nousi 217 autosta v. 1932 3.137 autoon v. 1937, autolinjojen lukumäärä nousi 53:sta 1131:een ja näiden linjojen pituus 1.321:sta kilometristä 46.715:een kilometriin. Samassa mitassa kohosi pikamatka-autojen liikenne.

Valtakunnanrautateiden linja-autoissa matkustaneiden henkilöiden kokonaisluku on noussut 480.000:sta v. 1932 nykyiseen 2,5 miljoonaan.

Valtakunnanrautateiden aikaansaannoksia osoittaa myös kohonneiden liikennetonnikilometrien lukumäärä. Se kohosi 178 miljaardista 274 miljaardiin, siis 54 pros. Valtakunnanrautateittemme liikenteen kaikilla muilla haaroilla ilmenee samanlainen nousu. Viimeisenä todistuksena siitä ovat tulot. V. 1932 tulot olivat 2.234 miljaardia, v. 1937 ne jo nousivat 4.480 miljaardiin Saksan markkaan.

Valtakunnan postiliikenteen kohoaminen todistaa myös osaltaan tätä meidän saksalaisen talouselämämme valtavaa yleistä nousua.

Kirjeiden lukumäärä kohosi 5,6 miljaardista v. 1932 6,4 miljaardiin v. 1937, pakettien lukumäärä 227 miljoonasta 296 miljoonaan.

Postishekkitilien lukumäärä nousi 1.031.819:stä 1.119.372:een. Saatavat kohosivat vuotuisen keskimäärän mukaan 461 miljoonasta 729 miljoonaan Saksan markkaan, postishekkien kirjoihinviennit 703 miljoonasta 904 miljoonaan, postiliikenteen liikevaihto 103 miljaardista 161 miljaardiin, puhelinasemien lukumäärä 2.960.000:sta 3.578.000:een, lentopostilähetysten lukumäärä 135.000 kilosta 3.600.000:een kiloon.

Kokonaistulot lisääntyivät 1.658 miljoonasta 1.940 miljoonaan.

Postilaitoksen postilinja-autoissa matkusti 1933 60 miljoonaa, 1937 yli 80 miljoonaa ihmistä.

Lentopostilinjojen pituus nousi 31.000 kilometristä 62.000 kilometriin, postilennot 9 miljoonasta kilometristä 18 miljoonaan kilometriin, lentomatkustajien lukumäärä 100.000:sta 326.000:een. Len-

tosatamien luku lisääntyi vuoden 1933 jälkeen yli 100:lla, minkä lisäksi tulee 62 uutta maalentokenttää liikennettä ja teollisuuden tarpeita varten.

Vuoden 1933 jälkeen Saksan lentourheiluyhdistys käsittää 600.000 jäsentä; 1937 kuuluu kansallissosialistiseen lentäjäkuntaan 3 miljoonaa jäsentä, niistä 50.000 toimivaa, joilla on 6 moottori- ja 22 liitolentokoulua ja 400 moottori- ja 4.600 liitolentokonetta.

Saksan tierakennuksen kehitys on suunnaton.

Saksan teiden ylläpitoon ja rakentamiseen, valtakunnan autotiet mukaanluettuna, uhrattiin

1932	440	miljoonaa
1933	708	„
1935	1325	„
1937	1450	„

Rakenteille voitiin ottaa 2.300 kilometriä. Valtakunnantieverkosto on maailman suurin rakennustyömaa ja ylittää jo nyt 240 miljoonan kuutiometrin maankäsittelyineen verrattomasti Panaman kanavan rakentamisen aikaansaannokset.

Valtakunnanteitä levennettiin vuosina 1934—1937 noin 10.000 kilometrin pituisella osalla ajotie 6 metriin ja koko tien leveys 8—10 metriin; 7.500 kilometriä varustettiin raskaalla tai puoliraskaalla päällyksellä; 344 siltaa uusittiin tai rakennettiin uudelleen. Satoja kiskojen tasolla olevia ylikäytäviä poistettiin ja rakennettiin paikallisia kiertoteitä.

Samana aikana levennettiin 6.000 kilometriä ensimmäisen ja toisen luokan maanteitä, 5.000 kilometriä varustettiin raskaalla tai puoliraskaalla päällyksellä. Näillä teillä uusittiin tai rakennettiin uudelleen 600 siltaa ja samoin lukuisia rautatien ylikäytäviä poistettiin ja rakennettiin paikallisia kiertoteitä.

Suuria siltoja rakennettiin: 6 Reinin siltaa, 4 Elben siltaa, 2 Oderin siltaa, 3 Tonavan siltaa, 1 Weserin silta ja 1 Pregelin silta.

Valtakunnanautoteiden ketjussa rakennettiin sitä paitsi edelleen n. 3.400 siltaa.

Aikaansaannosten suunnatonta nousua tällä ja muilla aloilla vastaa asuntorakennustoimintamme kohoaminen. V. 1937 rakennettiin 340.000 asuntoa, mikä on enemmän kuin kaksinkertainen luku verrattuna vuoteen 1932.

Kaiken kaikkiaan on kansallissosialismin valtaantulon jälkeen asuntomarkkinoille rakennettu yli 1.400.000 uutta asuntoa.

YHTEISKUNNALLINEN HUOLTOTOIMINTA.

Minä tahdon nyt täydentää tätä muutamilla suuria järjestöjämme ja yhteiskunnallista huoltotoimintaamme koskevilla esityksillä.

Saksan työrintama.

Saksan työrintaman jäsenmäärä oli 1937 17.973.000 yksityisjäsentä. Ammattikunnalliset jäsenyhteisöt mukaanluettuna tämä luku nousee yli 20 miljoonan. Tällöin ei ole otettu huomioon valtakunnankulttuurikamarin ja valtakunnan elintarviketuottajakunnan jäseniä.

Ja seuraavanlaiset ovat sitten aikaansaannokset työtätekevien kansalaisten hyvinvoinnin hyväksi:

Palkka-asteikon muodostusta ennen valtaantuloamme voidaan lyhyin iskusanoin luonnehtia seuraavaan tapaan: 13.000 palkka-asteikkosopimusta, eri eturyhmien välinen lehmäkauppa, seurauksena sopimuskaavamaisuutta, työehtojen tasaamista, palkka-asteikot sivuuttavaa alipalkkausta, valtataisteluja: lakkoja, työnsulkuja, yleistä tyytymättömyyttä.

Viisi vuotta kestäneen kansallissosialistisen rakennustyön jälkeen:

7.000 palkka-asteikkojärjestelyä, selvät oikeussuhteet, ei mitään sopimuskaavamaisuutta, vaan minimivaatimukset, palkka aikaansaannosten mukaan, ei mitään luokkataistelua lakkojen ja työnsulkujen muodossa, ei mitään palkka-asteikot sivuuttavaa alipalkkausta, kaikkien yhteiskunnallisten arvojen tehokas suojelu, Saksan työrintaman avulla saavutettu yhteiskunnallinen tasavertaisuus, kerta kaikkiaan: yhteiskunnallinen rauha!

Lomat ennen valtaantuloa:

Lomat useimmiten työntekijäin kustannuksella, ei mitään laillisia vaatimuksia, pitkät odotusajat ensimmäisen loman myöntämiseen, liian lyhyt loma-aika, korkeintaan 3 päivää.

Viisi vuotta kestäneen kansallissosialistisen rakennustyön jälkeen:

Jokaiselle työtätekevälle kansalaiselle taattu oikeus palkalliseen lomaan, pisimmän loman asemesta minimiloma, loman jaoittelu työn laadun, ikävuosien, ammattivuosien ja työn raskauden mukaan, lyhyt odotusaika: tavallisesti vain 6 kuukautta ensimmäisen loman saantiin, pidennetty loma-aika nuorille työntekijöille aina 18 päivään, loma myöskin määräkausityöläisille, terveellinen lomanvietto KdF-järjestön (Kraft durch Freude = voimaa ilosta) järjestämien huokeiden matkojen ansiosta.

Palkkapolitiikka ennen valtaantuloa:

Palkka sama kuin "työ"-nimisen tavaran hinta, kaavamaiset ylimmät palkat, työttömyyden vaikutus palkkatasoon, palkka-asteikot sivuuttava alipalkkaus, urakkaehdot ja välinpitämättömyys aikaansaannosten suhteen, ei mitään tulojen vakavuutta, palkanmenetys juhlapäiviltä.

Viisi vuotta kestäneen kansallissosialistisen rakennustyön jälkeen:

Työn oikeuden varmistaminen, minimitulojen varmistaminen, palkan kohoaminen tuotannon lisääntyessä, palkan sitominen aikaansaannokseen, tulojen vakavuus, terveet ja rehelliset urakkaehdot, toimenpiteet perherasitusten tasoittamiseksi, palkalliset juhlapäivät.

Kansanterveyden huollosta mainittakoon seuraavaa:

Tietoisena siitä, että työtätekevän ihmisen terveyden säilyttämisellä on kansalle ja valtakunnalle mitä suurin merkitys, Saksan työrintama on juuri tälle kysymykselle omistanut erityistä huomiota. Sen osoittavat seuraavat luvut:

1937: ammattialojen tutkimuksia ja kokeiluja n. 17.000. Yhteisön jäsenten terveyden tutkimuksia niiden aiheuttamine käsittelyineen sairaustapauksissa n. 620.000. Noin 36.000 teollisuus- ja liikelaitoksen tarkastusta suoritettiin. Teollisuus- ja liikelaitosten suorittamien yhteiskunnallisten parannusten raha-arvo nousee vuoden 1933 jälkeen yli 600 miljoonan Saksan markan. Tämä kaikki menetettiin ennen lakoissa ja työnsuluissa.

Erityisesti mainiten laitettiin nyt parannettuun kuntoon tai uusittiin:

23.000 työhuonetta,
6.000 työpihaa,
17.000 ruokailu- ja oleskeluhuonetta,
13.000 pesu- ja puvunmuuttohuonetta,
800 seurantaloa,
1.200 urheilukenttää.

Edelleen suoritettiin miehistösuojien parannuksia 3.600 laivassa. Kylänkaunistustoimintaan on tähän mennessä osallistunut yli 500 kylää.

Saksan kansansivistyslaitos on tehnyt saksalaisille työmiehille mahdolliseksi osallistua n. 62.000 tilaisuuteen: yksityisesitelmiin, esitelmäsarjoihin, kansansivistystyöhön teollisuus- ja liikelaitoksissa, kaupungeissa ja kylissä, työyhteisöihin, opastuskäynteihin, opintoretkeilyihin, näyttelyihin j.n.e.

Näissä tilaisuuksissa oli 1936 yli 10 miljoonaa osanottajaa; 48.000:ssa teatteriesitystilaisuudessa oli n. 22,1 miljoonaa kävijää. Lisäksi tulee: n. 47.000 filmiesitystilaisuutta, joissa oli yli 18,6 mil-

joonaa kävijää, n. 11.000 konserttitilaisuutta, joissa n. 5,6 miljoonaa kävijää, n. 1.300 tehdasnäyttelyä, joissa 3,3 miljoonaa kävijää, n. 121.000 muuta sivistystilaisuutta, joissa oli yhteensä yli 50 miljoonaa kävijää.

Sen ohessa järjestettiin n. 600 työntekijäyhteisöleiriä (valtakunnanautotieleiri, alppitieleiri, puolustuslaitosrakennusleiri j.n.e.), joissa oli yli 180.000 miestä. Yli 300:ssa erikoislaitoksessa järjestettiin 190.000:lle puolustusvoimain ja valtakunnantyöpalveluksen jäsenelle virkistysloman vietto. 74.000 miestä osallistui maa- ja merimatkoihin j.n.e. Puolustusvoimille ja valtakunnantyöpalvelukselle järjestettiin yli 30 yhteistä tilaisuutta, joissa oli 225.000 osanottajaa. 480:ssa sotilas- ja työpalvelusoittokuntien antamassa tehdaslaitoskonsertissa oli läsnä n. 500.000 kansalaista. Kaiken kaikkiaan valmistettiin yli 2 miljoonalle henkilölle mahdollisuus vapaa-ajan viettoon.

Urheilun alalla on vuodesta 1934 lähtien n. 21 miljoonaa ihmistä ottanut osaa urheiluun, harjoitustuntimäärän noustessa yli 1 miljoonan tunnin. Merikylpylöissä järjestettiin urheilutilaisuus n. 350.000:lle kansalaiselle. Urheilun johto on yli 4.500:n urheilunopettajan käsissä. Milloin koskaan on työmiehestä enemmän huolehdittu!

Matkat, retkeilyt ja lomanvieton järjestelyt kohosivat kovasti. Merimatkat ulottuivat Norjaan, Madeiraan, Azoreille ja Italiaan; seuraavat luvut antavat niistä yleiskatsauksen:

V:st 1934 lähtien on suoritettu yhteensä 384 merimatkaa, osanottajia 490.000, yli 60.000 maamatkaa, osanottajia yli 19 miljoonaa, 113.000 retkeilyä, osanottajia n. 3 miljoonaa. Saksan työrintaman käytettävänä on 9 suurta valtamerilaivaa, joista 4 on sen omaa. Yksin KdF-laivaston hyväksi on tähän mennessä käytetty yli 21 miljoonaa Saksan markkaa. KdF-järjestö on vuoden 1934 jälkeen käyttänyt, toimihenkilöiden palkkoja ja laivanrakennusmenoja mukaanlukematta, kaikkiaan n. 77 miljoonaa Saksan markkaa. KdF-järjestön perustamisesta lähtien v. 1934 on sen järjestämiin tilaisuuksiin laskettu osallistuneen kaikkiaan 155 miljoonaa henkilöä.

Nuorison johtaminen.

Aivan uusi, puhtaasti kansallissosialistinen laitos on työpalvelus. V. 1933 vapaaehtoinen työpalvelus käsitti noin tusinan suurempaa ja 100 pienempää työpalvelusyhdistystä. Puolentoista vuoden ylimenokauden jälkeen oli uuden työpalveluksen luominen varsinaisesti varmistettu. Nyttemmin se käsittää kaksi 6-kuukautista palvelusjaksoa, kumpaisessakin n. 200.000 miestä. Naisten työ-

palvelus käsittää 25.000 työntekijätärtä. Vuodesta 1933 lähtien on 1.830.000 nuorta saksalaista miestä ja 120.000 tyttöä käynyt lävitse työpalveluskoulun.

Myöskin Saksan nuorisonjohtamisen antama kuva on kunnioitusta herättävä. Ennen valtaantuloamme oli vallalla Saksan nuorison täydellinen lukuisiin yhdistyksiin pirstoutuminen. Nyt on koko valtakunnan alueella ainoastaan yksi nuorisojärjestö, Hitlernuoriso ja Saksan tyttöjen liitto. Se käsitti v. 1937 yli 7 miljoonaa jäsentä.

59	piiri- pa piiriylijohtajaa,
1.365	alue-, nuoralue- ja alamaakuntajohtajatarta,
9.000	ala-alue ja paikallisjohtajatarta,
530.500	alempaa johtajaa ja johtajatarta

on tämän valtavimman uudenaikaisen nuorisoliikkeen palveluksessa.

Valtakunnanammattikilpailujen osanottajamäärä oli

1934	500.000,
1935	750.000,
1936	1.036.000 ja
1937	1.800.000 nuorta kansalaista

Muissa maissa nuorisoa kiihotetaan työtä vastaan!

Samanlaisen kuvan antavat valtakunnanurheilukilpailut:

1932	1,6	miljoonaa	osanottajaa,
1934	2,5	„	„
1935	3,7	„	„
1936	5,8	„	„
1937	6,1	„	„

Laivasto-Hitler-nuoriso käsittää 45.000 poikaa, moottori-Hitlernuoriso 60.000 poikaa. Lentovalmennuksen palveluksessa liitolentotoiminnan yhteydessä harjoitettiin 55.000 Saksan nuorukaista yhdenmukaisiin töihin. Hitler-nuorison lentoyksiköissä on valmennettu 74.000 Hitler-nuorukaista. Yksin v. 1937 suoritti 15.000 poikaa liito- ja purjelentokokeensa.

Pienoiskivääriammunnassa on tähän mennessä 1.200.000 Hitlernuorukaista saanut säännöllistä opetusta, jota johtaa 7.000 ammunnanohjaajaa.

Parhaillaan on yksistään Hitler-nuorisoa varten rakenteilla 1.400 kotia ja suuri määrä kouluja.

Nuorisomajatoiminnalla on käytettävänään yli 2.000 nuorisomajaa, joissa yöpymisten luku v. 1937 oli n. 8 miljoonaa. Tämä on enemmän kuin 8 kertaa se määrä yöpymisiä, mitä maailman kaikissa nuorisomajoissa yhteensä on ollut.

Tämän nuorison terveydestä huolehtii Hitler-nuorisojärjestössä yli 4.000 lääkäriä, 800 hammaslääkäriä ja naishammaslääkäriä, n.

500 apteekkaria, joiden apuna toimii 40.000 nuorta haavuria ja 35.000 tapaturmapalvelustyttöä. Yksityisten poikain ja tyttöjen terveydenhoito on uskottu yli 30.000:lle lääkärille, jotka kansanterveyshuoltoviraston toimesta ovat tätä varten käytettävinä. Vuosittain tapahtuu koko Saksan nuorison terveydentarkastus. Lääkärintarkastuksessa olleiden lukumäärä nousee nykyisin vuosittain 1 miljoonaan.

Talviapulaitos.

Suurista yhteiskunnallisista laitoksista mainittakoon ennen kaikkea Saksan talviapulaitos. Sen avustukset käsittivät:

1933	350	miljoonaa	Saksan	markkaa,
1934/35	360	„	„	„
1935/36	371	„	„	„
1936/37	408	„	„	„

kaiken kaikkiaan siis n. 1.490.000.000 vuodesta 1934 lähtien.

Tämä on yli 300 miljoonaa enemmän vapaaehtoisia lahjoja kuin mitä vuosina 1912/13 teki kuuluisa puolustusavustus. Tätä valtavaa yhteiskunnallista huoltolaitosta täydentävät vielä ”Työn uhrit”-niminen säätiö yli 10 miljoonan Saksan markan nousevine lahjoituksineen, ”Taiteilijakiitollisuuden” yli 3½ miljoonan Saksan markan ja Goebbels-säätiön yli miljoonan Saksan markan nousevat lahjoitukset.

Ennen kansallissosialismin valtaantuloa ei ollut olemassa mitään, mitä ylipäänsä voitaisiin edes verrata näihin valtaviin aikaansaannoksiin.

Sivistyksen vaaliminen.

Saksan kansan suunnaton osallistuminen yleiseen nousuunsa ilmenee teatterien ja filminäyttämöiden julkisten esitysten alati kasvavista katsojamääristä samoin kuin myös radiokuuntelijoiden lukumäärän suunnattomasta noususta.

Yksin v. 1937 oli 15 poliittista näyttelyä, joissa oli yli 18 miljoonaa kävijää. Radiokuuntelijoiden lukumäärä kohosi 4,2 miljoonasta v. 1932 9.087.000:een v. 1937. Tulot nousivat 93 miljoonasta 204 miljoonaan.

Radiovastaanotinten tuotanto käsitti

1932	1.011.000 kappaletta,
1937	1.681.000 kappaletta ynnä
	473.000 kansanvastaanotinta.

Kaiken kaikkiaan on valtaantulomme jälkeen lähetetty kauppaan yli 10 ½ miljoonaa vastaanotinta.

Saksan esittävien teattereiden luku käsitti

1932 199
1937 263

Toimessaolevan näyttämöhenkilöstön lukumäärä kohosi 22.000:sta 30.730:een.

Mainitsen tämän kumotakseni pahansuovan ulkomaisen sanomalehtikirjoittelun väitteet, kun se uskottelee, että sivistyselämä Saksassa olisi valtaantulomme jälkeen rappeutunut.

Saksan kulttuurikehityksen kokonaiskuva ilmenee parhaiten muun maailman suorittamasta arvioinnistakin. Monilukuiset suuret palkinnot, kunniakirjat ja kultamitalit koettavat ulkonaisesti ilmentää tätä arvonantoa.

Kuvitettujen sanomalehtien kokonaislevikki kohosi 9,5 miljoonasta vuoteen 1937 mennessä 15 miljoonaan. Vieläpä Saksassa käyneiden ulkomaalaisten sanomalehtimiesten lukukin nousi 872:sta v. 1932 2.973:een v. 1937. Voidaan vain kysyä: mistä sitten on tämä Saksan olojamme koskeva tietämättömyys lähtöisin?!

Matkailijaliikenne.

Matkailijaliikenne käsitti 1932 14.305.000 henkilöilmoitusta ja 49 miljoonaa yöpymistä. Tämä kohosi vuoteen 1937 mennessä 27 miljoonaan henkilöilmoitukseen ja 103 miljoonaan yöpymiseen.

Ulkomaalaisten lukumäärä kohosi 1.114.000:sta henkilöilmoituksesta 1932 vuoteen 1937 mennessä 2.400.000:een ilmoitukseen. Yöpymisten lukumäärä kohosi 2.673.000:sta 7 miljoonaan. Olisi mielenkiintoista ehkäpä englantilaisten suusta saada tietää matkustajien lukumäärä Neuvosto-Venäjällä.

Saksan filminäytännöissä kävijäin lukumäärä oli 1932 n. 237 miljoonaa ja kohosi vuoteen 1937 mennessä 376 miljoonaan. Filmitulot olivat 1932 176 miljoonaa Saksan markkaa, 1937 290 miljoonaa Saksan markkaa.

Syntyväisyyden lisääntyminen.

Kun minä nyt lopetan tämän Saksan elämän nousua esittävän kuvauksen, jota olen tahtonut hahmoitella vain aivan muutamilla aineiston jättiläismäisestä paljoudesta otetuilla tiedonannoilla ja todisteilla, niin minä en voi löytää kauniimpaa päätöstä kuin ne luvut, joista ilmenee syntyväisyytemme lisääntyminen!

Sillä v. 1932 Saksassa syntyi 970.000 lasta. Tämä luku kohosi nyt vuosittain ja pääsi v. 1937 1.270.000:een.

Kaiken kaikkiaan on Saksan kansalle kansallissosialismin valtaantulon jälkeen lahjoitettu n. 1.160.000 lasta enemmän! Ne eivät

ole ainoastaan meidän saksalaisten naistemme ylpeyden perustuksena, vaan myöskin perustuksena kiitollisuuteen Kaitselmustamme kohtaan.

Vertaansa vailla olevassa rauhallisessa työssään kansakunnalle lahjoitettiin viiden vuoden aikana 1.160.000 nuorta kansalaista, jotka ovat kansamme kansallissosialistista nousua koskevan valtavan työn ja Herran Jumalamme siunauksen elävänä todistuksena.

SAKSAN TYÖTÄ SUOJELEE YLPEÄ JA ITSETIETOINEN KANSA.

Hyvät Saksan valtakunnan valtiopäivämiehet!

Olen tässä pyrkinyt aivan lyhyessä otteessa kuivia, selviä lukuja esittämällä antamaan teille ja Saksan kansalle asiakirjallisen todistuksen rakennustyöstä, joka mittasuhteiltaan ja vaikutukseltaan on ainoalaatuinen.

Minä ja kaikki työtoverini ja meidän kanssamme koko Saksan kansa, me voimme olla ylpeät näiden viiden vuoden johdosta, joina taloudellisen elämämme kaikilla aloilla on saavutettu niin jättiläismäisiä tuloksia.

Miten naurettavaa on niiden valossa kaikkien noiden arvostelu, joilla kansallissosialistista rakennustyötä vastaan ei ole ollut esitettävänä mitään muuta kuin heidän oman typeryytensä ja ilkeytensä änkytystä. Me tiedämme myös, että, huomioonottamatta ammattimaisia tyhjäntoimittajia ja riitapukareita, koko Saksan kansa tunnustaa tämän työn omakseen. Mutta sikäli kuin todella valheelliset ulkomaiden sanomalehtimiehet ovat kysymyksessä, meille saksalaisille olisi aivan yhdentekevää, mitä he mielivät heitä uskovalle lukijakunnalleen esittää, ellei tällä jatkuvalla kiihotuksella uhattaisi kansojen rauhaa.

Aikaansaannokset puhuvat puolestaan.

Sillä meidän aikaansaannoksiamme sinänsä ei sillä tavalla pienennetä, ne pysyvät, niitä ei voida poistaa puhumalla eikä valehtelemalla. Mutta että nämä kansainväliset kiihottajat ja kaivonmyrkyttäjä jäisivät menestystä vaille, sen olemme jo edeltäpäin harkinneet ja sen puolen asiasta varmistaneet.

Sillä minä olen teille, kansanedustajani, antanut nyt kuvan Saksan taloudellisesta, yhteiskunnallisesta ja sivistyksellisestä kehityksestä. Minä tiedän, ettei se ole teihin ja tänä hetkenä kuunteleviin miljooniin kansalaisiimme jättänyt tekemättä vaikutustaan. Mutta tätä työtä minun on nyt täydennettävä noilla aikaansaan-

noksilla, jotka kerran historian taholta tulevat saamaan osakseen vieläkin korkeamman arvioinnin.

Sillä näinä samoina viitenä vuotena me olemme nöyryytetystä ja voimattomasta, ennen sisäisesti rikkinäisestä ja turvattomasta kansasta luoneet poliittisesti yhtenäisen, mitä lujimman itseluottamuksen ja ylpeimmän uskalluksen elähdyttämän kansakokonaisuuden.

Ja ennen kaikkea: me olemme tälle Saksan kansakunnalle antaneet tuon aseen, joka takaa meille sen, että kansainvälisen sanomalehtikirjoittelun meille tunnettu vihamielinen kiihotus kohtaa Saksan valtakunnan rajoilla rautaisen esteen.

Minä pidän näitä aikaansaannoksia vieläkin suurimpina kuin taloudellisella alalla saavutettuja, koska ne ennakkoluulot, jotka tällöin oli niin usein voitettava, näyttivät olevan vielä paljon piintyneempiä kuin kaikki taloudelliset esteet ja vastukset.

Miten suuri on kansaruumiimme kansallissosialistisen kasvatuksen ja muodostuksen aikaansaannos, te voitte parhaiten arvioida siitä tosiasiasta, että juuri tämän ilmiön suhteen suurin osa ulkomaisista arvostelijoistamme ja moitiskelijoistamme on aivan ymmärtämätöntä.

Te olette näinä viime viikkoina huomanneet määrättyjen ulkomaalaisten sanomalehtimiesten meille yksinkertaisesti käsittämättömän juoruamisen, kun he vuonna 1938 puhuvat siitä, että kansallissosialismin vaikutus olisi muka aivan äskettäin tarttunut ulkoasiainministeriöön, tai että parhaillaan muka on käymässä taistelu valtakunnanpuolustuksen — että ovathan olemassa Saksan puolustusvoimat, sen ovat nämä viheliäiset houkkiot nukkuessaan unohtaneet — ja puolueen välillä, tai että kansallissosialistinen "siipi" muka on juuri vetämäisillään talouden vaikutuspiiriinsä, ja muuta samanlaista hulluutta.

Miten vähän he käsittävätkään kansallissosialistisen vallankumouksen olemusta!

Kun minä viisi vuotta sitten otin vallan haltuuni, minä jo silloin olin verrattomasti voimakkaimman saksalaisen puolueen johtaja. Ei vielä tänä päivänäkään missään niinsanotussa demokraattisessa maassa ole olemassa mitään poliittista liikettä, jolla olisi käytettävänään niin suuri valitsijamäärä, mikä minulla jo silloin oli. Ja vieläpä jatkuvasta terrorista ja meitä verisesti vihaavan, nurjan hallitusjärjestelmän tukahduttamistoimenpiteistä huolimatta!

Tehtävänämmehän ei ollut tyrkyttää Saksan kansalle ajatusmaailmaamme, vaan aikomuksenamme oli tässä ajatusmaailmassa yhdistää koko Saksan kansa, s.o. raivata tieltä kaikki nuo entisaikojen laitokset, joita voitiin vain pitää Saksan rikkinäisyyden ja samalla Saksan voimattomuuden tunnusmerkkeinä.

Laiskuus ja ymmärtämättömyys toiselta puolen ja paha aikomus toiselta kilpailivat keskenään uskotellessaan Saksan kansalle, että sen monimuotoinen sisäpoliittinen elämä, s.o. sen surkuteltava poliittinen rikkinäisyys muka olisi Saksan lujuuden ja todella saksalaisen mielenlaadun tunnusmerkki. Heille oli kansanvaltaisesti rikkinäinen ja maailman edessä voimattomuuteen vajonnut Saksa Saksan kansan ja saksalaisen hengen arvokkaampi edustaja kuin yhden johdon ja yhden tahdon alaisena ylevästi yhteenliittynyt ja varustautunut Saksan kansa. He puhuivat poliittisesta ja sivistyksellisestä "luonteenomaisesta elämästä" ja sillä ainoastaan ikuistivat Saksan kansakunnan hajanaisuuden, valtakuntamme avuttomuuden ja samalla kaikkien saksalaisten oikeudettomuuden. Tätä salaliittoa vastaan taisteleminen ja kansallissosialistisen yhtenäisyysajatuksen uuden ihanteen voittoonvieminen oli ehkä vaikein tehtävä. Minä en usko, että kukaan kykenisi enää tämän suurimman yrityksen menestystä kieltämään.

Ensimmäinen tehtävä, mikä minusta näytti välttämättömältä, oli palauttaa kansastamme hävinnyt itseluottamus sille jälleen takaisin. Tätä tarkoitusta varten minun täytyi usein vaatia aikaansaannoksia, jotka monesta saksalaisesta ehkä näyttivät tähän päämäärään pyrittäessä käsittämättömiltä.

Välttämätöntä oli myös taistella tuota henkeä vastaan, jota ennen meitä johdossa olleet hallitukset olivat suunnitelmallisesti edistäneet ja joka johti ei ainoastaan sotilaalliseen, vaan ennen kaikkea tarkoitukselliseen, tappion välttämättömyyden pelosta johtuvaan rauhanharrastukseen. Miten usein saimmekaan noina vuosina yhä uudelleen kuulla, että Saksan kansa sinänsä oli hyvin kunnioitettava, mutta järjestelyssään ja ennen kaikkea arvojensa suuruudessa sitä ei tietenkään voitu verrata niinsanottujen suurten demokraattisten maittemme kansojen kanssa.

Tämä oli kansallemme sanottu niin usein, että sen piti katsoa tulevaisuuteensa enempi toisten aikaansaannoksia hiljaisesti ja mietiskeleväisesti kunnioittaen kuin koetella itseään samanlaisissa toimissa.

Valitettiin hengen ja ruumiin hitautta silloisten johtojen oman henkisen ja ruumiillisen hitauden puolustamiseksi. Kansakunnan elämän päämäärät rajoitettiin, koska itse oltiin liian heikkoja taistelemaan niiden saavuttamiseksi. Ja kansan itseluottamus hävitettiin, niin että se lopulta oppi tyytymään tähän keinotekoisesti rajoitettuun elämäntehtävään. Minä sitä vastoin pidin ensimmäisenä ja tärkeimpänä tehtävänäni jokaisella tarjolla olevalla alalla ja jokaisessa tarjoutuneessa tilaisuudessa palauttaa Saksan kansa jälleen itsetietoisuuteensa, karkoittaa siitä oman kuntoisuutensa kirottu epäilys ja tehdä se jälleen ylpeäksi ja itsetietoiseksi kan-

saksi. Sen vuoksi olen usein asettanut vaatimuksia, joiden täyttämiseksi vaadittiin mitä suurimpia aikaansaannoksia.

Minä tahdoin ja minä tahdon myös tulevaisuudessa, että Saksan kansaa voidaan arvostella pystyväisyytensä, työnsä tulosten käytännöllisen esimerkin mukaan, ettei se maailman muihin kansoihin verraten ole mikään toisen luokan tai alempiarvoinen kansa, vaan niiden kanssa kaikissa todellisissa elämänarvoissa ehdottomasti samanarvoinen, sanan korkeimmassa merkityksessä siis tasavertainen, jolle kuuluvat myös yhtäläiset oikeudet.

Sen vuoksi minä olen myös tahtonut poistaa kaikki nuo laitokset, jotka olivat apuna kasvattamassa Saksan kansaa sellaiseen mitättömään ajatteluun. Vain meidän pikkusielumme tarvitsivat pieniä osavaltioita! Vain he ovat keksineet näiden entisten maiden niinsanotut "arvot", jottei heidän oman rajoittuneisuutensa tarvinnut tulla esiin suuremmissa tehtävissä! Tuo kauhea käsitys, että oli parempi olla ensimmäisenä jossakin kylässä kuin toisena suuressa valtakunnassa, on tullut kaikkien niiden uskontunnustukseksi, jotka ovat liian typeriä voidakseen esittää ensimmäistä osaa jossakin suuressa yhteisössä, mutta liian kunnianhimoisia tai turmeltuneita tyytyäkseen toiseen tai kolmanteen sijaan, ja sen vuoksi olisivat mieluummin pirstoneet kansakunnan mitä pienimpiin osasiin, jotta heidän omien huomattavuuksiensa paljous olisi sitten vielä kuitenkin kyennyt esiintymään johdossa.

Kansallissosialistinen vallankumous olisi jäänyt puolinaiseksi, ellei se entisten osamaiden ja ennen kaikkea näiden niinsanottujen omien itsenäisten alkujuurten yläpuolelle olisi asettanut kansakunnan etua suurena kokonaisuutena. Ei ainoastaan puolueiden ollut hävittävä, ei, vaan myös maittemme parlamentit olivat jo kauan sitten eläneet yli aikansa.

Saksan valtakunnassa voi olla ainoastaan yksi ylin valta, suvereenisuus. Se lähtee Saksan kansasta kokonaisuudessaan eikä vain sen osasta. Lakkauttaessamme nämä maat itsehallinnollisina ilmiöinä ja niiden parlamentit oman itsemääräämisoikeuden tyyssijoina me loimme edellytykset koko Saksan kansan todelliselle suvereenisuudelle.

Saksan valtakunnan tulevaisuus oli varmistettu vasta siitä hetkestä lähtien, jolloin valtakunta tuli Saksan kansakunnan suvereeniseksi ja yksinomaiseksi edustajaksi. Se rautainen periaate, että kansalle kuuluu myöskin valtakunta, on tehnyt mahdolliseksi vapauttaa Saksa monilukuisten osavaltiollisten yhteyksien tuottamasta hervottomuudesta ja sen seurauksena johtaa se sellaiseen voimankehitykseen, mikä Saksan kansalaisille osamaissakin tuottaa nyt huomattavasti suurempaa hyötyä kuin mitä koskaan varhemmin olisi ollut mahdollista.

Kansallisen olemassaolomme kaikille aloille on vasta nyt onnistuttu asettamaan noita todella suuria tehtäviä, mutta ennen kaikkea myös varmistamaan niitä aineellisia välineitä, jotka ovat suurten luovien suunnitelmien toteuttamisen edellytyksenä.

Muutamissa vuosissa korvattu, mitä vuosisadat laiminlyöty.

Niin on kansallissosialismi muutamissa vuosissa korvannut sen, mitä vuosisadat sitä ennen oli laiminlyöty, ja jälleenhyvittänyt sen, mitä lukuisat sukupolvet sitä ennen olivat rikkoneet. Niin kävi meille tämän sisäisen heimoluontoisen ja puoluepoliittisen hajaannuksen poistamisen jälkeen mahdolliseksi asettaa juuri noita valtavia tehtäviä ja osaksi ratkaistakin niitä, mitkä jo nyt ovat koko Saksan ylpeyden ja samalla myös omanarvontunnon perustuksena.

Suurenmoiset liikennetiet, jättiläismäiset teollisuusrakennukset, ainoalaatuiset kaupunginrakennuskaavat ja rakennustyöt, suunnattomat sillat ovat parhaillaan suunnittelun alaisina, rakenteilla tai osaksi valmiinakin!

Kun seuraava puolikymmenvuotiskausi on loppuunkulunut, saksalaisilla on tietoisuudessaan oleva kuvia aikaansaannoksista, jotka ovat omiaan täyttämään koko kansan mitä suurimmalla ylpeydellä.

Mutta näihin aikaansaannoksiin kuuluu myös ennen kaikkea sellaisen kansan- ja valtionjohdon rakennelma, joka on yhtä kaukana parlamenttaarisesta demokratiasta kuin sotilasdiktatuuristakin. Kansallissosialismissa on Saksan kansa saanut tuon johdon, joka puolueena ei ainoastaan ole asettanut kansakuntaa liikekannalle, vaan ennen kaikkea organisoinut sen ja organisoinut sen niin, että mitä luonnollisimman valikoimisperiaatteen mukaisesti varman poliittisen johdon jatkuvaisuus näyttää olevan ainiaaksi taattu. Ja tämä on ehkä viimeisten viiden vuoden historian ylväimpiä lukuja.

Kansallissosialismi ei ole, kuten vähäpätöinen kansainvälinen kirjoittelija ehkä luulee, helmikuun 4 päivänä vallannut Saksan ulkoministeriötä, vaan se omistaa koko Saksan siitä päivästä lähtien, jolloin minä viisi vuotta sitten valtakunnankanslerina poistuin Wilhelmplatz-aukion varrella olevasta talosta, — ja omistaa sen ainiaaksi ja yksinomaisesti. Tässä valtiossa ei ole mitään laitosta, joka ei olisi kansallissosialistinen.

Mutta ennen kaikkea kansallissosialistinen puolue ei ole näinä viitenä vuotena ainoastaan kansakuntaa tehnyt kansallissosialistiseksi, vaan myöskin itselleen luonut sen täydellisen järjestön, joka kaikeksi tulevaisuudeksi takaa kansallissosialismin pysyväisyyden ja jatkuvaisuuden.

PUOLUE JA PUOLUSTUSVOIMAT.

Tämän kansallissosialistisen vallankumouksen suurin turva sisään- ja ulospäin on johdonmukaisesti siinä, että kansallissosialistinen puolue tyyten käsittää koko valtakunnan ja kaikki sen laitokset ja säädökset.

Mutta sen suojeleminen muun maailman suhteen on uusien kansallissosialististen puolustusvoimien tehtävänä.

Puoluetoverit! Näinä päivinä 18 vuotta sitten minä ensi kerran julistin puolueen ohjelman. Silloin, Saksan syvimmän alennustilan, suurimman voimattomuuden ja selittämättömän kurjuuden aikana minä julistin kansallissosialistisen puolueen päämääräksi muun muassa Versaillesin sopimuksessa meille tyrkytetyn palkka-armeijan poistamisen ja suuren, voimakkaan saksalaisen kansanarmeijan perustamisen.

Tuntemattomana saksalaisena rintamasotilaana minä olin asettanut tämän rohkean ohjelman, neljäntoista vuoden ajan vastarinnassa sisäisten vihollisten ja ulkomaisten vihamiesten maailmaa vastaan taistellut sen puolesta, ja viidessä vuodessa minä olen sen nyt toteuttanut! Minä en tarvitse juuri näitä uuden valtakunnan suurimpia aikaansaannoksia yksityiskohtaisemmin selitellä.

Ainoastaan seuraavan minä tahdon ilmoittaa:

Saksan rauhanarmeija on pystytetty! Voimakas saksalainen lentoase suojelee kotimaatamme, uudet merivoimat rannikoitamme! Yleisen tuotantomme jättiläismäisen nousun ohella kävi mahdolliseksi toteuttaa vertaansa vailla oleva varustautuminen!

Jos se nyt on ulkomaan viisaille sisäiseksi lohdutukseksi, niin meistä nähden he saavat hyvinkin uskoa, että Saksassa on puolustusvoimien ja kansallissosialismin välillä, Jumala sen tiennee, jos minkälaisia erimielisyyksiä. Me suomme heille tämänluontoisen sisäisen tyydytyksen ilman muuta. Mutta jos he joskus tahtovat siitä tulla toisiin johtopäätöksiin, niin silloin tulkoon heille tässä sanotuksi seuraavaa:

Saksassa ei ole mitään kansallissosialistisen valtion ja kansallissosialistisen puolueen eikä kansallissosialistisen puolueen ja kansallissosialististen puolustusvoimien probleemia. Tässä valtakunnassa on kansallissosialisti jokainen, joka on jossakin vastuullisessa asemassa!

Jokainen mies pitää kansallissosialistista ylemmyysmerkkiä korkeimpana johtotähtenään. Tämän valtakunnan jokainen laitos on korkeimman poliittisen johdon käskyvallan alainen, ja tämän valtakunnan kaikki laitokset ovat vannoutuneesti ja yksimielisesti tahtoneet ja päättäneet edustaa tätä kansallissosialista Saksaa ja tarpeen tullen puolustaa sitä viimeiseen hengenvetoon saakka!

Ei pitäisi antaa noiden ainesten toisen toisensa jälkeen neuvoa itseään, jotka jo Saksassa ovat olleet huonoimpia profeettoja. Puolue johtaa valtakuntaa poliittisesti, ja puolustusvoimat puolustavat tätä valtakuntaa sotilaallisesti. Jokaisella laitoksella tässä valtakunnassa on oma tehtävänsä, eikä ole olemassa ketään jossakin vastuullisessa asemassa tässä valtiossa, joka epäilisi, etten minä olisi tämän valtakunnan valtuutettu johtaja ja ettei kansakunta luottamuksensa nojalla olisi antanut minulle valtuuksia sitä kaikkialla, joka paikassa edustaa.

Ja niinkuin Saksan puolustusvoimat sokeassa uskollisuudessa ja sokeassa kuuliaisuudessa ovat kiintyneet tähän kansallissosialistiseen valtioon, niin tämä kansallissosialistinen valtio ja sen johtava puolue ovat ylpeät ja onnelliset puolustusvoimistamme. Siinä me näemme saksalaisen ihmisen nuoruudesta saakka lumouksessaan pitävän kansallissosialistisen kasvatuksen täydellistymisen. Mitä hän poliittisissa järjestöissä saa poliittiseksi ja henkiseksi tuekseen, täydennetään siinä, kun hänet harjoitetaan ja kasvatetaan sotilaaksi.

Tänä hetkenä minä en voi muuta kuin muistaa niitä miehiä, jotka puolustusvoimien, armeijan, laivaston ja lentoaseen uskottuina miehinä ovat auttaneet minua luomaan tämän ihmeellisen koneiston.

Minun täytyi kunnioittaa kenraalisotamarsalkka von Blombergin toivomusta, että hän, ensimmäisen suuren rakennustyön päätyttyä, kaikkien sen aiheuttamien kiihotusten jälkeen voisi nyttemmin hoitaa heikontunutta terveyttään yksityiselämässä. Mutta minä tahdon tältä paikalta lausua julki omani ja Saksan kansan kiitokset tämän sotilaan niin äärettömän uskollisesta ja vilpittömästä työstä uuden valtakunnan ja sen puolustusvoimien hyväksi. Sitä sellaisenaan ei voida enää koskaan erottaa tämän valtakunnan perustamisen historiasta. Sama koskee myös kenraalieversti von Fritschin työtä ja etevää toimintaa ja samoin kaikkien niiden, jotka poliittisen ja sotilaallisen johtajistomme nuorentamisvaiheessa mitä ylevämielisimmin asettivat paikkansa nuorempien poliittisten ja sotilaallisten voimien käytettäväksi.

Me tiedämme, millaisia edellytyksiä entisen valtakunnanpuolustuksen sadantuhannenmiehenarmeija on Saksan puolustusvoimien niin nopealle jälleenvarustautumiselle luonut. Mutta me tiedämme myös, että uudet valtavat tehtävät tarvitsevat toteuttamistaan varten nuorten voimien jatkuvan jälkikasvun. Ja me tiedämme ennen kaikkea, että tulevaisuuden tehtävät vaativat valtakunnan poliittisen ja sotilaallisen mahdin lujemman yhdistämisen, kuin mitä se ehkä ennen oli tarpeellista. Kun minä siitä syystä kenraalisotamarsalkka von Blombergin poissiirtymisen jälkeen

päätin suoranaisesti käyttää käskyvaltaani puolustusvoimien kaikissa kolmessa osassa ja asettaa maanpuolustusviraston puolustusvoimien ylipäällikön esikuntana oman henkilökohtaisen käskyvaltani alaiseksi, niin minä toivon täten lyhyimmässä ajassa päästävän siihen sotilaallisten voimakeinojemme vahvistamiseen, mihin tämän ajan yleiset olosuhteet näyttävät velvoittavan. Yhden vakuutuksen tahdon minä tänä päivänä antaa Saksan kansalle sen itsensä valitsemana johtajana:

Teräs ja rauta tulevat ottamaan Saksan kansan ja saksalaisen kotimaan suojelukseensa!

Niin paljon kuin me harrastammekin rauhaa, yhtä paljon me harrastamme omaa kunniaamme ja kansamme kiistämättömiä oikeuksia. Niin paljon kuin minä puolustankin rauhaa, yhtä paljon tulen kuitenkin huolehtimaan myös siitä, ettei koskaan tätä koneistoa kansaltamme heikennetä tai kerrassaan oteta pois, mikä vakaumukseni mukaan yksin on omiaan näin rauhattomissa ajanvaiheissa rauhan varmimmin ja menestyksellisimmin säilyttämään!

Ja niin hyvin kuin minä voinkin vaailmalle ilmoittaa Saksan kansan vilpittömän ja syvän rauhanrakkauden vakuutuksen, niin yhtä vähän tahdon jättää epäilyksen alaiseksi sitä, ettei tällä rauhanrakkaudella ole voimattoman alistumisen eikä kunniattoman pelkuruudenkaan kanssa mitään tekemistä. Jos ikänä kansainvälinen kiihotus ja kaivonmyrkytys murtaisi valtakuntamme rauhan, tulevat eräs ja rauta ottamaan Saksan kansan ja saksalaisen kotimaan suojelukseensa!

Ja maailma olisi silloin salamannopeasti näkevä, miten paljon tämä valtakunta, kansa, puolue ja puolustusvoimat on yhden hengen elähdyttämä ja yhden tahdon kannustama!

Muuten aikomuksenani ei ole käydä erikoisemmin puolustamaan Saksan kunniallista upseerikuntaa kansainvälisen sanomalehtikirjoittelun solvauksilta. Se ei ole myöskään tarpeellista. Sillä sanomalehtimiesten joukossa on nyt kerta kaikkiaan kahdenlaisia ihmisiä: totuuttarakastavia, ja toiselta puolen valheellisia, alaarvoisia huijareita, kansojen pettäjiä ja sotaan kiihottajia. Mutta saksalaisia upseereja on vain yhtä lajia!

TULEVAISUUDEN OHJELMA.

Te olette, puoluetoverini, juuri nähneet sen mahtavan historiallisen nousun kuvan, mikä kansallissosialistisen vallankumouksen ja puolueen johdon ansiosta on Saksan osaksi tullut. Mutta tämän aikaansaannoksen suuruus pakottaa myös huolehtimaan tulevaisuudesta.

Tämän tulevaisuuden taloudellisen ohjelman te tunnette. Meillä ei ole mitään muuta tietä kuin työmme ja samalla sen tulosten mitä suurin kohottaminen. Saksan kansa on kansa, jolla on suuret elämänvaatimukset. Jos muuhun maailmaan sanomalehtimiesten asemesta vaikuttaisivat vain ylivoittoiset valtiomiehet, sen täytyisi olla tästä tosiasiasta kiitollinen. Sillä mitä suuremmat ovat jonkin kansan elämän ja sivistyksen vaatimukset, sitä suurempi on sen rauhankaipuu. Vain se yksin antaa mahdollisuuden saattaa loppuun saakka ne aikaansaannokset, mitkä kykenevät tyydyttämään niin korken elintason vaatimukset.

Meidän taloudellinen asemamme on vaikea. Ei kuitenkaan siitä syystä, että kansallissosialismi on vallassa Saksassa, vaan koska täällä elää 140 ihmistä neliökilometrin alalla syystä, ettei meille ole annettu noita suuria luonnon- ja maa-alueaarteita kuten muille kansoille, syystä, että meillä on ennen kaikkea puute hedelmällisestä maaperästä. Jos nyt Suur-Britannia yht'äkkiä hajoaisi ja Englannille määrättäisiin ainoastaan sen oma elinsija, niin silloin olisi siellä ehkä heti enemmän niidenkin taloudellisten tehtävien vaikeuksien ymmärtämystä, mitkä nyt on asetettu meille. Miten Saksa on näiden pulmien suhteen selviytynyt, on sinänsä ihme ja meille kaikille todellisena ylpeyden aiheena. Kun kansa, jolla ei ole minkäänlaisia kultarservejä ja deviisejä, eikä suinkaan siitä syystä, että täällä on kansallissosialismi vallassa, vaan koska saaliinhimoinen maailma sitä ennen 15 vuoden aikana ryösti puhtaaksi ei-kansallissosialistisen, demokraattis-parlamenttaarisen valtion, kun siis kansa, jolla on elätettävänään 140 ihmistä neliökilometrin alalla omistamatta minkäänlaista siirtomaatäydennystä, kun kansa, jolta puuttuvat lukuisat raaka-aineet ja jolla ei ole mahdollisuutta eikä haluakaan luoton turvin viettää huijauselämää, kun sellainen kansa viidessä vuodessa vähentää työttömiensä lukumäärän olemattomiin, ei ainoastaan pysytä, vaan vieläpä parantaa elintasoaan, ja tämän kaiken omine voiminensa, kun sellainen kansa saa aikaan tällaisen ihmeen, niin silloin pitäisi vähintään kaikkien niiden olla vaiti, jotka mitä suurimmista taloudellisista edellytyksistä huolimatta tuskin kykenevät omia työttömyyspulmiaan ratkaisemaan.

Myöskin tulevaisuudessa tulee olemaan tehtävänämme varjella Saksan kansaa kaikilta harahakuvitelmilta. Mutta pahin harhakuvitelma on aina se, että elämiseen luullaan voitavan kuluttaa sitä, mitä ei edeltäpäin ole työllä hankittu ja tuotettu, toisin sanoen: tulevaisuudessakin on oleva velvollisuutenamme jokaiselle yksityiselle saksalaiselle kaupungissa ja maaseudulla selvittää, että hänen työnsä arvon on vastattava hänen palkkaansa. Se merkitsee:

Talonpoika voi saada maantuotteistaan ainoastaan sen, mitä kaupunkilainen on edeltäpäin työllään ansainnut, ja kaupunkilainen voi saada ainoastaan, mitä talonpoika on saanut maastaan irti, ja kaikki keskenään voivat ainoastaan vaihtaa, mitä he ovat tuottaneet, ja raha voi siinä näytellä ainoastaan välittäjän osaa. Sinänsä sillä ei ole mitään omaa käyttöarvoa. Jokainen markka, mikä Saksassa maksetaan lisää, edellyttää, että on tehty yhden markan arvosta enemmän työtä. Muuten on tämä markka tyhjä paperilappu, jolla ei ole mitään ostovoimaa. Mutta me tahdomme, että Saksan markkamme pysyy rehellisenä setelinä, toisen niinkuin toisenkin tuotteet rehellisenä maksuosoituksena yhtä rehellisesti suoritetusta työstä.

Tämä on oikea, ainoa ja todellinen rahakannan vakuus. Sen avulla me olemme tehneet mahdolliseksi ilman kultaa ja deviisejä pysyttää Saksan markan arvo, ja olemme samalla varmistaneet myöskin säästösaatavaimme arvon, aikana, jolloin noiden maiden, joilla on kultaa ja deviisejä yllin kyllin, itsensä on täytynyt tehdä rahakantojaan arvottomiksi!

Jo syntyväisyyden siunauskin pakottaa meidät tuotantomme kohottamisen avulla suurelle kokonaisuudelle varmistamaan lisätyn toimeentulon. Me olemme nyt vuosina 1933/34 nähneet itsemme pakotetuiksi usein puutteellisimmassakin muodossa kiinnittämään Saksan työvoimaa, jotta se ylipäänsä saataisiin aluksi toimimaan. Lapio ja viskin olivat noina vuosina satojentuhansien saksalaisten miesten työkaluina. Taloudellisen elämämme lisääntyvän liikkeelleasettamisen ohella seurasi hidas muutos myöskin työmenetelmissämme. Nyt kärsii Saksa harjaantuneiden työvoimien puutetta. Työttömyys sellaisenaan voidaan katsoa kokonaan poistetuksi.

Nyttemmin olemme joutumassa kansallisen tuotantomme uuteen vaiheeseen. Tehtävänämme on nyt vähin erin korvata puutteelliset työmenetelmät parannetuilla, ennen kaikkea teknillisesti täydennetyillä menetelmillä. Päämääränämme on oleva vetää suuriarvoinen saksalainen työmies yhä enempi pois alkeellisesta työstä ja johtaa hänet suuriarvoiseen toimintaan. Mutta alkeellisimmat työt tahdomme silloin jättää suuriarvoisella työllä luotujen koneiden suoritettavaksi.

SIIRTOMAAT OVAT VÄLTTÄMÄTTÖMÄT.

Mutta on välttämätöntä huolehtia siitä, etteivät tasankomme, missä koneisiin siirtymistä ainoastaan tarvitaan ja se yleensä on mahdollista, tyhjene työvoimista. Tämäkin saavutetaan parhaiten siten, että työmenetelmiemme yleisen täydellistämisen avulla työvoiman puutetta pyritään kokonaisuudessaan vastustamaan luon-

nollisella tavalla, jolloin alkeellisimpien työvoimien virtaaminen tasangoilta voidaan täydellä syyllä pysähdyttää.

Siinä on muutamin lausein esitettynä ohjelma, joka joka tapauksessa vaatii vuosia toteuttamisekseen. Mutta kuten kaikki kansallissosialistiset aikomukset, sekin tulee lopulta toteutumaan.

Mutta mitä me tällaisella Saksan tuotannon kohottamisella saavuttanemmekin, sillä ei kuitenkaan voida poistaa Saksalle määrätyn asuma-alan mahdottomuutta.

Siitä syystä tulee vuodesta vuoteen yhä ankarampana kaikumaan niiden siirtomaiden vaatimus, joita Saksa ei ole riistänyt muilta valloilta ja jotka nyt ovat näille valloille asiallisesti katsoen arvottomia, mutta ovat meidän omalle kansallemme osoittautuneet välttämättömiksi.

Minä tahdon tässä torjua sellaiset toiveet, että nämä vaatimukset ehkä voitaisiin tinkiä meiltä pois antamalla luottoa. Me emme toivo luottoja, vaan elämänpohjaa, joka tekee meille mahdolliseksi ahkeruudella varmistaa kansakunnan olemassaolo. Me emme ensinkään toivo sellaisia lapsellisia vakuutuksia, että meidän sallitaan ostaa mitä me tarvitsemme. Sellaiset maassamme ainoastaan ivaksi tunnetut selitykset me torjumme kerta kaikkiaan ja päättävästi. Ei ole olemassa mitään maailmantaloudellista reseptiä, joka voi tarjota täyden korvauksen voimaperäisen talouden mahdollisuudesta omassa arvojenkäyttöpiirissä.

Te, hyvät kansanedustajani, ette odota minulta, että määräisin kantani yksityisten kansainvälisten suunnitelmien suhteen, jotka tällä hetkellä näyttävät kiihottavan eri hallitusten joko suurempaa tai pienempää mielenkiintoa. Nuo suunnitelmat ovat liian epävarmoja ja liian epäselviä, jotta minä puolestani voisin lausua niistä mitään.

Ennen kaikkea vakuuttautukaa minun syvällejuurtuneesta epäluottamuksestani kaikkia niinsanottuja konferensseja kohtaan, jotka ehkä osanottajilleen ovat mielenkiintoisen keskustelun innostuttavia hetkiä, mutta tuottavat odottavalle ihmiskunnalle useimmiten vain pettymyksiä.

Niinsanottu ”kansainliitto”.

Te myönnätte minulle, että jos ohjelmani v. 1933 olisi ehkä kuulunut, että on odotettava, kunnes kansainvälinen maailmantalouskonferenssi tulee avuksi, niin Saksassa olisi nyt todennäköisesti 15 miljoonaa työtöntä, sikäli kuin ylipäänsä emme olisi bolshevistisessa sekasorrossa tuhoutuneet!

En myöskään voi hyväksyä, että määrätyt luonnolliset vaatimukset sidotaan poliittisten asiain yhteyteen, joilla niiden kanssa

ei ole mitään tekemistä. Viime aikoina on yhä uudelleen sukeltautunut esiin tietoja, että Saksa muka aikoisi ottaa tarkistaakseen kansainliittoon mahdollista jälleenliittymistään koskevan näkökannan. Silläkin uhalla, että demokraattisen maailmanlehdistömme yhtä käsityskyvytön kuin mistään piittaamatonkin kirjoittelu tulee tämän taas huomiseen mennessä unohtamaan, tahdon vielä kerran selittää seuraavaa:

V. 1919 muutamat maat pakotettiin hyväksymään rauhansopimus, johon sisältyi mitä väkivaltaisin puuttuminen kansayhteyksiin ja omistusoikeuksiin, mitä siihen asti näytti olleen ajateltavissa. Tämä kansojen kansallisten ja taloudellisten elämänkohtaloiden ja elämänyhteyksien väkivaltainen kohtelu tapahtui moralisoivien sananparsien sumussa, joiden tarkoituksena oli ehkä rauhoittaa syyllisten pahoja omiatuntoja, mutta kärsimään joutuneisiin ne saattoivat vain vaikuttaa kuin huono pilanteko. Sen jälkeen kun sellaisella väkivaltasopimuksella oli tehty yhtä perusteellinen kuin tuskallinenkin maailmankartan muuttaminen alueellisessa ja väestöpoliittisessa suhteessa, perustettiin kansainliitto, jonka tehtävänä nyt oli oleva vakiinnuttaa nämä mielettömät, järjettömät toimenpiteet kansojen poliittisen ja taloudellisen kehityksen lopullisena päätöksenä, kiinnittää sen tulokset elämän ikuisiksi ja muuttamattomiksi perustuksiksi ja määrätä inhimillisten yhteisöjen rajat tällä maapallolla. Tulevaisuudessa piti olla kiellettyä väkivalloin horjuttaa sitä, mikä menneisyydessä oli väkivalloin syntynyt. Mutta tällaisen pöyristyttävän väkivallan käytössä ihmiskuntaa kohtaan jotakin lieventääkseen jätettiin toki vielä avoimeksi, että tämän vuosisatoja kestäneen väkivallankäytön perusteella syntyneen tilanteen korjaamisten piti tapahtua oikeudellista, siis ymmärryksen tietä.

Tämä vaikeanlainen tehtävä annettiinkin sitten ilman muuta kansainliitolle.

Geneven valhe.

Saksalla itsellään ei aluksi ollut ylipäänsä mitään oikeutta liittyä tähän aikaisempien väkivallantekojen moraalisen puolustuksen ylevään yhteisöön, vaan se sai siihen armollisen luvan vasta unohtumattoman valtakunnankanslerin Gustav Stresemannin aikana. Te tiedätte, hyvät kansanedustajani, miten suuresti tämä laitos on pettänyt. Se ei ollut kansainliitto, sillä siitä puuttui alussa ja myöhemmän eroamisen jälkeen kaksi mahtavinta maailmanvaltaa, eikä se ollut oikeudellinen laitoskaan, tai kuten yhä vieläkin kovapäisesti tahdotaan väittää, oikeuden perusteidenkaan

laitos, vaan se oli tuhatvuotisesta vääryydestä syntyneen tilanteen pysyttämistä tarkoittava laitos. Sillä: joko väkivalta on oikeutta tai oikeus väkivaltaa.

Mutta koska väkivalta on nyt vääryyttä, niin väkivalta oli ennenkin vääryyttä. Mutta kun siis maailman nykyinen tilanne epäilemättä on syntynyt väkivallan toimien perusteella, silloin on tämä tilanne niinmuodoin tilanne, joka tuli vääryyden seurauksena. Siitä syystä kansainliitto ei suinkaan puolusta mitään oikeustilannetta, vaan tuhatvuotisen vääryyden luomaa tilannetta.

Me kuulemme nyt tosin, että tämän pitäisi tuleman toisenlaiseksi. Kuulemme hyvin usein, että esim. englantilaiset poliitikot tahtoisivat ilomielin antaa meille siirtomaamme takaisin, kun vaan he eivät silloin kärsisi niin paljon ajatellessaan sitä väkivaltaa ja vääryyttä, mikä silloin alkuasukkaille aiheutettaisiin. Kuitenkin v. 1918, jolloin kansainliittoa ei vielä ollut, voitiinhan silloin nämä alueet ilman alkuasukkaiden suostumusta käytännöllisesti luovuttaa uusille herroille ja sitten myöhemmin antaa kansainliiton moraalisesti vahvistaa tämän vallotuksen. Jos kuitenkin tätä jaloa periaatetta, että jokin siirtomaa voi vain silloin kuulua jollekin, kun alkuasukkaat ovat tässä suhteessa lausuneet nimenomaisen toivomuksensa, tahdotaan laajentaa menneisyyden siirtomaavalloituksiin, niin silloin maailmanvaltojemme siirtomaat todennäköisesti tulisivat arveluttavasti kuivumaan kokoon. Kaikki nämä siirtomaavaltakunnat eivät kuitenkaan ole syntyneet niissä elävien kansojen äänestysten, ei ainakaan demokraattisten äänestysten tuloksena, vaan pelkällä ja raa'alla väkivallalla.

Ne ovat nyt tietenkin kysymyksessäolevien valtioiden eroittamattomia osia, ja sellaisenaan muodostavat osan siitä maailmanjärjestyksestä, jota meille varsinkin demokraattisten poliitikkojen taholta tähdennetään "oikeuden maailmanjärjestyksenä", tuon "oikeuden", jonka suojeleminen on nyt annettu kansainliiton tehtäväksi. Minä ymmärrän syvästi, että tämän oikeusjärjestyksen osakkaat näkevät kansainliitossa miellyttävän moraalisen tuomioistuimen omien entisten väkivallalla hankittujen alueittensa pysyttämiseksi ja, mikäli mahdollista, puolustamiseksi. Minä en vain käsitä ,miksi juuri itse väkivaltatoimin ryöstetyksi tulleen pitäisi puolestaan osallistua sellaiseen arvon seuraan. Ja minun täytyy panna vastalause sitä vastaan, että siitä vedetään sellainen johtopäätös, ettemme me muka olisi valmiit puolustamaan oikeuden periaatteita, koska emme ole kansainliitossa. Päinvastoin: me emme ole kansainliitossa, koska me uskomme, ettei se ole oikeuden laitos, vaan pikemminkin laitos Versaillesin vääryyden puolustamiseksi.

Saksan kansa itse puolustaa Saksan etuja.

Mutta sen lisäksi tulee vielä edelleen joukko muita näkökantoja.

1. Me olemme aikoinaan eronneet kansainliitosta, koska se, koko syntynsä ja velvoitustensa mukaisesti, on kieltänyt meiltä tasapuolisen varustautumisen ja siis tasapuolisen turvallisuuden oikeuden.

2. Me emme tule enää koskaan siihen liittymään, koska aikomuksenamme ei ole antaa kansainliiton enemmistöpäätöksellä valjastaa itseämme jossakin maailmanpaikassa tapahtuvan vääryyden puolustamiseen. Ja

3. me uskomme siten tekevämme palveluksen kaikille niille kansoille, jotka onnettomuudekseen on houkuteltu uskomaan, että ne voivat turvata ja luottaa kansainliittoon todellisen avun aikaansaajana.

Sillä me olisimme pitäneet oikeana esim. Abessinian sotaa koskevassa tapauksessa ensiksikin osoittaa enemmän ymmärtämystä Italian elämänvälttämättömyyksiä kohtaan, ja toiseksi antaa abessinialaisille vähemmän toiveita ja ennen kaikkea vähemmän lupauksia. Se olisi ehkä tehnyt mahdolliseksi ratkaista koko tämän kysymyksen yksinkertaisemmalla ja järjellisemmällä tavalla.

4. Mutta me emme tositapauksessa ylipäänsä ajattele antaa kietoa Saksan kansakuntaa sellaisiin ristiriitoihin, joihin sillä itsellään ei ole mitään mielenkiintoa. Me emme ole halukkaita esiintymään toisten alueellisten tai taloudellisten etujen puolesta ilman, että siitä olisi Saksalle vähäisintäkään hyötyä nähtävänä. Muuten me emme myöskään itse odota toisten kansojen taholta sellaista tukea. Saksa on päättänyt osoittaa eduissaan ja vaatimuksissaan järkevää pidättyväisyyttä. Mutta jos jossakin paikassa Saksan edut olisivat vaarassa, niin me emme odota, että me koskaan voisimme saada kansainliitolta jotakin käytännöllistä tukea, vaan me jo edeltäpäin otaksumme, että meidän itsemme on otettava sen aiheuttamat tehtävät suorittaaksemme. Ja on hyvä olla siitä selvillä, sillä se velvoittaa meitä aina osoittamaan pyynnöissämme ja toivomuksissamme sitä hillintää, minkä meidän on niin usein ollut valitettavasti todettava kollektiivisesti suojeltujen valtojen taholta puuttuvan!

Vihdoin

5. aikomuksenamme ei ole vastaisuudessa antaa jonkin kansainvälisen laitoksen määrätä esiintymistämme, laitoksen, jolla, kieltäessään kiistämättömien tosiasioiden yleisen tunnustamisen, on hyvin vähän yhtäläisyyttä harkitsevien ihmisten toimenpiteiden, mutta paljon enemmän erään tunnetun suuren linnun tapojen kanssa. Mutta kansainliiton 100-vuotinen pysyväisyys, koska se

itse on ilmeisesti kykenemätön käsittämään historiallisia tai taloudellisia välttämättömyyksiä ja täyttämään niistä johtuvia vaatimuksia, tulisi päinvastoin sikäli kuin kansojen etua ja olemassaoloa koskevat kysymykset ovat voimakkaampia kuin muodolliset punnitsemiset, johtamaan lopulta koomilliseen maailmantilanteeseen. Sillä vuoteen 2036 mennessä voisi hyvin helposti uusia valtioita syntyä ja toisia hävitä ilman, että tämän uuden asiaintilan rekisteröiminen olisi voinut ollenkaan tapahtua Genevessä.

Saksa tunnustaa Mandshukuon.

Saksan on kerran, kansainliiton jäsenyytensä takia, täytynyt osallistua erääseen sellaiseen järjettömään toimenpiteeseen, mutta jumalankiitos, siitä eroamisensa johdosta se on voinut eräässä toisessa uhkaavassa tapauksessa menetellä järjen ja kohtuuden vaatimusten mukaisesti. Mutta minä tadon teille, hyvät kansanedustajani, tänään ilmoittaa, että nyttemmin olen päättänyt myöskin edellisessä tapauksessa tehdä välttämättömän, historian vaatiman korjauksen.

Saksa tunnustaa Mandshukuon.

Kun olen päättänyt ottaa tämän askeleen, se tapahtuu vetääkseni tässäkin lopullisen viivan haavellisia typeryyksiä, ja toiselta puolen reaalisten tosiasioiden järkevää huomioonottoa edustavan politiikan välille.

Tämä ei merkitse yhteistyön torjumista muiden valtojen kanssa, vaan päinvastoin. Tämä merkitsee ainoastaan sellaisten velvoitusten torjumista, jotka ovat ennakolta arvaamattomia ja useimmissa tapauksissa myöskin mahdottomia täyttää.

TAISTELU BOLSHEVISMIA VASTAAN.

Yhteistyötä varten toisten valtojen kanssa Saksa on antanut paljon, ja kuten luulemme, arvokasta apua. Nytkään ei voida pitää tätä valtakuntaa taloudellisesti eikä poliittisestikaan eristettynä. Päinvastoin olen tehnyt parhaani aina valtaantulosta lähtien aikaansaadakseni useimpiin valtioihin mahdollisimman hyvät suhteet. Yhteen ainoaan valtioon emme ole etsineet mitään suhteita, emmekä myöskään halua siihen mihinkään lähempään suhteeseen asettua: Neuvosto-Venäjään. Me näemme bolshevismissa selvemmin kuin ennen inhimillisen hävityshimon ruumiillistuman.

Me emme myöskään tee tästä hirvittävästä hävityksen ideologiasta Venäjän kansaa sellaisenaan vastuulliseksi. Me tiedämme: se on pieni juutalaisälymystöön kuuluva pintakerros, joka on saattanut suuren kansan tämän järjettömyyden tilaan. Jos tämä oppi

sitten alueellisesti rajoittuisi Venäjään, niin loppujen lopuksi siitä voitaisiin vielä puhua, sillä Saksan aikomuksena ei suinkaan ole tyrkyttää Venäjän kansalle oman elämämme käsityskantoja. Mutta valitettavasti juutalais-kansainvälinen bolshevismi neuvostolaisista keskuksistaan käsin koettaa sisäisesti kaivaa maaperää maailman kansojen alta saadakseen yhteiskuntajärjestyksen luhistumaan ja asettaakseen sivistyksen sijalle sekasorron. Me emme etsi kosketusta bolshevismiin, vaan se koettaa jatkuvasti saastuttaa muuta ihmiskuntaa ajatuksillaan ja ideoillaan syöstäkseen sen sitten mitä suunnattomimpaan onnettomuuteen. Ja tässä me olemme leppymättömiä vihollisia. Samoin kuin me itse Saksan sisältä torjuimme Moskovan kommunistiset yritykset, niin emme myöskään ulkoapäin anna tuhota Saksaa bloshevismin aineellisella väkivallalla!

Kun nyt Suur-Britannia hyvin usein antaa vastuullisten valtiomiestensä suulla vakuuttaa, että se harrastaa *status quo'n* säilyttämistä maailmassa, niin sen pitäisi koskea myös tätä.

Jokainen jonkin eurooppalaisen maan bolshevisoiminen merkitsee tämän olotilan lykkäämistä. Sillä nämä bolshevisoidut alueet eivät ole sitten enää itsenäisiä valtioita, joilla on oma kansallinen elämänsä, vaan Moskovan vallankumouskeskuksen alaosastoja. Tiedossani on, ettei hra Eden yhdy tähän käsitykseen. Hra Stalin yhtyy siihen ja myöntää sen avoimesti, ja minun nähdäkseni vielä tällä hetkellä hra Stalin henkilökohtaisesti on aina bolshevististen käsityskantojen ja aikomusten uskottavampi tuntija ja tulkitsija kuin joku brittiläinen ministeri! Siitä syystä me inhoten vastustamme jokaista bolshevismin levittäytymisyritystä, saman tekevää, missä se tapahtuu, ja siellä, missä se uhkaa meitä itseämme, olemme sen vihollisia!

Suhtautumisemme kaukaisen idän selkkaukseen.

Siitä johtuu myös suhtautumisemme Japaniin. Minä en voi yhtyä niiden poliitikkojen käsitykseen, jotka Japania vahingoittamalla uskovat voivansa tehdä palveluksen eurooppalaiselle maailmalle. Pelkään, ettei Japanin tappio Itä-Aasiassa koskaan koituisi Euroopalle tai Amerikalle miksikään hyödyksi, vaan yksin omaan Neuvosto-Venäjälle. Minä en pidä Kiinaa henkisesti enkä aineellisesti tarpeeksi lujana voidakseen omin voiminsa vastustaa bolshevistista rynnäkköä. Mutta minä uskon, että Japanin suurinkin voitto on sivistykselle ja yleiselle maailmanrauhalle suunnattomasti vähemmän vaarallinen kuin mitä bolshevismin voitto olisi. Saksa on tehnyt Japanin kanssa sopimuksen kominternin pyrkimysten vastustamiseksi. Kiinaan sillä on aina ollut ystävälliset suhteet. Luulen, että meitä voidaan ehkä parhaiten pitää tämän näytelmän

todella puolueettomina katsojina. Minun ei tarvitse vakuuttaa, että meillä kaikilla on ollut ja on se toivomus, että näiden molempien suurten Itä-Aasian kansojen välille tulisi rauhoittumisen ja vihdoin rauhan tila. Muuten me uskomme, että rauhaan olisi ehkä päästy jo aikoja sitten, elleivät määrätyt voimat, aivan samalla tavalla kuin Abessiniankin tapauksessa, myöskin Itä-Aasiassa olisi liian paljon asettaneet neuvojaan ja ehkäpä moraalisen avun lupauksiaankin toisen puolen vaakakuppiin. Tällä kannanotolla saattoi — asiaintilasta johtuen — olla pelkästään platoninen merkitys. Ken kuitenkin on hukkumaisillaan, tarttuu jokaiseen oljenkorteen. Olisi ollut parempi kiinnittää Kiinan huomio sen oman aseman todelliseen vakavuuteen, sen sijaan että, kuten niin usein, vedotaan kansainliittoon rauhan ja turvallisuuden varmana takaajana!

Riippumatta ollenkaan siitä, mihin aikaan ja millaisen lopullisen ratkaisun Itä-Aasian tapaukset saanevatkin, Saksa tulee aina torjumisasenteessaan kommunismia vastaan pitämään ja kunnioittamaan Japania turvallisuuden, vieläpä inhimillisen sivistyksen turvallisuuden tekijänä. Sillä meillä ei ole mitään epäilystä siitä, että Japanin suurinkaan voitto vähimmässäkään määrässä vahingoittaisi valkoisten kansojen kulttuuria, samoin kuin meillä ei myöskään ole siitäkään mitään epäilystä, että juuri bolshevismin voitto valmistaisi tuhon valkoisten rotujen nykyiselle tuhatvuotiselle sivistykselle!

Ei mitään alueellisia etupyyteitä.

Täten tahdon esittää mitä jyrkimmän vastalauseen niitä mielettömiä hyökkäyksiä vastaan, jotka ovat Saksaa soimanneet siitä, että me suhtautumisellamme Itä-Aasian selkkaukseen muka vahingoittaisimme valkoisen rodun etuja. Että meidän täytyy sellaista lukea ranskalaisista ja englantilaisista sanomalehdistä, herättää meissä vain todellista hämmästystä.

Että rotunäkökantansa vuoksi niin ankarasti vastustettu kansallissosialismi nyt yht'äkkiä ilman muuta olisi saapa kunnian paljastaa miekkansa rotuihanteiden, oikeammin sanoen, rotuetupyyteiden puolesta, on sekin maailmanhistoriallinen pilajuttu. Saksalla ei ole Itä-Aasiassa minkäänlaisia alueellisia etupyyteitä. Sillä on vain hyvin ymmärrettävä toivomus käydä kauppaa ja harjoittaa liiketoimia. Tämä ei meitä velvoita pitämään enempi toisen kuin toisenkaan puolta. Mutta se kylläkin velvoittaa meidät tuntemaan, että bolshevismin voitto tuhoaisi tässäkin asiassa viimeisetkin mahdollisuudet.

Muuten Saksalla itsellään oli kerran alueita Itä-Aasiassa. Se ei kuitenkaan estänyt näitä määrättyjä valtoja valkoisen ja keltaisen rodun kansojen liittoutuman avulla Saksan valtakuntaa sieltä poishäätämästä. Nyt me emme enää todellakaan toivo saavamme kutsua palata edes Itä-Aasiaan takaisin!

Espanjan bolshevisoiminen on rauhattomuuden tekijä.

Samoin Saksalla ei ole minkäänlaisia alueellisia etupyyteitä, jotka jollakin tavalla saattaisivat olla jossakin suhteessa siihen kauheaan kansalaissotaan, joka parast'aikaa raivoaa Espanjassa. Tilanne on siellä samanlainen, minkä me itse olemme kerran Saksassa kokeneet. Moskovasta käsin henkilöllisesti ja aineellisesti yllytetty ja toimeenpantu hyökkäys kansallisesti riippumatonta valtiota vastaan johtaa kansallisen väestön vastarintaan, väestön, joka ei tahdo antaa teurastaa itseään. Ja juuri samalla tavalla kuin Saksassa, myöskin tässä tapauksessa demokraattinen internationale on bolshevististen murhapolttajien puolella. Saksan hallitus näkisi Espanjan bolshevisoimisessa ei ainoastaan Euroopan rauhattomuuden tekijää, vaan myös Euroopan tasapainon häiritsijän, sillä niinkuin tuo maa ensin tulisi Moskovan keskuksen alaosastoksi, tähän vaaraan sisältyisi tämän hävityksen ja perikadon edelleen leviäminen sellaisin seurauksin, joiden suhteen me emme sitten enää missään tapauksessa voisi olla välinpitämättömiä.

Saksan ja Italian väliset sydämelliset suhteet.

Me olemme sen vuoksi onnellisia, että meidän bolshevisminvastaiseen asenteeseemme on liittynyt kolmaskin valtio. Saksan ja Italian välist suhteet perustuvat yhteisten elämän- ja valtiokäsitysten olemassaoloon, samoin kuin meitä uhkaavien kansainvälisten vaarojen yhteiseen torjumiseenkin. Miten täydellisesti tämä tunne on Saksassa tullut koko kansan yhteiseksi, osoittautui silmiinpistävimmin siitä ilomielisestä innostuksesta, millä fascistisen valtion luojaa valtakunnassa tervehdittiin. Kaikkien eurooppalaisten valtiomiesten täytyy omaksua vain yksi käsitys. Ellei Mussolini olisi v. 1922 fascistisen liikkeensä avulla valloittanut Italiaa, niin tuo maa olisi silloin todennäköisesti joutunut bolshevismin valtaan.

Sellaisesta romahduksesta länsimaiselle sivistykselle johtuvia seurauksia ei ylipäänsä voida kuvailla. Jo sellaisen mahdollisuuden pelkkä ajatuskin tuntuu historiallisen katsannon ja vastuutietoisuuden omaavasta miehestä hirvittävältä! Se myötätunto, mitä Benito Mussolini Saksassa nauttii, on sen vuoksi ilmiö, jolla on vuosisatainen merkitys.

Italian asema on monessa suhteessa samanlainen kuin Saksan. Sellaisissa olosuhteissa oli siis itsestään ymmärrettävää, että me, jotka kärsimme samanlaisesta liikakansoituksesta, osoitamme ymmärtämystä sellaisen miehen ja sellaisen hallituksen toimenpiteitä kohtaan, jotka eivät olleet halukkaita antamaan kansan tuhoutua kansainliiton haaveellisten ihanteiden mieliksi, vaan päinvastoin olivat päättäneet pelastaa sen. Tämä sitäkin suuremmalla syyllä, koska kansainliiton näennäiset ihanteet epäilemättä muutenkin liian paljon verhoutuvat sen päävaltojen erinomaisen kaunistelemattomiin etupyyteisiin.

Myöskin Espanjan selkkauksessa Saksalla ja Italialla on samanlaiset käsitykset, ja siitä syystä ne ovat ottaneet siinäkin samanlaisen kannan. Niiden päämääränä on varmistaa täydellisesti riippumaton kansallinen Espanja. Saksalais-italialainen ystävyys on määrätyistä syistä vähitellen kehittynyt Euroopan rauhan vakiinnuttamisen tekijäksi. Näiden molempien maiden liitto Japanin kanssa esiintyy venäläis-bolshevistisen väkivallan jatkuvan eteenpäintunkeutumisen valtavana esteenä.

Viime vuosina on hyvin usein puhuttu ja vielä enemmän kirjoitettu toiselta puolen Ranskan ja Englannin ja toiselta Saksan välisistä ristiriidoista. Minä en ole erikoisemmin selvillä, mihin näiden ristiriitojen pitäisi tarkemmin perustua. Saksalla ei ole Euroopassa, kuten minä jo useammin kuin yhden kerran ole korostanut, Ranskalle enää mitään alueellisia vaatimuksia esitettävänä. Saarin alueen palautuksen yhteydessä on toivoaksemme ranskalais-saksalaisten alueellisten ristiriitojen aikakausi lopullisesti päättynyt.

SANOMALEHTIKIIHOTUS ON LOPETETTAVA!

Saksalla ei ole Englanninkaan kanssa minkäänlaisia riitaisuuksia, ei siirtomaatoivomustemmekaan takia. Kuitenkin ehkä jollakin tavalla ajatellen mahdolliselta ristiriidaltakin puuttuvat kaikki tukikohdat. Ainoa, mikä näiden valtioiden yhteistä elämää myrkyttää ja rasittaa, on melkeinpä sietämätön sanomalehtikiihotus, jota näissä maissa (Ranskassa ja Englannissa) tunnuksen: "henkilökohtaisen mielipiteenilmaisun vapaus" nojalla harjoitetaan.

Minä en voi ollenkaan käsittää, saadessani ulkomaisten valtiomiesten ja diplomaattien suusta yhä uudelleen kuulla, ettei noissa maissa muka ollut mitään laillisia mahdollisuuksia tehdä valheista ja solvauksista loppua. Sillä tässä ei ole kysymys yksityisasioista, vaan kansojen ja valtioiden yhteiselämän problemeista. Eikä meillä ole mahdollisuutta olkapäitä kohauttamalla jatkuvasti sivuuttaa

tällaisia tapahtumia. Me emme myöskään voi sulkea silmiämme tällaisen kiihotuksen seurauksilta. Sillä saattaisihan muuten määrätyissä maissa olla liiankin helppoa halpamaisten kansainvälisten valheenpunojien avulla kehittää maatamme kohtaan niin voimakas viha, että niissä vähitellen syntyy meitä kohtaan yleinen vihamielinen mieliala, mihin sitten Saksan kansa ei voisi tarpeellisella vastustuskyvyllä suhtautua, koska sillä itsellään ei ole mitään tämänlaatuisella sanomalehtipolitiikalla aikaansaatua vihamielisyyttä näitä kansoja kohtaan. Ja tämä on vaara, vieläpä vaara rauhallekin. Sen vuoksi minäkään en ole enää halukas maahamme ja kansaamme kohdistuvan jatkuvan panettelun ja herjauksen hillittömiä menettelytapoja vastaansanomatta sietämään. Tästä lähtien me tulemme vastaamaan, ja vastaamaan kansallissosialistisella perusteellisuudella.

Näin ilmenee sanomalehdistön vapaus suurissa demokraattisissa maissa.

Miten yksin viime viikkoina Saksan ylitse on vuodatettu suorastaan mielettömiä, typeriä ja julkeita väitteitä, on kerrassaan kauhistuttavaa.

Mitä siitä on sanottava? Kun Reuter löytää hyökkäyksiä minun henkeäni vastaan, ja englantilaisissa sanomalehdissä puhutaan suunnattomista pidätyksistä Saksassa, Sveitsiä, Belgiaa, Ranskaa j.n.e. vastassa olevien Saksan rajojen sulkemisesta, kun taas toiset sanomalehdet kertovat, että kruununprinssi muka olisi paennut Saksasta, tai että Saksassa muka olisi ollut sotilasmellakka, että saksalaisia kenraaleja muka olisi vangittu, ja taas päinvastoin, että saksalaisia kenraaleja muka olisi rykmentteineen marssinut valtakunnankanslian edustalle, että Himmlerin ja Göringin kesken muka olisi puhjennut riita juutalaiskysymyksestä, ja minä muka sen vuoksi olisin vaikeassa asemassa, tai että eräs saksalainen kenraali muka olisi uskottujensa välityksellä ottanut yhteyden Daladierin kanssa, että Stolpissa eräs rykmentti muka olisi tehnyt kapinan, että 2.000 upseeria muka olisi erotettu armeijasta, että koko Saksan teollisuus muka olisi aivan äsken saanut liikekannallepanokäskynsä sotaa varten, että hallituksen ja yksityisteollisuuden välillä muka olisi mitä jyrkimpiä ristiriitoja, että 20 saksalaista upseeria ja 3 kenraalia muka olisi paennut Salzburgiin, että 14 kenraalia mukanaan Ludendorffin ruumis muka olisi paennut Prahaan, ja ettei minulla muka olisi enää mitään ääntä, niin että varovainen tri Goebbels muka parhaillaan kuulostelisi jotakin miestä, joka kykenisi jäljittelemään ääntäni, antaakseen minun tulevaisuudessa puhua levyiltä. Minä otaksun, että tämä sanoma-

lehdistön totuudenkiihkoilija huomenna joko kieltää minun henkilöllisen samaisuuteni tältä päivältä tai väittää, että minä muka olisin vain elehtinyt sillä aikaa kun herra propagandaministeri hoiteli takanani gramofonia. Hra Eden on äskettäin eräässä puheessaan haaveillut maansa erinäisistä vapauksista. Niiden joukosta on vain unohtunut eräs erikoinen vapaus, nimittäin sanomalehtimiesten vapaus saada vastaansanomatta ja rajattomasti häväistä ja solvata toisia kansoja, heidän laitoksiaan, miehiään ja hallituksiaan! Epäilemättä voidaan sanoa: tuohan on kaikki liian typerää, jotta se voitaisiin ottaa vakavasti. Sillä huomaavathan sen lopulta kuitenkin miljoonat ulkomaalaiset Saksassa, ettei siinä ole sanaakaan totta. Sillä erotukseksi neuvostovenäläisestä kansainliiton jäsenestä, joka maastaan pitää kaikki vieraat loitolla ja vieläpä sulkee konsulaattejakin, *Saksassa saa jokainen täysin vapaasti koota kokemuksiaan.*

Tällainen menettely on kuitenkin ajan oloon kansainvälisten suhteiden ankaraa rasittamista. Tahdon mielelläni todeta, ettei osa ulkomaisesta sanomalehdistöstä osallistu näihin halpamaisiin hyökkäyksiin toisten kansojen kunniaa vastaan. Muuten se vahinko, mikä tällaisella kiihotussodalla aiheutetaan, on kuitenkin niin suuri, ettei meillä tästä lähtien ole enää halua tällaista mitä ankarimmitta vastalauseitta kauempaa sietää. Mutta erittäin vakavaksi tulee tämä rikos silloin, kun se ilmeisesti on asettanut päämääräkseen kiihottaa kansoja sotaan. Ja minä saan tässä viitata vain pariin tosiasiaan.

Minä muistutan teille, kansanedustajani, miten menneinä vuosina yht'äkkiä valehdeltiin, että Saksa muka oli laskenut Espanjan Marokossa maihin 20.000 miestä. Oli onni, että tämä katala väärennys voitiin heti kumota. Mitä kuitenkin olisi voinut tapahtua, ellei tällainen kumoaminen olisi tarpeeksi lyhyessä ajassa onnistunut?

Näiden hengenrikosten sarjaan kuuluvat myös väitteet, että Saksa ja Italia muka olivat keskenään sopineet Espanjan jakamisesta, ja eräs aivan äskettäinen halpamainen väärennys, että Saksa ja Japani muka olivat tehneet sopimuksen vallatakseen yhteisesti Hollannin siirtomaat. Voidaanko tässä enää puhua kunniallisesta ammatista, tai voidaanko vielä puhua vapaudesta, joka tekee sellaisille kansainvälisille rikollisille mahdolliseksi saattaa maailma yhä uudelleen levottomuuden valtaan? Eivätkö nämä ole sodanlietsojia ja sotaan yllyttäjiä pahinta lajia? Brittiläinen hallitus toivoo varustusten rajoituksia tai lentopommituksen kieltämistä. Minä olen sitä kerran itse ehdottanut. Muuten minä jo siihen aikaan esitin, että tärkeintä olisi estää halpamaisten sanomalehtikirjoitusten

välityksellä tapahtuva maailman yleisen mielipiteen myrkyttäminen.

Mikä myötätuntoamme Italiaa kohtaan — mikäli mahdollista — on vieläkin lujittanut, on se tosiasia, että siellä valtion johto ja sanomalehtipolitiikka kulkevat samaa tietä, niin ettei siellä valtion johto puhu yhteisymmärryksestä ja sanomalehdistö harjoita päinvastaista kiihotusta.

Tähän kansainvälisten suhteiden häiritsemisen lukuun kuuluu myös sellainen julkeus, että kirjoitellaan kirjeitä vieraan valtion päämiehelle ja pyydetään tietoja tuomioistuinten päätöksistä. Minä suosittelen Englannin parlamentin alahuoneen jäsenille, että he pitäisivät huolta brittiläisten sotaoikeuksien tuomioista Jerusalemissa eivätkä Saksan kansantuomioistuinten tuomioista. Mielenkiinnon saksalaisia maankavaltajia kohtaan me ehkä voimme käsittää, mutta yksistään se ei auta parantamaan Englannin ja Saksan välisiä suhteita.

Muuten kukaan älköön kuvitelko mielessään, että niin tahdittomalla sekaantumisella Saksan oikeudenkäyttöön tai rangaistusten täytäntöönpanoon Saksassa voisi olla mitään vaikutusta. Minä en kuitenkaan missään tapauksessa sallisi, että Saksan valtiopäivien jäsenet pitäisivät huolta englantilaisen oikeudenkäytön asioista. Brittiläisen maailmanvaltakunnan edut ovat varmaankin hyvin suuret, ja sellaisenaan me ne myös tunnustamme. Mutta Saksan kansan ja valtakunnan asioista päättävät Saksan valtiopäivät ja valtiopäivien valtuuttamana minä, eikä jokin englantilaisten kirjeenkirjoittajien lähetystö.

Minä luulen, että olisi ansiokas teko, jos kansainvälisesti onnistuttaisiin estämään ei ainoastaan myrkky-, palo- ja räjäytyspommien alasheittäminen väestöön, vaan ennen kaikkea lopettamaan sanomalehtien puheenaollut menettely, mikä valtioiden välisiinsuhteisiin tekee pahemman vaikutuksen kuin myrkky- tai palopommit konsanaan kykenevät tekemään.

Puolustusvoimien vahvistaminen.

Koska tätä kansainvälistä sanomalehtikiihotusta ei tietenkään ole käsitettävä rauhoittumisen, vaan kansojen rauhan vaarantamisen tekijäksi, olen myös päättänyt suorittaa sellaisen Saksan puolustusvoimien vahvistamisen, mikä antaa meille varmuuden siitä, ettei tämä hillitön sotaanyllytys Saksaa vastaan jonakin päivänä muutu veriseksi väkivallaksi. Nämä toimenpiteet ovat käynnissä tämän vuoden helmikuun 4 päivästä lähtien, ja ne suoritetaan nopeasti ja päättäväisesti loppuun saakka.

Saksalla itsellään on joka tapauksessa vilpitön toivo saada aikaan luottamukselliset suhteet Euroopan kaikkien suurvaltojen samoin kuin muiden valtioiden kanssa. Ellei tämä onnistuisi, niin syy ei ole meidän.

Tällöin me kuitenkin luulemme, että sanomalehdistön tällaisen suhtautumisen takia konferensseista ja yksityiskeskusteluista voidaan tällä hetkellä odottaa vähän. Sillä ei käy päinsä antautua seurauksena olleiden tosiasioiden suhteen itsepetokseen. Tämä kansainvälinen sanomalehtisota rauhaa vastaan tulee kyllä heti jarruttamaan jokaista kansojen yhteisymmärrykseen tähtäävää yritystä. Jokaisen neuvottelun se heti tulkitsee väärin tai kääntää sen päinvastaiseksi. Se vääräntää heti jokaisen päätöksen. Ja tällaisissa olosuhteissa ei sen vuoksi ole havaittavissa, mitä hyötyä sellaisista neuvotteluista tai kokouksista pitäisi olla, niin kauan kuin hallitukset yleensä eivät pysty ottamaan ratkaisevia askelia ottamatta yleisiä mielipiteitään huomioon.

Sen vuoksi me uskomme, että säännöllisen diplomaattisen noottienvaihdon tie on toistaiseksi ainoa käyttökelpoinen, jotta tämä kansainvälinen sanomalehdistö menettäisi edes karkeimpien väärennysten edellytykset.

Kun Saksa nyt itse ryhtyy rajoittamaan harrastuksiaan, niin se ei suinkaan merkitse sitä, että me kaiken sen suhteen, mitä ympärillämme tapahtuu, olemme mielenkiintoa vailla. Olemme onnellisia voidessamme pitää useimpiin Saksaan rajoittuviin valtioihin säännöllisiä ja ystävällisiäkin suhteita. Meillä on sellainen tunne, että täällä kaikkialla mielialan jännitys laukeaa. Ankara pyrkimys todelliseen puolueettomuuteen, minkä olemme voineet monissa Euroopan valtioissa havaita, täyttää meidät syvällä ja vilpittömällä tyydytyksellä. Uskomme voivamme havaita siinä lisääntyvän rauhoittumisen ja samalla lisääntyvän turvallisuuden tekijän. Mutta päinvastoin huomaamme myös Versaillesin hulluudensopimuksen avulla sekaisinsaatetusta Euroopan maakartasta aiheutuneen talous- ja väestöpoliittisen tilanteen tuskalliset seuraukset.

KANSALLISUUDELTAAN SAKSALAISET EIVÄT OLE OIKEUDETTOMIA.

Yksistään kahdessa rajoillamme olevassa valtiossa on yli 10 miljoonan saksalaisen käsittävä kansaryhmä. Tämä oli vielä vuoteen 1866 saakka yhdistetty Saksan kokonaiskansaan valtio-oikeudellisen liiton puitteissa. Vuoteen 1918 saakka se taisteli suuressa sodassa rinnakkain valtakunnansaksalaisten sotilaiden kanssa. Nyt se on rauhansopimuksilla vastoin omaa tahtoaan estetty yhdisty-

mästä valtakuntaan. Tämä on jo sinänsä tarpeeksi tuskallista. Mutta eräästä seikasta ei meidän silmissämme saa olla epäilystä. Valtio-oikeudellinen ero valtakunnasta ei voi johtaa kansapoliittiseen oikeudettomaksi tekemiseen, s.o. kansallisen itsemääräämisen yleisiä oikeuksia, mitkä muuten Wilsonin 14 pykälässä meille aselevon edellytyksenä juhlallisesti vakuutettiin, ei voida halveksia vain sen vuoksi, että tässä ovat saksalaiset kysymyksessä! Ajan oloon on itsetietoiselle maailmanvallalle sietämätöntä tietää vierellään olevan kansalaistovereita, joille heidän kokonaiskansaa, kohtaloaan ja maailmankäsitystään kohtaan tuntemansa myötätunnon tai kiintymyksen takia jatkuvasti aiheutetaan mitä raskainta murhetta!

Me tiedämme tarkoin, että Euroopassa tuskin saadaan aikaan kaikkia tyydyttävää rajankäyntiä. Mutta sitä tärkeämpää olisi välttää kansallisten vähemmistöjen tarpeetonta piinaamista, jottei poliittisen erossaolon tuottaman tuskan lisäksi tuotettaisi vielä johonkin määrättyyn kansallisuuteen kuulumisesta aiheutuvan vainoamisen tuottamaa tuskaa. Että tässä on mahdollista hyvällä tahdolla löytää sovitteluun ja jännityksen laukeamiseen johtavia teitä, on näytetty toteen.

Mutta joka tällaista sovittelun perusteella tapahtuvaa jännityksen laukeamista koettaa Euroopassa väkivalloin estää, se tulee itse eräänä päivänä välttämättömyyden pakosta herättämään esiin väkivallan kansojen keskuudessa.

Sillä ei ole kiellettävä, että niin kauan kuin Saksa itse oli voimaton ja turvaton, sen yksinkertaisesti oli siedettävä tällaisia saksalaisten ihmisten lukuisia vainoamisia rajoillamme. Mutta samalla tavalla kuin Englanti puolustaa etujaan yli koko maanpiirin, niin nykyinen Saksakin tulee puolustamaan ja suojelemaan omia, joskin paljon rajoitetumpia etujaan. Ja näihin Saksan valtakunnan etuihin kuuluu myös niiden saksalaisten kansatoverien suojeleminen, joilla omasta voimastaan ei ole mahdollisuutta turvata itselleen rajoillamme yleisen inhimillisen, poliittisen ja maailmankatsomuksellisen vapauden oikeutta!

Saksalais-puolalainen yhteisymmärrys.

Meidät täyttää tänä valtakunnan ensimmäisen suuren ulkopoliittisen sopimuksen viidentenä vuotena vilpitön tyydytys voidessamme todeta, että juuri suhteessamme siihen valtioon, jonka kanssa meillä olisi ehkä suurimmat vastakohdat, ei ainoastaan ole tapahtunut jännityksen laukeaminen, vaan näiden vuosien kuluessa yhä ystävällisempi lähentyminen. Minä tiedän aivan tarkkaan, että tästä saatiin ensi sijassa kiittää sitä seikkaa, ettei Varsovassa ollut siihen aikaan mitään länsimaista parlamentarismia,

vaan *puolalainen marsalkka,* joka ylivoittoisena persoonallisuutena tunsi tällaisen saksalais-puolalaisen jännityksen laukeamisen Euroopalle tärkeän merkityksen. Tuo siihen aikaan monien epäilemä teko on sillä välin kestänyt kokeensa, ja minä saanen sanoa, että sen jälkeen kun kansainliitto vihdoin luopui jatkuneista häiritsemisyrityksistään Danzigissa, ja nimittämällä uuden komissaarin syrjäytti henkilöllisyyksiä harrastavan miehen, juuri tämä Euroopan rauhalle vaarallisin paikka täydellisesti menetti uhkaavan merkityksensä.

Puolan valtio kunnioittaa Danzigin valtion kansallisia olosuhteita, ja tuo kaupunki ja Saksa kunnioittavat Puolan oikeuksia. Niin onnistuttiin tasoittamaan yhteisymmärryksen tie, mikä, lähtien Danzigista, monien rauhanhäiritsijäin yrityksistä huolimatta, joiden tarkoituksena oli lopullisesti myrkyttää Saksan ja Puolan väliset suhteet, on kyennyt muuttumaan vilpittömän ystävälliseksi yhteistoiminnaksi.

Sovittelut Itävallan kanssa.

Olen onnellinen voidessani teille, hyvät kansanedustajani, ilmoittaa, että viime päivinä saavutettiin uutta yhteisymmärrystä sen maan kanssa, joka monista syistä on meille erittäin läheinen. Ei ainoastaan sama kansa, vaan ennen kaikkea sama pitkä historia ja yhteinen sivistys ne ovat, mitkä tätä valtakuntaa ja saksalaista Itävaltaa yhdistävät.

Ne vaikeudet, joita oli ilmennyt heinäkuun 11 päivänä tehdyn sopimuksen toteuttamisessa, pakottivat koettamaan raivata väärinkäsitykset ja esteet pois lopullisen sovinnon tieltä. Sillä oli selvää, että itsessään sietämättömäksi käynyt tilanne olisi jonakin päivänä, tahtoen tai tahtomattaan, voinut luoda edellytykset hyvin raskaalle onnettomuudelle. Silloin useinkaan ei ole enää ihmisten vallassa pysähdyttää kohtalon kulkua, mikä kerran ensin on huolimattomuuden tai tyhmyyden takia lähtenyt pyörimään! Olen onnellinen voidessani todeta, että nämä tuntemukset vastasivat myös Itävallan liittokanslerin, jota pyysin käymään luonani, käsityksiä. Ajatuksena ja tarkoituksena oli tällöin aikaansaada suhteissamme vallinneen jännityksen laukeaminen, antamalla käsityksensä ja maailmankatsomuksensa mukaan kansallissosialistisesti ajattelevalle osalle saksalaisitävaltalaisesta kansasta, muuten voimassaolevien lakien puitteissa, samanlaiset oikeudet, mitkä muillekin valtionkansalaisille kuuluivat. Sen yhteydessä piti seurata suuri hyvittämistoimenpide yleisen armahduksen muodossa ja molempien maiden välinen parempi yhteisymmärrys nyttemmin kiinteämpien ystävällisten suhteiden perusteella, ja eri aloilla oli

aikaansaatava mahdollinen poliittinen, henkilökohtainen ja asiallistaloudellinen yhteistyö. Tämä kaikki täydennyksenä heinäkuun 11 päivänä tehdyn sopimuksen puitteissa.

Tahdon tältä paikalta Saksan kansan edessä lausua Itävallan liittokanslerille vilpittömän kiitokseni siitä suuresta ymmärtämyksestä ja lämminsydämisestä alttiulesta, millä hän otti vastaan kutsuni ja yhdessä minun kanssani ponnisteli sellaisen tien löytämiseksi, joka olisi yhtä hyvin molempien maiden kuin koko saksalaisen kansankin etujen mukainen, koko tuon saksalaisen kansan, jonka poikia me kaikki olemme, yhdentekevää, missä kotiseutumme kehto seisoneekin.

EUROOPAN RAUHAN EDISTÄMINEN.

Minä luulen, että mekin olemme siten edistäneet Euroopan rauhaa.

Tämän olettamuksen oikeuden varmimpana todistuksena on noiden demokraattisten maailmankansalaisten kiihtynyt raivo, jotka, samalla kun he muutoin aina puhuvat rauhasta, eivät jätä mitään tilaisuutta käyttämättä yllyttääkseen sotaan. He ovat vihoissaan ja kiukuissaan tämän yhteisymmärrystä tarkoittavan työn johdosta. Siitä syystä voidaan täydellä oikeudella otaksua, että se on oikein ja paikallaan.

Ehkäpä tämä esimerkki auttaa myöskin laajemmassa mitassa aikaansaamaan yleisen jännityksen laukeamisen Euroopassa. Saksa tulee joka tapauksessa ystävällisten suhteittensa tukemana tekemään kaikkensa pelastaakseen tuon omaisuuden, mikä tulevaisuudessakin antaa edellytykset sille työlle, mikä edessämme väikkyy, nimittäin rauhan.

Saan teille, puoluetoverini, tässä vielä vakuuttaa, että suhteemme muihin eurooppalaisiin ja ulkoeurooppalaisiin valtioihin ovat joko hyvät, säännölliset tai myöskin hyvin ystävälliset.

Minun tarvitsee vain viitata siihen erinomaisen sydämelliseen ystävyyteen, mikä meidät yhdistää esimerkiksi Unkariin, Bulgariaan, Jugoslaviaan ja moniin muihin valtioihin. Taloudellisen yhteistyömme mittasuhteista muiden kansojen kanssa te olette saaneet havainnollisen kuvan ulkomaankauppamme tilitaseesta.

Mutta kaiken yläpuolella on yhteistyö niiden molempien kahden suurvallan kanssa, jotka samalla tavalla kuin Saksa ovat tunteneet bolshevismin maailmanvaaraksi ja siitä syystä päättäneet yhteisesti käydä puolustautumaan komintern-liikettä vastaan.

Että tämä yhteistyö Italian ja Japanin kanssa yhä enemmän syventyisi, on vilpitön toivomukseni. Muuten olemme onnellisia

kaikesta jännityksen laukeamisesta, mikä yleisessä poliittisessa tilanteessa saattaa ilmetä. Sillä miten suuria kansamme aikaansaannokset lienevätkin, niin meillä ei ole epäilystäkään siitä, että yleisedun hyöty vain lisääntyisi, jos kansainvälisessä yhteistyössä voisi ilmetä syventymistä.

Saksan kansa koko olemukseltaan ei ole mikään sotainen, vaan sotilaallinen kansa, s.o. se ei halua mitään sotaa, vaan ei myöskään pelkää sitä. Se rakastaa rauhaa, mutta aivan samalla tavalla myöskin kunniaansa ja vapauttansa. 15 kauheaa vuotta, jotka ovat takanamme, ovat varoituksena ja opetuksena, jotka, minä uskon sen, Saksan kansakunta tulee aina muistamaan eikä koskaan enää unohtamaan.

Kaikki Saksan puolesta!

Puoluetoverini! Valtiopäivämiehet! Olen teille, jotka kerran hyväksyessänne valtuuslait annoitte edellytykset toiminnalleni, antanut selonteon 5:stä historiallisesta vuodesta Saksan kansan elämässä. Minä en voi päättää sitä vakuuttamatta teille, miten suuri on luottamukseni tämän meidän kaikkien niin palavasti rakastamamme kansan tulevaisuuteen. Mikä saattoi minut kerran tuntemattomana sotilaana omaksumaan taistelun Saksan ylösnousemuksen puolesta, oli syvimmiltä juuriltaan usko Saksan kansaan. Ei sen laitoksiin, ei sen yhteiskuntajärjestykseen eikä yhteiskuntakerroksiin, sen puolueisiin, sen valtiollisiin ja poliittisiin mahtikeinoihin, vaan usko tämän kansan ikuisiin sisäisiin arvoihin.

Ja ennen kaikkea usko noihin miljooniin yksityisiin miehiin ja naisiin, jotka itse, niinkuin kerran minäkin, ovat vain elämän- ja kansayhteytemme nimettömiä kannattajia. Heidän puolestaan minä myös ponnistelin tämän uuden valtakunnan rakentamiseksi. Se ei ole kuuluva millekään luokalle eikä millekään säädylle, vaan se on oleva ainoastaan Saksan kansan oma. Se on auttava sitä helpommin löytämään elämäntiensä tämän maan päällä ja muodostamaan olemassaolonsa paremmaksi. Mitä minä tänä aikana herätin eloon, sillä ei ole mitään itsetarkoitusvaatimuksia. Kaikki on ja tulee olemaan katoavaista. Pysyväistä meille on tuo tosiolevainen lihaa ja verta, jonka nimi on Saksan kansa. Puolue, valtio, puolustusvoimat, talous, ovat laitoksia ja toimintoja, joille voidaan antaa ainoastaan tarkoituksen välineen arvo. Historia tulee niitä punnitsemaan niiden palvelusten mukaan, joita ne ovat tarkoitukselle suorittaneet. Mutta niiden tarkoitus on aina kansa.

Ne ovat ajan edellyttämiä ilmiöitä ainoan ajattoman suhteen. Teitä kaikkine voimineni palvella oli ja on elämäni onni. Kiittää lukuisia eteviä työtovereitani, joita ilman tämä työ ei olisi minulle

koskaan onnistunut, on minun onnellinen velvollisuuteni. Tällä hetkellä tahdon ainoastaan rukoilla Herraa Jumalaa, että hän vastaisinakin vuosina antaisi toimillemme, ymmärryksellemme ja päätösvoimallemme siunauksensa, että hän varjelisi meitä kaikesta väärästä ylpeydestä samoin kuin kaikesta pelkurimaisesta nöyryydestäkin, että hän antaisi meidän löytää sen suoran tien, minkä hänen kaitselmuksensa on Saksan kansalle määrännyt, ja että hän antaisi meille aina rohkeutta tehdä sitä, mikä on oikein eikä koskaan horjua ja väistyä minkään väkivallan ja minkään vaaran uhatessa.

Eläköön kansallissosialistinen liike, eläköön kansallissosialistinen armeija, eläköön meidän Saksan valtakuntamme!

Helsinki 1938 Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainon Oy.

Uudistuneen kansakunnan voima ja mahti

ADOLF HITLERIN

Sudeettimaan Saksaan liittämisen vaatimusta koskevat puheet Nürnbergissä 12/9 ja Berlinissä 26/9 1938 sekä presidentti Rooseveltin ja Hitlerin välinen sähkösanomanvaihto

Uudistuneen kansakunnan voima ja mahti

ADOLF HITLERIN

Sudeettimaan Saksaan liittämisen vaatimusta koskevat puheet Nürnbergissä 12/9 ja Berlinissä 26/9 1938 sekä presidentti Rooseveltin ja Hitlerin välinen sähkösanomanvaihto

KUSTANNUS-Oy. VASARA · HELSINKI

Adolf Hitler

Saksan johtajan ja valtakunnankanslerin Adolf Hitlerin valtakunnanpuoluepäivien lopettajaispuhe Nürnbergissä syyskuun 12 p:nä 1938.

Kansallissosialistit, miehet ja naiset!

Puoluetoverit!

Syyskuun 2 päivänä 1923, siis 15 vuotta sitten, vietettiin Nürnbergissä ensimmäistä "Saksalaista päivää", ensimmäistä, koska kaikista edellisistä nimeltään samanlaisista tilaisuuksista huolimatta tällä julistuksella oli suurempi merkitys kuin mitä samanlaisten päivien viettolla ennen oli ollut. Tuona syyskuun 2 p:nä 1923 esiintyivät ensi kerran kansallissosialistisen puolueen taistelumuodostelmat luonteeltaan määräävinä. Koko julistukseen ne painoivat leimansa. *Nürnbergissä vallitsi hakaristilippu.* Tuosta päivästä lähtien ei voitu enää jättää huomioonottamatta, että kansakunnan elämään oli astunut *uusi ilmestys.* Ympärillä olevaan maailmaan tottumattomana ja vielä vieraana esiintymisensä muodoille, kannattajiensa kokoonpanolle, propagandansa laadulle sekä jäsentensä ulkonaisen esiintymisen antamalle kuvalle, sillä samalla kun muut niinsanotut kansalliset liitot ja yhdistykset saivat kannattajansa nimenomaan porvarillisista piireistä ja myöskin niistä rekrytoivat itselleen niinsanotut taistelumuodostelmat — sikäli kuin niistä voidaan puhua — kansallissosialistinen puolue oli jo siihen aikaan *ehdoton kansanliike,* s.o. heidän kannattajiensa suuri luku oli lähtöisin laajojen joukkojen pojista.

Työläisistä ja talonpojista, käsityöläisistä ja liikeapulaisista koottiin SA:n pataljoonat. He muodostivat poliittisen puolueen ensimmäiset solut ja täyttivät vielä myöhemminkin sen paikallisosastot.

Sen vuoksi olivat useat "porvareistamme", sen jälkeen kun he jo yksin nimen "Saksalainen työväenpuolue" perusteella olivat tulleet

hyvin arveluttavalle mielelle, äärimmäisen yllättyneitä, niin pian kuin nuo koruttomat henkilöt tulivat heidän näkyviinsä, henkilöt, jotka olivat asettuneet henkivartioväeksi liikkeen ympärille.

Kansallinen liike työtätekevistä ihmisistä! Mutta se ei silloin käsittänyt käsitettä *työ ulossulkevassa mielessä,* kuten oli asianlaita niinhyvin porvareiden kuin marxilaistenkin taholla. Kansallissosialistiselle puolueelle oli nimitys *"työmies"* heti ensimmäisestä päivästä lähtien *kunnianosoitus* kaikille niille, jotka toimivat yhteiskunnassa rehellisessä työssä, olipa se sitten henkisen tai pelkästään ruumiillisen työn alalla. Yksistään siitä syystä, että puolue oli *kansanpuolue,* sen riveissä oli luonnollisesti juuri niinkuin itse kansassakin enemmän ruumiillisen kuin henkisen työn tekijöitä. Tämä johti vastaisuudessa moniin väärinkäsityksiin. Uskottiin voitavan pitää sellaista liikettä, joka — kuten tästä näkyi — pääasiassa käsitti ruumiillisen työn tekijöitä, ylipäänsä vaativampien tehtävien ratkaisuun kykenemättömänä. Sillä niitä varten oli meidän porvaristomme silmissä rakas Jumala määrännyt ainoastaan tuon henkisen parahiston, joka oli harhaantunut porvarillisiin puolueisiimme. Marxilaisuus kuitenkin näki tässä uudessa liikkeessä ensi päivästä alkaen vihatun kilpailijan ja luuli pääsevänsä siitä ennen kaikkea suoralta kädeltä leimaamalla vastapainoksi ne taajat joukot, jotka kansallissosialismissa seurasivat "työmies"-käsitteen määritystä kaikkien työtätekevien yhteisenä nimityksenä, "köyhälistöksi", "proletariaatiksi". Tosin tämäkin piti paikkansa. Sillä proletariaatti tai pikemminkin proletaariset puolueet olivat sysänneet saksalaiset henkisen työn tekijät mahdollisimman kauas riveistään. Aivan ilman henkistä johtoa ei tietenkään voitu tulla toimeen, mutta juutalaisuus oli jo vuosikymmeniä sitten ottanut huolehtiakseen siitä.

Marxilais-kommunistis-sosialidemokraattisten puolueiden tarkoituksena ei suinkaan ollut kenties Saksan kansalle lahjoittaa parempi yhteiskunta tai ehkä kasvattaa sitä sellaista varten, vaan paljon enemmän pirstoa Saksan kansayhteys ja repäistä auki kansanomaisen henkisen johdon ja itse kansan välille *ylipääsemätön kuilu.*

Työmies oli tehtävä muurinsärkijäksi omaa henkistä älymystöään vastaan, jotta sen kaaduttua jälellejääneet liiat oppineitten ja asianajajien kerrokset saatettaisiin johtajattomien kansanjoukkojen valtaan. Näiden miekkosten päämääränä kajasteli likipitäen sellainen valtio, minkä me nyt näemme toteutuneen Neuvos-Venäjässä. 98 prosenttia

arjalaisia ruumiillisen työn tekijöitä ja 2 prosenttia juutalaisia komissaareja. Siitä syystä tällaisella muodostelmalla on sitten oikeus nimittää itseään "köyhälistödiktatuuriksi".

Ettei uuden kansayhteyden puolue proletaarisen maailmanvallankumouksen juutalaisten puuhaajien taholta jo tästäkään syystä saanut mitään vastarakkautta osakseen, oli ymmärrettävää. Että tämä puolue sitäpaitsi tuli vielä tuntemaan *juutalaisuudenkin ja näkemään sen lävitse* ja sen mukaisesti asetti sen syrjäyttämisen oleellisimmiksi ohjelmakohdikseen, tuli vielä lisäsyyksi heidän vihamieliseen torjuvaan asenteeseensa.

Porvarilliset puolueet eivät voineet, kuten jo on huomautettu, käsittää uuden liikkeen ajatusta ja välttämättömyyttä. Ensiksikään ne eivät nähneet työväestön kansallisessa järjestäytymisessä yleensä mitään innostavaa, paljon enemmän jotakin epäilyttävää. Nämä molemmat maailmat olivat jo loitonneet liian kauas toisistaan, jotta ne olisivat vielä voineet ymmärtää toisiaan tai luottaa toisiinsa. Samalla kun porvarillinen puoluemaailma melkein yksinomaan rekrytoi ja täydensi itseään älymystön piireistä tai sellaisista, jotka myös luettiin niihin kuuluviksi, se kasvoi ja kehittyi sellaisessa ilmapiirissä, joka oli aivan etäinen ja vieras niille, joista köyhälistöpuolueet polveutuivat. Yksin jo koruton ulkonainen seurustelunsävy yhdessä vähemmän salonginmukaisen vaatetuksen kanssa herätti varsinkin vuoden 1918 marraskuunvallankumouksen jälkeen jo edeltäpäin vastenmielisyyttä tai vähintään epäluuloa. Ettei myöskään Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue siihen aikaan kannattajiensa ulkoasun puolesta tehnyt minkäänlaista hovimaista vaikutusta, sen muistavat vielä kaikki taistelutoverimme vilpittömällä ilolla. Sen vuoksi ei ollut ihmeteltävää, että porvarillisissa piireissä heräsi ja kasvoi sellainen epäluulo, että uudessa kansallissosialistisessa puolueessa saattoi olla kysymyksessä jopa aivan erikoisen taitava muoto omaisuuksia riistävästä sosialismista.

Tämä näytti sen vuoksi vaaralliselta, koska sillä tavalla kansallisen julistuksen puitteissa voitaisiin tunnetut sosialistiset ajatukset vihdoinkin helpommin salakuljettaa porvarillisen luokkavaltiomme troijalaisten muurien sisäpuolelle. Liikkeen nimet olivat epäluulon alaiset, kannattajien vaatetus samoin, seurustelun sävy näytti myös arveluttavalta, ja mitä muuta siitä yleensä sanomalehdissä luettiin, pyöristi vain koko kuvan tässä samassa mielessä.

Myöhemmin, kun puolue oli taistellut itselleen asemansa julkisessa elämässä, siis kun se ei enää ollut poispuhallettavissa, tuli periaatteellisen torjunnan sijaan sitkeä, vaikkakin hiljainen toive. Varmasti oli nyt syntynyt suuri puolue, varmasti oli se taistellut itselleen huomattavan aseman julkisessa elämässä — mutta työväenpuolueena se ei voinut ei nimensä, ja kuten jo sanottiin, vielä vähemmän ulkonäkönsä puolesta olla sovelias tarttumaan poliittiseen elämään. *Sillä siihen se oli johdettava.* Mutta koska se oli työväenpuole, siltä täytyi puuttua henkinen johto. Ilman päitä ei nyt kerta kaikkiaan voida hallita. Niin syntyi tuo lapsellinen mielipide, että tämä hengiltäottamaton kansanilmiö voitaisiin eräänä päivänä *henkisesti takavarikoida,* jotta sitten sen avulla jatkettaisiin sitä viisasta politiikkaa, jonka porvaristo omien voimiensa puutteessa oli jo aikoja sitten ollut pakotettu hylkäämään. Siis kaihottiin sitä hetkeä, jolloin *rummuttajan* (se olin minä!) sijalle voisivat astua *todelliset valtiomiehet* (ne olivat muut)! Ketä silloin voi ihmetyttää, että se itsepintaisuus, millä kansallissosialistinen puolue taisteli päämääriinsä ja hylkäsi kaikki kompromissit, vähitellen johti syvään vihaan, niin syvään, että meidän porvarillinen puoluemaailmamme oli mieluummin valmis yhtymään marxilaisten kanssa kuin suomaan kansallissosialistiselle puolueelle vähäisintäkään tunnustusta, vielä vähemmän mitään mahdollisuuksia. Me saimme kokea tuon häpeällisen näytelmän, miten Saksan valtiopäivillä useammin kuin kerran syntyi suljettu rintama meitä vastaan, rintama, joka johti äärimmäisestä oikeistosta äärimmäiseen vasemmistoon. Siihen aikaan puhuttiin Saksan kansan etujen huomioonoton välttämättömyydestä, välttämättömästä taistelusta vapauden puolesta, mutta toimittiin sitä *ainoata* liikettä vastaan, joka tosiasiallisesti oli siinä asemassa, että se voi taistella sellaisten aatteitten puolesta, ja missä oli välttämätöntä, niitä myöskin toteuttaa, ja joka ennen kaikkea myös oli käynyt tätä taistelua *käytännöllisesti ja väsymättömällä innolla* vuosikausia valtavin ponnistuksin yksinään ja hyljättynä.

Puoluetoverini, miehet ja naiset! Me kaikki muistamme vielä *ylpeydellä* tuon ajan. Kaikki oli siihen aikaan meitä vastaan.

Olla kansallissosialisti oli samaa kuin olla kiroukseen julistettu kaikilta tahoilta. Kaikki meitä vihasivat, kaikki meitä vainosivat. Kymmenestä puoluejohtajasta noilta vuosilta on tuskin yhtä tai kahta, jonka uskonsa vuoksi Saksaan ei olisi täytynyt istua vankilassa. Rangaistujen SA- ja SS-miesten luku nousi *satoihintuhansiin.* Että sitäpaitsi vielä

liikettä vastaan harjoitettiin kaikin keinoin veristä terroria, todistavat kuolleittemme, haavoittuneittemme ja raajarikkoistemme loputtomat luvut. Ja kuitenkin me ajattelemme mitä ylpeimmin tuntein juuri tuota aikaa.

Tuo aika on meitä kaksin verroin lähellä, ensiksikin, koska me aivan viime aikoihin asti jatkuvan kansallissosialistisesti ajattelevien ihmisten samanlaisen vainoamisen keskellä näemme tänään keskuudessamme Saksan valtakunnan kansalaisina ja kansalaistovereina vanhimman saksalaisen Itävallan esitaistelijat. Mitä kaikkea heidän on täytynytkään nähdä ja kokea! Miten paljon heidän tovereitaan onkaan murhattu, miten monet ovatkaan kärsineet vahinkoa ruumiinsa ja toimeentulonsa puolesta, miten monet tehtiinkään moniksi vuosiksi leivättömiksi, miten monet kymmenet tuhannet heistä saivatkaan virua vankiloissa, kuritushuoneissa ja keskitysleireissä.

Mutta toiseksi, mikä meitä erityisen herkin tuntein saattaa muistelemaan tuota aikaa, on se tosiasia, että suuressa maailmanmenossa tänään melkeinpä tarkalleen toistuu sama, mitä me silloin saimme kokea ja sietää oman kansakunnan piirissä. Ja ennen kaikkea: *Meidän nykyiset vihollisemme ovat maailmankatsomukseltaan samat.*

Ensimmäisestä Nürnbergissä pidetystä Saksan päivästä on nyt, kuten sanottu, kulunut 15 vuotta. Siihen aikaan mukana marssinut kansallissosialistisen puolueen järjestö on nyt kohonnut *Saksan valtakunnan johtoon ja edustajaksi*. Se on kansamme tunnustettu edustuslaitos. Ja se on näinä muutamina vuosina — sillä mitäpä on puolitoista vuosikymmentä kansojen elämässä ja maailmanhistoriassa — saanut ihmeitä aikaan.

Ken yht'äkkiä hengessään ajattelee taapäin syyskuun 2 päivää 1923 ja antaa sen sitten kadota mielestään päästääkseen tilalle tämän hetken kuvan Nürnbergistä, hän luulee näkevänsä unta.

Joukko taistelijoita oli siihen aikaan marssinut kaupungin lävitse. Heistä on tänään tullut taisteleva kansakunta. Mikä siihen aikaan oli komppaniain ja pataljoonain taistelulippu, on tänään yksistään tässä valtakunnassa 75 miljoonan ihmisen lippu. Seitsemän päivää on nyt liikkeessämme taas koko Saksa marssinut tämän kaupungin halki. Mitä voimakkaimmin vakaumuksin tulee tietoisuuteemme, että kansakunnan pirstoutuminen on päättynyt, ja ensi kerran historiassamme on ilmennyt — paitsi kansayhteyttä — todellinen valtakunnanyhteys.

Kun 15 vuotta sitten katselijat osaksi iloisin, osaksi epäilevin hämmästyksin katselivat marssivia kansallissosialisteja, niin nyt ovat katselijat ja osanottajat sulautuneet *yhdeksi ainoaksi henkiseksi yhteydeksi.* Mutta on jotakin, joka ei ole muuttunut: Kun siihen aikaan kansallissosialistinen puolue oli ajateltu suurten joukkojen liikkeeksi, niin nyt on kansallissosialistinen valtio tullut suurten joukkojen järjestöksi.

Sillä tämä puolue ei tahtonut ottaa vain yksityisiä kansalaisia suojelukseensa.

Se on repäissyt Saksan kansan pois kuilun partaalta, johon se oli syöksymäisillään. Sillä kun meille 1933 vihdoinkin annettiin valta, ei ollut kysymyksessä seurapiirikerroksien pelastaminen, vaan — niin paljon lienevät toki porvarilliset vastustajammekin jo sillä välin oppineet huomaamaan — kysymyksessä oli: *Saksan kansan pelastaminen kokonaisuudessaan.* Ne eivät olleet vain muutamia apuatarvitsevia puolueita, *vaan meidän työttömien työläistemme miljoonajoukot, talonpoikamme,* jotka olivat taloistaan ja tiloiltaan karkoittamisen partaalla, *keskiluokkamme,* joka näki perikadon silmäinsä edessä, ja tietenkin sitten myös *henkinen työntekijäkuntamme,* jolla ei näyttänyt olevan enää mitään mahdollisuutta kykyjensä ja tietojensa käyttämiseen.

Kun jokin liike joutuu olosuhteiden pakosta ratkaisemaan sellaisia tehtäviä, sen täytyy ensimmäisenä työnään käydä käsiksi *todellisen yhteyden luomiseen.* Sillä että yksi todellinen jättiläistehtävä odotti ratkaisemistaan, sitä ei voida kieltää. Tämän ratkaisemisen onnistumisesta riippui kaikki. Mutta edeltäjämme olivat siinä epäonnistuneet.

Sen vuoksi voimme mekin saattaa tämän tehtävän päätökseen ainoastaan äärimmäisin voimanponnistuksin. Se vaati kaikkein ensiksi *kaikkien* kansalaisten yhteenliittymisen. Jos mieli päästä siihen, oli tämän yhteenliittymisen järjestelmä valmistettava. Toisin sanoen: Kansamme keskuudessa oli luotava *yhteys henkisen ja ruumiillisen työn tekijäin välille* ja ennen kaikkea kansakunnan poliittisen ja taloudellisen johdon ja niiden johtamien kansanjoukkojen välille. Tämä yhteys vaati ankarasti erään vieraan aineksen poisjuurruttamista, aineksen, jota ei koskaan olisi saanut liittää kansakunnan jäseneksi.

Kun vielä nytkin tehdään kysymys, miksi kansallissosialismi niin kiihkeästi taistelee *juutalaisainesta* vastaan Saksassa ja on pakottanut ja pakottaa sen syrjäytymään, niin siihen voidaan antaa vain tämä vastaus: *koska kansallissosialismi pyrkii toteuttamaan vain todellisen kansa-*

yhteyden. Ja koska tällä yhteisöllä vain silloin on moraalinen olemassaolonoikeutus, kun välttämätön rakennustyö tapahtuu kansallisesti ja asiallisesti vastaansanomattomien näkökantojen mukaan. Koska me olemme kansallissosialisteja, me emme voi sietää, että meidän työtätekevän kansamme johtoon asettuu vieras rotu, jolla ei meidän kanssamme ole mitään tekemistä. Me tiedämme, että ne *tavattoman suuret tehtävät,* jotka meille on asetettu, voidaan ratkaista ainoastaan mitä suurimmalla voimanponnistuksella ja lujimman kurin vallitessa, s.o., ainoastaan mitä suurimmassa kiinteydessä ratkaisemiseen ryhtyneen kansayhteyden avulla. Mutta se edellyttää *johdon ehdotonta arvovaltaa.* Sellaisen arvovaltaisen johdon muodostaminen on moraalisesti ainoastaan silloin oikeutettu ja ylevälle kansalle sovelias, kun se annetaan syntyperään ja säätyyn katsomatta kansan kyvykkäimpien miesten tehtäväksi. Sen vuoksi on kansallissosialistisen valtion ensimmäisenä huolena löytää välineitä ja teitä helpottaakseen ja tasoittaakseen ahkeruudelle, tarmokkuudelle, toimintakyvylle, ymmärryskyvylle, rohkeudelle ja kestävyydelle, sikäli kuin nämä avut henkilökohtaisesti ilmenevät, ylöspäin johtavaa tietä. Tässä valtiossa täytyy köyhimmänkin lapsen, sikäli kuin hän silminnähtävästi on tarkoitettu korkeampaan tehtävään, myöskin voida saavuttaa korkeinkin asema.

Silloin ei tule koskaan ilmenemään johdon ja kansan välillä ristiriitaa. Sillä silloin tulee jokainen talonpoika, jokainen työmies aina tietämään, että kaikkien johto on hänenkin johtonsa, koska se on hänen omaa lihaansa ja vertansa.

Sen vuoksi on kansallissosialistisen liikkeen todella sosialistisen suhtautumisen jyrkimpänä todistuksena sen taistelu vierasta kansanjohtoa vastaan, johtoa, joka ei ole kasvanut omasta kansasta.

Tässä uudessa Saksassa on tästä lähtien jokaisen työläis- tai talonpoikaislapsen, jos Jumala on häntä armahtanut ja siunannut lahjoilla, järjestöjemme avulla ja tietoisen johtajavalikoinnin ansiosta kyettävä kohoamaan aina koko kansakunnan johtoon saakka. Tämän vastakohdaksi sitä vastoin eivät miljoonienkaan pääomat voi eikä saa koskaan avata ylöspäin johtavaa tietä yhdellekään tähän kansaan kuulumattomalle.

Tämä on ensimmäinen edellytys, jos mieli *pystyttää todellinen kansayhteys,* jonka on oltava enemmän kuin pelkkä kaunopuheinen iskulause. Ja ainoastaan tämän kansamme järjestetyn yhteyden avulla meille oli sen ratkaiseminen mahdollinen, missä kaikki edeltäjämme olivat epäonnistuneet. Tämän Saksan kansan jättiläismäisten miljoonajoukkojen luottamuksen ja samalla niiden voiman kannattamana onnistui minulle ja työtovereilleni muutamissa vuosissa ei ainoastaan poistaa taloudellinen hätä, vaan myös heittää pois päältämme nuo hirvittävät poliittiset kahleet, joiden tarkoituksena oli orjuuttaa Saksan kansa ikipäiviksi.

Siitä syystä tämä Saksan kansayhteys ei olekaan mikään teoreettinen ilmiö, s.o., se ei ole mikään kuollut asia, vaan se elää näkyvästi järjestönä. Oli olemassa huolestuneita, jotka varsinkin vuoden 1933 jälkeen kyselivät, miksi yleensä kansallissosialismi nyt valtion valtaamisen jälkeenkin vielä jää pysymään erityisenä puolueena. Tämä kysymys on melkeinpä täsmälleen yhtä viisas kuin olisi kysymys, miksi yleisen asevelvollisuuden toimeenpanon jälkeen on olemassa vielä armeija, minkä mukaan puolustusajatus nyt kuitenkin ilman muuta on voittanut ja kysymys sinänsä on ratkaistu.

Saksan kansayhteyden muodostaminen ja pysyttäminen edellyttää tästä kansayhteydestä vastuussa olevaa ja sitä *kasvattavaa järjestöä.*

Sen luja siemenkivi on kansallissosialistinen puolue. Se muodostaa kansayhteyden puolustusvoiman sisäänpäin. Se ei ainoastaan rakenna tämän kansayhteyden yksityisiä järjestöjä, aseta niiden johtoja, vaan se ennen kaikkea vuodesta vuoteen kasvattaa nuorten saksalaisten miljoonajoukkoja tätä kansayhteyttä varten ja johdattaa ne siihen. Juuri tämä kansayhteyden järjestö on jotakin jättiläismäistä ja ainutlaatuista. Tällä hetkellä on tuskin olemassa ainoatakaan saksalaista, joka ei jollakin tavalla henkilökohtaisesti olisi sidottu ja toimisi tämän kansallissosialistisen yhteyden jossakin muodostelmassa. Se ulottuu jokaiseen kotiin, jokaiseen työpajaan, jokaiseen tehtaaseen, jokaiseen kaupunkiin ja jokaiseen kylään. Sen lisäksi se käsittää vieläpä valtakunnan kaikki kansalaiset, jotka oleskelevat vieraissa maissa ja sulkee heidät yhteen kansallissosialistiseen yhteyteen.

Niin rakentuu tässä valtava järjestö, jonka haarautumat alkavat perheistä ja päättyvät ylhäällä koko kansakuntaan. Mutta mihin tämä yhteisö viimeisten kuuden vuoden aikana lieneekään pyrkinyt ja mitä se on tehnyt ja saavuttanut, kaikki tapahtui *ainoastaan Saksan kansan etujen*

vuoksi, yksinomaan koko Saksan kansan etujen vuoksi. Sillä tapahtuu ensimmäisen kerran historiassamme, että on onnistuttu järjestämään liike, joka saa juurensa ja tehtävänsä suoraan kansayhteisöstä. Sen vuoksi se ei myöskään nojaudu henkisen eikä ruumiillisen työn tekijöiden, ei kaupunkilaisten tai talonpoikien, katolilaisten tai protestanttien, porvareiden tai työläisten yksityisiin, erityisiin eturyhmiin eikä ole niistä riippuvainen, *vaan se palvelee kaikkien etuja!*

Sen vuoksi onkin tämä nykyisen kansanjohdon järjestö ehdottomasti suvereeninen.

Se voi myös ryhtyä hyvinkin yleisön suosiota vailla oleviin toimenpiteisiin, jos ne ovat kansayhteyden etujen mukaisia, koska näiden vastapainoksi yksityisten edut voidaan jättää vähemmän tärkeinä syrjään. Niin on mahdollista, että tämä yksinomaan kansalle vastuullinen johto voi hyödyttää yhtä paljon työläistä kuin talonpoikaakin. Se on sellaisessa asemassa, että se voi huolehtia tieteestä ja sivistyksestä, samalla tavalla kuin se toiselta puolen kykenee luomaan mitä valtavimpia yhteiskunnallisia laitoksia. Se voi korkeimmalle hengen toiminnalle varmistaa käytännöllisen vaikutuksen mahdollisuuden. Mutta tälle vastapainoksi se myöskin ehkäisee kaikki vahingolliset vaikutteet. *Ainoana päämääränä,* jota se palvelee, tulee *kansa* aina väikkymään sen silmien edessä: kansa sellaisena, että se aina tahtoo nähdä sen edessään kiinteänä yhteisönä, terveenä, voimakkaana ja hyvinvoipana.

Ja ken tahtoo kieltää, etteivät nämä viimeiset kuusi vuotta ole antaneet silmiinpistävää todistusta uuden valtio- ja kansajärjestelmän ja sen johdon tähän suuntaan tapahtuneesta toiminnasta?

Me voisimme rauhallisella luottamuksella vaikka joka vuosi astua kansakunnan eteen ja pyytää sen tuomiota. Valtavimman myöntymyksen, mikä kansan johdon osaksi voi tulla, me olemme saaneet tämän vuoden huhtikuun 10 päivänä. Kansa on tunnustanut ja todennut, että se uudessa valtiomuodossa ja johdossa näkee järjestelyn, joka parhaan tietonsa ja parhaiden voimiensa mukaan pyrkii olemaan kansalle hyödyllinen, johtaakseen sen jälleen vapauteen ja suuruuteen sekä myöskin taloudelliseen hyvinvointiin.

Ja siitä huolimatta me koemme nyt suurin piirtein juuri samaa, mitä meidän on vuosikymmenien ajan täytynyt sisäisissä oloissamme kokea. Ulkomaailman suljettu rintama seisoo vastassamme valtaantulomme päivästä lähtien. Ja samalla tavalla kuin sisäisissä oloissamme parlamen-

taaristen puolueittemme kultainen kapitalistinen demokratia kulki käsi kädessä marxilaisuuden kanssa, kun kysymyksessä oli taistelu kansallissosialismia vastaan, niin me nyt suurin piirtein näemme saman *demokratian ja bolshevismin välisen salaliiton* taistelussa kansallissosialistisen kansayhteyden valtiota vastaan.

Kansallissosialistisen liikkeen valtataistelun aikana oli ehkä vastustajiemme taistelun vilpillisyyden silmiinpistävimpänä todistuksena sen tosiasian toteaminen, että he, olivatpahan porvarillis-kansallisia, kapitalistis-demokraattisia tai marxilais-kansainvälisiä, kaikissa ratkaisevissa taisteluissa muodostivat suljetun *yhtenäisyysrintaman* meitä vastaan. Siitä syystä tulivat lukuisat kansalaiset silloin käsittämään, miten valheellisen täytyi olla poliittisen taistelun moraalin, kun se luulotteli taistelevansa meitä vastaan kansallisista syistä, mutta ei kavahtanut siinä tarkoituksessa liittoutumasta kansainvälisten marxilaisten kanssa, ja vastakkaiselta puolen, miten valheellisia ja petoksellisia olivatkaan puolueet, jotka vainosivat meitä — kuten ne väittivät — sosialistisista vaikutteista, mutta toimivat tässä taistelussa arkailematta yhdessä pahimman kapitalismin edustajien kanssa ja muodostivat yhtenäisyysrintaman. Keskusta taisteli kansallissosialismia vastaan, koska tätä pidettiin kirkolle vihamielisenä liikkeenä ja teki siinä tarkoituksessa pyhän allianssin jumalankielteisen sosialidemokratian ja jopa kommunisminkin kanssa. Ja vastakkaiselta puolen kommunismi taas, joka meissä — kuten se siihen aikaan väitti — näki taantumuksen, yhdistyi ilman muuta taantumuksellisuuden todellisten edustajain kanssa kansallissosialistista valtiopäiväryhmää vastaan.

Se oli näytelmä, joka rajattomassa valheellisuudessaan saattoi vaikuttaa ainoastaan inhoittavalta. Mutta sama tunne valtaa meidät nytkin nähdessämme, miten *niinsanotut kansainväliset maailmandemokratiat,* jotka esiintyvät vapauden, veljeyden, oikeudenmukaisuuden, kansojen itsemääräämisoikeuden j.n.e. puolesta, *kulkevat yhdessä moskovalaisen bolshevismin kanssa.* Kohoaa ehkä usein esiin kysymys, miksi me niin usein vedämme demokratiat tarkastelumme piiriin ja niitä niin torjuvasti käsittelemme. Näin tapahtuu

1. *koska me hyökkäysten kohteena olemme pakotetut niin tekemään ja*
2. *koska juuri näiden ilmiöiden suhtautuminen on niin kuohuttava.*

Vilpillisyys alkaa siinä silmänräpäyksessä, kun demokratiat esittävät itsensä kansanvaltana ja autoritääriset valtiot diktatuureina.

Minä luulen voivani levollisesti lausua julki, että tällä hetkellä on maailmassa ainoastaan kaksi maata, joilla suurvaltoina on hallitukset, joita kannattaa 99 prosenttia kansasta.

Se, mikä muissa maissa selitetään demokratiaksi, ei useimmissa tapauksissa ole mitään muuta kuin sopivalla sanomalehti- ja rahavehkeilyllä aikaansaatua yleisen mielipiteen villitsemistä ja sen avulla saavutettujen tulosten repivää hyväksikäyttöä. Miten kokonaan valheellinen on näiden demokratioiden sisäinen olemus, käy jyrkimmin esiin yksistään siitä suhtautumisesta, minkä ne tarpeen mukaan ottavat ympärillään olevaan maailmaan. Me olemme saaneet kokea, että ne ovat ylistäneet eräiden pienten maiden todellista väkivaltahallitusta silloin kun se on ollut näiden demokratioiden suunnitelmien mukaista, niin, jopa selittäneet tarpeen tullen olevansa valmiit taistelemaankin niiden puolesta, samalla aikaa kun sellaisten valtioiden mitä suurimmat luottamuksenilmaisut, valtioiden, jotka eivät ole näille demokratioille mieleen, jätetään yksinkertaisesti huomiotta, selitetään väärin tai kädenkäänteessä käännetään päinvastaiseksi. Eikä vain niin: Nämä demokratiat ylistävät, milloin se on poliittisesti tarkoituksen mukaista, *jopa bolshevistista valtiomuotoakin.* Vaikka tämä itse nimittää itseään *köyhälistön diktatuuriksi,* se toisin sanoen merkitsee: oikeat demokratiat suvaitsevat merkitä diktatuureiksi maita, joiden hallitukset voivat osoittaa omaavansa kansojensa 99-prosenttisen kannatuksen, ja taas toisia maita, joiden hallitukset leimaavat itsensä diktatuureiksi ja ainoastaan joukkoampumisten, teloitusten, kidutusten j.n.e. avulla voivat pysyä pystyssä, ne ihailevat kaikkein kunniallisimpina demokraattisina laitoksina. Eikö ole *maailmanhistorian kauheata ivaa,* että todellisten patenttidemokraattien keskuudessa Genèvessä liikkuu kaikkien aikojen julmimman hirmuhallituksen verinen edustaja kunnioitettuna jäsenenä? Niinkuin me olemme Saksassa tämän juutalaisen kapitalismin ja teoreettisen kommunistisen kapitalismin ja teoreettisen kommunistisen kapitalisminvastaisuuden välisen läheisen yhteyden kokeneet, niinkuin täällä ”Rote Fahne”, ”Vorwärts” ja ”Frankfurter Zeitung” kulkivat aina käsi kädessä, niin se on koko muussakin maailmassa.

Moskovan bolshevismi on kapitalistisen demokratian kunnioitettu liittolainen!

Onko ihmeteltävää, että kun hallitusjärjestelmät sillä tavalla kieltävät itsensä, niiden on silloin lukemattomilla muillakin aloilla samalla tavalla turvauduttava sananparsiin.

Demokraattiset puoluepäivät, joilla puolueiden johtajat usein saavat tyytyä näkemään edessään niin vähäiset kannattajajoukot tulematta alasvihelletyiksi, puoluepäivät, jotka sitäpaitsi useimmiten päättyvät kaikkien kaikkia vastaan nostamaan sekasotkuun, esitetään demokraattisen ajatuksen voiman ihailtavana näytöksenä ja ilmennyksenä. Mutta kansallissosialistisia tai fascistisia puoluepäiviä, joihin osallistuu yksi tai puolitoista miljoonaa ihmistä ennenkuulumattoman kiintein rivein, pidetään ainoastaan diktatuurien raakamaisuuden surkeina osoituksina ja vapauden rappeutumisen tunnusmerkkeinä! Niin ne taistelevat pienten kansojen oikeuksien puolesta ja — kun se on tarkoituksenmukaista — tuhoavat ne kylmästi. Niin esiintyvät ne aina tasavertaisuuden puolesta ja koettavat, milloin se on mahdollista, pidättää 75-miljoonaiselta kansalta alkeellisimmatkin oikeudet. *Saksa on 15 vuoden ajan turhaan taistellut luonnollisimpien ja yksinkertaisimpien ihmisoikeuksien puolesta.* Saksan kansalta ja valtakunnalta ne kiellettiin siitä huolimatta, ettei silloinen Saksa ollut kansallissosialistien johtama, vaan sitä hallitsivat demokraatit ja marxilaiset. Kun kansallissosialistinen valtio, tähän jatkuvaan *orjuuteen ja pahoinpitelyyn* kyllästyneenä, vihdoin omin voimin palautti jälleen tasavertaisuuden, ne valittivat tätä sellaisin katkerin tekopyhin moittein, että tämä kaikki olisi voitu saavuttaa myöskin molemminpuolisen yhteisymmärryksen tietä.

Viidentoista vuoden ajan ne ovat mitä julmimmin toimineet luonnollisimpia kansanetuja, jopa ihmisarvoa vastaan, sanelleet pakkomääräyksiä ja pistooli kädessä pakottaneet ne hyväksymään, sitten jälestäpäin teeskennellyn suuttuneina valittaakseen pyhien lakien ”yksipuolista” syrjäyttämistä ja vielä pyhempien sopimusten loukkausta. Välittämättä koskaan alkuasukkaitten mielipiteestä ne ovat *verisin väkivalloin alistaneet maanosia valtansa alle.*

Mutta kun Saksa vaatii takaisin siirtomaitaan, valitetaan säikähtyneinä alkuasukasparkojen kohtaloa, ettei heitä missään tapauksessa voida jättää sellaiselle sallimukselle alttiiksi. Mutta samalla hetkellä ei kavahdeta omissa siirtomaissa lentokoneitten ja pom-

mien avulla pitämästä alkuasukkaita kurissa, s.o. pakottamasta rakkaita värillisiä kansalaisia edelleen sietämään heidän vihaamaansa vierasta valtaa. Nämä lienevät sitten kuitenkin sivistyksellisiä pommeja erotukseksi niistä raakamaisista, joita italialaiset käyttivät Abessinian sodassa!

Näissä demokratiossa valitetaan sitä ääretöntä julmuutta, millä Saksa — ja nyt myöskin Italia — pyrkivät vapautumaan *juutalaisaineksista.* Kaikissa näissä suurissa demokraattisissa maissa on kaiken kaikkiaan pari ihmistä neliökilometrillä. Italiassa ja Saksassa niitä on molemmissa yli 140. Siitä huolimatta on Saksa vuosikymmenien aikana silmääkään räpäyttämättä ottanut vastaan näitä juutalaisia satojatuhansia satojentuhansien perästä.

Mutta nyt, kun valitukset vihdoinkin tulivat ylen määrin suuriksi, eikä kansakunta ole enää halukas *antamaan näiden loisolioiden imeä itseänsä kuiviin,* sen vuoksi voivotellaan. Mutta siitä ei ole kysymys, että näissä demokraattisissa maissa tämä tekopyhä asiantila korvattaisiin avuliaalla teolla, vaan päinvastoin vakuutetaan kylmästi, ettei siellä tietenkään muka ole mitään tilaa! Ne odottavat siis, että Saksa 140 ihmisineen neliökilometrillä ilman muuta voisi edelleen elättää juutalaisia, mutta etteivät demokraattiset maailmanvaltakunnat, joissa on ainoastaan pari ihmistä neliökilometrillä, missään tapauksessa voi ottaa kantaakseen sellaista rasitusta.

Ei siis mitään apua. Mutta moraalia!

Niin huomaamme kansallissosialistisessa valtakunnassa seisovamme tänään samanlaisia voimailmiöitä vastassa, jotka meillä oli puolueena 15 vuoden aikana tilaisuus oppia tuntemaan. Sikäli kuin kysymyksessä on demokraattisten maiden Saksaa kohtaan vihamielisen suhtautumisen yleinen ilmennys, me pysymme sen suhteen kylminä. Minkä vuoksi meille muuten kävisikään paremmin kuin meitä edeltäneelle valtakunnalle? Muuten tunnustan minä avoimesti:

Minä pidän aina siedettävämpänä, että minua solvaa joku sellainen, joka ei voi ryöstää minua puhtaaksi, kuin että minut ryöstää joku ja siitä minua

> **kiittää. Meitä nyttemmin solvataan. Mutta meillä on mahdollisuus — Jumalalle olkoon siitä kiitos ja kunnia — ehkäistä jokainen Saksaa kohtaan suunnattu ryöstö- ja väkivallantekoyritys. Meitä edeltänyttä valtiota kiristettiin 15 vuotta. Mutta minun silmissäni se sai siitä jotensakin niukkana korvauksena tai palkkiona sen kiitoksen, että se oli ollut oivallinen ja demokraattinen valtio.**

Mutta tällainen suhtautuminen tulee meille sietämättömäksi sinä hetkenä, jolloin siellä, missä suuri osa kansastamme on silminnähtävästi turvattomana joutunut häpeämättömän pahoinpitelyn kohteeksi, näiden kansatovereittemme uhkaksi kohotetaan demokraattisten iskulauseitten ryöppy. Minä puhun Tshekkoslovakiasta.

Tämä valtio on demokratia, s.o., se perustettiin demokraattisten periaatteiden mukaan, *pakottamalla* tämän valtion suuri enemmistö heidän mieltään kysymättä ilman muuta *ottamaan vastaan* Versaillesissa tekaistu rakennelma ja mukautumaan siihen. Oikeana demokratiana alettiin sen jälkeen tässä valtiossa väestön enemmistöä *ahdistaa, pahoinpidellä ja riistää heiltä elämänoikeuksia.* Maailmalle koetettiin vähitellen tyrkyttää sellaista käsitystä, että tällä valtiolla muka oli täytettävänään erityinen poliittinen ja sotilaallinen tehtävä.

Ranskan entinen ilmailuministeri Pierre Cot on sitä äskettäin meille toitottanut. Tshekkilä on hänen mukaansa sitä varten olemassa ja määrätty siihen, että sotatapauksessa sieltä käsin pommien kanssa hyökätään saksalaisten paikkakuntien ja teollisuuslaitosten kimppuun. *Luultavasti ovat silloin vain kysymyksessä ne tunnetut räjähdyskappaleet, joilla on sivistyksellinen vaikutus.*

Mutta tällainen tehtävä sotii tämän valtion tarkoitusta vastaan, eikä sen vuoksi ole hallitusmuodon kanssa sopusoinnussa. Tämä valtiomuoto ei kuitenkaan, kun demokraatit sen laativat, perustunut asianosallisten kansaoikeuksiin, vaan orjuuttajien poliittiseen tarkoituksenmukaisuuteen. Tämä poliittinen tarkoituksenmukaisuus vaati sen vuoksi myös löytämään sellaisen rakennelman, joka tshekkiläiskansalle antoi *ehdottoman ylivallan.* Ken nyt vain nousee tätä julkeutta vastustamaan, hän on *"valtionvihollinen"* ja siitä syystä demokraattisen käsityksen mukaan *lainsuojaton.* Niinsanotun tshekkiläisen valtiokansan on siis kaitselmus,

mitä osaa tässä tapauksessa esittivät silloiset Versaillesin suunnittelijat, valinnut valvomaan, ettei kukaan nouse tätä valtiontarkoitusta vastaan.

Mutta jos siitä huolimatta joku tämän valtion orjuutettujen kansojen enemmistöstä sattui tätä vastaan sanomaan vastalauseensa, silloin tämä oli raa'alla väkivallalla lyötävä alas, ja jos oli välttämätöntä tai toivottavaa, kokonaan tuhottava.

Jos tällöin olisi ollut kysymyksessä meille ollenkaan kuulumaton vieras asia, me olisimme voineet nähdä tämän tapauksen, kuten niin monet muutkin, ainoastaan kansaoikeuksia ja itsemääräämisoikeutta koskevien demokraattisten käsitysten mielenkiintoisena ilmenny ksenä ja ottaa sen tiedoksemme. Mutta nyt on se, mikä meitä saksalaisia velvoittaa osallistumaan tähän kysymykseen, jotakin aivan luonnollista.

Sen eri kansallisuuksista muodostetun enemmistön joukossa, jota tässä valtiossa ahdistetaan, on myöskin 3½ miljoonaa saksalaista, siis jokseenkin niin paljon kansaamme kuuluvia ihmisiä kuin esim. Tanskassa on asukkaita. Nämä saksalaiset ovat nyt myöskin Jumalan luomia olentoja. Kaikkivaltias ei ole luonut heitä sitä varten, että heidät jonkin Versaillesin valtiorakennelman avulla heitetään jonkin vieraan, heidän vihaamansa vallan armoille. Hän ei ole myöskään luonut noita 7 miljoonaa tshekkiläistä sitä varten, että he näitä 3½ miljoonaa vartioisivat, holhoisivat ja vielä vähemmin sitä varten, että he tekisivät näille väkivaltaa ja näitä kiduttaisivat.

Olosuhteet ovat tässä valtiossa, kuten yleisesti tunnetaan, *sietämättömät*. Poliittisesti on siellä 7½ miljoonalta ihmiseltä erään määrätyn herra Wilsonin itsemääräämisoikeuden nimissä riistetty itsemääräämisoikeus. Nämä ihmiset on suunnitelmallisesti saatettu taloudellisesti rappiolle ja siten asetettu hitaalle sukupuuttoon kuolemalle alttiiksi. *Tämä sudeettisaksalaisten kurjuus on sanoinkuvaamaton.* Heidät tahdotaan tuhota. Ihmisinä heitä ahdistetaan sietämättömällä tavalla ja kohdellaan halpamaisesti.

Kun jonkin melkeinpä 80-miljoonaisen kansan 3½ miljoonaa jäsentä ei saa laulaa mitään heille sopivaa laulua vain sen vuoksi, ettei se

tshekkiläisiä miellytä, tai kun heitä isketään veriin asti vain sen vuoksi, että he käyttävät sellaisia sukkia, joita tshekkiläiset eivät voi sietää silmissään, tai kun heitä terrorisoidaan ja pahoinpidellään, jos he käyttävät tervehdystä, joka on tshekkiläisille vastenmielinen, vaikkeivät he siten tervehdikään tshekkiläisiä, vaan ainoastaan toisiaan omassa keskuudessaan, kun heitä jokaisen kansallisen elämänilmauksen vuoksi ajetaan ja vainotaan kuin turvatonta riistaa — niin tämä kaikki näyttää olevan demokratioittemme arvoisille edustajille jokseenkin samantekevää, mahdollisesti jopa miellyttävääkin, koska tässähän on kysymyksessä ainoastaan 3½ miljoonaa saksalaista.

Mutta minä voin näiden demokratioiden edustajille vain sanoa, että meille tämä ei ole samantekevää, ja että — kun nämä kidutetut olennot itse eivät voi hankkia itselleen mitään oikeutta eikä mitään apua — he tulevat saamaan niitä molempia meiltä. Näiden ihmisten oikeudettomuus on loppuva.

Tämän olen minä jo puheessani helmikuun 22 päivänä lausunut selvästi julki. Se oli lyhytnäköinen rakennelma, minkä Versaillesin valtiomiehet kerran saivat aikaan herättäessään henkiin Tshekkoslovakian luonnonvastaisen muodostelman. Tehtävä, käyttää siellä muiden kansallisuuksien miljoonajoukkoja kohtaan väkivaltaa ja niitä pahoinpidellä, oli ainoastaan niin kauan toteutettavissa, kun veljeskansat vielä itse kärsivät yleisen maailmanpahoinpitelyn seurauksia.

Mutta jos uskottaisiin, että sellainen vallankäyttö voisi *rajattomasti ja ikuisesti jatkuen tehdä syntiä, on samaa kuin antauduttaisiin kerrassaan käsittämättömän sokeuden valtaan.* Olen puheessani helmikuun 22 päivänä Saksan valtiopäiville selittänyt, ettei valtakunta enää tule sietämään näiden 3½ miljoonan saksalaisen jatkuvaa ahdistamista ja vainoamista, ja minä pyydän ulkomaisia valtiomiehiä olemaan vakuutettuja siitä, ettei tässä ole kysymys *mistään sananparresta.*

Kansallissosialistinen valtio on Euroopan rauhan vuoksi ottanut kantaakseen hyvin raskaita uhreja, jopa *hyvin raskaita kansallisia uhreja.* Se ei ole hautonut mitään niinsanottua *kostonajatusta,* vaan päinvastoin on karkoittanut sen kaikesta julkisesta ja yksityisestä elämästä. 17:nnen vuosisadan kuluessa on Ranska hitaasti ottanut van-

halta Saksan valtakunnalta *Elsassin ja Lothringenin* keskellä syvintä rauhaa. Vv. 1870/71 on Saksa raskaan sodan jälkeen, mihin se oli pakotettu, vaatinut ja saanut nämä alueet takaisin. Suuren maailmansodan jälkeen ne menetettiin taas. Meille saksalaisille merkitsi Strassburgin tuomiokirkko paljon. Kun me siitä huolimatta olemme vetäneet tässä *lopullisen viivan,* niin se tapahtui, tehdäksemme tulevaisuudessa Euroopan rauhalle palveluksen. Kukaan ei voinut meitä pakottaa vapaaehtoisesti luopumaan sellaisista hyvitysvaatimuksista, ellemme olisi tahtoneet niistä luopua!

Me olemme niistä luopuneet, koska tahtomme oli *kerta kaikkiaan lopettaa tuo ikuinen riita Ranskan kanssa.* Myöskin muilla rajoilla on valtakunta ryhtynyt samanlaisiin päättäviin toimenpiteisiin ja ottanut samanlaisen kannan. Kansallissosialismi on tässä todella, mitä suurimman vastuuntietoisuuden kannustamana, kulkenut tiennäyttäjänä. Me olemme vapaaehtoisen luopumisen tiellä ottaneet kannettavaksemme raskaimmat uhrit säilyttääksemme tulevaisuudessa Euroopan rauhan ja ennen kaikkea tasoittaaksemme esimerkillämme kansojen sovinnon tietä. Siinä me olemme toimineet enemmän kuin suopeamielisesti.

Ei sanomalehdissä eikä filmissä tai näyttämöllä ole tehty tämän päätöksen vastaista propagandaa. Eikä kirjallisuudessakaan suvaittu mitään poikkeusta.

Tämän saman hengen mukaisesti minä olen tehnyt esityksiä Euroopassa vallitsevan jännityksen ratkaisemiseksi, mitkä kuitenkin torjuttiin sellaisilla perusteilla, joita me emme vieläkään ymmärrä. Me itse olemme vapaaehtoisesti rajoittaneet valtaamme eräällä tärkeällä alueella siinä toivossa, ettei meidän enää koskaan tarvitsisi ryhtyä sotaan tämän kysymyksessä olevan valtion kanssa. Tämä ei ole tapahtunut sen vuoksi, ettemme muka voisi rakentaa enempää kuin 35 prosenttia laivoja, vaan se tapahtui *auttaaksemme Euroopan jännittyneen tilanteen lopullista laukeamista ja rauhoittumista.* Kun Puolassa suuri isänmaanystävä ja valtiomies oli valmis tekemään Saksan kanssa sopimuksen, me heti yhdyimme siihen ja teimme sopimuksen, joka Euroopan rauhalle merkitsee enemmän kuin kaikki Geneven kansainliitontemppelissä tapahtuneet jaarittelut yhteensä.

Saksalla on nyt kaikilla tahoilla täysin rauhoitetut rajat, ja se on päättänyt, ja tämän se on myös vakuuttanut, katsoa ja pitää nämä rajat

muuttamattomina ja lopullisina antaakseen Euroopalle turvallisuuden ja rauhan tunteen. Mutta tämän itseensärajoittuneisuuden ja itseensätyytyväisyyden ovat nähtävästi useat käsittäneet vain Saksan heikkouden ilmaukseksi. Sen vuoksi minä haluan nyt oikaista tämän erehdyksen:

Minä luulen, ettei Euroopan rauhaa voi hyödyttää mikään, jos on olemassa epäilystä siitä, ettei Saksan valtakunta ole halukas, puhumattakaan nyt yleensä sen mielenkiinnottomuudesta kaikkien eurooppalaisten kysymysten suhteen, ja etenkin, ettei Saksa ole valmis esiintymään lukumäärältään kolmen ja puolen miljoonan kansatoverin elämän ja hädän suhteen välinpitämättömänä, eikä enää ottamaan mitään osaa heidän onnettomuuteensa. Me käsitämme sen, että Englanti tai Ranska puolustavat etujaan kaikessa maailmassa.

Mutta minä tahtoisin tässä Pariisin ja Lontoon valtiomiehille vakuuttaa, että on olemassa myöskin *saksalaisia etuja,* jotka me olemme päättäneet ottaa huomioon ja vieläpä *joka tapauksessa.* Tahtoisin muistuttaa heidän mieleensä erään valtiopäiväpuheen vuodelta 1933, jossa minä ensimmäisen kerran maailman edessä totesin, että voi esiintyä kansallisia kysymyksiä, joissa tiemme on selvästi edeltäpäin merkitty, niin että minä silloin otan mieluummin vastatakseni kaikesta hädästä ja kaikesta vaarasta ja kaikesta ahdingosta kuin peräydyn sellaisten välttämättömyyksien täyttämisestä.

Mikään Euroopan valtio ei ole tehnyt rauhan hyväksi enemmän kuin Saksa! Mikään ei ole antanut suurempia uhreja!

Mutta on käsitettävä, että näilläkin uhreilla on jossakin rajansa ja ettei kansallissosialistista valtiota ole sekoitettava Bethmann-Hollwegin tai Hertlingin Saksaan.

Kun minä annan tässä tämän selityksen, niin se tapahtuu sen vuoksi, koska tämän vuoden kuluessa on sattunut eräs tapaus, joka pakottaa meitä kaikkia nyttemmin ylipäänsä määrätyllä tavalla tarkistamaan kantamme. Kuten teille, puoluetoverini, on tunnettua, piti tänä vuonna Tshekkoslovakiassa, sen jälkeen kun kaikkea kansanäänestystä oli ennen lakkaamatta lykätty, tapahtua ainakin *kunnallisvaalit.* Nyt oltiin itse Prahassakin vakuutetut tshekkiläisten aseman kestämättömyydestä. Pelättiin saksalaisten ja muiden kansallisuuksien yksimielisyyttä.

Sen vuoksi luultiin täytyvän ryhtyä erikoisiin toimenpiteisiin, jotta vaalitoimenpiteiden painostuksella voitaisiin vaikuttaa äänestyksen tulokseen. Tshekkiläishallituksen mieleen johtui silloin ajatus, että ainoana tehokkaana keinona sitä varten tulisi kysymykseen ainoastaan *raaka peloitteleminen.* Tätä peloittelemista varten sopivaksi näyttäytyi tshekkiläisvaltion voimakeinojen mielenosoitusnäytös. Varsinkin sudeettisaksalaisille oli näytettävä raaka tshekkiläinen väkivalta, jotta heitä varoitettaisiin esiintymästä kansallisten etujensa puolesta ja jotta he äänestäisivät sen mukaan. Mutta jotta tämä mielenosoitus näyttäisi maailman silmissä asianmukaiselta, keksi tshekkiläishallitus, herra Benesh, *sen valheen, että Saksa muka olisi asettanut joukkoja liikekannalle ja oli marssimaisillaan Tshekkoslovakiaan.*

Tämän johdosta minä annan nyt seuraavan selityksen: Sellaisten *valheellisten väitteiden* esittäminen ei ole mitään uutta. Noin vuosi sitten esitti erään toisen maan sanomalehdistö sellaisen huijauksen, että *20 000 saksalaista sotilasta muka oli noussut maihin Marokossa. Tämän sanomalehtivalheen juutalainen tekijä* toivoi voivansa sytyttää sillä sodan ilmiliekkiin. Siihen aikaan riitti, että Ranskan lähettiläälle annettiin lyhyt selitys, jotta tämä mieletön huijaus saatiin pois päiviltä. Myöskin tällä kertaa on erään toisen suurvallan suurlähettiläälle heti vakuutettu, *ettei tässä tshekkiläisten väitteessä ole sanaakaan totta.* Tämä selitys annettiin toisenkin kerran, ja siitä annettiin myös heti tieto Prahan hallitukselle.

Mutta Prahan hallitus tarvitsi tällaisen petoksen terroristisen painostuksensa ja vaaleihin vaikutuksensa verukkeeksi.

Minä voin vain tässä jälestäpäin vakuuttaa, että

ensiksikin, *tuohon aikaan ei ollut ainoatakaan saksalaista sotilasta kutsuttu aseisiin kuin ne, jotka jo muutoinkin olivat palveluksessa,* ja

toiseksi, *ettei ainoakaan rykmentti tai muu joukko-osasto ollut marssinut rajalle,* niin, vieläpä tuona aikana *ainoakaan sotilas ei ollut rauhanajan varuskuntansa ulkopuolella,* ja että päinvastoin oli järjestetty niin, että meidän puoleltamme vältettiin yksinpä Tshekkilän painostuksen varjoakin.

Siitä huolimatta alkoi sitten tuo *halpamainen taistelu,* johon organisoitiin koko Eurooppa vain *erään hallituksen rikollisten päämäärien hyväksi,* hallituksen, jonka tarkoituksena oli asettaa vaalit sotilaallisen painostuksen alaisiksi pelottaakseen kansalaisia siten saadakseen heidät

pettämään äänioikeutensa, hallituksen, joka tätä varten tarvitessaan jonkinlaisen moraalisen oikeutuksen, häikäilemättömyydessään ei myöskään kavahtanut tekemästä suurta valtiota epäilyksen alaiseksi, hälyyttämästä koko Eurooppaa ja hätätilassa syöksemästä sitä veriseen sotaan.

Kun nyt Saksalla ei ollut minkäänlaisia aikomuksia, niin, päinvastoin se oli vakuutettu, että juuri kunnallisvaalit toteaisivat sudeettisaksalaisten oikeuden, niin ei myöskään valtakunnanhallituksen taholta ole tapahtunut mitään. Mutta tämä nyt otettiin syyksi, jotta voitiin väittää, että, sen jälkeen kun mitään ei ollut tapahtunut,

Saksa muka oli tshekkien päättäväisen esiintymisen ja Englannin ja Ranskan ensimmäisen väliintulon johdosta väistynyt syrjään. Te, puoluetoverini, käsitätte, ettei suurvalta voi toista kertaa sellaista halpamaista loukkausta sietää. Sen vuoksi minä olen jo etukäteen tehnyt siitä tarpeelliset johtopäätökset.

Minä olen kansallissosialisti ja sellaisena tottunut jokaiseen hyökkäykseen antamaan heti *iskun takaisin.* Minä tiedän myös aivan tarkkaan, ettei myöntyväisyydellä niin leppymätöntä vihollista kuin Tshekkilä on, soviteta, vaan ainoastaan yhä enemmän kiihotetaan ylimielisyyteen. Vanha Saksan valtakunta voi olla meille tästä varoituksena. Rauhanrakkaudessaan se oli luopunut jopa omasta itsestään, eikä sittenkään voinut loppujen lopuksi estää sotaa.

Ottaen kaikki nämät huomioon olen toukokuun 28 päivänä ryhtynyt *hyvin painaviin toimenpiteisiin:*

Ensiksi: Armeijan ja lentoaseen ilmoitetut vahvistamiset minun käskystäni erittäin suuressa määrin laajennettiin ja aloitettiin ja suoritettiin heti.

Toiseksi: Minä annoin lännessä olevien linnoitustemme pikaista rakentamista koskevan määräyksen.

Saan teille vakuuttaa, että toukokuun 28 päivästä alkaen siellä on ryhdytty rakentamaan **kaikkien aikojen jättiläismäisimpiä linnoituslaitoksia.** Tässä tarkoituksessa olen antanut **Saksan tierakennuslaitoksen ylitarkastajalle, tohtori Todt'ille, uuden tehtävän. Hän on linnoitusrakennustarkastusviraston suunnittelemien töiden puit-**

teissa järjestelyneronsa voimalla suorittanut erään kaikkien aikojen valtavimmista aikaansaannoksista. Tahdon teille mainita vain muutamia lukuja:

Saksan LÄNSILINNOITUKSILLA, joiden rakentamiseen ryhdyttiin jo kaksi vuotta sitten, työskentelee nykyisin:

Todt'in järjestössä yhteensä 278.000 työmiestä, sen lisäksi 84.000 työmiestä ja vielä niiden lisäksi 100.000 valtakunnantyöpalvelusmiestä ja lukuisia pioneeripataljoonia ja jalkaväkidivisioonia.

Lukuunottamatta sitä aineistoa, minkä muut kuljetusvälineet tuovat paikalle, **yksistään Saksan valtakunnanrautatiet kuljettavat päivittäin n. 8000 vaunulastia.**

Soran päivittäinen kulutus on yli 100.000 tonnia. Saksan länsilinnoitukset valmistuvat täydellisesti vielä ennen talven tuloa. Niiden torjumiskyky on jo nyt täysin määrin varmistettu. Täysin valmiina ne käsittävät kaikkiaan yli 17.000 panssari- ja betonilaitosta. Tämän teräs- ja betonirintaman takana, joka osaksi kolmena linjana ja muutamin kohdin neljänä linjana ulottuu yhteensä aina 50 km sisämaahan, seisoo Saksan kansa aseissa.

Minä olen ryhtynyt näihin kaikkien aikojen valtavimpiin ponnistuksiin hyödyttääkseni rauhaa. Mutta minä en ole missään tapauksessa halukas loputtoman rauhallisena katselemaan saksalaisten kansatoverien jatkuvaa ahdistamista Tshekkoslovakiassa.

Herra Benesh harjoittaa taktiikkaa, hän puhuu ja tahtoo järjestää neuvottelut, Geneven mallin mukaan selvitellä menettelytapakysymyksiä ja tehdä pieniä rauhoitusmyönnytyksiä. *Niin se ei käy päinsä jatkuvasti!* Tässä ei ole kysymys puheenparsista, vaan oikeudesta, ja lisäksi loukatusta oikeudesta.

Mitä saksalaiset vaativat, on itsemääräämisoikeus, joka on jokaisella muullakin kansalla, eikä mitään sananparsia.

Herra Benesh ei voi antaa näille sudeettisaksalaisille mitään lahjoja, heillä on oikeus järjestää oma elämänsä juuri niinkuin jokaisella muullakin kansalla.

Mutta jos demokratiat olisivat vakuutettuja siitä, että niiden pitäisi tässä tapauksessa kaikin keinoin suojella saksalaisten ahdistamista, *niin silloin sillä tulee olemaan raskaita seurauksia!*

Minä luulen hyödyttäväni rauhaa enemmän, kun en jätä sen suhteen mitään epäilyksiä.

Minä en ole vaatinut, että Saksa saisi ahdistaa 3½ miljoonaa ranskalaista, enkä myöskään sitä, että meidän ahdistettavaksemme jätettäisiin 3½ miljoonaa englantilaista, mutta minä vaadin, että 3½ miljoonan saksalaisen ahdistaminen Tshekkoslovakiassa lakkaa ja sen sijalle tulee vapaa itsemääräämisoikeus.

Olisimme pahoillamme, jos sen takia suhteemme Euroopan muihin valtioihin huononisivat tai vahingoittuisivat. *Mutta silloin syy ei olisi meidän.* Muuten kuuluu Tshekkoslovakian hallitukselle ryhtyä neuvotteluihin sudeettisaksalaisten valittujen edustajien kanssa ja tavalla taikka toisella aikaansaada yhteisymmärrys.

Mutta minun asianani ja meidän kaikkien asiana, kansalaistoverini, on huolehtia siitä, ettei tästä oikeudesta tulisi oikeudettomuutta. Sillä kysymyshän on saksalaisista kansatovereista.

Minä en myös suinkaan ole halukas sallimaan, että tänne Saksan sydämeen muiden valtiomiesten kuntoisuuden avulla annetaan muodostua *toinen Palestiina.*

Arabialaisparat ovat turvattomia ja ehkäpä jätetyt oman onnensa nojaan. Mutta saksalaiset Tshekkoslovakiassa eivät ole turvattomia eikä heitä ole hyljätty. Tämä otettakoon huomioon.

Minä luulen, että minun täytyy sanoa julki tämä ajatus näillä puoluepäivillä, joihin *saksalaisitävaltalaisten piiriemme* edustajat ottavat ensimmäisen kerran osaa. Te tiedätte parhaiten, miten tuskallista on olla emämaasta erotettuna, te tunnette myös ennen kaikkea tänään tekemieni selostusten merkityksen, te tulette myös reippaimmin yhtymään minuun, kun minä koko kansan edessä totean, ettemme ansaitsisi olla saksalaisia, ellemme olisi valmiit ottamaan tällaista kantaa ja tavalla taikka toisella vastaamaan sen aiheuttamista seurauksista.

Kun ajattelemme niitä ennenkuulumattomia vaatimuksia, joita viime kuukausina jopa eräs *pieni valtiokin* uskoi voivansa Saksalle asettaa, niin selityksen siihen antaa ainoastaan se vähäinen halu, millä Saksan valtakunta tahdotaan tunnustaa valtioksi, joka on enemmän kuin jokin rauhanhaluinen nousukas.

Kun minä keväällä tänä vuonna olin Roomassa, tulin syvästi tietoiseksi siitä, miten paljon ihmiskunnan historia on katsottava ja käsitettävä pieniksi ajanjaksoiksi ja vastaavasti pienten rajojen puitteissa. Tuhat ja puolitoistatuhatta vuotta käsittävät ainoastaan muutamien sukupolvien aikana tapahtuneita menestyksiä.

Mikä jonakin sellaisena ajankohtana lamaantuu, saattaa samaan aikaan jälleen kohotakin. *Nykyinen Italia ja nykyinen Saksa* ovat siitä puhuvina todistuksina. Ne ovat *uudistuneita kansakuntia,* joita tässä mielessä ehkä voidaan pitää uusina, mutta tämä nuoriso ei kuitenkaan elä missään uudessa maassa, vaan *vanhalla,* historiallisella maaperällä. Rooman valtakunta alkaa jälleen hengittää. Mutta Saksa, vaikkakin historiallisesti paljon nuorempana, ei kuitenkaan sekään valtiollisena ilmiönä ole synnyltään mikään nuori.

Olen antanut tuoda vanhan Saksan valtakunnan symbooliset tunnukset Nürnbergiin muistuttaakseni ei ainoastaan omalle Saksan kansalle, vaan myös koko maailmalle, että yli puoli vuosituhatta ennen uuden maailman löytämistä jo on ollut olemassa voimakas germaanilais-saksalainen valtakunta.

Hallitsijasuvut tulivat ja menivät, ulkonaiset muodot ovat muuttuneet. Kansa on tullut nuoremmaksi, mutta olemukseltaan se on pysynyt ikuisesti samana. Saksan valtakunta on uinunut pitkän ajan.

Saksan kansa on nyt herännyt ja itse ryhtynyt tuhatvuotisen kruununsa kantajaksi. Meidät, jotka olemme tämän ylösnousemuksen his-

toriallisia todistajia, valtaa se ylevällä onnentunteella ja nöyrällä kiitollisuudella Kaikkivaltiasta kohtaan!

Mutta muulle maailmalle tämän tulee olla samalla sekä kehoituksena että opetuksena. Kehoituksena, jotta se vielä kerran tutkisi historiaa korkeammalta näkökannalta katsoen, ja opetuksena, ettei se lankeaisi tekemään menneitten aikojen virheitä.

Uusi *italialais-roomalainen valtakunta* aivan samoin kuin uusi *germaanilais-saksalainen valtakuntakin* ovat todellisuudessa hyvin vanhoja ilmiöitä. Niitä ei tarvitse rakastaa. Mutta mikään mahti maailmassa ei tule niitä enää syrjäyttämään.

Puoluetoverit, miehet ja naiset!

Kansallissosialistit!

Tällä hetkellä päättyvät Suur-Saksan ensimmäiset valtakunnanpuoluepäivät. Te kaikki olette vielä näiden päivien valtavien historiallisten vaikutteiden lumoissa. Kansallinen ylpeys ja luottamuksenne ovat vahvistuneet tämän kansamme voiman ja yhtenäisyyden näytöksen edessä. Menkää nyt jälleen koteihinne mukananne se uskollinen luottamus, mitä te lähes kaksi vuosikymmentä olette saksalaisina ja kansallissosialisteina sydämissänne kantaneet.

Teillä on oikeus saada jälleen kantaa saksalainen päänne ylpeästi pystyssä. Mutta meidän kaikkien velvollisuutena on, ettemme enää koskaan taivuta sitä vieraan tahdon alle. Tämä olkoon juhlallinen lupauksemme! Niin totta kuin Jumala meitä auttakoon!

Saksan johtajan ja valtakunnankanslerin Adolf Hitlerin puhe Urheilupalatsissa Berlinissä syyskuun 26 p:nä 1938.

Saksalaiset!

Kansalaistoverit, miehet ja naiset!

Helmikuun 20 päivänä olen Saksan valtiopäivillä ensi kerran lausunut julki erään tinkimättömän periaatteellisen vaatimuksen. Silloin kuunteli minua koko kansakunta, ja se on ymmärtänyt minua oikein! Mutta eräs valtiomies ei ole osoittanut tällaista ymmärtämystä. Hänet on syrjäytetty ja minun silloin antamani lupaus on lunastettu! Toisen kerran puhuin sitten valtakunnanpuoluepäivillä tästä samasta vaatimuksesta. Ja kansakunta kuuli jälleen tämän vaatimuksen. Nyt astun teidän eteenne ja puhun ensi kerran *kansalle itselleen, kuten suurina taisteluvuosinamme, ja te tiedätte, mitä se merkitsee!*

Nyttemmin ei maailmalla saa enää olla siitä mitään epäilystä:

Nyt ei puhu enää johtaja tai joku mies, nyt puhuu Saksan kansa.

Kun minä nyt esiinnyn tämän Saksan kansan puhujana, niin minä tiedän:

Tänä hetkenä koko miljoonainen kansa yhtyy sana sanalta minun sanoihini! Se vahvistaa ne ja tekee ne omaksi valakseen!

Koetelkoot myöskin muut valtiomiehet, onko heidänkin suhteensa asian laita sama!

Kysymys, joka näinä viime kuukausina ja viikkoina on meitä mitä syvimmin liikuttanut, on kaikille tunnettu: sen nimenä ei ole niinkään paljon: Tshekkoslovakia, vaan sen nimenä on: herra *Benesh!* Tähän nimeen yhtyy kaikki se, mikä tänään koskee miljoonia ihmisiä, mikä saattaa heidät epätoivoon tai täyttää heidät kiihkeällä päättäväisyydellä.

Mutta miten saattoi tämä kysymys saavuttaa sellaisen merkityksen? Tahdon teille, kansalaistoverini, vielä kerran aivan lyhyesti toistaa

Saksan ulkopolitiikan luonteen ja päämäärät.

Saksan ulkopolitiikka on, eroitukseksi demokraattisten valtioiden ulkopolitiikasta, maailmankatsomuksellisesti määritelty ja ratkaistu. Tämän uuden valtakunnan maailmankatsomus on ojennettu meidän saksalaisen kansamme pysyttämisen ja sen olemassaolon varmistamisen mukaisesti. Meillä ei ole mitään etua toisten kansojen ahdistamisesta. Me tahdomme tulla autuaiksi *omalla tavallamme,* toiset tulkoot myös *omallaan!* Tämä meidän maailmankatsomuksessamme rodullisesti määritelty käsitys johtaa ulkopolitiikkamme rajoitukseen. S.o., meidän ulkopoliittiset päämäärämme eivät ole rajoittamattomia, ne eivät ole sattuman määräämiä, vaan ne on ratkaistu päätöksessä palvella yksinomaan Saksan kansaa, taata sen pysyväisyys tässä maailmassa ja varmistaa sen olemassaolo.

Mutta millainen on nyt tilanne? Te tiedätte, että kerran johtolauseen "kansojen itsemääräämisoikeus" perusteella myöskin Saksan kansan valtasi usko valtion yläpuolella toimivilta voimilta tulevaan apuun ja siitä syystä se luopui viimeiseen asti käyttämästä omaa voimaansa. Te tiedätte, että tämä luottamus petettiin mitä häpeällisimmällä tavalla! Tuloksena oli Versaillesin sopimus! Te kaikki tunnette tämän sopimuksen hirvittävät seuraukset! Te kaikki muistatte vielä, miten kansaltamme ensiksi varastettiin aseet ja miten sitten myöhemmin pahoinpideltiin aseetonta kansaa! Te tunnette sen kauhean kohtalon, jonka alaiseksi jouduimme ja joka meitä vainosi puolentoista vuosikymmenen ajan. Ja te tiedätte:

Kun Saksa siitä huolimatta on jälleen tullut suureksi, vapaaksi ja voimakkaaksi, niin siitä sen on kiittäminen yksinomaan omaa voimaansa! Ulkomaailma ei ole sitä siinä auttanut!

Päinvastoin se on koettanut meitä puristaa ja ahdistaa niin kauan kuin se kävi päinsä, kunnes vihdoin Saksan kansasta itsestään kasvoi se voima, jonka avulla muutettiin tuo arvoton olemassaolo ja jälleen käytiin tielle, joka on vapaan ja suuren kansakunnan arvon mukainen.

Vaikka me nyt olemme omasta voimastamme tulleet jälleen vapaiksi ja voimakkaiksi, me emme kuitenkaan haudo vanhaa vihaa toisia kansakuntia kohtaan. Me emme tahdo kantaa mitään kaunaa. Mitä lienee ollutkin, me tiedämme: kansoja ei ole tehtävä niistä vastuullisiksi, vaan ainoastaan kansainvälisten hyöty- ja liikekeinottelijoiden pieni tunnoton nurkkakunta, joka ei kavahtanut, mahdollisuuksien mukaan, antaa kokonaisten kansojen joutua alhaisten etujensa takia perikatoon. Sen vuoksi me emme haudo mitään vihaa ympärillämme olevia kansoja kohtaan, ja sen me olemme myös *osoittaneet.*

Saksalaisten rauhanrakkaus on tosiasioiden vahvistama.

Tuskin olimme aloittaneet saksalaisten yhdenvertaistamisen, kun minä, silminnähtävänä todistuksena "hyvityksen vaatimuksesta" luopumisestamme, esitin muulle maailmalle joukon sopimuksia, jotka tarkoittivat varustusten rajoittamista.

Ensimmäisenä ehdotuksenani oli: Saksa vaatii joka tapauksessa tasavertaisuutta, mutta se on valmis luopumaan kaikista uusista turvallisuus- ja asestautumistoimenpiteistä, jos muut kansat tekevät samoin, siis yleinen aseistariisuutuminen, mikäli mahdollista, viimeistä konekivääriä myöten! Tämä ehdotus ei aiheuttanut edes minkäänlaista keskustelua.

Minä tein *toisen ehdotuksen*: Saksa on valmis rajoittamaan armeijansa 200.000 mieheen sillä edellytyksellä, että toisetkin valtiot riisuutuvat aseista samaan määrään. *Myöskin tämä hyljättiin!*

Minä tein *vielä erään ehdotuksen*: Saksa on valmis luopumaan, kun toisetkin tekevät samoin, kaikista raskaista aseista, niinsanotuista hyökkäysaseista, hyökkäysvaunuista, pommilentokoneista, niin, tarpeen vaatiessa yleensäkin lentokoneista, raskaasta ja järeästä tykistöstä. Tämä taas hyljättiin. Menin pidemmälle ja ehdotin nyt kaikille Euroopan valtioille 300.000 miehen armeijan kansainvälistä järjestelyä. Mutta tämäkin ehdotus *torjuttiin.*

Tein vielä *uusia ehdotuksia:* ilmavoimien rajoitusta, pomminheitosta luopumista, myrkkykaasusodasta ehdotonta luopumista, taistelualueen ulkopuolella olevien alueiden varmistamista, ainakin raskaimmasta tykistöstä luopumista, raskaimmista hyökkäysvaunuista luopumista koskevia. Kaikki nämätkin hyljättiin. *Kaikki oli turhaa!*

Kun minä noin kahden vuoden ajan olin tehnyt maailmalle tarjouksen toisensa perästä ja yhä uudelleen sain kokea torjumisen, minä annoin käskyn, että Saksan puolustusvoimat oli saatettava sellaiselle tasolle, minkä saavuttaminen oli ylipäänsä mahdollista. Ja nyt minä voin avoimesti myöntää:

Me olemme sitten kuitenkin toteuttaneet varustautumisen, jommoista maailma ei ole vielä koskaan nähnyt. Minä olen tarjonnut aseettomuutta niin kauan kuin se kävi päinsä. Mutta sen jälkeen kun se hyljättiin, minä en myöskään ole tehnyt mitään puolinaista päätöstä. Minä olen kansallissosialisti ja vanha saksalainen rintamasotilas! Kun he eivät tahdo aseetonta maailmaa, hyvä: silloin, Saksan kansa, kanna sinäkin nyt aseitasi!

Minä olen näinä viitenä vuotena todellakin varustautunut. Minä olen käyttänyt siihen miljaardeja, Saksan täytyy nyt se tietää.

Olen huolehtinut siitä, että *uusi armeija on varustettu ajanmukaisimmilla aseilla, mitä on olemassa.* Ystävälleni Göringille olen antanut määräyksen: Luokaa minulle *ilma-ase,* joka turvaa Saksan jokaiselta ajateltavissa olevalta hyökkäykseltä.

Niin olemme pystyttäneet puolustusvoimat, joista Saksan kansa voi nyt olla ylpeä ja joita maailma tulee kunnioittamaan, kun ne milloin astuvat esiin.

Me olemme luoneet itsellemme parhaimman ilmahyökkäystorjunnan ja parhaimman hyökkäysvaunutorjunnan, mitä maan päällä on olemassa. Näinä viitenä vuotena on nyt yötä päivää työskennelty. Yhdellä ainoalla alalla olen onnistunut aikaansaamaan ymmärtämystä. Minä tulen siitä vielä puhumaan. Mutta siitä huolimatta olen edelleen seurannut varusteidenrajoittamisen ja aseistariisuutumispolitiikan ajatusta.

Minä olen näinä vuosina harjoittanut todella käytännöllistä rauhanpolitiikkaa.

Olen ryhtynyt kaikkiin, näköjään mahdottomiin kysymyksiin siinä lujassa tahdossa, että ne on ratkaistava rauhallisesti, yksinpä Saksan enemmän tai vähemmän merkittävistä eduista kieltäytymisen uhalla.

Olen itse rintamasotilas ja tiedän, miten raskasta sota on. *Tahdoin säästää Saksan kansan siltä.* Olen sen jälkeen tarttunut tehtävään tehtävän perästä sillä lujalla vakaumuksella, että koetan kaikkeni tehdäkseni rauhallisen ratkaisun mahdolliseksi.

Vaikein kysymys, minkä näin edessäni, oli *Saksan ja Puolan välinen olosuhde.* Oli olemassa vaara, että "perivihollisuuden" olettamus valtaisi niin meidän kansamme kuin Puolankin. Sen tahdoin minä estää. Minä tiedän tarkkaan, ettei se olisi minulle onnistunut, jos Puolassa silloin olisi ollut demokraattinen valtiomuoto. Sillä nämä demokratiat, jotka vuotavat korulauseita rauhasta, ovat verenhimoisimpia sodan kiihoittajia. Mutta Puolassa ei hallinnut demokratia, vaan *mies.* Hänen kanssaan onnistuttiin vajaassa vuodessa aikaansaamaan sopimus, joka ensiksikin kymmeneksi vuodeksi periaatteessa syrjäytti yhteentörmäyksen vaaran. Me kaikki olemme vakuutetut siitä, että tämä sopimus tuo mukanaan jatkuvaa tyydytystä. Me käsitämme, että me olemme kaksi kansaa, joiden on elettävä toistensa vieressä ja joista toinen ei voi toistaan syrjäyttää. Valtio, joka käsittää 33 miljoonaa ihmistä, tulee aina tavoittelemaan merelle pääsyä. Sen vuoksi oli löydettävä yhteisymmärryksen tie.

Se on löydetty ja sitä kehitetään aina edelleen. Ratkaisevaa on, että molempien valtioiden johdot ja kaikki ymmärtäväiset ja järkevät ihmiset molemmissa kansoissa ja maissa omaksuvat lujan tahdon yhä enemmän parantaa olosuhteita. Se on *todellinen rauhantae,* joka on arvokkaampi kuin kaikki jaarittelut Geneven kansainliittopalatsissa.

Tänä aikana olen nyt koettanut saada aikaan myöskin muiden kansakuntien kanssa vähitellen hyvät ja kestävät suhteet.

Olemme antaneet takuita lännessä oleville valtioille, ja kaikille rajanaapureillemme Saksan puolesta vakuuttaneet heidän alueensa koskemattomuuden. Tämä ei ole mikään korulause. Se on meidän pyhä tahtomme. Meillä ei ole mitään etua rauhan rikkomisesta.

Nämä Saksan tarjoukset saivat myös osakseen lisääntyvää ymmärtämystä.

Vähitellen irtaantuu yhä enemmän kansoja tuosta mielettömästä Geneven hämäännyksestä, joka — tahtoisin sanoa — ei palvele rauhanvelvoituksen politiikkaa, vaan kylläkin sodanvelvoituksen politiikkaa. Ne irtaantuvat ja alkavat katsoa kysymyksiä järkevästi, ne ovat valmiit ymmärtämään asioita ja rauhantahtoisia.

Olen mennyt edelleen ja *tarjonnut kättä Englannille!* Olen vapaaehtoisesti luopunut koskaan enää ryhtymästä laivastokilpailuun antaakseni Suur-Britannian valtakunnalle turvallisuuden tunteen. Minä en ole tehnyt sitä sen vuoksi, etten muka olisi voinut rakentaa *enemmän,* siitä ei pidä olla mitään epäilyksiä, vaan yksinomaan siitä syystä, jotta näiden molempien kansojen välille varmistettaisiin pysyvä rauha. Tosin on olemassa tässä eräs edellytys: ei käy päinsä, että toinen osapuoli sanoo: ”Minä en tahdo enää käydä sotaa, ja siinä tarkoituksessa tarjoan sinulle aseistukseni vapaaehtoisen rajoittamisen 35 prosentiksi” — mutta toinen selittää: ”Kun minulle sopii, aion taas aika ajoin käydä sotaa.” Tämä ei käy päinsä.

Sellainen sopimus on moraalisesti ainoastaan silloin oikeutettu, kun molemmat kansat käsi kädessä vakuuttavat toisilleen, etteivät ne enää koskaan tahdo käydä sotaa toisiaan vastaan. Saksalla on tämä tahto! Me kaikki tahdomme toivoa, että Englannin kansan keskuudessa saavat yliotteen ne, joilla on tämä sama tahto!

Minä olen mennyt edelleen. Olen Ranskalle heti Saarin alueen Saksalle luovutuksen jälkeen, joka ratkaistiin kansanäänestyksellä, selittänyt, ettei nyt enää meidän välillämme ole ylipäänsä mitään erimielisyyksiä. Sanoin, ettei meillä ole enää olemassa Elsass-Lothringin kysymystä. Se on raja-alue. Tämän maan kansalta ei oikeastaan ole viime vuosikymmeninä ollenkaan kysytty sen omaa mielipidettä. Meillä on sellainen tunne, että tämän maakunnan asukkaat ovat onnellisimpia, kun niiden vuoksi ei enää taistella.

Me emme yksikään tahdo sotaa Ranskan kanssa. Me emme tahdo Ranskalta mitään! Ei kerrassaan mitään!

Ja kun Saarin alue, Ranskan taholta tapahtuneen sopimusten vilpittömän tulkinnan ansiosta — se on minun tässä todettava — oli palannut valtakuntaan takaisin, minä olen juhlallisesti vakuuttanut: Nyttemmin ovat kaikki Ranskan ja Saksan väliset alueelliset erimielisyydet poistetut. Nyt en näe enää ylipäänsä mitään erimielisyyksiä välillämme. Nämä ovat kaksi suurta kansaa, jotka molemmat tahtovat tehdä työtä ja elää. *Ja ne tulevat elämään parhaiten silloin, kun ne työskentelevät yhdessä!*

Tämän ainoalaatuisen ja peruuttamattoman luopumisen jälkeen olen käynyt käsiksi erääseen toiseen tehtävään, joka oli helpommin ratkaistavissa kuin muut, koska siinä yhteinen maailmankatsomuksellinen perustus muodostaa helpomman molemminpuolisen ymmärtämyksen edellytyksen: *Saksan ja Italian väliseen suhteeseen.*

Tietenkin tämän kysymyksen ratkaiseminen on vain eräältä osalta minun ansiotani, toiselta osalta se on tuon harvinaisen, suuren miehen ansiota, jonka Italian kansalla on onni omata johtajanaan.

Tämä suhde on jo kauan sitten hyljännyt pelkästään taloudellisen tai poliittisen tarkoituksellisuuden, ja se on tullut, sopimukset ja liittoutumat sivuuttaen, todelliseksi, lujaksi sydänten liitoksi.

Tässä on muodostunut akseli, jota edustaa kaksi kansaa, jotka ovat löytäneet toisensa maailmankatsomuksellisesti ja poliittisesti *kiinteässä* ja purkautumattomassa ystävyydessä. Tässäkin minä olen ottanut lopullisen ja kertakaikkisen askeleen — tietoisena vastuusta kansalaisilleni. Olen poistanut maailmasta erään kysymyksen, jota ei meille tästä lähtien ylipäänsä ole enää olemassa. Niin katkeraa kuin tämä eräille yksityisille lieneekin: Kaiken yläpuolella on meillä loppujen lopuksi kuitenkin kansamme kokonaisetu. Mutta tämä etu on: voida työskennellä rauhassa!

Tämä kaikkinainen työ rauhan hyväksi, kansalaiseni, ei ole mikään tyhjä korulause, vaan tämän työn vahvistavat tosiasiat, joita ei mikään valehtelija voi syrjäyttää!

Kaksi tehtävää oli jäänyt jälelle. Tässä minun oli tehtävä varaus. *Kymmenen miljoonaa saksalaista* oli valtakunnanrajojen ulkopuolella kahtena suurena asuma-alueena; saksalaisia, jotka tahtoivat päästä takaisin valtakuntaan, kotimaahansa! Tämä kymmenen miljoonan määrä ei ole mikään pieni asia. Se on neljännnes siitä määrästä, mikä Ranskassa on asukkaita.

Ja kun Ranska yli 40 vuoden aikana ei koskaan ole luopunut vaatimuksistaan niiden muutamien miljoonien ranskalaisten suhteen, jotka asuvat Elsass-Lothringenissa, niin silloin meillä oli Jumalan ja maail-

man edessä oikeus pitää voimassa vaatimuksemme näiden kymmenen miljoonan saksalaisen suhteen.

Kansalaistoverini!

On olemassa raja, jossa myötenantamisen on lakattava, koska se muuten tulisi turmiolliseksi heikkoudeksi.

Minulla ei olisi mitään oikeutta puolustautua Saksan historian edessä, jos tahtoisin nämä kymmenen miljoonaa yksinkertaisesti, välinpitämättömästi jättää oman onnensa nojaan. Silloin minulla ei myöskään olisi mitään moraalista oikeutta olla tämän kansan johtaja. Olen ottanut kylliksi vastatakseni luopumisen uhreista. *Tässä oli raja, jonka ylitse en voinut mennä!*

Miten oikein tämä oli, sen on kansanäänestys Itävallassa osoittanut. Silloin annettiin loistava tunnustus, tunnustus, jollaista muu maailma ei varmastikaan ollut toivonut. Mutta: me olemme tämän kokeneet:

Demokratioille on kansanäänestys sinä hetkenä tarpeeton, jopa vahingollinenkin, hetkenä, jona se ei johda siihen tulokseen, *mitä ne itse itselleen toivovat.*

Siitä huolimatta tämä kysymys ratkaistiin koko suuren Saksan kansan onneksi.

Ja nyt on edessämme viimeinen tehtävä, joka on ratkaistava ja ratkaistaan! Se on viimeinen vaatimus, joka minulla on Euroopassa esitettävänä, mutta se on vaatimus, josta minä en luovu ja jonka minä, jos Jumala suo, tulen täyttämään!

Tämän tehtävän historia on seuraava:

Vuonna 1918 revittiin rikki Keski-Eurooppa johtolauseen ”kansojen itsemääräämisoikeus” nojalla, ja muutamat mielettömät niinsanotut valtiomiehet järjestelivät sen uudelleen. Ottamatta ollenkaan huomioon kansojen polveutumista, kansallista tahtoa, taloudellisia välttämättömyyksiä, siihen aikaan Keski-Eurooppa hajoitettiin osiin ja mielivaltaisesti muodostettiin niinsanottuja uusia valtioita. *Tähän tapahtumaan perustuu Tshekkoslovakian olemassaolo.*

Tshekkiläisvaltio alkoi yhdellä ainoalla valheella. Tuon silloisen valheen isän nimi oli Benesh.

Tämä herra Benesh esiintyi siihen aikaan Versaillesissa ja vakuutti ensiksikin, että muka oli olemassa tshekkoslovakialainen kansakunta. Hänen oli keksittävä tämä valhe antaakseen omien kansalaistensa vähäiselle lukumäärälle vähän suuremman ja siis vaativammalta näyttävän laajuuden. Ja maantieteellisiin ja kansallisiin kysymyksiin aina puutteellisesti perehtyneet anglosaksilaiset valtiomiehet eivät ole siihen aikaan pitäneet tarpeellisena ottaa selkoa näiden herra Benshin väitteiden paikkansapitävyydestä. Sillä muuten he olisivat voineet heti todeta, *ettei tshekkoslovakialaista kansakuntaa ole olemassa,* vaan ainoastaan tshekkejä ja slovakkeja, ja etteivät slovakit tahdo tietää tshekeistä mitään, vaan . . . (lauseen loppuosa häviää kuulumattomiin kymmentuhantisen kuulijakunnan osoittaessa myrskyisesti suosiotaan, mikä vähän väliä keskeytti johtajan puheen).

Niin ovat nyt nämä tshekit vihdoin herra Beneshin avulla anastaneet Slovakian. Kun tämä valtio ei näyttänyt elinvoimaiselta, otettiin ilman muuta kolme ja puoli miljoonaa saksalaista vastoin heidän itsemääräämisoikeuttaan ja itsemääräämistahtoaan. Kun sekään ei vielä riittänyt, täytyi saada lisäksi yli miljoonan unkarilaista, sitten karpaatti-ruteenit ja vihdoin useita satojatuhansia puolalaisia.

Siinä on tämä valtio, joka sitten myöhemmin nimitti itseään Tshekkoslovakiaksi — vastoin kansojen itsemääräämisoikeutta, vastoin väkivaltaisesti kohdeltujen kansakuntien selvää toivomusta ja tahtoa. Kun minä tässä puhun teille, niin minä tunnen tietenkin kaikkien näiden ahdistettujen kohtalon, minä tunnen myötätuntoa slovakkien, puolalaisten, unkarilaisten, ukrainalaisten kohtaloa kohtaan. Mutta luonnollisesti minä esiinnyn ainoastaan saksalaisteni kohtalon julistajana.

Kun herra Benesh siihen aikaan *valehteli kokoon tämän valtion,* niin hän juhlallisesti lupasi jakaa sen sveitsiläisen järjestelmän mukaan kanttooneihin, sillä demokraattisten valtiomiesten joukossa oli muutamia, jotka tunsivat omantunnonvaivoja. Me kaikki tiedämme, miten herra Benesh on tämän kanttoonijärjestelmän ratkaissut! *Hän aloitti hirmuhallituksensa!* Jo siihen aikaan koettivat saksalaiset esittää vastalauseensa tätä omavaltaista väkivallankäyttöä vastaan. Heitä ammuttiin joukottain, ja siitä lähtien alkoi nyt sukupuuttoonhävittäminen. Näinä

Tshekkoslovakian "rauhallisen kehityksen" vuosina täytyi lähes 600.000 saksalaisen poistua Tshekkoslovakiasta. Tämä tapahtui hyvin yksinkertaisesta syystä. Heidän olisi muuten pitänyt kuolla nälkään!

Koko kehitys vuodesta 1918 alkaen vuoteen 1938 osoitti selvästi yhden asian: herra Benesh oli päättänyt vähitellen hävittää saksalaisasutuksen sukupuuttoon! Ja sen hän on määrättyyn asteeseen saakka saavuttanutkin. Lukemattomia ihmisiä hän on syössyt mitä syvimpään onnettomuuteen. Hän on saanut aikaan, että miljoonia ihmisiä on tehty aroiksi ja levottomiksi. Hirmuvaltaansa jatkuvasti käyttämällä hänen on onnistunut saada nämä miljoonat vaikenemaan, ja saman ajan kuluessa ilmeni sitten myös selvyys tämän valtion "kansainvälisistä" tehtävistä.

Nyt ei pidetty enää ollenkaan salassakaan, että tuo valtio oli määrätty tarpeen tullen asetettavaksi Saksaa vastaan. Eräs Ranskan ilmaliikenneministeri, Pierre Cot, on aivan selvästi lausunut julki tämän toivomuksen: "Tätä valtiota me tarvitsemme", hän sanoi, "koska tästä valtiosta käsin voidaan Saksan talous, Saksan teollisuus helpoimmin pommeilla hävittää."

Ja tätä valtiota käyttää nyt bolshevismi sisäänpääsyporttinaan.

Me emme ole hakeneet kosketusta bolshevismin kanssa, mutta bolshevismi käyttää tätä valtiota hyväkseen omatakseen pääsytien Keski-Eurooppaan.

Nyt alkaa häpeämätön näytelmä. Tämä valtio, jonka hallituksena on vain vähemmistöön kuuluvia, pakottaa eri kansallisuudet kannattamaan sellaista politiikkaa, *joka velvoittaa heidät eräänä päivänä ampumaan omia veljiään.* Herra Benesh vaatii saksalaisilta: "Kun minä käyn sotaa Saksaa vastaan, on sinun ammuttava saksalaisia. Ja jos sinä et sitä tahdo, olet valtionkavaltaja, ja silloin tulet sinä itse ammuttavaksi." Ja samaa hän vaatii unkarilaisilta, puolalaisilta. Hän vaatii slovakkeja kannattamaan sellaisia pyrkimyksiä, jotka ovat slovakkilaiselle kansalle aivan yhdentekeviä.

Sillä Slovakian kansa tahtoo rauhaa eikä mitään seikkailuja. Mutta herra Benesh saa aikaan, että näistä ihmisistä tehdään joko maankavaltajia tai kansanpettureita. Joko he pettävät kansansa, ovat valmiit ampumaan omia kansalaisiaan, tai herra Benesh sanoo: "Te olette maankavaltajia, ja sen vuoksi minä annan ampua teidät."

Onko olemassa suurempaa häpeämättömyyttä kuin pakottaa vieraita ihmisiä olosuhteiden mukaan ampumaan omia kansalaisiaan vain sen vuoksi, että turmiollinen, huono ja rikoksellinen valtionhallitus niin vaatii tekemään?

Minä voin tässä vakuuttaa. Kun me olimme miehittäneet Itävallan, oli ensimmäinen käskyni: yhdenkään tshekkiläisen ei tarvitse eikä saa palvella Saksan armeijassa. Minä en ole heitä saattanut omantunnonristiriitaan.

Mutta ken vastustaa herra Beneshiä, hänet ennen kaikkea *taloudellisesti tuhotaan.* Tätä tosiasiaa eivät demokraattiset maailmanapostolit voi valehtelemalla kumota. Tässä herra Beneshin valtiossa ovat seuraukset eri kansallisuuksille olleet hirvittävät. Minä puhun ainoastaan saksalaisten puolesta. Heillä on kaikista saksalaisista heimoista suurin kuolevaisuus, heidän lapsettomuutensa on suurin, heidän työttömyytensä kauhein. Miten kauan pitää tällaista kestää? Kaksikymmentä vuotta on saksalaisten Tshekkoslovakiassa ja Saksan kansan valtakunnassa täytynyt sitä nähdä, ei sen vuoksi, että se olisi sitä koskaan hyväksynyt, vaan koska se yksinkertaisesti oli voimaton, eikä voinut tässä demokraattisessa maailmassa auttaa itseään näitä kiduttajia vastaan. Niin, jos jossakin muualla joku maankavaltaja vain vangitaan, jos joku mies, joka minusta nähden vaikkapa saarnastuolistakin syytää herjauksia, otetaan turvasäilöön — silloin ollaan Englannissa kiihottuneita ja Amerikassa suuttuneita. Mutta jos satojatuhansia ihmisiä karkoitetaan kotikonnuiltaan, kun kymmeniätuhansia joutuu vankilaan ja tuhansia teurastetaan, niin silloin se ei liikuta näitä maailman patenttidemokraatteja kerrassaan mitään. Me olemme oppineet näinä vuosina paljon. Me tunnemme heitä kohtaa syvää halveksumista.

Koko Euroopassa me näemme yhden ainoan suurvallan ja sen johdossa t o d e l l i s e n m i e h e n,

> **jolla on ymmärtämystä kansamme hädänalaista tilaa kohtaan. Tämä mies on, tahdon sanoa sen tässä julki, minun suuri ystäväni Benito Mussolini. Mitä hän on tänä aikana tehnyt, ja sitä kantaa, minkä Italian kansa on ottanut, me emme tule koskaan unohtamaan! Ja jos Italia joskus joutuu samanlaiseen hädän tilaan, silloin minä tulen asettumaan Saksan kansan eteen ja vaatimaan sitä ottamaan samanlaisen kannan! Myöskään silloin ei tule kaksi valtiota puolustamaan toisiaan, vaan liittokunta.**

Minä olen tämän vuoden helmikuun 20 päivänä valtiopäivillä selittänyt, että rajojemme ulkopuolella asuvien kymmenen miljoonan saksalaisen elämässä täytyy tapahtua muutos. Herra Benesh on nyt tehnyt *tämän muutoksen toisenlaiseksi.* Hän pani toimeen vieläkin raaemman sorron, *vieläkin suurempi hirmuvalta alkoi.* Alkoi lakkauttamisten, kieltojen, takavarikoimisten j.n.e. aika. Niin tämä jatkui edelleen, kunnes tuli toukokuun 21 päivä. Ettekä te, kansalaiseni, voi kieltää, että me olemme tuona päivänä osoittaneet todella esimerkiksi kelpaavaa kärsivällisyyttä. Valtakunnanpuoluepäivillä olen esittänyt sen historian. Tshekkoslovakiassa piti vihdoinkin tapahtuman vaalit, joita ei voitu enää lykätä. Silloin herra Benesh keksi keinon pelotellakseen sillä saksalaisia: *alueiden sotilaallisen miehityksen.*

Tämän sotilaallisen miehityksen hän tahtoo yhä edelleenkin pitää voimassa siinä toivossa, ettei kukaan uskaltaisi nousta häntä vastustamaan niin kauan kuin hänen kätyrinsä ovat maassa. Tuota toukokuun 21 päivän röyhkeätä valhetta, että muka Saksa olisi toimittanut liikekannallepanon, oli nyt pidettävä esillä tshekkien liikekannallepanon peittelemiseksi, kaunistelemiseksi ja perustelemiseksi. Mitä sitten seurasi, te tiedätte:

Katala kansainvälinen maailmankiihoitus!

Saksa ei ollut kutsunut ainoatakaan miestä aseisiin. Se ei ylipäänsä edes ajatellutkaan ratkaista tätä kysymystä sotilaallisesti. Minulla oli yhä vieläkin sellainen toivomus, että tshekit tulisivat viime hetkessä huomaamaan, ettei sellaista hirmuvaltaa voitaisi pitää kauemmin voimassa. Mutta herra Beneshillä oli sellainen näkökanta, että Saksan

suhteen, Ranskan ja Englannin varjolla, saattoi menetellä miten hyvänsä! Hänellehän ei voisi tapahtua mitään. Ja ennen kaikkea: hänen takanansahan on, kun kaikki langat menevät poikki, *Neuvosto-Venäjä*.

Niin oli tämän miehen vastaus silloin aivan oikein: kuoliaaksi ampuminen, vangitseminen, vankiloihin sulkeminen kaikille niille, jotka jollakin tavalla olivat hänelle vastenmielisiä. Niin esitin minä sitten Nürnbergissä vaatimukseni. Tämä vaatimus oli aivan selvä: Minä olen siellä ensimmäisen kerran lausunut julki, että nyt täytyy vihdoinkin itsemääräämisoikeuden astua voimaan näiden puolenneljättä miljoonan suhteen (melkein 20 vuotta presidentti Wilsonin julistuksen jälkeen).

Ja taas on herra Benesh antanut vastauksensa: uusia kuolleita, uusia vankiloihin suljettuja, uusia pidätyksiä! Saksalaisten täytyi alkaa paeta.

Ja sitten tuli Englanti. Minä olen herra Chamberlainille nimenomaan selittänyt, mitä me nyt pidämme ratkaisun ainoana mahdollisuutena. Se on luonnollisin, mitä ylipäänsä olla voi. Minä tiedän, etteivät mitkään kansallisuudet tahdo enää jäädä tämän herra Beneshin alaisiksi, mutta minä olen ensi sijassa saksalaisten puolesta puhuja, ja näille saksalaisille minä olen nyt puhunut ja vakuuttanut, *etten minä halua enää toimettomana ja rauhallisena katsella,* miten tämä mieletön Prahassa uskoo voivansa yksinkertaisesti pahoinpidellä puoltaneljättämiljoonaa ihmistä.

Enkä minä ole jättänyt mitään epäilystä siitä, että vaikkakin meidän saksalaisen mielenlaatumme mukaista on kauan ja yhä uudelleen sietää jotakin, niin kuitenkin kerran tulee hetki, jolloin se loppuu! Ja nyt ovat vihdoin Englanti ja Ranska esittäneet Tshekkoslovakialle tämän ainoan mahdollisen vaatimuksen: Saksalainen alue on vapautettava ja luovutettava valtakunnalle.

Nyt meillä on tarkat tiedot niistä neuvotteluista, joita siihen aikaan herra tohtori Benesh on käynyt. Sen Englannin ja Ranskan antaman selityksen suhteen, etteivät ne tule puolustamaan Tshekkoslovakiaa,

ellei vihdoinkin sen kansojen kohtaloa järjestetä toisella tavalla eikä niiden alueita vapauteta, herra Benesh löysi ulospääsytien. Hän ilmoitti, että nämä alueet täytyy luovuttaa. Tämä oli hänen *selityksensä!*

Mutta mitä hän teki? Hän ei luovuttanutkaan aluetta, vaan hän karkoittaa saksalaiset! Ja tämä on nyt se kohta, johon tämä leikki loppuu!

Herra Benesh oli tuskin lausunut tämän, kun hänen sotilaallinen orjuutuksensa alkoi — ainoastaan vielä ankarampana — uudelleen. Me näemme hirvittäviä lukuja: Yhtenä päivänä 10.000 pakolaista, seuraavana 20.000, muuatta päivää myöhemmin jo 37.000, taas kahta päivää myöhemmin 41.000, sitten 62.000, sitten 78.000, sitten niitä on 90.000, 107.000, 137.000 ja tänään 214.000. Kokonaisia maa-alueita tehdään autioiksi, paikkakuntia poltetaan, kranaateilla ja kaasulla koetetaan saksalaiset savustaa ulos. Mutta herra Benesh istuu Prahassa ja on vakuutettu: "Minulle ei voi tapahtua mitään, minun takananihan ovat loppujen lopuksi Englanti ja Ranska."

Ja nyt, kansalaistoverini, minä luulen sen ajankohdan tulleen, jolloin käänne on julistettava alkaneeksi!

Jos ken kahdenkymmenen vuoden ajan sietää sellaista häpeätä, sellaista solvausta ja sellaista onnettomuutta, kuin me olemme sietäneet, niin silloin ei todellakaan voida kieltää, että hän rakastaa rauhaa. Jos kenellä on tällainen kärsivällisyys, mitä me olemme osoittaneet, silloin ei todellakaan voida sanoa, että hän tahtoo sotaa. Sillä loppujen lopuksi herra Beneshillä on seitsemän miljoonaa tshekkiläistä, mutta täällä seisoo yli 75-miljoonainen kansa!

Minä olen nyttemmin jättänyt brittiläisen hallituksen käytettäväksi memorandumin, joka sisältää Saksan viimeisen ja lopullisen ehdotuksen.

Tämä memorandumi ei sisällä mitään muuta kuin sen toteuttamisen, mitä herra Benesh jo on luvannut. Tämän ehdotuksen sisältö on hyvin yksinkertainen:

Se alue, mikä kansallisuudeltaan on saksalainen ja oman tahtonsa mukaan haluaa liittyä Saksaan, tulee

Saksalle, eikä suinkaan vasta sitten, kun herra Beneshin ehkä onnistuu karkoittaa sieltä kenties yhden tai kaksi miljoonaa saksalaista, vaan nyt, vieläpä aivan heti!

Minä olen siellä valinnut tuon rajan, joka vuosikymmeniä esilläolleen, Tshekkoslovakian kansallista ja kielellistä jakautumista koskevan aineiston perusteella on *oikeudenmukainen.* Mutta siitä huolimatta minä olen oikeudenmukaisempi kuin herra Benesh, enkä tahdo sitä valtaa, mikä meillä on, käyttää hyväkseni. Minä olen sen vuoksi jo edeltäpäin todennut: Tämä alue asetetaan Saksan määräysvallan alaiseksi, koska siellä on pääasiassa saksalaista asutusta, *mutta lopullisen rajankäynnin minä jätän sitten kuitenkin siellä asuvien kansalaistovereitten äänestyksen tuloksesta riippuvaksi!*

Minä olen siis päättänyt, että tällä alueella on toimitettava kansanäänestys. Ja ettei kukaan voisi sanoa, ettei se tapahtuisi oikeudenmukaisesti, minä olen valinnut tämän äänestyksen perustuksena käytettäväksi Saarin-äänestyksen asetusta.

Minä olen nyt valmis ja olin valmis antamaan äänestää minusta nähden vaikkapa koko alueella. Mutta sitäkin herra Benesh ja hänen ystävänsä vastustivat. He tahtoivat äänestettäväksi ainoastaan eräissä yksityisissä osissa. Hyvä, minä olen siihen suostunut. Minä suostuin jopa siihenkin, että kansainvälisten kontrollikomissionien sallitaan valvoa äänestystä.

Menin vielä pidemmällekin ja suostuin siihen, että rajan määrääminen jätetään saksalais-tshekkiläisen komissionin tehtäväksi. Herra Chamberlain ajatteli, että se voisi olla kansainvälinen komissioni. Minä olin valmis siihenkin. Minä tahdoin vieläpä tämän äänestyksen ajaksi vetää joukot takaisin, ja olen nyt selittänyt olevani valmis kutsumaan tämän äänestyksen ajaksi brittiläisen legionan, joka tarjoutui minulle tulemaan tuolle alueelle pitääkseen siellä yllä rauhaa ja järjestystä. Ja minä olin sitten edelleen valmis antamaan kansainvälisen komissionin määrätä lopullisen rajan ja luovuttamaan kaikki muodollisuudet saksalaisista ja tshekkiläisistä kokoonpannulle komissionille.

Tämän memorandumin sisältö ei ole mitään muuta kuin sen asian käytännöllistä suorittamista, mihin

herra Benesh jo on suostunut, vieläpä mitä suurimpien kansainvälisten takuiden vallitessa!

Herra Benesh sanoo nyt, että tämä memorandumi muka olisi "uusi tilanne". Ja mihin tämä "uusi tilanne" todellisuudessa perustuu? Se perustuu siihen, että se, minkä herra Benesh on luvannut, on tällä kertaa poikkeustapauksessa myöskin pidettävä!

Tämä oli herra Beneshille "uusi tilanne". Mitä kaikkea onkaan tämä mies elämänsä aikana luvannut! Ja mitään hän ei ole pitänyt! Nyt hänen on ensimmäisen kerran jotakin pidettäväkin.

Herra Benesh sanoo: Me emme voi väistyä tuolta alueelta. Herra Benesh on siis käsittänyt tämän alueen luovutuksen niin, että se on Saksan valtakunnalle oikeusvaatimuksena hyväksyttävä, mutta tshekit saavat tehdä siellä väkivaltaa. *Se on nyt lopussa!*

Minä olen nyt vaatinut, että nyt, 20 vuoden jälkeen, herra Benesh vihdoinkin pakotetaan totuuteen.

Hänen on pakko luovuttaa lokakuun 1 päivänä tämä alue meille!

Herra Benesh asettaa nyt toiveensa *maailmaan!* Ja hän ja hänen diplomaattinsa eivät pyri sitä salaamaankaan. He selittävät: Me toivomme, että Chamberlain kukistetaan ja Daladier syrjäytetään, että kaikkialla tapahtuu mullistuksia. He asettavat toiveensa Neuvosto-Venäjään. Siten hän uskoo yhä vieläkin voivansa välttyä lupaustensa täyttämisestä.

Ja sitten minä voin sanoa ainoastaan yhden asian: Nyt asettuu kaksi miestä toisiaan vastaan:

Siellä on herra Benesh! Ja tässä seison minä!

Me olemme kaksi eritapaista ihmistä. Kun herra Benesh suuressa kansojen kamppailussa pakoili ympäri maailmaa, niin minä olen säädyllisenä saksalaisena sotilaana täyttänyt velvollisuuteni. Ja nyt minä seison tässä mies miestä vastassa kansani sotilaana!

Minulla on vielä vähän selitettävänä: *Olen herra Chamberlainille kiitollinen kaikesta hänen vaivannäöstään.* Minä olen hänelle vakuuttanut, ettei Saksan kansa halua mitään muuta kuin rauhaa. Mutta minä olen hänelle myös selittänyt, etten voi enää vetäytyä kärsivällisyytemme rajojen taakse.

Minä olen hänelle edelleen vakuuttanut ja toistan sen tässä, että — kun tämä kysymys on ratkaistu — *Saksalla ei ole enää Euroopassa mitään alueellista kysymystä!*

Ja minä olen hänelle edelleen vakuuttanut, että sinä hetkenä, jolloin Tshekkoslovakia ratkaisee omat kysymyksensä, se merkitsee, hetkenä, jolloin tshekit ovat selvittäneet keskinäiset asiansa muiden vähemmistöjensä kanssa, ja lisäksi rauhallisesti eikä sortamalla, ettei minulla sitten ole tshekkiläisvaltion suhteen enää mitään mielenkiintoa. Ja se hänelle taataan! Me emme ollenkaan halua tshekkejä! Mutta samalla minä tahdon Saksan kansan edessä selittää, että sudeettisaksalaisen kysymyksen suhteen minun kärsivällisyyteni on nyt lopussa! Minä olen tehnyt herra Beneshille tarjouksen, joka ei ole mitään muuta kuin sen toteuttamista, minkä hän itse on jo vakuuttanut. Ratkaisu on nyt hänen käsissään! Rauha tai sota!

Hänen on nyt tämä tarjous joko hyväksyttävä ja vihdoinkin vapautettava saksalaiset, tai me hankimme tämän vapauden itse!

Tämä täytyy maailman ottaa huomioon: 4½ sotavuoden aikana ja poliittisen elämäni pitkinä vuosina minua ei ole koskaan voitu syyttää eräästä asiasta: minä en ole koskaan ollut pelkuri!

Minä astun nyt kansani johdossa sen ensimmäisenä sotilaana, ja minun takanani, sen maailma tietäköön, marssii nyt kansa, vieläpä toisenlainen kansa kuin vuoden 1918!

Kun siihen aikaan jonkun kuljeksivan teinin onnistui tyrkyttää kansallemme demokraattisten korulauseiden myrkkyä — niin nykyhetken kansa ei ole enää samanlainen kuin silloin! Sellaiset korulauseet vaikuttavat meihin kuin ampiaisen pistokset, me olemme niitä vastaan lumotut.

Tänä hetkenä koko Saksan kansa yhtyy minuun! Se tuntee minun tahtoni omaksi tahdokseen juuri samalla tavalla kuin minä pidän sen tulevaisuutta ja sen kohtaloa oman toimintani määrääjänä!

Ja me tahdomme nyt tämän yhteisen tahtomme lujittaa niinkuin me taisteluvuosina pidimme sen lujana, aikana, jolloin minä yksinkertaisena, tuntemattomana sotilaana lähdin taisteluun valloittamaan valtakuntaa, enkä koskaan epäillyt menestystä enkä lopullista voittoa.

Silloin yhdistyi ympärilleni joukko urhoollisia miehiä ja urhoollisia naisia. Ja minun kanssani he ovat kulkeneet.

Ja niin minä pyydän sinua, Saksan kansa: Kulje nyt minun mukanani, mies mieheltä, nainen naiselta!

Tänä hetkenä me tahdomme, että meissä kaikissa vallitsee yhteinen tahto.

Se on oleva lujempi kuin kaikki hätä ja kaikki vaara!

Ja kun tämä tahto on lujempi kuin hätä ja vaara, niin silloin se on hädän ja vaaran kerran murtava!

Me olemme tehneet päätöksen!

Nyt herra Benesh valitkoon!

EI ORJUUS TAHTO JUMALAN [1)]

Kirj. ***Ernst Moritz Arndt*** *(v. 1812)*

Ei orjuus tahto Jumalan,
kun raudan kasvaa antoi,
vaan miekan, keihään, tapparan
hän miehen käteen kantoi.
Hän antoi mielen rohkean
puhua vapahasti,
vuoks' suuren, pyhän, oikean
taistella vereen asti.

Nyt kuohukoon jo taiston lies,
min kuohua vain voipi!
Nyt, saksalainen, mies kuin mies,
maas' eestä kutsu soipi!
Sydämet, kädet nostakaa
luo taivaan, sorron alta,
ja kaikki, kaikki vannokaa:
nyt päättyy sorron valta!

Nyt liehukoon, min suinkin ties,
jo liput, viirit maamme!
Me kenties kohta, mies kuin mies,
jo sankarkuolon saamme!
Ja voitonlippu liehukoon
uljaiden joukkoin yllä,
voittoon tai kuoloon johtakoon:
vapaina kuollaan kyllä!

Suom.

T. T. Karanko.

[1)] Kun Saksan johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitler oli Berlinissä Urheilupalatsissa syyskuun 26 päivän iltana päättänyt sudeettisaksalaisten vapauttamista koskevan suuren puheensa, puhkesi kymmentuhantisen kuulijakunnan keskuudessa tavattoman voimakas suosionmyrsky. Hitlerin poistuessa salista ihmiset hyppäsivät tuoleille ja penkeille ja virittivät yli 100 vuotta vanhan saksalaisen taistelulaulun: "Der Gott, der Eisen wachsen liess, der wollte keine Knechte" (Völk. Beobachter, 27/9 1938).

Presidentti Rooseveltin ”rauhanvetoomus” Adolf Hitlerille ja Hitlerin vastaus siihen.

Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain presidentti Roosevelt lähetti syyskuun 26 päivänä Saksan johtajalle ja valtakunnankanslerille Adolf Hitlerille seuraavansisältöisen sähkösanoman rauhansäilyttämisen puolesta. Samansisältöisen sähkösanoman hän lähetti samaan aikaan Euroopan valtioiden muillekin johtaville valtiomiehille.

”Rauhanrakennelma Euroopan mantereella — jollei muuallakin maailmassa — on välittömässä vaarassa.

Rauhan rikkoutumisen seuraukset olisivat laskemattomat. Vihollisuuksien puhjetessa menetettäisiin ehdottoman varmasti jokaisen sotaan osallistuvan maan miljoonien miesten, naisten ja lasten elämä sanomattomien kauhujen vallitessa.

Kaikkien osallistuvien maiden talousjärjestelmä joutuisi varmasti epäjärjestykseen, yhteiskunnallinen rakennustyö joutuisi täydellisen hävityksen vaaralle alttiiksi. Yhdysvalloilla ei ole mitään poliittisia sekaannuksia. Ne eivät ole vihamielisiä sivistyneen maailman oleellisia osia kohtaan. Amerikan kansan suurimpana toiveena on saada elää rauhassa. Yleisen sodan tapauksessa se on kuitenkin tietoinen siitä tosiasiasta, ettei mikään kansakunta voi välttyä sellaisen maailmanonnettomuuden seurauksilta.

Yhdysvaltain perinnäisenä politiikkana on aina ollut kansainvälisten riitaisuuksien selvittämisen edistäminen rauhallisin keinoin.

Minun vakaumukseni on, että kaikki kansat, jotka nyt ovat uhkaavan sodan vaaran partaalla, rukoilevat, että rauha tehtäisiin mieluummin ennen sotaa kuin sen jälkeen. Kaikkien kansojen on muistettava, että maailman kaikki kulttuurikansat ovat vapaaehtoisesti hyväksyneet Briand—Kellogin sopimuksen juhlalliset velvoitukset vuodelta 1928, jotka tarkoittavat, että riitaisuudet on ratkaistava ainoastaan rauhallisin keinoin. Sitäpaitsi useimmat kansakunnat ovat osallisina muissa

sitovissa sopimuksissa, jotka asettavat heille rauhan säilyttämisen velvollisuuden.

Edelleen on nyttemmin kaikkien maiden käytettävänä esilletulevien vaikeuksien ratkaisemiseksi ne tasoitus- ja sovintosopimukset, joiden allekirjoittajia ne ovat. Millaisia sitten vaikeudet kysymyksessä olevissa riitaisuuksissa lienevätkin ja miten vaikeita ja kiireellisiä ne voinevatkin olla, niitä ei voida väkivaltaa käyttämällä ratkaista sen paremmin kuin käyttämällä järkeä. Nykyisessä pulmassa on Amerikan kansa ja sen hallitus rehellisesti toivonut, että neuvottelut riitaisuuksien selvittämiseksi voitaisiin saattaa onnelliseen päätökseen.

Niin kauan kuin nämä neuvottelut vielä kestävät, niin kauan on myös olemassa toivomus, että järki ja oikeudenmukaisuuden henki pääsisivät voitolle ja että maailma tällä tavalla välttyisi sodan mielettömyydeltä.

130 miljoonan amerikkalaisen nimessä ja ihmiskunnan tähden vetoan Teihin, ettette katkaisisi niitä neuvotteluja, joiden tarkoituksena on saada riitakysymykseen rauhallinen, oikeudenmukainen, suunnitelmallinen ratkaisu. Tärkeänä seikkana toistan, että niin kauan kuin neuvotteluja jatketaan, riitaisuuksissa voidaan päästä sovintoon. Mutta jos ne kerran ovat katkenneet, järki on tuomittu ja väkivalta pääsee voitolle. Ja väkivalta ei tuo mitään ratkaisua ihmiskunnan parhaaksi tulevaisuudessa."

Hitlerin vastaussähkösanoma Rooseveltille.

Johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitler lähetti Berlinistä syyskuun 27 päivänä presidentti Rooseveltille seuraavansisältöisen vastaussähkösanoman.

"Teidän ylhäisyytenne on minulle syyskuun 26 päivänä saapuneessa sähkösanomassa Amerikan kansan nimessä lähettänyt vetoomuksen, ettei rauhansäilyttämistarkoituksessa Euroopassa syntynyttä riitakysymystä koskevia neuvotteluja katkaistaisi, vaan pyrittäisiin tämän kysymyksen rauhalliseen, rehelliseen ja rakentavaan järjestelyyn. Olkaa vakuutettu siitä, että minä tiedän antaa täyden arvon sille ylevämieliselle tarkoitukselle, mikä käy esille Teidän esityksistänne, ja että minä joka suhteessa yhdyn Teidän käsitykseenne eurooppalaisen sodan arvaamattomista seurauksista.

Mutta juuri sen vuoksi minä voin ja minun täytyy torjua Saksan kansan ja sen johdon kaikki vastuullisuus, jos ehkä vastainen kehitys kaikista minun tähänastisista ponnistuksistani huolimatta tulisi todellakin johtamaan vihollisuuksien puhkeamiseen.

Saadakseen pohdinnan alaisesta sudeettisaksalaisia koskevasta kysymyksestä oikeudenmukaisen käsityksen, on välttämätöntä luoda silmäys niihin tapahtumiin, jotka alun perin ovat tämän kysymyksen ja sen tuottamien vaarojen syntymiseen syynä. Saksan kansa on 1918 laskenut aseensa lujasti luottaen siihen, että rauhan solmiaminen sen silloisten vastustajien kanssa tapahtuisi niitä periaatteita ja ihanteita noudattaen, joita presidentti Wilson oli juhlallisesti julistanut ja jotka kaikki sotaakäyvät vallat olivat yhtä juhlallisesti kuin velvoittavastikin hyväksyneet.

Ei koskaan historiassa ole jonkin kansan luottamusta häpeällisemmin petetty kuin mitä silloin tapahtui. Voitetuille kansakunnille Pariisin esikaupunkisopimuksissa pakotetuista rauhanehdoista ei ole annetuista lupauksista huolimatta mitään täytetty. Ne ovat päinvastoin Eurooppaan luoneet poliittisen hallitusjärjestelmän, joka teki voitetut kansakunnat oikeudettomaksi maailmanhylkyläiseksi ja jonka jokaisen järkevän ihmisen täytyi jo edeltäpäin tietää kestämättömäksi.

Eräs niistä kohdista, joissa vuoden 1919 pakkosopimuksen luonne selvimmin ilmeni, oli Tshekkoslovakian valtion perustaminen ja sen historiaan ja kansallisuuteen huomiota kiinnittämättä tapahtunut rajojen määrääminen. Siihen liitettiin myöskin Sudeettimaa, vaikka tämä alue oli aina ollut saksalainen ja vaikka sen asukkaat Habsburgien monarkkian tuhoamisen jälkeen olivat yksimielisesti ilmaisseet tahtonsa liittyä Saksan valtakuntaan.

Niin se itsemääräämisoikeus, jota presidentti Wilson oli julistanut kansojen elämän tärkeimpänä perustuksena, sudeettisaksalaisilta yksinkertaisesti evättiin.

Mutta ei vielä siinä kylliksi. Tshekkoslovakian valtiolle asetettiin vuoden 1919 sopimuksissa määrättyjä ja sanamuodon mukaan laajakantoisia velvollisuuksia nimenomaan saksalaista kansanosaa kohtaan. Mutta näitäkään velvollisuuksia ei ole alusta alkaenkaan pidetty. Kansainliitto on sille jätetyssä tehtävässä, näiden velvollisuuksien toteuttamisen valvomisessa, täydellisesti pettänyt. Siitä lähtien on Sudeettimaa ollut mitä raskaimmassa taistelussa saksalaisuutensa säilyttämisen puolesta.

Oli luonnollista ja välttämätöntä kehitystä, että Saksan valtakunnan jälleenvoimistumisen ja Itävallan siihen jälleenliittämisen jälkeen sudeettisaksalaisten kiihkeä halu sivistyksensä säilyttämiseksi ja lähempien suhteiden luomiseksi Saksaan kasvoi. Sudeettisaksalaisen puolueen ja sen johtajan tasapuolisesta suhtautumisesta huolimatta tulivat vastakkaisuudet tshekkiläisten kanssa yhä suuremmiksi.

Päivä päivältä osoittautui yhä selvemmin, ettei Prahan hallitus ollenkaan tahtonut ottaa huomioon edes sudeettisaksalaisten alkeellisimpia oikeuksia.

Päinvastoin se koetti yhä väkivaltaisemmin toimenpitein toteuttaa Sudeettimaan tshekkiläistämistä. Ei voitu välttää, että tällainen menettely johti yhä suurempiin ja vakavampiin kärjistymisiin.

Saksan hallitus ei ole aluksi millään tavalla puuttunut tähän asiain kehitykseen, ja se on vielä silloinkin pitänyt voimassa rauhallisen pidättyväisyytensä, kun Tshekkoslovakian hallitus tämän vuoden toukokuussa Saksan joukkojenkokoamisen täysin ilmasta otetulla tekosyyllä ryhtyi panemaan armeijaansa liikekannalle. Mutta Saksan silloinen sotilaallisista vastatoimenpiteistä luopuminen aiheutti ainoastaan sen, että Prahan hallituksen valtaustoimenpiteet vain voimistuivat. Sen on sudeettisaksalaisen puolueen neuvottelujen kulku hallituksen kanssa asian rauhallisesta järjestämisestä selvästi osoittanut. Nämä neuvottelut toivat lopullisen todistuksen siitä, ettei Tshekkoslovakian hallitus ollut ollenkaan halukas todella

perusteellisesti puuttumaan sudeettisaksalaisten kysymykseen ja saamaan siihen oikeudenmukaista ratkaisua.

Sillä välin ovat olosuhteet Tshekkoslovakian valtiossa viime viikkoina, kuten yleisesti tunnettua, tulleet *täysin sietämättömäksi*. Poliittinen vainoaminen ja taloudellinen sorto ovat syösseet sudeettisaksalaiset sanomattomaan kurjuuteen. Näiden olosuhteiden luonnehtimiseksi riittää, kun viitataan seuraavaan:

Tällä hetkellä on sudeettisaksalaisten pakolaisten luku 214.000, joiden on täytynyt jättää kotinsa ja omaisuutensa perinnöllisessä kotimaassaan ja pelastautua Saksan rajan ylitse, koska he siinä näkivät ainoan ja viimeisen mahdollisuuden välttyä pöyristyttävältä tshekkiläiseltä väkivaltahallitukselta ja mitä verisimmältä terrorilta. Lukemattomia kuolleita, tuhansia haavoittuneita, kymmeniätuhansia pidätettyjä ja vankiloihin suljettuja, autioiksi tehtyjä kyliä on maailmanjulkisuuden edessä Prahan hallituksen taholta jo kauan sitten tapahtuneen vihollisuuksiin ryhtymisen syyttävinä todistajina, vihollisuuksiin, joita Te sähkösanomassanne täydellä syyllä pelkäätte, puhumattakaan sudeettisaksalaisalueella tshekkiläishallituksen taholta 20 vuoden aikana järjestelmällisesti tuhotusta saksalaisten talouselämästä, mihin jo sisältyvät kaikki ne hajoamisilmiöt, joiden Te näette sodan syttymisen seurauksena esiintyvän.

Nämä ovat ne tosiasiat, jotka ovat minut pakottaneet Nürnbergin puheessani syyskuun 12 päivänä koko maailmalle julistamaan, että kolmen ja puolen miljoonan saksalaisen oikeudettomuudesta Tshekkoslovakiassa täytyy tulla loppu, ja että näiden ihmisten, kun he eivät itse voi saada itselleen oikeutta ja apua, täytyy saada niitä molempia Saksan valtakunnalta. Mutta tehdäkseni vielä viimeisen yrityksen saavuttaa tämä päämäärä rauhallista tietä, minä olen Suur-Britannian herra pääministerille syyskuun 23 päivänä jätetyssä memorandumissa tehnyt konkreettisia ehdotuksia tämän kysymyksen ratkaisemiseksi, jotka sillä välin on annettu julkisuudelle tiedoksi.

Sen jälkeen kun Tshekkoslovakian hallitus jo sitä ennen oli Suur-Britannian ja Ranskan hallituksille selittänyt suostuvansa siihen, että sudeettisaksalaisten

asuma-alue irroitetaan Tshekkoslovakian valtiosta ja yhdistetään Saksan valtakuntaan, näillä Saksan memorandumissa tehdyillä ehdotuksilla ei ole mitään muuta tarkoitusta kuin tuon Tshekkoslovakian myöntymisen nopea, varma ja oikeudenmukainen toteuttaminen.

Olen vakuutettu siitä, että Te, herra presidentti, perehdyttyänne sudeettisaksalaiskysymyksen koko kehitykseen alusta alkaen tähän päivään saakka, tulette myöntämään, ettei Saksan hallitukselta todellakaan ole puuttutunut kärsivällisyyttä eikä rehellistä tahtoakaan rauhallisen molemminpuolisen ymmärtämyksen aikaansaamiseksi. Ei Saksa ole syypää siihen, että sudeettisaksalainen kysymys on ylipäänsä olemassa ja että nykyiset kestämättömät olosuhteet ovat siitä lähtöisin.

Tätä kysymystä koskevien ihmisten kauhea kohtalo ei siedä enää sen ratkaisemisen pitempää lykkäämistä. Mahdollisuudet päästä sopimuksen avulla oikeudenmukaiseen järjestelyyn ovat sen vuoksi Saksan memorandumin ehdotuksissa tyhjentävästi esitetyt. Ei Saksan hallituksen, vaan yksinomaan Tshekkoslovakian hallituksen asiana on nyttemmin ratkaista, tahtooko se rauhaa vai sotaa."

(merk.): **Adolf Hitler.**

Helsinki 1938
Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran
Kirjapainon Oy.

ADOLF HITLERIN PUHE

III SODANAIKAISEN TALVIAPUKERÄYKSEN

AVAJAISTILAISUUDESSA

BERLININ URHEILUPALATSISSA LOKAKUUN 3 PNÄ 1941

Sodanaikaisen Talviapukeräyksen avajaistilaisuudessa Berlinin Urheilupalatsissa piti Saksan johtaja seuraavan puheen:

Saksan johtajan kiitos rintamalle ja kotiseudulle.

Saksalaiset!

Kun monen kuukauden väliajan jälkeen tänään jälleen ryhdyn puhumaan teille, en tee sitä suinkaan vastatakseni noille valtiomiehille, jotka hiljattain ihmettelivät, minkä vuoksi niin kauan olen vaiennut. Historia on kerran punnitseva ja toteava, kumpi kuluneitten kolmen ja puolen kuukauden aikana on ollut tärkeämpää: herra Churchillin puheet vaiko minun tekoni.

Olen tänään tullut tänne esittääkseni, kuten aina ennenkin, lyhyen johdannon talviaputoiminnalle. Mutta tällä kertaa oli tännetuloni sangen vaikea, koska vastikään aloitettu sotaliike itärintamallamme näinä tunteina on huipentumassa uudeksi valtavaksi tapahtumaksi.

Jo 48 tunnin ajan se on ollut jättiläismäisenä käynnissä. Se on myötävaikuttava itäisen vastustajan murskaamiseen.

Puhun teille niiden miljoonien nimessä, jotka tällä hetkellä t a i s t e l e v a t, kehoittaakseni teitä, Saksan kotiseutua, liittämään kaikkiin muihin uhrauksiinne tänäkin vuonna talviapukeräykseen menevän lisän.

Kesäkuun 22. päivästä lähtien raivoaa taistelu, jonka merkitys maailmalle on todella ratkaisevaa laatua. Vasta historia on selkeästi tunteva tämän tapahtuman puitteet ja vaikutuksen. Se on kerran toteava, että taistelu aloitti u u d e n a i k a k a u d e n.

Tätäkään taistelua minä en ole tahtonut.

Siitä pitäen, kun Kaitselmus tammikuussa 1933 uskoi minulle Saksan valtakunnan johtamisen ja ohjaamisen, olen pyrkinyt päämäärään, jonka olennaiset kohdat on määritelty kansallissosialistisen puolueemme ohjelmassa. En ole koskaan ollut tälle päämäärälle uskoton enkä koskaan luopunut ohjelmastani. Jo silloin ponnistelin toteuttaakseni kansan sisäisen jälleenrakentamisen, kansan, joka hävittyään omasta syystään sodan oli sivuuttanut historiansa syvimmän romahduksen: — y k s i n t ä m ä jo oli j ä t t i l ä i s m ä i n e n t e h t ä v ä! Ryhdyin tähän tehtävään lisäksi vasta sen jälkeen kun kaikki muut olivat siinä joko epäonnistuneet taikka eivät enää pitäneet mahdollisena sellaisen ohjelman toteuttamista.

Mitä me näinä rauhan vuosina olemme saaneet aikaan, on a i n u t l a a t u i s t a. Minulle ja työtovereilleni on sen vuoksi usein ollut suorastaan loukkaavaa se, että meidän on pitänyt toimia yhdessä noiden **demokraattisteu** nollien kanssa, jotka itse eivät voi taaksensa katsoessaan havaita minkäänlaista todellista suurta elämäntyötä.

Minä ja työtoverini emme suinkaan olisi tarvinneet tätä sotaa saadaksemme nimemme ikuistetuiksi. Siitä olisivat kyllä r a u h a n a i k a i s e t

t e k o m m e aivan riittävässä määrin pitäneet huolen. Ja sitä paitsi: me emme vielä suinkaan olleet saaneet luovaa työtämme päätökseen, vaan monilla aloilla olimme vasta a l u s s a.

Valtakuntamme sisäisten olojen terveyttämisessä oli onnistuttu, vaikka edellytykset olivat mahdollisimman vaikeat. Sillä yhä vieläkin Saksan on elätettävä 140 ihmistä neliökilometrin alalla. Muu maailma pääsee tässä suhteessa helpommalla. Mutta siitä huolimatta olemme ratkaisseet pulmakysymyksemme, muun, demokraattisen maailman suurelta osaltaan epäonnistuttua juuri näissä pulmakysymyksissä.

Meidän päämäärämme ovat siten olleet seuraavat:

ensiksi S a k s a n k a n s a k u n n a n s i s ä i n e n t e r v e y t t ä m i n e n,

toiseksi t a s a-a r v o i s u u d e n h a n k k i m i n e n u l o s p ä i n ja

kolmanneksi S a k s a n k a n s a n y h d i s t ä m i n e n, siis luontaisen olotilan palauttaminen vuosisatoja kestäneen keinotekoisen rikkinäisyyden jälkeen.

Tämä, kansalaiset, määräsi alusta pitäen myös u l k o p o l i i t t i s e n o h j e l m a m m e ja tarpeelliset toimenpiteet. Mutta älköön tätä käsitettäkö niin, että me tavoittelimme sotaa. Vain yksi seikka oli varma: että me emme missään tapauksessa olisi luopuneet vapauden palauttamisesta saksalaisille, siis Saksan uuden nousun perusedellytyksestä.

Näitten ajatusten pohjalta olen tehnyt maailmalle hyvin lukuisia ehdotuksia. Minun ei tarvitse niitä tässä toistaa; siitä huolehtivat apulaiseni päivittäisessä julkaisutyössään. Mutta niin monta rauhantarjousta, aseistariisumisehdotusta, esitystä uuteen, järkevään talousjärjestelmään siirtymisestä rauhanomaista tietä jne. kuin muulle maailmalle olenkin tehnyt — k a i k k i n e h y l ä t t i i n. Ja hylkääjinä olivat parhaasta

päästä ne, jotka silminnähtävästi eivät uskoneet voivansa suorittaa omia tehtäviään rauhan työllä tai paremmin sanoen pysyä valtionsa peräsimessä.

Tästä huolimatta meidän on onnistunut vähitellen, vuosikausien rauhanomaisella työllä sekä toteuttaa suuri sisäinen uudistustyömme että panna alulle Saksan kansakunnan yhdistäminen, luoda Suur-Saksan valtakunta, palauttaa miljoonia saksalaisia takaisin varsinaiseen kotimaahansa ja samalla myös heidän lukumäärällään lisätä Saksan kansan valtapoliittista merkitystä.

Tuona aikana onnistuin saamaan joukon liittolaisia, ensi sijassa Italian, jonka johtavaan valtiomieheen minut liittää henkilökohtainen läheinen ja sydämellinen ystävyyssuhde.

Myöskin suhteemme Japaniin paranivat jatkuvasti. Euroopassa on lisäksi alusta pitäen ollut joukko kansoja ja valtioita, jotka suhtautuivat meihin muuttumattomalla myötätunnolla ja ystävällisesti, nimenomaan Unkari ja eräät Pohjolan valtiot. Näiden kansojen joukkoon on liittynyt muitakin, mutta valitettavasti ei se kansa, jota elämäni aikana olen eniten toivonut: Englannin kansa. Ei niin, että Englannin kansa kokonaisuudessaan olisi siitä yksin vastuussa. Ei, vaan muutamat henkilöt ovat typerässä vihassaan ja järjettömyydessään tuhonneet kaikki sovinnonpyrkimykset. Heitä on tukenut tuo kansainvälinen maailmanvihollinen, jonka me kaikki tunnemme, kansainvälinen juutalaisuus.

Siten ei valitettavasti ollut mahdollista saada Suur-Britanniaa ja eritoten Englannin kansaa sellaisiin suhteisiin Saksan kanssa kuin aina olen toivonut. Ja sen vuoksi koitti myös, aivan samoin kuin 1914, päivä, jolloin oli tehtävä kova ratkaisu. Minä en, kuten tunnettua, sitäkään kavahtanut. Sillä yhdestä seikasta olin täysin selvillä: **Ellei käynyt päinsä saada Englannista Saksan ystävää, oli parempi, että sen viha Saksaa kohtaan puhkesi teoiksi hetkenä, jolloin minä itse vielä toimin Saksan valtakunnan**

johtajana. Sillä ellei Englannin ystävyys ollut toimenpiteilläni eikä sovitteluillani saavutettavissa, niin se oli menetetty iäksi päiväksi. Silloin oli ainoana mahdollisuutena jäljellä taistelu, ja minä olen kohtalolle kiitollinen siitä, että itse saan tätä taistelua johtaa.

Olen myös päätynyt siihen vakaumukseen, ettei mainittujen miesten kanssa todellakaan voi päästä sovintoon. He ovat mielenvikaisia narreja, ihmisiä, jotka kymmeneen vuoteen eivät muuta hokeneet kuin: »Me tahdomme jälleen sodan Saksaa vastaan!»

Sillä kaikkina niinä vuosina, joiden aikana minä ponnistelin sovinnon hyväksi, herra Churchill huusi vain yhtä ja samaa: »Minä tahdon itselleni sodan!»

Nyt hän on sen saanut!

Ja hänen kanssaan myös hänen myötäkiihoittajansa, jotka eivät muuta osanneet sanoa kuin että sota oli oleva ihastuttava ja jotka syyskuun 1. pnä 1939 onnittelivat toisiaan tämän tulevan ihastuttavan sodan johdosta. — He lienevät nyttemmin tulleet jo hiukan toisenlaisiin ajatuksiin tämän sodan ihastuttavuudesta!

Ja elleivät he vielä satu tietämään, että tämä sota ei Englannille suinkaan ole oleva ihastuttava, niin joutuvat he sen ajan mittaan kyllä huomaamaan — niin totta kuin tässä seison!

Nämä sotakiihkoilijat — ei ainoastaan vanhalla vaan uudellakin mantereella — aloittivat työntämällä Puolan tuleen. Viekkaasti he kuiskuttelivat sille, että ensiksikään Saksa ei siinä ja siinä suhteessa ollut sellainen kuin se väitti olevansa, ja toiseksi, että olihan Puolalla takuut, joiden nojalla se kaikissa olosuhteissa saisi tarpeellista apua. Se oli sitä aikaa, jolloin Englanti ei vielä kierrellyt ympäri maailmaa kerjäämässä itselleen apua, vaan vielä lupaili jokaiselle avoimin käsin omaa apuaan. Siitä pitäenhän asiat ovat olennaisesti muuttuneet.

Nyt, kuten tunnettua, emme enää kuule Englan-

nin houkuttelevan valtioita sotaan lupaamalla niille apuaan, vaan nyt saamme kuulla Englannin kiertelevän ympäri maailmaa kerjäämässä, että s i t ä autettaisiin sen sodassa.

Tuohon aikaan olin tehnyt Puolalle esityksiä, joista minun nyt, tapahtumien vastoin tahtoamme kehityttyä toiseen suuntaan, on pakko suoraan sanoa: oli onni, ettei tarjoustani hyväksytty. Kaitselmus varmaan tiesi, miksi niin ei saanut tapahtua, ja nyt minäkin ja me kaikki olemme siitä tietoisia!

Tämä demokraattien, juutalaisten ja vapaamuurarien salaliitto oli siis kaksi vuotta takaperin saanut suoritetuksi loppuun valmistelunsa Euroopan syöksemiseksi ensimmäisenä sotaan. Aseitten oli ratkaistava.

Siitä lähtien käydään nyt taistelua totuuden ja valheen välillä. Ja niin kuin aina, niin nytkin tämä taistelu on päättyvä totuuden voittoon. Toisin sanoen: Mitä kaikkea brittiläinen propaganda, kansainvälinen maailmanjuutalaisuus ja sen demokraattiset apurit valehtelevatkin, niin historiallisia tosiasioita ne eivät pysty muuttamaan! Ja historiallinen totuus on se, että muut valtiot eivät suinkaan ole vallanneet Berliniä, etteivät ne ole edenneet länteen tai itään, vaan

historiallinen totuus on, että kuluneitten kahden vuoden aikana Saksa on musertanut vastustajan toisensa jälkeen.

Minä en sitä suinkaan ole tahtonut. Heti ensimmäisen välienselvittelyn päätyttyä minä ojensin vastustajilleni uudelleen käteni. Olen itse ollut sotilas ja tiedän, miten raskasta voittojen taisteleminen on, miten paljon verta ja kurjuutta, tuskaa, puutetta ja uhreja siihen sisältyy. Mutta käteni työnnettiin takaisin entistä töykeämmin, ja siitä pitäen olemme, kuten tunnettua, todenneet, että sotakiihkoilija Churchill ja hänen kannattajansa ovat käyttäneet jokaista rauhantarjoustani selittääkseen petetyille kansoilleen, että tarjoukseni ovat muka todistuksena Saksan heikkou-

desta. Ne ovat muka todistuksena siitä, että me emme enää voisi jatkaa taistelua ja että olisimme antautumisen partaalla. Olen sen vuoksi luopunut kulkemasta tätä tietä sen pitemmälti. Olen päätynyt horjumattomaan vakaumukseen:

Täysin selvä ratkaisu, todellinen maailmanhistoriallinen ratkaisu lähimpien sadan vuoden ajaksi on nyt luotava taistellen!

Pyrkiessäni yhä vielä rajoittamaan sodan puitteet tein vuonna 1939 päätöksen, jonka nimenomaan te, vanhat puoluetoverini, ymmärrätte raskaimmaksi, — tekisi mieleni sanoa inhimilliseksi nöyryytykseksi —, mitä olen joutunut tekemään: lähetin ministerini Moskovaan. Se oli katkerin voitto tunteistani, mutta sellaisina hetkinä, jolloin on ratkaistava miljoonien ihmisten onni, ei tunteilla tietenkään saa olla ratkaisuvaltaa. Koetin siellä päästä sovintoon. Te itse parhaiten tiedätte, miten rehellisesti ja vilpittömästi pidin silloin tekemäni sitoumukset. Lehdistössämme ei siitä pitäen enää kirjoitettu sanaakaan Venäjää vastaan, kokouksissamme ei lausuttu sanaakaan bolshevismista.

Ikävä kyllä vastapuoli ei alun perinkään pitänyt sitoumuksiaan. Näitä sopimuksia seurasi petos, joka lähinnä johti koko Koillis-Euroopan likvidoimiseen. Mitä meille tuolloin merkitsi se, että meidän oli pakko vaieten katsella pienen Suomen kansan kiristämistä, sen te kaikki itse tiedätte. Minä kuitenkin pysyin vaiti. Miten kovasti meihin koski, kun Baltian valtiot samoin voitettiin, sen käsittää vain henkilö, joka tuntee Saksan historian ja tietää, ettei siellä ole ainuttakaan neliökilometrin alaa, jota saksalaisten raivaustyöllä ei aikanaan olisi avattu inhimilliselle kulttuurille ja sivistykselle.

Tästä huolimatta pysyin edelleen vaiti. Vasta kun viikosta viikkoon yhä selvemmin totesin, että Neuvosto-Venäjä katsoi nyt hetken koittaneen valmistautua hyökkäämään meidän kimppuumme, että hetkellä, jolloin meillä oli Itä-Preussissa tuskin kolmea divisioonaa, sen rajoille keskitettiin 22 neuvostodivisioonaa, vasta kun vähitellen sain todistuksia siitä, miten rajojemme äärille syntyi lentokenttä toisensa jälkeen, miten divisioona divisioonan jälkeen sullottiin tänne jättiläismäisestä neuvostovaltiosta — silloin oli velvollisuuteni ryhtyä omasta puolestanikin toimenpiteisiin.

Sillä laiminlyöntejä historia ei anna anteeksi. Se ei hyväksy sellaisia jälkiselityksiä kuin: en huomannut sitä, tai: en uskonut niin käyvän. Saksan valtakunnan johtajana tunnen kerta kaikkiaan olevani vastuussa Saksan kansasta, sen olemassaolosta, sen nykyisyydestä ja, mikäli mahdollista, myöskin nimenomaan sen tulevaisuudesta.

Minun oli sen vuoksi pakko ryhtyä vastatoimenpiteisiin. Ne olivat puhtaasti puolustusluontoisia. Kuitenkin kävi jo viime vuoden elo- ja syyskuussa ilmi eräs tosiasia: välien selvittely lännessä Englannin kanssa, mihin ensi sijassa olisi tarvittu Saksan koko lentoase, ei enää ollut mahdollinen, sillä selkämme takana oli valtio, joka päivästä päivään varustautui olemaan valmiina sellaisen hetken tullen hyökkäämään Saksan valtakunnan kimppuun.

Miten pitkälle se näissä valmisteluissaan tosiaan oli ehtinyt, siitä olemme vasta nyt saaneet täydellisen käsityksen.

Tahdoin tuohon aikaan vielä kerran selvittää koko pulmakysymyksen ja kutsuin sen vuoksi Molotovin Berliniin. Hän esitti minulle, kuten tiedätte, neljä ehtoa.

Ensiksi: Saksan piti lopullisesti suostua siihen, että Neuvostoliitto, joka tunsi jälleen olevansa S u o m e n uhkaama, saisi ryhtyä likvidoimaan

Suomea. En voinut muuta kuin kieltäytyä siihen suostumasta.

Toinen kysymys koski Romaniaa. Kysymys kuului, suojaisiko Saksan antama takuu Romaniaa myöskin Neuvosto-Venäjää vastaan. Myöskin tässä minun oli pysyttävä antamassani sanassa. En sitä kadu, sillä Romaniassa olen kenraali Antonescussa tavannut kunnianmiehen, joka omasta puolestaan on lujasti pysynyt sanassaan.

Kolmas kysymys koski Bulgariaa. Molotov vaati Neuvosto-Venäjälle oikeutta sijoittaa Bulgariaan varuskuntia huolehtimaan Venäjän antaman takuun toteuttamisesta. Mitä tämä merkitsee, senhän tiesimme Virossa, Latviassa ja Liettuassa sillä välin tapahtuneesta riittävän hyvin. Tässä asiassa saatoin vedota siihen, että sellainen takuu toki riippuu taattavan valtion omasta toivomuksesta. Minä en kuitenkaan tiennyt sellaisesta toivomuksesta mitään, ja minun täytyi sen vuoksi ensin pyytää lykkäystä asettuakseni kosketuksiin liittolaisteni kanssa.

Neljäs kysymys koski Dardanelleja. Venäjä vaati tukikohtia Dardanellien rannoilta. Siinä, että Molotov nyt yrittää sen kiistää, ei ole mitään ihmettelemistä. Jos hän huomenna tai ylihuomenna ei enää ole Moskovassa, hän todennäköisesti tulee myös kiistämään sen, ettei hän enää ole Moskovassa.

Hän siis esitti nämä vaatimukset ja minä torjuin ne. Minun oli ne torjuttava, ja samalla kävi minulle aivan selväksi, että nyt oli mahdollisimman suuri varovaisuus paikallaan. Pidin siitä lähtien Neuvosto-Venäjää huolellisesti silmällä. Merkitsimme tunnollisesti muistiin jokaisen toteamamme divisioonan ja vastasimme velvollisuutemme mukaisesti vastatoimenpiteillä. Tilanne oli jo toukokuussa niin kiristynyt, ettei enää voinut olla epäilystäkään siitä, että Venäjä aikoi

ensimmäisen tilaisuuden ilmettyä hyökätä kimppuumme. Toukokuun loppupuolella nämä enteet lisäytyivät siinä määrin, ettei enää ollut mahdollista karkoittaa mielestä uhkaavaa, henkeen ja vereen asti käytävää välienselvitystä.

Minun oli yhä pysyttävä vaiti, mikä kävi minulle kaksin verroin entistä vaikeammaksi. Ei kenties niinkään kotiseudun vuoksi, sillä viime kädessähän teidän tulee käsittää, että on olemassa hetkiä, joiden aikana ei voida puhua, mikäli ei tahdota saattaa koko kansakuntaa vaaraan. Paljon pahempaa oli vaitiolo sotilaitteni edessä, sotilaitteni, jotka silloin divisioona divisioonan vieressä seisoivat Saksan itärajalla, silti tietämättä, mitä oikein oli tulossa ja lainkaan aavistamatta, millä tavoin tosiasiat sillä välin olivat muuttuneet, mutta joiden eräänä päivänä ehkä oli käytävä vaikeaan, vieläpä suorastaan kaikkien aikojen vaikeimpaan taisteluun.

> **Juuri heidän takiaan minulla ei ollut oikeutta puhua. Sillä jos olisin sanonut sanankin, ei tämä olisi hituistakaan muuttanut herra Stalinin päätöstä, mutta minä olisin menettänyt yllättämismahdollisuuden, joka oli viimeinen aseeni. Ja jokainen sellainen ennakkojulistus, vieläpä vähäisin vihjauskin, olisi maksanut satojentuhansien toveriemme hengen.**

Sen vuoksi pysyin vaiti sinäkin hetkenä, jolloin lopullisesti päätin itse ottaa ensimmäisen askeleen. Sillä jos kerta näen vastustajan kohottavan kiväärinsä, silloin en odota siksi, kunnes hän on vetänyt liipasimesta, vaan päätän mieluummin itse laukaista ensin. Se oli — uskallan sen tänään täällä sanoa — koko tähänastisen elämäni vaikein päätös. Jokainen senlaatuinen askel avaa oven, jonka taakse kätkeytyy pelkkiä salaisuuksia, ja vasta jälkimaailma tietää tarkalleen, miten asiat olivat ja mitä tapahtui.

Siten voi omantuntonsa rauhoittaa vain hiljaisuu-

dessa, luottamalla kansaansa, itse takomiensa aseitten voimaan ja viime kädessä — kuten aikaisemmin usein olen sanonut — pyytämällä Jumalaa antamaan siunauksensa sille, joka itse on valmis ja halukas ryhtymään pyhästi ja uhrautuvasti taisteluun olemassaolonsa puolesta.

Kesäkuun 22. päivän aamuna tämä maailmanhistorian suurin kamppailu alkoi. Siitä on nyt kulunut hiukan yli 3 1/2 kuukautta, ja voin nyt todeta:

Kaikki on koko ajan sujunut suunnitelmien mukaisesti!

Mitä kaikkea yllättävää sotilaat tai joukot erikseen lienevätkin joutuneet kokemaan — aloitetta ei sekunniksikaan ole koko tänä aikana saatu riistetyksi johdoltamme. Päin vastoin tähän päivään saakka jokainen sotatoimi on sujunut tarkalleen yhtä suunnitelmanmukaisesti kuin aikaisemmin idässä Puolaa, sitten Norjaa ja vihdoin Länttä vastaan taisteltaessa ja Balkanilla.

Eräs seikka minun on vielä todettava. Emme ole erehtyneet sen enempää pätevissä suunnitelmissamme kuin luottaessamme saksalaisen sotilaan jo historialliseksi tulleeseen urheuteen — emmekä myöskään ole pettyneet luottaessamme aseittemme hyvyyteen!

Emme ole pettyneet uskoessamme koko rintamaorganisaatiomme toimivan kitkattomasti ja uskoessamme voivamme hallita jättiläismäistä selustaa, emmekä myöskään ole pettyneet Saksan kotiseudun suhteen.

Mutta eräässä suhteessa erehdyimme: Meillä ei ollut aavistustakaan siitä, miten jättiläismäisiin valmisteluihin tämä vastustaja oli ryhtynyt Sak-

saa ja Eurooppaa vastaan ja miten suunnaton tämä vaara oli, miten tavattoman vähällä se oli saada ei vain Saksan vaan koko Euroopan tuhotuksi. Nyt voin sen täällä sanoa!

> **Sanon sen vasta nyt, koska uskallan tänään sanoa, että tämä vastustaja on jo murskattu eikä enää ole nouseva!**

Eurooppaa vastaan keskittyi siellä mahti, josta useimmilla valitettavasti ei ole ollut eikä monilla vielä nytkään ole aavistustakaan. Siitä olisi tullut uusi Dzingiskaanin mongoolihyökkäys.

Siitä, että tämä vaara on torjuttu, saamme lähinnä kiittää saksalaisten sotilaittemme urheutta, sitkeyttä ja uhrimieltä, ja samoin myös kaikkien niiden uhreja, jotka marssivat rinnallamme. Sillä ensimmäisen kerran on nyt eräänlainen eurooppalainen heräys käynyt kautta tämän mantereen.

> **Pohjoisessa taistelee Suomi — todellinen sankarikansa! Laajoilla alueillaan se seisoo useinkin yksin, tukenaan vain oma voimansa, uljuutensa, urheutensa ja sitkeytensä.**

Etelässä taistelee Romania. Hämmästyttävän nopeasti se on yhtä urhoollisen kuin päättäväisen miehen johdolla tointunut valtiokriisistä, joka oli vaikeimpia, mikä saattaa jotakin kansaa ja maata kohdata.

Ja näin olemmekin jo saaneet käsityksen tämän Valkoisesta Mustaan mereen ulottuvan sotanäyttämön koko laajuudesta. Ja näillä alueilla saksalaiset sotilaamme nyt taistelevat ja heidän riveissään ja rinnallaan italialaiset, suomalaiset, unkarilaiset, romanialaiset, slovakit. Kroaatit ovat marssimassa rintamalle, espanjalaiset käyvät juuri taisteluun. Belgialaisia, hollantilaisia, tanskalaisia, norjalaisia, vieläpä ranskalaisia-

k i n on liittynyt tai on pian liittymässä suureen rintamaan.

Tämän ennennäkemättömän tapahtuman vaiheet ovat tähänastisilta osiltaan teille suurin piirtein jo nyt selvillä.

Kolme saksalaista armeijaryhmää ryhtyi hyökkäykseen. Yhden tehtävänä oli murtautuminen keskustaan. Toisella sivustaryhmällä oli tehtävänä työntyä kohti Pietaria, toisella vallata Ukraina. Nämä ensimmäiset tehtävät on suurin piirtein suoritettu.

Vastustajien usein sanoessa tänä mitä valtavimpien, maailmanhistoriassa ainutlaatuisten taistelujen aikana: »Miksi nyt ei tapahdu mitään?» — on vastattava, että alati on tapahtunut jotakin! Juuri sen vuoksi, että jotakin tapahtui, emme näet voineet puhua!

Jos minun nyt olisi oltava Englannin pääministerinä, pitäisin kukaties minäkin näissä oloissa lakkaamatta puheita — koska siellä juuri e i m i t ä ä n tapahdu. Mutta juuri tässä on ero! Toverit, minun on tässä tänään sanottava koko Saksan kansalle: u s e i n k a a n e i y k s i n k e r t a i s e s t i o l e o l l u t m a h d o l l i s t a p u h u a. Ei sen vuoksi, ettemmekö riittävästi arvostaisi sotilaittemme keskeytymättömän valtavia suorituksia, vaan sen vuoksi, ettemme saa antaa vastustajalle ennen aikojaan tietoja tilanteesta, tietoja, jotka se itse saa kurjan tiedoituspalvelunsa välityksellä usein vasta päiviä, jopa viikkojakin myöhemmin.

Sillä — olen tämän äskettäin antanut tuoda esiin pääesikunnan tilannetiedoituksessa — Saksan sotatilannetiedoitus on totuuden tiedoitus.

Jos joku heikkomielinen brittiläinen sanomalehdentekele tähän väittää, että tämä pitäisi ensin vahvistaa, niin sanon: Saksan pääesikunnan tilannetiedoitukset on tähän saakka jo perusteellisesti vahvistettu! Ei näet kai ole epäilystäkään siitä, että m e voitimme Puolassa eivätkä puolalaiset, vaikka brittiläinen lehdistö väitti toista.

Ei ole epäilystä siitäkään, että m e olemme Norjan herroina eivätkä englantilaiset.

Ei ole epäilystä siitäkään, että S a k s a voitti ranskalaiset eikä päin vastoin.

Epäilystä ei vihdoin ole siitäkään, että m e eivätkä englantilaiset saavutimme menestystä Belgiassa ja Hollannissa. Eikä epäilystä ole liioin siitäkään, että me olemme Kreikassa eivätkä taaskaan englantilaiset tai uusseelantilaiset, eivätkä myöskään Kreetalla he vaan me. Saksan armeijan tilannetiedoituksessa on siis sanottu totuus eikä . . . (Lauseen loppu hukkui tuhansien kuulijain myrskyisiin suosionosoituksiin.)

Ja nyt idässä asianlaita on sama. Englantilaisten toisintojen mukaan emme siellä kolmen kuukauden kuluessa ole muuta tehneet kuin kulkeneet tappiosta tappioon. Mutta me seisomme tuhannen kilometriä rajojemme tuolla puolen, me seisomme Smolenskin itäpuolella, me seisomme Pietarin porteilla ja me seisomme Mustan meren äärillä. Me seisomme Krimin edustalla — eivätkä venäläiset Reinillä.

Jos neuvostojoukot ovat tähän saakka saavuttaneet jatkuvia voittoja, niin ainakin ne ovat huonosti osanneet käyttää voittojaan hyväkseen, koskapa ne ovat jokaisen voiton jälkeen heti marssineet 100 tai 200 kilometriä taakse päin, ilmeisestikin houkutellakseen meidät syvälle alueelleen!

Muutoin valaisevat numerotiedot tämän taistelun suuruutta.

Teidän keskuudessanne on useita, jotka olivat mukana jo maailmansodassa ja jotka tietävät, mitä merkitsee ottaa vankeja ja samalla vallata alueita 100 kilometrin syvyydeltä.

Vankien luku on tähän hetkeen mennessä kasvanut 2,5 miljoonaksi neuvostovenäläiseksi.

Saaliiksi saatujen tai tuhottujen, siis meidän käsiimme joutuneiden tykkien luku nousee jo pyörein luvuin 22.000:een.

Tuhottujen tai saaliiksi otettujen, siis hallussamme olevien panssarivaunujen luku on jo nyt yli 18.000.

Tuhottujen ja alas ammuttujen lentokoneiden luku on yli 14.500.

Ja joukkojemme takana on jo nyt alue, joka on kaksi kertaa laajempi kuin oli Saksan valtakunta tullessani 1933 sen johtoon tai neljä kertaa laajempi kuin Englanti.

Linnuntietä mitattuna saksalaiset sotilaat ovat melkein kaikkialla nyt 800—1.000 km lähtöasemistaan. Näin siis linnuntietä. Marssikilometreinä tämä merkitsee usein puolitoista tai kaksi kertaa pitempää matkaa — rintamalla, jonka pituus on jättiläismäinen, ja taistelussa vastustajia vastaan, jotka — se minun on sanottava — eivät ole ihmisiä vaan eläimiä, petoja.

Millaisiksi bolshevismi voi tehdä ihmiset, sen olemme nyt nähneet. Emme voi kotiseudulle selostaa niitä kuvia, jotka siellä avautuvat nähtäviksemme. Se on kauhistuttavinta, mitä ihmisaivoissa on saatettu keksiä — vastustaja, joka toisaalta taistelee eläimellisen verenhimoisesti ja toisaalta komissaarejaan raukkamaisesti peläten. Sellainen on maa, johon sotilaamme nyt, lähes 25-vuotisen bolshevikkikomennon jälkeen, tutustuvat.

> Ja yhden seikan minä tiedän: Ken siellä on ollut ja kenties vieläkin pyrki sydämensä joltakin sopukalta olemaan kommunisti, vaikkapa vain ihanteellisimmassa mielessä, hän palaa takaisin parantuneena tästä käsityksestään. Siitä voitte olla varmat!

»Työläisten ja talonpoikien paratiisin» minä olen aina kuvaillut oikeassa valossaan. Tämän

sotaretken päätyttyä viisi tai kuusi miljoonaa sotilasta on todistava minun puhuneen totta. He ovat todistajia, joihin silloin voin vedota. He ovat marssineet tämän paratiisin katuja. He eivät ole voineet elää tämän paratiisin kurjissa mökeissä, he eivät ole menneet niihin sisällekään muuten kuin ehdottoman välttämättömissä tapauksissa. He ovat nähneet tämän paratiisin laitokset.

Se ei ole mikään muu kuin yksi ainoa asetehdas, joka on rakennettu ihmisten elintason kustannuksella. Asetehdas, joka on tähdätty Eurooppaa vastaan!

Ja taistellessaan tätä julmaa, petomaista, eläimellistä vihollista vastaan, tätä valtavat varustukset omaavaa vihollista vastaan sotilaamme ovat saavuttaneet valtavia voittoja. Sanani eivät riitä tekemään oikeutta heidän suoritukselleen. Se, mitä he uljuutta ja urhoollisuutta osoittaen ovat suorittaneet mittaamattomasti ponnistellen — se on kuvaamatonta!

Olkootpa kysymyksessä panssaridivisioonamme tai moottoroidut yksikkömme, tarkastelemmepa tykistöämme tai pioneerejamme, otammepa näkösälle lentäjämme — hävittäjälentäjämme, syöksypommittajamme ja taistelulentäjämme — tai ajattelemmepa laivastoamme, sukellusveneiden miehistöjä, puhummepa vihdoin vuoristojoukoistamme Pohjolassa tai ase-SS-miehistämme: he ovat kaikki samanlaisia!

Mutta yläpuolelle kaikkien — ja tätä tahtoisin jälleen erityisesti korostaa — yläpuolelle kaikkien kohoaa aikaansaannoksissaan saksalainen jalkaväkisotilas, saksalainen tarkk'ampuja!

Sillä, ystäväni, meillä on siellä divisioonia, jotka keväästä lähtien ovat jalkaisin marssineet aina

2.500 à 3.000 kilometriä, lukuisia divisioonia, joilla on takanaan puolentoista tai kahden tuhannen kilometrin marssisuoritus. Tämä puhuu itse puolestaan.

Voin vain sanoa: Jos puhutaan salamasodasta, silloin on paikallaan nimittää näiden sotilaiden suorituksia salamannopeiksi, sillä heidän etenemisnopeuttaan ei historian aikana ole ylitetty, enintään sen voittavat peräytymisnopeudessa eräät englantilaiset rykmentit.

Historia tuntee pari salamaperäytymistä, joiden nopeus oli näitä sotaliikkeitä suurempi. Mutta silloin eivät olleet kysymyksessä näin pitkät välimatkat, koska alusta pitäen oli pysytelty yhä lähempänä rannikkoa.

En tällä tahdo ollenkaan häväistä vastapuolta, Tahdon vain antaa oikean kuvan saksalaisesta sotilaasta, sillä sen hän ansaitsee!

Hänen tekonsa ovat ylittämättömät!

Ja hänen ohellaan myös kaikkien niiden organisaatioiden teot, joiden miehet nyt ovat työläisiä ja samalla myös sotilaita. Sillä tuolla äärettömällä alueella on tällä hetkellä melkein jokainen mies sotilas. Jokainen työmies on sotilas, jokainen rautatieläinen on siellä sotilas.

Koko tuolla alueella on jokaisen alinomaa suoritettava asepalvelusta. Ja se on jättiläismittainen alue! Se, mitä tuon rintaman selustassa luodaan, on omalla tavallaan aivan yhtä valtavaa kuin suoritukset rintamalla. Yli 25.000 km Venäjän ratoja on jälleen käytössä, yli 15.000 km Venäjän ratoja muutettu Saksan raideleveydelle. Tiedättekö, kansalaiset, mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että Saksan valtakunnan levein halkaisijamitta, siis suunnilleen Stettinistä Baijerin vuorille ulottuva eli pyörein luvuin 1.000 kilometrin mittainen linja, on viisitoistakertaisena idässä muutettu Saksan raideleveydelle.

Minkä verran tämä on maksanut vaivannäköä ja hikeä, sitä kotiseutu kenties ei vielä täysin kykene arvioimaan. Ja kaiken tuon ovat suorittaneet työpalvelun työpataljoonat, organisaatiomme, ensi sijassa Todtin-järjestö ja Speer-organisaatio[1] ja kaikki muut, jotka niiden huoltamiseksi ovat tarpeen. Koko tämän jättiläisrintaman palveluksessa on Punainen Ristimme, ovat lääkintäupseerimme, lääkintähenkilöstömme ja Punaisen Ristin sisaret. He kaikki tekevät todella uhrautuvaa työtä! Ja tämän rintaman takana rakentuu jo uusi hallinto, joka on huolehtiva siitä, että mikäli nykyinen sota pitkittyy, nämä jättiläisalueet hyödyttävät Saksan ja liittolaistemme kotiseutua. Niistä lähtevä hyöty on oleva suunnaton, älköönkä kukaan epäilkö, ettemmekö osaisi näitä alueita organisoida.

Kuvailemalla täten teille lyhyesti sotilaittemme ja kaikkien tällä hetkellä idässä taistelevien tai työskentelevien ainutlaatuisia suorituksia olen myös tahtonut välittää kotiseudulle rintaman kiitoksen!

Sotilaittemme kiitoksen niistä aseista, joita kotirintama on luonut, noista erinomaisista ja ensiluokkaisista aseista, samoin kiitoksen ammuksista, joita tällä kertaa, toisin kuin maailmansodan aikana, on käytettävissä rajattomin määrin. Nykyisin tämä asia on pelkästään kuljetuskysymys. **Me olemme etukäteen huolehtineet siitä niin hyvin, että minä keskellä tätä laajoilla alueilla käytävää jättimäistä materiaalisotaa olen nyttemmin voinut keskeyttää enemmän tuotannon, koska tiedän, ettei nyt enää ole olemassa ainuttakaan vastusta-**

---

[1] Berlinin kaupungin uudelleenrakentamisesta huolehtiva organisaatio.

jaa, jota emme pystyisi nujertamaan nykyisillä ammusmäärillämme.

Mutta koska te useaan otteeseen olette joutuneet sanomalehdistä lukemaan tietoja muiden valtioiden jättimäisistä suunnitelmista, siitä, mitä ne kaikki aikovat tehdä ja mihin ne kaikki tahtovat ryhtyä, ja kun te silloin kuulette miljardisummista, niin, kansalaiset, painakaa mieleenne, mitä nyt sanon:

1. **Mekin olemme asettaneet kokonaisen maanosan palvelemaan taisteluamme,**
2. **me emme puhu pääomasta, vaan työvoimasta, ja tämän työvoiman sijoitamme työhön sataprosenttisesti, ja**
3. **se, että emme siitä pidä ääntä, ei suinkaan merkitse, ettemmekö tekisi mitään.**

Tiedän aivan tarkalleen, että nuo toiset pystyvät kaikkeen paremmin kuin me. He rakentavat hyökkäysvaunuja, jotka ovat voittamattomia, nopeampia kuin meidän, vahvemmin panssaroituja kuin meidän, niissä on paremmat tykit kuin meidän eivätkä ne tarvitse oikeastaan lainkaan bensiiniä.

Mutta taistelussa me olemme ne vielä tähän mennessä kaikkialla ampuneet romuksi! Ja se on ratkaisevaa!

Nuo toiset rakentavat ihmelentokoneita. Kaikki, mitä he tekevät, ovat aina ihmelaitoksia, kaikki käsittämättömiä, myöskin teknillisesti käsittämättömiä. Mutta heillä ei vielä ole ainuttakaan konetta, joka olisi meidän koneitamme parempi.

Eivätkä ne koneet, joilla meillä nyt kuljetaan tai ammutaan, tai lennetään, ole samoja, joilla me ensi vuonna ajamme, ammumme tai lennämme!

Minä uskon tämän riittävän jokaiselle saksalaiselle. Kaikesta muusta huolehtivat keksijämme

ja saksalaiset työmiehemme ja myöskin saksalaiset naistyöläisemme.

Tuon uhrien, kuolemanhalveksunnan ja kuolemanvaaran rintaman takana on kotirintama, rintama, jonka muodostavat kaupungit ja maaseutu. Miljoonat saksalaiset maanviljelijät, joiden sijalla myös suureksi osaksi työskentelevät vanhukset, nuorukaiset tai naiset, täyttävät velvollisuutensa täyteen mittaan. Miljoonat ja taas miljoonat saksalaiset työmiehet tekevät luovaa työtään järkkymättä; se, minkä he suorittavat, ansaitsee ihailua. Ja tääIläkin saksalainen nainen, saksalainen tyttö, kohoaa muiden yläpuolelle korvaamalla miljoonia miehiä, jotka nyt ovat rintamalla.

Voimme todellakin sanoa: Ensimmäisen kerran historiassa nyt koko kansa käy sotaa — osaksi rintamalla, osaksi kotiseudulla.

Mutta sanoessani tämän minun on vanhana kansallissosialistina sen johdosta pakko todeta: Me olemme nyt oppineet tuntemaan kaksi äärimmäisyyttä. Toinen on kapitalistiset valtiot, jotka valheilla tai petoksilla riistävät kansoiltaan luonnollisimmat elämänoikeudet, jotka pitävät silmällä yksinomaan rahaintressejään, jotka alati ovat valmiit niiden vuoksi uhraamaan miljoonia ihmisiä. Vastakkaisella puolella näemme kommunistisen äärimmäisyyden, valtion, joka on tuottanut sanomatonta kurjuutta miljoonille ja taas miljoonille ja uhraa oppijärjestelmälleen myös kaikkien muiden onnen.

Minun nähdäkseni tämä kaikki asettaa meille erään velvoituksen: meidän on enemmän kuin milloinkaan pyrittävä toteuttamaan kansalliset ja sosialistiset ihanteemme! Sillä yhdestä seikasta meidän pitää olla selvillä: Kun tämä sota kerran on päättyvä, sen on voittanut saksalainen sotilas, joka on lähtöisin maalaistaloista, tehtaista jne. ja joka kokonaisuudessaan on kuva kansamme syvistä riveistä.

Ja voiton on saavuttanut Saksan kotirintama

miljoonine mies- ja naistyöläisineen, maanviljelijöineen ja talonpoikaisvaimoineen. Voiton ovat tuoneet luovat ihmiset konttoreissa ja virastoissa. Kaikki nämä miljoonat ihmiset, jotka ovat työssä, ovat sodan voittaneet! Ja juuri näiden ihmisten hyväksi tämä valtio on silloin lopullisesti järjestettävä.

Kun tämä sota päättyy, palaan minä siitä vielä paljon kiihkeämpänä kansallissosialistina kuin ennen olen ollut!

Samoin on oleva kaikkien niiden laita, jotka ovat kutsutut johtajiksi; sillä tässä valtiossahan ei, kuten Neuvosto-Venäjällä, vallitse niin sanotun t a s a-a r v o i s u u d e n periaate, vaan o i k e u d e n-m u k a i s u u d e n periaate. Ken soveltuu johtajaksi, yhdentekevää poliittiseksi, sotilaalliseksi vai taloudelliseksi, hän on aina meidän arvoisemme. Mutta juuri sen arvoinen pitääkin sen olla, jonka apua vailla kaikkinainen johtaminen jää tyhjäksi hyörinäksi ja pelkäksi ajatusakrobatiaksi. Ja se on tärkeintä.

Saksan kansa voi tällä hetkellä olla ylpeä: Sillä on parhaat poliittiset johtajat, sillä on parhaat sotapäälliköt, sillä on parhaat insinöörit, talousjohtajat ja organisaattorit, mutta sillä on myöskin parhaat työläiset ja parhaat talonpojat.

Kaikkien näiden ihmisten sulattaminen yhdeksi kokonaisuudeksi oli tehtävä, jonka me kansallissosialisteina aikoinamme otimme suorittaaksemme — tehtävä, joka meille nyt on kirkastunut selvemmäksi kuin milloinkaan.

Minä palaan aikanani tästä sodasta takaisin vanhoine puolueohjelmineni, jonka toteuttaminen minusta nyt näyttää vielä tärkeämmältä kuin ehkä sen laatimispäivänä!

Tietoisuus tästä on minut tänäänkin, tosin aivan lyhyeksi ajaksi, tuonut tänne, puhumaan Saksan kan-

salle. Sillä myöskin talviaputoiminnassa sillä on taasen tilaisuus osoittaa tätä yhteishenkeä.

Ne uhrit, joita rintama antaa, eivät yleensä ole millään korvattavissa.

Mutta myöskin kotirintaman tekojen tulee olla sellaisia, että ne jäävät historiaan

On välttämätöntä, että rintamasotilas tietää, että kotosalla kotirintama pitää huolen jokaisesta sinne jääneestä ja tukee häntä kaikkien mahdollisuuksiensa mukaisesti. Se hänen on tiedettävä ja siten pitää olla, jotta tämä kotirintamakin aikanaan mainitaan kunnioituksella rintaman valtavien suoritusten rinnalla.

Jokainen on tietoinen siitä, mitä hänen tulee tehdä tänä aikana. Jokainen nainen, jokainen mies tietää, mitä heiltä syystä vaaditaan ja mitä he ovat velvolliset antamaan.

Kun te nyt jälleen kuljette kadulla ja olette epätietoisia siitä, pitäisikö tai täytyisikö teidän vielä antaa jotakin vai ei, vilkaiskaapa silloin sivullenne: — ehkäpä teidät silloin tapaa joku, joka on uhrannut Saksan puolesta paljon enemmän kuin te.

Vain silloin, kun koko Saksan kansasta on tullut yksi ainoa uhriyhteisö, vain silloin voimme toivoa ja odottaa, että Kaitselmus on antava meille tukensa tulevaisuudessakin.

Jumala ei vielä milloinkaan ole auttanut laiskuria, Hän ei auta myöskään pelkuria, eikä missään tapauksessa sitä, joka ei itse tahdo auttaa itseään. Tässä jos missään pätee periaate:

Kansa, auta itseäsi, niin ei Jumalakaan ole kieltävä sinulta apuansa!

Helsinki 1941
Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran
Kirjapainon Oy.

Franklin D.

ROOSEVELTIN SYYLLISYYS SOTAAN

Saksan Johtajan ja valtakunnankanslerin

ADOLF HITLERIN PUHE

valtiopäivillä 11. XII. 1941

Helsinki 1941
Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran
Kirjapainon Oy.

Maailmanhistoriallisten tapahtumien vuosi

Kansanedustajat! Saksan valtiopäivien jäsenet!

Maailmanhistoriallisten tapahtumien vuosi lähenee loppuaan, suurimpien ratkaisujen vuosi on edessämme. Tänä vakavana aikana puhun Teille, valtiopäivämiehet, Saksan kansan edustajina. Mutta sen lisäksi tutustukoon koko Saksan kansa tähän jo tapahtuneen tarkasteluun ja niihin ratkaisuihin, joihin nykyisyys ja tulevaisuus meidät pakottaa.

Sen jälkeen kun silloinen Englannin pääministeri ja häntä kannattava tai hallitseva kopla vuonna 1940 toistamiseen hylkäsi rauhantarjoukseni, kävi syksyllä 1940 selväksi, että tämä sota kaiken järjen ja välttämättömyyden periaatteiden vastaisesti on asein taisteltava loppuun saakka. Te, vanhat puoluetoverini, tunnette minut ja tiedätte, että olen aina ollut puolinaisten tai heikkojen päätösten vihollinen.

Jos kohtalo on määrännyt, ettei Saksan kansa voi säästyä tältä taistelulta, olen sille kiitollinen siitä, että se uskoi minulle sen historiallisen voimainmittelyn johdon, joka tulee seuraavien 500 tai 1000 vuoden aikana rat-

kaisevasti vaikuttamaan ei vain meidän, Saksan, historiaan, vaan Euroopan, jopa koko maailmankin historiaan.

Saksan kansa ja sen sotilaat eivät nyt työskentele ja taistele vain omasta ja aikansa puolesta, vaan tulevien, kaukaisimpienkin sukupolvien hyväksi. Luoja on antanut meidän toimeenpantavaksemme ainutlaatuisen laajan historiallisen tarkistuksen, jonka nyt olemme velvolliset saattamaan loppuun.

Eurooppaa ei mikään vihollinen voi loukata

Välittömästi Norjan taistelun jälkeen mahdolliseksi käynyt aselepo lännessä pakotti Saksan sodanjohdon kaikkein ensiksi sotilaallisesti turvaamaan voitetut, poliittisesti, strategisesti ja taloudellisesti tärkeät alueet. Niinpä onkin silloin valloitettujen maiden vastustuskyky sen jälkeen muuttunut.

Kirkkoniemestä Espanjan rajalle ulottuu mitä vahvimpien tukikohtien ja linnoitusten vyö.

Lukemattomia lentokenttiä on rakennettu, ylhäällä pohjolassa osittain räjäyttämällä graniittiseen pohjakallioon. Laivastoasemat ovat saaneet sukellusveneitä varten niin valtavia ja vahvoja suojarakenteita, että ne sekä mereltä että ilmasta käsin ovat käytännöllisesti katsoen vahingoittamattomia. Itse puolustusta palvelee enemmän kuin puolitoistatuhatta uutta patteria, joiden asemat oli tiedusteltava, suunniteltava ja rakennettava. On rakennettu maanteiden ja rautateiden verkosto, jonka turvin Espanjan rajan ja Petsamon yhteys nyt on merestä riippumatta turvattu. Laivaston, armeijan ja ilmavoimien pioneerit ja rakennuspataljoonat ovat yhdessä Todtin järjestön kanssa luoneet sinne laitteita, jotka eivät missään suhteessa jää jälkeen Länsivallista. Niiden vahvistamiseksi tehdään jatkuvasti työtä.

Horjumaton päätökseni on tehdä tästä Euroopan rintamasta mahdoton minkään vihollisen loukata.

Tätä viime talven ajankin jatkettua, puolustusluontoista työtä täydensi hyökkäysluontoinen sodankäynti sikäli kuin tämä eri vuodenaikojen olosuhteista riippuen oli mahdollista. Saksan vedenpäällinen ja vedenalainen laivasto jatkoi alituista tuhoamissotaansa Englannin omaa ja sitä palvelevaa sota- ja kauppalaivastoa vastaan. Saksan lentoase tuki tiedusteluin ja hyökkäyksin vihollistonniston vahingoittamistoimenpiteitä ja antoi lukemattomilla kostolennoillaan englantilaisille paremman käsityksen siitä »ihastuttavasta sodasta», jonka alkuunpanijoiden joukossa ensi sijoilla on heidän nykyinen pääministerinsä.

Tässä taistelussa tuki Saksaa kuluneen vuoden keskivaiheilla ennen kaikkea sen liittolainen: Italia. Useita kuukausia lepäsi Englannin voiman suuren osan paino liittolaisvaltiomme Italian harteilla. Vain raskaiden panssarivaunujen suunnattoman ylivoiman avulla onnistui englantilaisten ohimenevästi saada Pohjois-Afrikassa aikaan arveluttava tilanne. Mutta jo kuluneen vuoden maaliskuun 24 p:nä alkoi Rommelin johdolla saksalais-italialaisten joukkojen pienen ryhmän vastahyökkäys. Huhtikuun 2 p:nä kukistui Agedabia, 4:ntenä saavutettiin Bengasi, 8:ntena yhtyneet joukkomme tunkeutuivat Dernaan, 11:ntenä saarrettiin Tobruk ja huhtikuun 12:ntena miehitettiin Bardia. Saksan Afrikan-armeijan suoritukset olivat sitä suurenmoisemmat, kun tämä sotanäyttämö puhtaasti ilmastosuhteiden puolesta oli saksalaisille täysin vieras ja outo. Kuten kerran Espanjassa, käyvät saksalaiset ja italialaiset nyttemmin Pohjois-Afrikassa aina yhdessä samaa vihollista vastaan.

Suurimman vaaran varjossa

Samaan aikaan kun näillä rohkeilla toimenpiteillä taas turvattiin molempien liittolaismaiden rintama Pohjois-Afrikassa saksalaisten ja italialaisten sotilaiden ve-

rellä, alkoi hirvittävän vaaran onnettomuutta uhkaava varjo jo kohota Euroopan ylle.

Mitä katkerimman välttämättömyyden pakottamana olin syksyllä 1939 päättänyt ainakin yrittää — poistamalla ikuisen saksalais-venäläisen jännityksen — luoda edellytykset yleiselle rauhalle.

Tämä oli sen asennoitumisen vuoksi, jonka koko Saksan kansa ja ennen kaikkea kansallissosialistinen puolue oli omaksunut bolshevismia kohtaan, psykologisesti vaikeata, mutta asiallisesti ottaen helppoa, sillä Saksalla oli ollut kaikilla niillä alueilla, joita Englanti selitti meidän uhkaavan ja joille se tyrkytti avunantosopimuksiaan, tosiasiallisesti vain taloudellisia etuja valvottavanaan. Saanen muistuttaa Teille, kansanedustajat, Saksan valtiopäivien jäsenet, että Englanti koko vuoden 1939 alku- ja keskikesän aikana jälleen tarjosi apuaan lukuisille valtioille ja maille väittäen Saksan aikovan hyökätä ja ryöstää näiltä mailta niiden vapauden.

Saksan valtakunta ja sen hallitus saattoivat parhaimmalla omallatunnolla vakuuttaa, että kysymys oli vain todellisuutta millään tavoin vastaamattomista otaksumista.

Tähän tuli lisäksi terve sotilaallinen tietoisuus siitä, että jos Englannin diplomatia pakottaisi Saksan kansan sotaan, olisi kahden rintaman sota joka tapauksessa käytävissä vain sangen suurin uhrauksin. Sen jälkeen kun Baltian valtiot, Romania jne. sitäpaitsi olivat suostuvaisia hyväksymään Englannin avunantosopimuksen ja siten antoivat tietää, että nekin uskoivat sellaisen uhan olemassaoloon, oli Saksan valtakunnanhallituksen paitsi oikeus myös velvollisuus omasta puolestaan määritellä Saksan etujen rajat. Kysymyksessä olevien maiden oli kuitenkin — Saksan valtakunnan itsensäkin mielipahaksi — sangen pian tunnustettava, että ainoa tekijä, joka saattoi olla vahvin takaaja uhkaavaa Itää vastaan, oli vain Saksa. Se, että ne omalla politiikallaan olivat katkaisseet yhteytensä Saksan valtakuntaan

ja sen sijaan luottivat sen vallan apuun, joka sananparrenomaisessa itsekkyydessään vuosisatojen aikana ei koskaan ollut antanut apua, vaan aina vain vaati sitä, tuomitsi ne häviämään.

Kuitenkin herätti näiden maiden kohtalo Saksan kansassa mitä syvintä sääliä.

Suomalaisten talvisota herätti meissä katkeruuden ja ihailun sekaisia tunteita. Ihailun, koska meillä itse sotilaskansana on sankaruudelle ja uhrautuvaisuudelle altis sydän, katkeruuden, koska emme lännessä uhkaavaan vihholliseen ja idän vaaraan katsoen silloin kyenneet antamaan sotilaallista apua.

Niin pian kuin kävi selväksi, että Neuvosto-Venäjä Saksan poliittisten vaikutuspiirien rajoittamisesta veti sellaisen johtopäätöksen, että sillä olisi oikeus hävittää niiden ulkopuolella elävät kansat käytännöllisesti katsoen sukupuuttoon, oli jatkuva suhde vain tarkoituksenmukainen. Järki ja tunne suhtautuivat siihen vihamielisesti.

Kuukaudesta kuukauteen kasvoi jo vuonna 1940 tietoisuus siitä, että Kremlin miesten suunnitelmat tietoisesti tähtäsivät koko Euroopan hallitsemiseen ja siten sen tuhoamiseen.

Olen jo antanut kansalle kuvan Venäjän sotilaallisten voimien eteenmarssista idässä aikana, jolloin Saksalla oli vain muutamia divisioonia Venäjään rajoittuvissa maakunnissa. Vain sokea saattoi olla huomaamatta, että siellä suoritettiin maailmanhistoriallisesti ainutlaatuisissa mittasuhteissa tapahtuva eteenmarssi. Eikä suinkaan jonkin sellaisen puolustamiseksi, mitä ei uhattu, vaan vain sellaisen kimppuun hyökkäämiseksi, joka ei enää näyttänyt pystyvän puolustautumaan. Vaikkakin lännen sotaretken salamannopea päättyminen riisti Moskovan vallassaolijoilta mahdollisuuden perustaa laskelmansa Saksan valtakunnan välittömään uupumukseen, ei tämä millään muotoa saanut heitä

luopumaan aikomuksistaan, *vaan vain lykkäsi hyökkäyshetkeä.*

Suotuisimman hyökkäyshetken arveltiin koittavan kesällä 1941. Silloin piti uuden mongoolimyrskyn raivota yli Euroopan.

Mutta samaksi ajankohdaksi lupasi Mr. Churchill käänteen Englanninkin taistelussa Saksaa vastaan. Nyt hän yrittää pelkurimaisesti kieltää, että hän vuoden 1940 salaisissa istunnoissa Englannin alahuoneessa viittasi tärkeimpänä tekijänä tämän sodan voitokkaalle jatkamiselle ja loppuun viemiselle Neuvostoliiton mukaantuloon sotaan, minkä piti tapahtua viimeistään vuonna 1941 ja mikä silloin saattaisi Englanninkin omasta puolestaan kykeneväksi ryhtymään hyökkäykseen.

Historiallinen taistelu Euroopan puolesta

Siksi seurasimme tämän vuoden keväällä omantunnontarkasti maailmanvallan eteenmarssia, jolla näytti olevan loppumattomat reservit ihmisiä ja materiaalia käytettävissään. Raskaita pilviä alkoi kerääntyä Euroopan ylle. Sillä, kansanedustajat, mikä on Eurooppa? Ei ole olemassa mitään mantereemme maantieteellistä määritelmää, vaan vain kansain ja sivistysten mukainen. Ei tämän mantereen rajana ole Ural, vaan linja, joka erottaa lännen ja idän elämänkuvat toisistaan. Oli aika, jolloin Eurooppa oli tuo Kreikan saari, johon pohjoiset heimot olivat tunkeutuneet sytyttääkseen sieltä käsin ensi kerran valon, joka sen jälkeen hitaasti mutta varmasti alkoi valaista ihmisten maailmaa. Ja kun kreikkalaiset torjuivat persialaisten valloittajien maahantunkeutumisen, eivät he silloin puolustaneet ahtaampaa kotimaataan, joka oli Kreikka, vaan tuota käsitettä, jonka nimi nyt on Eurooppa.

Ja sitten siirtyi Eurooppa Hellaasta Roomaan. Kreikan henkeen ja Kreikan sivistykseen yhtyi Rooman ajattelu ja Rooman valtiotaito. Luotiin maailmanvalta,

jota merkitykseensä ja luovaan voimaansa nähden ei vieläkään ole saavutettu, saati ylitetty. Mutta kun Rooman legioonat kolmessa raskaassa sodassa puolustivat Italiaa Karthagon afrikkalaista rynnäkköä vastaan lopulta saavuttaen voiton, eivät nekään taistelleet Rooman, vaan kreikkalais-roomalaisen maailman käsittävän silloisen Euroopan puolesta.

Seuraava tunkeutuminen tälle uuden inhimillisen sivistyksen kotimaaperälle tapahtui idän aavikoilta. Sivistymättömien joukkojen hirvittävä virta tulvi Sisä-Aasiasta syvälle nykyisen Euroopan mantereen sydämeen, polttaen, hävittäen ja surmaten todellisena Herran ruoskana. Taistelussa Katalaunisten kentillä taistelivat roomalaiset ja germaanit ensi kerran yhdessä, suunnattoman merkityksen omaavassa kohtalonkamppailussa, kulttuurin puolesta, joka, lähtien kreikkalaisista ja roomalaisista, sittemmin oli saanut germaanitkin valtaansa. Eurooppa oli kasvanut. Hellaasta ja Roomasta syntyivät länsimaat, ja niiden puolustus oli nyt monen vuosisadan ajaksi ei vain roomalaisten, vaan ennen muita myös germaanien tehtävä. Mutta samassa mitassa kuin länsimaat — Kreikan sivistyksen valaisemina, täynnä vaikutteita Rooman valtakunnan valtavista perinteistä — germaanien asutustoiminnan avulla laajensivat alueitaan, laajeni se käsite, jota kutsumme Euroopaksi, alueellisesti. Samantekevää, torjuivatko Saksan keisarit Unstruthin luona tai Lechin kentällä Idän maahantunkeutumiset vai tungettiinko Afrikka pitkissä taisteluissa takaisin Espanjasta, aina oli kysymys tulevan Euroopan taistelusta sisäiseltä olemukseltaan vierasta ympäristöä vastaan. Rooman saadessa katoamattomat ansionsa tämän mantereen luomisessa ja puolustamisessa ottivat sittemmin germaanitkin huolekseen puolustaa ja suojella kansainperhettä, joka — olkoonpa, että se sisäisesti poliittisessa muodostuksessaan ja päämäärien määrittelyssään olikin erilainen ja hajanainen — kuitenkin kokonaisuutena edusti veren ja sivistyksen puolesta osittain samaa, osittain itseään täydentävää ykseyttä.

Ja tästä Euroopasta käsin ei ainoastaan asutettu

muita maanosia, vaan myös hedelmöitettiin ne henkisesti ja sivistyksellisesti, mistä vain se tulee tietoiseksi, joka on halukas etsimään totuutta eikä päinvastoin sitä kiellä. Sentähden ei Englantikaan ole mannermaata sivistänyt, vaan mannermaamme germaanisen kansan sirpaleet ovat anglosakseina ja normanneina muuttaneet tälle saarelle ja antaneet sille mahdollisuuden kehitykseen, jonka veroista ei varmaan ole. Ja samaten: ei Amerikka ole löytänyt Eurooppaa, vaan päinvastoin. Olkoon kaikki se, mitä Amerikka ei ole saanut Euroopasta, juutalaistuneelle rotusekoitukselle vaikka kuinka ihailemisen arvoista, Eurooppa näkee siinä vain merkin taiteen ja sivistyksellisen elämäntavan rappiosta, juutalaisen tai neekeriveren sekoittumisen perinnön.

Saksa rintamassa Euroopan puolesta

Kansanedustajat! Saksan valtiopäivien jäsenet! Minun on annettava nämä seikkaperäiset selvitykset, sillä se taistelu, joka tämän vuoden ensimmäisinä kuukausina vähitellen alkoi näyttää yhä väistämättömämmältä ja jota johtamaan tällä kertaa ensi sijassa Saksan valtakunta on kutsuttu, ulottuu myöskin kauas oman kansamme ja maamme etujen ulkopuolelle. Sillä kuten eivät kreikkalaiset persialaisia vastaan puolustaneet Kreikkaa, roomalaiset karthagolaisia vastaan Roomaa, roomalaiset ja germaanit hunneja vastaan länsimaita, Saksan keisarit mongooleja vastaan Saksaa, Espanjan sankarit Afrikkaa vastaan Espanjaa, vaan kaikki puolustivat Eurooppaa,

niin ei Saksakaan nyt taistele omaksi hyväkseen, vaan koko mannermaamme puolesta.

Ja on onnellinen merkki, että tämä tietoisuus nyt on useimpien Euroopan kansojen alitajunnassa niin syvällä, että ne — joko avoimen kannanoton muodossa taikka lähettämällä vapaaehtoisia — osallistuvat tähän taisteluun.

Kun Saksan ja Italian armeijat tämän vuoden huhtikuun 6 p:nä ryhtyivät hyökkäykseen Jugoslaviaa ja Kreikkaa vastaan, oli tämä johdanto siihen suureen taisteluun, jossa vielä nytkin olemme. Sillä se vallankumous, joka Belgradissa johti entisen prinssihallitsijan ja hänen hallituksensa kukistumiseen, oli tämän Euroopan alueen vastaisille tapahtumille määräävää laatua. Vaikka Englanti osallistuikin tähän kapinayritykseen mitä määräävimmin, esitti Neuvosto-Venäjä kuitenkin pääosaa. Sen, mitä olin Molotowilta hänen käydessään Berlinissä kieltänyt, luuli nyt Stalin saavuttavansa meidän tahtomme vastaisestikin vallankumousliikkeen kiertotietä käyttäen. Tehdyistä sopimuksista piittaamatta laajenivat bolshevististen vallanpitäjien aikeet. Ystävyyssopimus uuden, vallankumouksellisen hallituksen kanssa valaisi kirkkaan salaman tavoin uhkaavan vaaran läheisyyttä.

Mitä Saksan puolustusvoimat tällä sotaretkellä saivat aikaan, arvioitiin Saksan valtiopäivillä toukokuun 4 p:nä 1941. Mutta mitä en silloin vielä valitettavasti voinut lausua julki, oli tietoisuus siitä, että lähestyimme huimaavalla vauhdilla välienselvittelyä valtion kanssa, joka Balkanin sotaretken aikana vain sentähden vielä oli sekaantumatta asiaan, ettei sen eteenmarssi vielä ollut suoritettu loppuun ja että lentokenttien käyttäminen — johtuen ennen kaikkea vasta siihen vuodenaikaan alkaneesta lumen sulamisesta ja siten kiitoratojen käyttökelvottomuudesta — oli mahdotonta.

Kansanedustajat! Valtiopäivämiehet! Niin pian kuin vuonna 1940 — Englannin alahuoneesta saamieni tiedoitusten ja Venäjän joukkojensiirroista rajoillamme tehtyjen havaintojen avulla — sain selville valtakunnan itäosassa syntyvän vaaran mahdollisuuden, annoin heti määräyksen lukuisien uusien panssari-, moottoroitujen ja jalkaväkidivisioonien perustamisesta. Edellytykset tähän olivat sekä henkilöllisessä että aineellisessa suhteessa riittävät. Ainakin yhden asian voin Teille, kansanedustajat, ja ylipäänsä koko Saksan kansalle vakuuttaa: vaikka demokratioissa aina — ymmärrettävästi — *puhutaankin* paljon varustelusta, *tehdään sen hyväksi*

kuitenkin kansallissosialistisessa Saksassa aina sitä enemmän työtä. Näin oli ennen eikä tänäänkään ole toisin.

Joka vuosi tulemme — lisääntynein ja ennen kaikkea myös parantunein asein — olemaan siellä, missä ratkaisut tapahtuvat.

Huolimatta siitä tietoisuudesta, että oli välttämätöntä estää vastustaja millään muotoa saamasta tilaisuutta iskeä ensimmäiseksi sydämeemme, oli ratkaisu tässä tapauksessa kuitenkin sangen vaikea. Selittäessään, että minä olisin harkinnut asiaa ennen hyökkäykseen ryhtymistä, jos olisin tuntenut tarkemmin bolshevistisen vastustajan vahvuuden, osoittavat demokraattisten lehtiemme artikkelien kirjoittajat, etteivät he tunne enempää tilannetta kuin minuakaan.

Minä en ole etsinyt sotaa, vaan olen päinvastoin tehnyt kaikkeni voidakseni sen välttää.

Mutta toimisin velvollisuuteni vastaisesti ja ilman omaatuntoa, jos taistelun välttämättömyydestä tietoisena jättäisin vetämättä siitä ainoat mahdolliset johtopäätökset. Koska pidin Neuvosto-Venäjää kuolemanvaarana ei vain Saksan valtakunnalle, vaan koko Euroopalle, päätin itse antaa — mikäli mahdollista vielä muutamaa päivää ennen tämän välienselvittelyn alkamista — merkin hyökkäykseen. Mutta Venäjän hyökkäystarkoituksia todistaa nyt todella painava ja kumoamaton aineisto. Myös olemme selvillä siitä hetkestä, jolloin tämän hyökkäyksen piti tapahtua. Mutta vaaran suuruuden meille ehkä vasta nyt todella selvinneeseen laajuuteen nähden voin vain kiittää Jumalaa siitä, että hän valaisi minua oikealla hetkellä ja että hän antoi minulle voimia sen suorittamiseen, mikä oli tehtävä.

Sitä eivät ainoastaan miljoonat Saksan sotilaat kiitä hengestään, vaan koko Eurooppa olemassaolostaan.

Sillä — sen saan tänään sanoa — jos tämä yli 20.000 panssarivaunun, satojen divisioonien, kymmenientuhan-

sien tykkien aalto yli 10.000 lentokoneen seuraamana äkkiarvaamatta olisi lähtenyt vyörymään Saksaan, olisi Eurooppa tuhoutunut!

Kohtalo on antanut joukolle kansoja tehtäväksi oman verensä alttiiksi panemalla ehkäistä tai ottaa vastaan tämä isku. Ellei Suomi heti olisi päättänyt toistamiseen tarttua aseisiin, olisi toisten Pohjolan valtioiden mukavuuteen taipuva porvarillisuus ollut nopeasti lopussa.

Ellei Saksan valtakunta sotilaineen ja aseineen olisi astunut tämän vastustajan tielle, olisi Euroopan yli pyyhältänyt myrsky, joka olisi kerta kaikkiaan osoittanut englantilaisten naurettavan Euroopan tasapainon säilyttämisaatteen koko hengettömyyden ja typerän perinteen. Elleivät slovaakit, unkarilaiset ja romanialaiset olisi yhtyneet suojaamaan tätä eurooppalaista maailmaa, olisivat bolshevikkien joukot Attilan hunnilaumojen tavoin rynnänneet läpi Tonavan maiden, ja Joonianmeren kentillä pakottaisivat nyt tataarit ja mongoolit tarkistamaan Montreux'n sopimusta. Elleivät Italia, Espanja ja Kroatia olisi lähettäneet divisiooniaan, ei olisi syntynyt eurooppalaista puolustusrintamaa, joka uuden Euroopan käsitteen julistuksena on luonut kokoavan voimansa säteitä kaikkien toistenkin kansojen yli. Näissä aavistuksia täynnä olevissa tunteissa ovat Pohjois- ja Länsi-Euroopan vapaaehtoiset tulleet: norjalaiset, tanskalaiset, hollantilaiset, flaamit, belgialaiset jne., vieläpä ranskalaisetkin, jotka antavat akselin liittoutuneiden valtojen taistelulle sanan täydessä merkityksessä eurooppalaisen ristiretken luonteen.

Suuret taistelusaavutukset idässä

Ei ole vielä aika puhua tämän sotaretken suunnittelusta ja johtamisesta. Mutta luulen jo nyt, tässä kaikkien aikojen valtavimmassa taistelussa, jonka suhteen

alueen suuruudesta ja tapahtumien monilukuisuudesta ja voimasta johtuen yksityiset vaikutelmat liiankin helposti häipyvät, himmenevät muistissa, saavani muutamin lausein viitata saavutettuihin tuloksiin.

Kesäkuun 22 p:n aamuhämärissä alkoi hyökkäys. Vastustamattomalla rohkeudella murrettiin rajalinnoitukset, joiden tehtävänä oli turvata Venäjän eteenmarssi meitä vastaan kaikilta yllätyksiltä.

Jo kesäkuun 23 p:nä kukistui Grodno.

Kesäkuun 24 p:nä kukistettiin Brest-Litowskin valtauksen jälkeen keskuslinnoitus ja samoin vallattiin Wilna ja Kowno.

Kesäkuun 26 p:nä kukistui Väinänlinna.

Heinäkuun 10 p:nä päättyivät molemmat ensimmäiset suuret saarrostustaistelut Bialystokin ja Minskin luona. 324.000 vankia, 3.332 panssarivaunua ja 1.809 tykkiä joutui käsiimme.

Jo heinäkuun 13 p:nä murrettiin Stalin-linja melkein kaikissa ratkaisevissa kohdissa.

16:ntena kukistui raskaiden taistelujen jälkeen Smolensk, kun taas saksalaiset ja romanialaiset joukot heinäkuun 19 p:nä ylittivät Dnjestrin.

Elokuun 6 p:nä päättyi Smolenskin taistelu useissa moteissa. Taas marssi saksalaiseen vankeuteen 310.000 venäläistä meidän voidessamme laskea 3.205 panssarivaunua ja 3.120 tykkiä osittain tuhotuiksi, osittain saaliiksi.

Jo kolme päivää myöhemmin ratkesi vielä yhden venäläisen armeijaryhmän kohtalo.

Elokuun 9 p:nä vangittiin Umanin taistelussa taas 103.000 neuvostovenäläistä 317 panssarivaunun ja 1.100 tykin joutuessa tuhotuiksi tai saaliiksemme.

Elokuun 17 p:nä kukistui Nikolajew, 21:ntenä vallattiin Herson. Samana päivänä päättyi Gomelin taistelu 84.000 vangin ottamiseen ja 144 panssarivaunun ja 848 tykin saaliiksi saamiseen tai tuhoamiseen.

Elokuun 21 p:nä murrettiin venäläisten asemat Ilma- ja Peipusjärvien välissä Dnjepropetrowskin sillanpääaseman joutuessa elokuun 26 p:nä haltuumme.

Jo saman kuun 28 p:nä tunkeutuivat saksalaiset jou-

kot sitkeiden taistelujen jälkeen Tallinnaan ja Paltiskiin suomalaisten vallatessa 30:ntenä Viipurin.

Syyskuun 8 p:nä tapahtunut Pähkinälinnan valtaus katkaisi lopullisesti Leningradin yhteydet eteläänkin päin.

Syyskuun 16 p:nä onnistuttiin muodostamaan sillanpääasemat Dnjeprin yli, ja jo syyskuun 18 p:nä joutui Pultava sotilaittemme käsiin.

Syyskuun 19 p:nä saksalaiset joukot valtasivat väkirynnäköllä Kiewin keskuslinnakkeen, ja Saarenmaan valtauksen kruunasi 22:ntena pääkaupungin valloitus.

Mutta vasta nyt kypsyivät suurimmat operatiot odotettuihin tuloksiin. Syyskuun 27 p:nä päättyi Kiewin taistelu. 665.000 vankia lähti loputtomina kolonnina matkalle länteen. 884 panssarivaunua ja 3.178 tykkiä jäi motteihin sotasaaliiksemme. Jo lokakuun 2 p:nä alkoi nyt itärintaman keskiosan läpimurtotaistelu Asovan meren taistelun päättyessä lokakuun 11 p:nä tuloksellisesti. Taas laskettiin 107.000 vankia, 212 panssarivaunua ja 672 tykkiä.

Lokakuun 16 p:nä marssivat saksalaiset ja romanialaiset joukot sitkeän taistelun jälkeen Odessaan.

Lokakuun 18 p:nä päättyi lokakuun 2 p:nä alkanut itärintaman keskiosan läpimurtotaistelu maailmanhistoriallisesti ainutlaatuiseen tulokseen. 663.000 vankia oli yksi tulos, 1.242 panssarivaunua ja 5.452 tykkiä osaksi hävitettyinä, osaksi saaliiksi saatuina toinen.

Lokakuun 21 p:nä suoritettiin loppuun Hiidenmaan valtaus.

Lokakuun 24 p:nä vallattiin teollisuuskeskus Harkow.

Lokakuun 28 p:nä saavutettiin mitä raskaimmissa taisteluissa lopullisesti pääsy Krimille ja jo marraskuun 2 p:nä vallattiin sen pääkaupunki Simferopol väkirynnäköllä.

Marraskuun 16 p:nä oli Krimillä tunkeuduttu aina Kertshiin saakka.

Vihollisen häviölukuja

Joulukuun 1 p:nä oli vangittujen neuvostovenäläisten lukumäärä 3.806.865.

Tuhottujen tai vallattujen panssarivaunujen lukumäärä oli 21.391,
tykkien lukumäärä 32.541
ja lentokoneiden lukumäärä 17.322.

Saman ajan kuluessa ammuttiin alas 2.191 englantilaista lentokonetta,
sotalaivasto upotti 4.170.611 brt
ja lentoase 2.346.180 brt,
joten siis yhteensä tuhottiin 6.516,791 brt.

Kansanedustajat! Saksan kansa! Nämä ovat pelkkiä tosiasioita ja ehkä kuivia lukuja. Mutta älkööt ne koskaan kadotko historiasta eikä ennen kaikkea oman Saksan kansamme tietoisuudesta ja muistista! Sillä näiden lukujen taakse kätkeytyvät oman kansamme ja liittolaisvaltioittemme miljoonien parhaitten miesten suoritukset, uhrit ja kieltäymykset, sankaruus ja kuolemanalttius.

Kaikki se täytyi saavuttaa taistelussa, jossa pantiin alttiiksi terveys ja henki, ja ponnistuksin, joista kotiseudulla tuskin on aavistustakaan. Marssien loppumattomia matkoja, kuumuuden ja janon vaivaamina, usein pohjattomien teitten loan epätoivoon asti pidättäminä, alttiina Valkoisen ja Mustan meren välillä vallitsevan ilmaston tuottamille haitoille, ilmaston, joka heinä- ja elokuun päivien helteestä vaihtuu marras- ja joulukuun talvimyrskyiksi, hyönteisten kiusaamina, kärsien liasta ja syöpäläisistä, palellen lumessa ja jäässä ovat he taistelleet, saksalaiset ja suomalaiset, italialaiset, slovaakit, unkarilaiset ja romanialaiset, kroaatit, pohjois- ja länsi-Euroopan maiden vapaaehtoiset, sanalla sanoen: itärintaman soturit! Mutta talven tulo asettaa tälle liikkeelle nyt luonnollisen esteen. Kesän tullen jatkuu marssi eteenpäin. En tänä päivänä halua mainita mi-

tään yksityistä aselajia, kehua johtoa; kaikki ovat tehneet parhaansa. Ja kuitenkin velvoittavat tietoisuus ja oikeudenmukaisuus jälleen toteamaan yhden asian:

kaikkien saksalaisten sotilaittemme joukossa kantaa nyt kuten ennenkin ainutlaatuinen jalkaväkemme taistelun raskaimman kuorman.

Saksan tappiot

Kesäkuun 22 p:stä joulukuun 1 p:ään saakka on Saksan armeija menettänyt tässä sankaritaistelussa:

158.773 miestä kuolleina,
563.082 haavoittuneina ja
31.191 kadonneina,

ilmavoimat

3.231 kuollutta,
8.453 haavoittunutta ja
2.028 kadonnutta

sekä sotalaivasto

310 kuollutta,
232 haavoittunutta ja
115 kadonnutta.

Niinmuodoin Saksan puolustusvoimat yhteensä:

162.314 kuollutta,
571.767 haavoittunutta ja
33.334 kadonnutta.

Kuolleina ja haavoittuneina olemme siis menettäneet hieman enemmän kuin kaksi kertaa maailmansodan Sommen taistelun määrän, kadonneina hieman vähemmän kuin puolet silloisesta luvusta. Kaikki nämä ovat kuitenkin Saksan kansan isiä ja poikia!

Sodan pääsyyllinen

Sallittakoon minun nyt tätä taustaa vastaan määritellä asenteeni tuohon toiseen maailmaan nähden, jonka edustajana on mies, jolla kansojen ja niiden sotilaiden taistellessa lumessa ja jäässä on tapana tahdikkaasti rupatella takkavalkeansa ääressä, ja siten siis ennen kaikkea siihen mieheen,

joka on pääsyyllinen tähän sotaan.

Kun vuonna 1939 kansallisuuskysymys silloisessa Puolan valtiossa näytti kehittyvän yhä sietämättömämmäksi, koetin aluksi poistaa kestämättömän tilanteen kohtuullisen sovittelun keinoin. Jonkin aikaa näytti siltä kuin Puolan hallitus itse olisi vakavasti harkinnut myöntymistä järkevään ratkaisuun. Tähän voin vielä lisätä, ettei Saksa näissä ehdotuksissaan vaatinut mitään, mikä ei jo aikaisemmin olisi ollut Saksan omaisuutta, vaan että päinvastoin luovuimme sangen paljosta sellaisesta, mikä ennen maailmansotaa kuului Saksalle. Te muistatte vielä tuon ajan dramaattisen kehityksen, saksalaisen kansanosan jatkuvasti kasvavat uhrit. Te, kansanedustajat, voitte parhaiten käsittää näiden veriuhrien raskauden, jos vertaatte niitä tämän sodan uhreihin. Sillä kun tähänastiset idän sotaretken Saksan puolustusvoimille tuottamat menetykset ovat olleet noin 160.000 kuollutta, surmattiin silloin Puolassa — rauhan vallitessa — muutamissa kuukausissa yli 62.000 saksalaista, osaksi mitä kauheimmin kiduttaen. Että Saksan valtakunnalla oli oikeus kiinnittää huomiota tuollaisiin rajallaan vallitseviin olosuhteisiin ja vaatia niiden poistamista, ylipäänsä myös ajatella omaa turvallisuuttaan, sitä tuskin kiellettäneen aikana, jolloin jotkut maat etsivät turvallisuutensa tekijöitä jopa vierailta mantereilta. Korjattavat kysymykset olivat alueellisesti merkityksettömiä. Olennaisesti oli kysymys Danzigista ja irralleen reväistyn Itä-Preussin maakunnan yhteydestä muuhun valtakuntaan. Painavampia olivat ne julmat ajojahdit, joiden kohteiksi

saksalaiset juuri Puolassa joutuivat. Yhtä kovaa kohtaloa saivat siellä muuten muutkin vähemmistöt kokea.

Kun nyt elokuun päivinä Puolan asenne — kiitos Englannin avoimen valtakirjan muodossa antaman takuun — yhä jäykistyi, katsoi Saksan valtakunnanhallitus olevansa vielä viimeisen kerran velvollinen tekemään uuden ehdotuksen, jonka pohjalla se oli valmis ryhtymään neuvotteluihin Puolan kanssa ja jonka sanamuodon se tiedoitti silloiselle Englannin lähettiläälle. Saanen tänään ottaa esille nämä unohduksiin vaipuneet ehdotukset ja palauttaa ne jälleen mieliinne.

Ehdotus Danzigia ja käytävää koskevan probleemin ja saksalais-puolalaisen vähemmistökysymyksen ratkaisuksi

Saksan valtakunnan ja Puolan suhteet ovat tällä hetkellä sellaiset, että jokainen välikohtaus tästä lähin voi johtaa molemmin puolin asemiin ryhmittyneiden sotavoimien yhteenottoon. Jokaisen rauhallisen ratkaisun on oltava sellainen, etteivät tämän tilanteen alunperin aiheuttaneet tapahtumat heti ensimmäisen tilaisuuden tullen saata toistua ja siten saattaa ei vain Euroopan itäosat, vaan sen muutkin alueet samaan jännitystilaan.

Tämän kehityksen syynä ovat

1. Versaillesin pakkorauhan luoma mahdoton raja;
2. luovutettujen alueiden vähemmistön mahdoton kohtelu.

Saksan valtakunnanhallitus lähtee siksi näissä ehdotuksissaan siitä ajatuksesta, että on löydettävä ratkaisu, joka poistaa mahdottoman rajatilanteen, turvaa molemmille asiapuolille niille elintärkeät yhdystiet, poistaa — mikäli suinkin mahdollista — vähemmistökysymyksen tai — ellei tämä ole mahdollista — tekee vähemmistöjen kohtalon, niiden oikeudet varmasti taaten, siedettäväksi. Saksan valtakunnanhallitus on vakuuttunut siitä, että tällöin on välttämätöntä saattaa ilmi kaikki taloudelliset ja fyysilliset vahingonteot,

jotka vuoden 1918 jälkeen on saatu aikaan, ja korvata ne koko laajuudessaan. Se pitää luonnollisesti tätä velvoitusta molempia asiapuolia sitovana.

Tältä pohjalta lähtien tulemme seuraaviin käytännöllisiin ehdotuksiin:

1. Danzigin vapaakaupunki palautetaan puhtaasti saksalaisen luonteensa takia ja väestönsä yksimielisen tahdon mukaisesti heti Saksan valtakunnan yhteyteen.

2. Niin sanotun käytävän alue, joka ulottuu Itämerestä linjalle Marienwerder-Graudenz-Kulm-Bromberg (nämä kaupungit mukaanluettuina) ja siitä suunnilleen länteen Schönlankeen, ratkaisee itse Saksaan tai Puolaan kuulumisensa.

3. Tätä tarkoitusta varten pannaan tällä alueella toimeen äänestys. Äänioikeutettuja ovat kaikki saksalaiset, jotka asuivat tällä alueella tammikuun 1 p:nä 1918 tai jotka tähän päivään mennessä ovat siellä syntyneet, samoin kaikki tänä päivänä tällä alueella asuneet tai tähän päivään mennessä siellä syntyneet puolalaiset, kashuubit jne. Tältä alueelta karkoitetut saksalaiset palaavat äänestykseen osallistuakseen takaisin.

Objektiivisen äänestyksen turvaamiseksi ja sen vuoksi tarpeellisten, laajojen valmistustöiden suorittamista varten alistetaan tämä mainittu alue Saarin alueen tapaan heti muodostettavalle kansainväliselle komissiolle, jonka neljä suurvaltaa, Italia, Neuvostoliitto, Ranska ja Englanti, muodostavat. Tämä komissio käyttää koko valtiovaltaa tällä alueella. Siinä tarkoituksessa on tämä alue sovittavan, mitä lyhimmän ajan kuluessa tyhjennettävä puolalaisista sotilaista, puolalaisista poliiseista ja puolalaisista viranomaisista.

4. Tämän alueen ulkopuolelle jää puolalainen satama Gdingen, joka periaatteellisesti on Puolan ylivallan alainen sikäli kuin se alueellisesti rajoittuu puolalaiseen asutukseen. Tämän puolalaisen satamakaupungin lähemmät rajat määrittelevät Saksa ja Puola tai tarvittaessa kansainvälinen välitystuomioistuin.

5. Jotta turvattaisiin välttämätön aika oikeudenmukaisen äänestyksen toimeenpanemiselle tarpeellisten,

laajojen töiden suorittamiselle, ei tämä äänestys tapahdu ennen kuin 12 kuukautta on kulunut.

6. Jotta voitaisiin taata Saksalle rajoittamaton yhteys Itä-Preussiin ja Puolalle rajoittamaton yhteys mereen, määritellään rauta- ja maantiet, joilla vapaa kauttakulkuliikenne on mahdollinen. Tällöin saadaan kantaa vain sellaisia maksuja, jotka ovat välttämättömiä liikenneteiden kunnossapitämiselle tai kuljetusten suorittamiselle.

7. Alueen jompaankumpaan maahan kuulumisen ratkaisee annettujen äänien yksinkertainen enemmistö.

8. Jotta toimitetun äänestyksen jälkeen — samantekevää, kuinka tämä ratkeaakin — voitaisiin taata Saksalle varmuus vapaaseen yhteyteen maakuntansa Danzig-Itä-Preussin kanssa ja Puolalle yhteys mereen, annetaan, jos äänestysalue joutuu Puolalle, Saksalle exterritoriaalinen liikennevyöhyke suunnilleen Bütowin — Danzigin tai Dirschaun suunnassa valtakunnanautotien ja neliraiteisen rautatien rakentamista varten. Tien ja rautatien rakentaminen suoritetaan niin, etteivät ne kosketa puolalaisiin kulkuteihin, t.s. nämä joko ylitetään tai alitetaan. Tämän vyöhykkeen leveys määrätään yhdeksi kilometriksi ja on Saksan suvereniteetin alaista aluetta.

Jos äänestys päättyy Saksan hyväksi, saa Puola samanlaiset exterritoriaalisten tie- ja ratayhteyksien oikeudet vapaaseen ja rajoittamattomaan liikenteeseen satamaansa Gdingeniin, jollaiset Saksallekin kuuluisivat.

9. Siinä tapauksessa, että käytävä joutuisi takaisin Saksan valtakunnan yhteyteen, selittää tämä olevansa valmis ryhtymään Puolan kanssa väestönvaihtoon käytävän edellyttämässä laajuudessa.

10. Puolan mahdollisesti haluamia Danzigin satamaan kohdistuvia erioikeuksia käsiteltäisiin rinnakkaisina Saksan samanlaisten Gdingenin satamaan kohdistuvien oikeuksien kanssa.

11. Jotta tällä alueella molemmin puolin poistettaisiin uhan tunne, saisivat Danzig ja Gdingen puhtaan kauppakaupungin luonteen, s.o. ilman sotilaallisia laitteita ja linnoituksia.

12. Helan niemimaa, joka äänestyksestä riippuen tulisi joko Puolalle tai Saksalle, olisi joka tapauksessa demilitarisoitava.

13. Koska Saksan valtakunnanhallituksella on mitä voimakkaimpia valituksia esitettävänään Puolan vähemmistökohtelua vastaan ja Puolan hallitus puolestaan luulee myös olevansa pakotettu esittämään Saksalle valituksia, sopivat molemmat puolet siitä, että nämä valitukset annetaan kansainvälisen tutkimuskomission ratkaistavaksi, jonka tehtävänä on tutkia kaikki valitukset taloudellisista tai fyysillisistä vahingonteoista ja muista terroriteoista. Saksa ja Puola velvoittautuvat korvaamaan kaikki vuoden 1918 jälkeen mahdollisesti esiintyneet, molemmin puolin vähemmistöihin kohdistuneet taloudelliset ja muut vahingonteot sekä kumoamaan kaikki pakko-otot tai suorittamaan asianomaisille täyden korvauksen näistä tai muista taloudelliseen elämään puuttumisista.

14. Jotta Puolaan jääviltä saksalaisilta ja Saksaan jääviltä puolalaisilta poistettaisiin tunne kansainvälisestä oikeudettomuudesta ja jotta heille ennen kaikkea taattaisiin varmuus siitä, ettei heitä voida pakottaa tekoihin tai palveluksiin, jotka ovat ristiriidassa heidän kansallisten tunteidensa kanssa, sopivat Saksa ja Puola molemminpuolisten vähemmistöjen oikeuksien turvaamisesta yksityiskohtaisin ja sitovin sopimuksin, jotka turvaavat näiden vähemmistöjen kansallisen olemuksen säilymisen, vapaan kehityksen ja toiminnat ja sallivat heidän tätä tarkoitusta varten välttämättömänä pitämänsä järjestäytymisen. Molemmat asiapuolet sitoutuvat olemaan kutsumatta vähemmistöön kuuluvia sotapalvelukseen.

15. Siinä tapauksessa, että näiden ehdotusten pohjalla saataisiin aikaan sopimus, selittävät Saksa ja Puola olevansa valmiit heti järjestämään ja suorittamaan sotavoimiensa demobilisoinnin.

16. Ylläolevien sopimuksien jouduttamiseksi välttämättömistä jatkuvista toimenpiteistä sopivat Saksa ja Puola yhteisesti.

Silloinen Puolan hallitus ei suostunut edes reagoimaan näihin ehdotuksiin.

Mutta tässä herää kysymys: kuinka niin merkityksetön valtio uskalsi olla yksinkertaisesti ottamatta huomioon tällaisia ehdotuksia ja vieläpä — paitsi sitä, että se jatkoi julmuuksiaan saksalaisia kohtaan, jotka tälle maalle olivat antaneet koko sen sivistyksen— ryhtyä jopa täydellisen liikekannallepanon toimeenpanemiseen?

Yhteisymmärryksen tuhooja

Silmäys Varsovan ulkoasiainministeriön asiakirjoihin on meille kaikille myöhemmin antanut yllättävän selityksen: Yksi mies käytti pirullisella tunnottomuudella koko vaikutusvaltansa Puolan vastarinnan vahvistamiseen ja kaikkien sopimukseenpääsymahdollisuuksien estämiseen. Ne tiedoitukset, jotka Puolan silloinen Washingtonin-lähettiläs, kreivi Potocki, lähetti hallitukselleen Varsovaan, ovat asiakirjoja, joista pelottavalla selvyydellä ilmenee, miten raskas vastuu toisesta maailmansodasta lankeaa yhden ainoan miehen ja häntä kannattavien voimien harteille.

Ensiksi herää kysymys, mistä syistä tämä mies oli joutunut niin kiihkomielisen vihan valtaan sellaista maata kohtaan, joka tähän mennessä, koko historiansa aikana, ei ollut tehnyt Amerikalle eikä hänelle itselleen mitään pahaa. Mitä tulee Saksan asenteeseen Amerikkaa kohtaan, on siitä sanottava seuraavaa:

1. Saksa on kenties ainoa suurvalta, joka ei koskaan ole omistanut ainoatakaan siirtomaata pohjois- eikä etelä-Amerikan mantereella eikä liioin muutenkaan harjoittanut poliittista toimintaa siellä, ellei oteta lukuun useiden miljoonien saksalaisten siirtolaisten toimintaa, josta Amerikan manner, nimenomaan Yhdysvallat, ovat vain hyötyneet.

2. Saksan valtakunta ei koko Yhdysvaltain synnyn ja olemassaolon historian aikana ole koskaan omaksunut kielteistä, saatikka vihamielistä asennetta, mutta sensijaan kyllä useiden poikiensa verellä ollut puolustamassa USA:ta.

3. Saksan valtakunta ei itse koskaan ole osallistunut sotaan Yhdysvaltoja vastaan, mutta sensijaan hyökkäsivät Yhdysvallat sotavoimineen vuonna 1917 Saksan kimppuun,

ja syistä, jotka nykyisen presidentti Rooseveltin itse tätä kysymystä tutkimaan asettama komitea tyhjentävästi on selvittänyt. Juuri tämä Amerikan sotaanliittymisen syitä selvittämään asetettu tutkimusvaliokunta on selvästi todennut, että nämä syyt Amerikan liittymiseen sotaan vuonna 1917 perustuivat vain eräiden pienten ryhmien kapitalistisiin etuihin ja ettei Saksalla missään tapauksessa ollut aikomusta joutua selkkaukseen Amerikan kanssa.

Miksi Roosevelt tahtoi sotaa?

Muutenkaan ei Saksan ja Amerikan kansojen välillä ole mitään enempää poliittista kuin alueellistakaan laatua olevia vastakohtia, jotka jollakin tavoin voisivat koskea Yhdysvaltain etuja, saati sitten niiden olemassaoloa. Valtiomuotojen erilaisuuttahan ei koskaan ole kiellettykään. Mutta tätähän ei ylipäänsä voi väittää aiheeksi vihollisuuksiin kansojen elämässä, ellei joku valtiomuoto luonnollisen alueensa ulkopuolella pyri puuttumaan toisten asioihin.

Amerikka on suuret autoritääriset valtuudet omaavan presidentin johtama tasavalta. Saksa oli kerran rajoitetulla arvovallalla johdettu yksinvalta, myöhemmin arvovaltaa vailla oleva demokratia, nyt voimakkaan auktoriteetin ohjaama tasavalta. Molempien valtioiden välissä on valtameri. Kapitalistisen Amerikan ja bolshevistisen Venäjän eroavaisuuksien täytyisi, jos näissä käsitteissä

yleensä olisi jotain todellista, olla olennaisesti suuremmat kuin presidentin johdossa olevan Amerikan ja Johtajan johtaman Saksan.

Nyt on kuitenkin tosiasia, että molemmat Saksan ja Yhdysvaltain väliset historialliset selkkaukset — vaikkakin ne ovat saman voiman inspiroimia — ovat yksinomaan kahden USA:n miehen lietsomia, nimittäin presidentti Wilsonin ja Franklin Rooseveltin. Wilsonin on historia itse tuominnut. Hänen nimensä tulee aina olemaan sidottu yhteen kaikkien aikojen katalimmista sanansasyömisistä. Hänen petoksensa seurauksena oli kansojen elämän rappeutuminen ei vain niin sanottujen voitettujen, vaan itse voittajienkin keskuudessa. Vain hänen petoksensa mahdolliseksi tekemä Versaillesin pakkorauha hajoitti valtioita, hävitti sivistyksiä ja raunioitti kaikkien talouden.

Tiedämme nyt, että Wilsonin takana oli kiinnostuneiden rahamiesten piiri, joka käytti hyväkseen tätä aivojen pehmennystä potevaa professoria johtaakseen Amerikan sotaan, josta he toivoivat saavansa kohonneita liikevoittoja. Sen, että oli kerran uskonut tähän mieheen, sai Saksan kansa maksaa poliittisen ja taloudellisen olemassaolonsa luhistumisella.

Kaksi elämänkulkua — kaksi maailmaa

Mikä sitten on syy siihen, että niin katkerien kokemusten jälkeen taas ilmestyy Yhdysvaltain presidentti, joka toistamiseen näkee ainoan tehtävänsä olevan sotien aikaansaamisessa ja ennen kaikkea Saksan-vihan nostattamisessa sodan asteelle saakka? Kansallissosialismi tuli Saksassa valtaan samana vuonna kuin Roosevelt valittiin Yhdysvaltain presidentiksi. On nyt tärkeätä tutkia niitä seikkoja, joita on pidettävä nykyisen kehityksen aiheina.

Ensiksi henkilökohtainen puoli asiaa:

Ymmärrän liiankin hyvin, että presidentti Rooseveltin elämänkäsityksen ja -asenteen ja minun omani välillä on ammottava ero.

Roosevelt on peräisin upporikkaasta kodista ja on alusta alkaen kuulunut siihen ihmisluokkaan, joille syntyperä ja sukuperä demokratioissa tasoittavat elämäntien ja siten turvaavat kohoamisen.

Minä itse olin vain pienen ja köyhän perheen poika ja minun oli sanomatonta vaivaa nähden, työllä ja ahkeruudella taisteltava itselleni tie tulevaisuuteen.

Kun maailmansota tuli, koki Roosevelt sodan Wilsonin varjossa olevasta asemasta ja ansaitsevan näkökulmasta. Hän tuntee senvuoksi vain kansojen ja valtioiden välienselvittelyn miellyttävät seuraukset, joita se saavuttaa, joka tekee siitä liikeasian toisten vuodattaessa vertaan.

Tänä samana aikana oli oma elämäni kokonaan toisenlaista. Minä en kuulunut niihin, jotka tekivät historiaa, saati suorittivat liiketoimia, vaan vain niihin, jotka suorittivat annettuja tehtäviä. **Tavallisena sotilaana yritin tehdä velvollisuuteni vihollista vastaan näinä neljänä vuotena ja palasin sodasta tietysti aivan yhtä köyhänä kuin sinne olin syksyllä 1914 lähtenyt.** Olen siis jakanut kohtaloni miljoonien kanssa herra Rooseveltin jakaessa omansa ns. ylimpien kymmentuhannen kanssa. Herra Rooseveltin jo sodan jälkeen koetellessa kykyjään finanssikeinotteluissa saadakseen inflatiosta, s.o. toisten kurjuudesta, itselleen henkilökohtaista hyötyä, makasin minä vielä, kuten niin monet sadattuhannet, sairaalassa.

Ja kun herra Roosevelt loppujen lopuksi antautui normaalin, liikeasioihin perehtyneen, taloudellisesti varmalla pohjalla olevan, syntyperänsä suojaaman poliitikon uralle, taistelin minä nimettömänä Tuntemattomana kansani jälleenkohottamiseksi, kansani, jolle oli tehty sen koko historian raskain vääryys.

Kaksi elämänkulkua! Kun Franklin Roosevelt astui Yhdysvaltojen johtopaikalle, oli hän läpeensä kapitalistisen puolueen, joka käytti häntä hyväkseen, ehdokas. Ja kun minä tulin Saksan valtakunnan kansleriksi, olin itse luomani kansanliikkeen johtaja.

Herra Rooseveltia kannattavat voimat olivat juuri samoja voimia, joita vastaan minä kansani kohtalon takia ja sisimmästä vakaumuksestani taistelin. »Aivotrustin», jota Amerikan uuden presidentin oli käytettävä hyväkseen, muodostivat saman kansan jäsenet, jota ihmiskunnan loisilmiötä vastaan me Saksassa kävimme taistelua yrittäen syrjäyttää sen julkisesta elämästä.

Ja kuitenkin meillä molemmilla oli jotakin yhteistä: Franklin Roosevelt otti johtoonsa valtion, jonka talous demokraattisten vaikutusten vuoksi oli rappeutunut, ja minä astuin valtakunnan johtoon, joka samoin — kiitos demokratian — oli täydellisen tuhon edessä. Yhdysvalloissa oli 13 miljoonaa työtöntä, Saksassa seitsemän miljoonaa ja sitäpaitsi toiset seitsemän miljoonaa lyhennetyin työajoin ja vähennetyin palkoin työskennellyttä. Molempien valtioiden julkiset raha-asiat olivat rappiolla, yleisen taloudellisen elämän vajoaminen yhä alemmas näytti tuskin enää olevan pysäytettävissä.

Tästä hetkestä alkoi sittemmin Yhdysvalloissa ja Saksan valtakunnassa kehitys, joka tekee jälkimaailmalle helpoksi lopullisesti langettaa tuomionsa teorioiden oikeellisuudesta. Sensijaan että kansallissosialistisen johdon alaisessa Saksan valtakunnassa muutamissa vuosissa alkoi suunnaton elämän, talouden, sivistyksen, taiteen jne. nousu, ei presidentti Rooseveltin onnistunut omassa maassaan saada aikaan pienimpiäkään parannuksia. Kuinka paljon helpompaa tämän työn kuitenkin täytyi olla Yhdysvalloissa, missä asuu vajaat 15 ihmistä neliökilometrillä, kuin Saksassa, missä vastaava luku on 140! Ellei tuota maata onnistuta kohottamaan taloudelliseen kukoistukseen, se riippuu vain joko hallitsevan johdon pahasta tahdosta taikka johtavien henkilöiden täydellisestä pystymättömyydestä.

Vajaassa viidessä vuodessa ratkaistiin Saksan taloudelliset kysymykset ja työttömyys kukistettiin. Samana

aikana presidentti Roosevelt kohotti maansa valtiovelat mitä suunnattomimpiin summiin, alensi dollarin arvoa, saattoi talouden yhä enemmän rappiolle ja säilytti työttömien lukumäärän.

Juutalaisuus presidentin takana

Tämä ei kuitenkaan ole ihmeellistä, jos ajattelee, että ne henget, joita tämä mies oli kutsunut tukemaan itseään tai jotka paremminkin sanoen olivat kutsuneet hänet, kuuluvat niihin aineksiin, joilla juutalaisina voi olla kiinnostusta vain rappioon eikä koskaan järjestykseen! Meidän kansallissosialistisessa Saksassa taistellessamme keinottelua vastaan se nousi Rooseveltin ilmapiirissä ihmeelliseen kukoistukseen. Tämän miehen New Deal-lainlaadinta oli väärä ja se oli suurin harhaisku, mihin kukaan mies milloinkaan on syyllistynyt. Ei ole epäilystäkään siitä, että tämän talouspolitiikan jatkaminen rauhan aikana olisi ennemmin tai myöhemmin saanut tämän presidentin aseman — huolimatta hänen taitavuudestaan väittelijänä — horjumaan.

Euroopan valtioissa hän olisi varmaankin päättänyt uransa valtakunnanoikeudessa, syytettynä kansallisomaisuuden mielivaltaisesta tuhlauksesta. Siviilioikeusistuimessa taas hän syyllistyneenä sopimattomiin liikkeenhoitotapoihin tuskin olisi voinut välttää vankilaan joutumista.

Näin arvostelevat asiaa — tai pikemminkin he ovat siitä tietoisia — useat ja huomattavassa asemassa olevat amerikkalaisetkin. Uhkaava oppositio nousi tämän miehen näköpiiriin. Se pani hänet aavistamaan, että vain yleisen mielipiteen huomion johtaminen hänen sisäpolitiikastaan ulkopolitiikkaan voisi tuoda pelastuksen. On mielenkiintoista tässä yhteydessä tutustua Puolan lähettilään Potockin Washingtonista lähettämiin tiedoituk-

siin hänen yhä uudelleen viitatessaan siihen, että Roosevelt oli täysin tietoinen koko taloudellisen korttitalonsa luhistumisvaarasta ja sentähden kaikin mokomin tarvitsi ulkopoliittista huomion puoleensa vetäjää. Häntä vahvisti tässä hänen ympärillään olevien juutalaisten piiri, joka vanhatestamentillisessa kostonhimossaan luulee Yhdysvalloissa näkevänsä työkalun, jolla voisi valmistaa Euroopan yhä juutalaisvastaisemmille kansoille toisen juutalaisuuden riemujuhlan. Juutalaisuus koko saatanallisessa halpamaisuudessaan kerääntyi hänen ympärilleen, ja siihen hänkin puolestaan turvautui. Niin alkaa sitten Amerikan presidentin vaikutusvalta yhä kasvavassa määrässä vaikuttaa selkkauksien synnyttämis- ja vanhojen selkkauksien syventämismielessä, tarkoituksenaan joka tapauksessa kuitenkin estää selkkauksien rauhanomaiset ratkaisut.

Vuosikausia on tällä miehellä vain yksi ainoa toive: että jossakin päin maailmaa puhkeaisi riita — mieluimmin Euroopassa — joka antaisi hänelle mahdollisuuden — sitomalla Amerikan talous toiseen riitapuoleen — aikaansaada poliittinen etujen toisiinsa sekaantuminen, joka voisi olla omiaan tuomaan Amerikan hitaasti sellaista selkkausta lähemmäksi ja johtamaan siten huomion hänen sekavasta sisäisestä talouspolitiikastaan ulkoasioihin.

Suunnitelmallinen vihankylvö Saksaa vastaan

Erittäin karkeaksi muodostuu hänen menettelynsä tässä mielessä Saksan valtakuntaa kohtaan. Vuonna 1937 alkoi sarja puheita — joista eräs, erittäin halpamainen, pidettiin Chicagossa lokakuun 5 p:nä 1937 — joissa tämä mies suunnitelmallisesti alkaa kiihoittaa Amerikan yleisöä Saksaa vastaan. Hän uhkaa eräänlaisen karanteenin järjestämisellä niin sanottuja autoritäärisiä valtioita vastaan. Tämän nyt jatkuvasti kohoavan vihankylvö- ja kiihoituspolitiikkansa loppuponneksi presidentti

Roosevelt kutsuu — uudistuneiden loukkaavien selitysten jälkeen — Amerikan Berlinin-lähettilään Washingtoniin antamaan selontekoa. Senjälkeen edustaa kumpaakin maata toisensa luona asiainhoitaja.

Rooseveltin sekaantumiset Euroopan asioihin

Marraskuusta 1938 lähtien hän alkaa suunnitelmallisesti ja tietoisesti saboteerata kaikkia Euroopan rauhoittamispolitiikan mahdollisuuksia. Siinä hän teeskentelee ulospäin kiinnostusta rauhaa kohtaan, mutta uhkaa jokaista valtiota, joka on valmis harjoittamaan rauhanomaisen yhteisymmärryksen politiikkaa, lainojen pidättämisellä, taloudellisilla kostotoimenpiteillä, luoton irtisanomisella jne. Tästä antavat järkyttävän kuvan silmäykset Puolan lähettiläiden tiedoituksiin Washingtonista, Lontoosta, Parisista ja Brüsselistä.

Tammikuussa 1939 tämä mies alkaa yhä vahvistaa kiihoituskamppanjaansa ja uhkaa kaikilla kongressin toimenpiteillä paitsi sodalla toimia autoritäärisiä valtioita vastaan. Jatkuvasti väittäen muiden valtioiden muka yrittävän sekaantua Amerikan asioihin ja röyhkeästi vaatien Monroe-opin säilyttämistä hän alkaa maaliskuusta 1939 lähtien sotkeutua Euroopan sisäisiin asioihin, jotka eivät ylipäänsä lainkaan kuulu Yhdysvaltain presidentille. Ensiksikään hän ei näitä kysymyksiä ymmärrä ja toiseksi — vaikka hän ne ymmärtäisikin ja käsittäisi historialliset tapahtumat — ei hänellä olisi sen enempää oikeutta huolehtia Keski-Euroopan asioista kuin esimerkiksi Saksan valtakunnan päämiehellä on oikeutta arvostella jonkun USA:n valtion olosuhteita, saati sitten omaksua asennetta niihin nähden.

Poliittisen alamaailman peliä

Niin, herra Roosevelt menee vieläkin pitemmälle. Vastoin kaikkia kansainoikeudellisia määräyksiä hän selittää, ettei hän tunnusta hallituksia, jotka eivät ole

hänen mieleisiään, eikä hyväksy uusia järjestelyitä, vaan jättää entiselleen ammoin hävinneiden valtioiden lähetystöjä — vieläpä yrittää tehdä niistä lainmukaisia hallituksia. Niin, loppujen lopuksi hän menee niin pitkälle, että solmii sellaisten lähettiläiden kanssa sopimuksia, jotka sitten antavat hänelle oikeuden jopa vieraiden alueiden suoranaiseen miehittämiseenkin.

Huhtikuun 15 p:nä 1939 Roosevelt esitti kuuluisan vetoomuksensa minulle ja Ducelle, vetoomuksen, joka oli toisaalta maantieteellisen ja poliittisen tietämättömyyden sekoitus liittyneenä toisaalta määrättyihin miljonääripiireihin kuuluvan henkilön osoittamaan julkeuteen ja jossa meitä vaadittiin antamaan selityksiä ja solmimaan hyökkäämättömyyssopimuksia minkä hyvänsä valtion kanssa,

suurimmaksi osaksi sellaisten valtioiden, joilla ei ylipäänsä ollut vapauttaan jäljellä, koska herra Rooseveltin liittolaiset ovat ne joko liittäneet itseensä tai muuttaneet protektoraateikseen. Muistanette, hyvät kansanedustajat, että annoin tälle tunkeilevaiselle herralle silloin yhtä kohteliaan kuin selvän vastauksen, joka tosiaankin ainakin muutamiksi kuukausiksi sai tämän kelpo sodanlietsojan sanavuolauden tyrehtymään.

Mutta hänen paikalleen astui nyt hänen arvoisa puolisonsa. Hän kieltäytyi poikineen elämästä sellaisessa maailmassa, jollainen meillä on. Se on kyllä ymmärrettävää. Sillä tämä on työn maailma, eikä petoksen ja keinottelun. Mutta pikaisesti toivuttuaan tämän rouvan mies sensijaan vie marraskuun 4 p:nä 1939 läpi sellaisen puolueettomuuslain muutoksen, että aseiden vientikielto kumotaan, mutta nimenomaan yksipuolisten toimitusten hyväksi Saksan vastustajille.

Hän alkaa sitten — samaan tapaan kuin Itä-Aasiassa Kiinan suhteen — täälläkin käyttäen taloudellisen sekoittumisen kiertotietä — rakentaa ennemmin tai myöhemmin vaikuttavaa etuyhteisyyttä. Jo samassa kuussa hän tunnustaa niin sanotuksi maanpakolaishallitukseksi jou-

kon puolalaisia emigrantteja, joiden ainoa poliittinen perusta on ollut pari miljoonaa Varsovasta mukaan otettua puolalaista kultakolikkoa. Jo huhtikuun 9 p:nä hän menee vielä pitemmälle ja määrää norjalaiset ja tanskalaiset saatavat pidätettäviksi sillä täysin valheellisella tekosyyllä, että sillä muka estäisi saksalaisia niitä sieppaamasta, vaikka hän tarkoin tietää, että esim. Tanskan hallitusta, mitä sen omaisuuden hoitoon tulee, Saksa ei edes pidä silmällä, saati sitten kontrolloi.

Ranskan esimerkki

Muiden maanpakolaishallitusten joukkoon hän nyt vielä tunnustaa norjalaisen, ja näihin hallituksiin liittyvät jo toukokuun 15 p:nä 1940 vielä Hollannin ja Belgian emigranttihallitukset; samoin astuu hollantilaisten ja belgialaisten saatavain sulku voimaan.

Mutta tämän miehen todellinen mielenlaatu paljastuu vasta hänen kesäkuun 15 p:nä Ranskan pääministerille Reynaudille lähettämässään sähkeessä. Hän tiedoittaa tälle, että Amerikan hallitus tulee kaksinkertaistamaan avunantonsa Ranskalle edellyttäen, että Ranska jatkaa sotaa Saksaa vastaan.

Antaakseen vielä erikoista pontta tälle toivomukselleen sodan pitkittymisestä hän selittää, että Amerikan hallitus ei tule tunnustamaan valtausten tuloksia, ei siis esimerkiksi kerran Saksalta ryöstettyjen alueiden takaisinvoittamista. Minun ei tarvitse Teille vakuuttaa, että jokaiselle Saksan hallitukselle on samantekevää, tunnustaako Yhdysvaltain presidentti jonkin Euroopan rajan vai ei, ja tämä tulee tulevaisuudessakin olemaan yhdentekevää.

Minä esitän tämän tapauksen vain luonnehtiakseni tämän miehen suunnitelmallista kiihoitusta, miehen, joka teeskennellysti puhuu rauhasta, mutta aina vain kiihoittaa sotaan. Sillä nyt

hänet valtaa pelko siitä, että — siinä tapauksessa, että Euroopassa saataisiin aikaan rauha — hänen miljaardien tuhlauksensa varusteluun lyhyen ajan kuluessa havaitaan selväksi petkutukseksi, koska kukaan ei hyökkää Amerikan kimppuun, ellei tämä itse hyökkäystä provosoi!

Kesäkuun 17 p:nä 1940 toimittaa Yhdysvaltain presidentti ranskalaisten tilisaatavien sulkemisen, estääkseen niitä, kuten hän sanoo, joutumasta saksalaisten käsiin, mutta todellisuudessa kuljettaakseen kullan amerikkalaisen risteilijän avulla Casablancasta Amerikkaan.

Heinäkuusta 1940 kiihtyvät Rooseveltin toimenpiteet yhä edelleen, jotta — joko sitten Amerikan kansalaisten liittymisellä Englannin lentovoimiin tai Englannin lentovoimien miehistön kouluttamisella Yhdysvalloissa — löydettäisiin tie itse sotaan. Ja jo elokuussa 1940 seuraa Yhdysvaltain ja Kanadan yhteisen sotilaallisen ohjelman laatiminen. Mutta jotta nyt amerikkalais-kanadalaisen puolustuskomitean muodostaminen edes suurimmista tyhmyreistä näyttäisi uskottavalta, keksii hän aika ajoittain arveluttavia tilanteita, jolloin hän menettelee ikäänkuin joku hyökkäys muka uhkaisi Amerikkaa — minkä vaikutelman hän suggeroi todella jo säälittävissä kannattajissaan äkkiä keskeyttelemällä matkojaan ja palaamalla tulisella kiireellä takaisin Washingtoniin, täten korostaakseen tilanteen vaarallisuutta.

Syyskuussa 1940 hän yhä enemmän lähestyy sotaa. Hän luovuttaa Englannin laivastolle 50 Amerikan laivaston hävittäjää, joiden korvauksena hän tosin ottaa haltuunsa Englannin pohjois- ja keski-Amerikassa olevien alueiden sotilaallisia tukikohtia.

Yhden asian voi ylipäänsä vasta jälkimaailma selvittää, nimittäin vaikuttaako tähän kaikkeen vihaan sosiaalista Saksaa vastaan vielä kenties aikomus ottaa Englannin

imperiumi sen sortuessa mahdollisimman varmasti ja vaarattomasti parempaan haltuun.

Sen jälkeen kun Englanti ei enää kykene maksamaan puhtaalla kullalla Amerikan hankintoja, pusertaa hän Amerikan kansasta vielä vuokra- ja lainalain. Presidenttinä hän nyt saa valtuudet tukea vuokraamalla ja lainaamalla niitä maita, joiden puolustaminen hänestä, Rooseveltista, näyttää Amerikalle elintärkeältä. Mutta maaliskuussa 1941 astuu tämä mies, kun Saksaa ei millään keinoin saada reagoimaan hänen jatkettuihin huitomisiinsa, jälleen askeleen eteenpäin.

Jatkuvaa provokatiota

Jo joulukuun 19 p:nä 1939 johtivat amerikkalaiset risteilijät turvallisuusvyöhykkeen sisäpuolella hl. »Columbuksen» brittiläisten sotalaivojen käsiin. Se oli senvuoksi upotettava. Samana päivänä avustivat USA:n sotavoimat saksalaisen hl. »Araucan» kaappausyrityksessä. Tammikuun 27 p:nä 1940 antoi amerikkalainen risteilijä »Trenton» jälleen kansainoikeuden vastaisesti saksalaisten kauppalaivojen »Araucan», »La Platan» ja »Wangonin» liikkeistä tietoja vihollisen merivoimille. Kesäkuun 27 p:nä hän täysin kansainoikeuden vastaisesti sääsi rajoituksia ulkomaalaisten kauppalaivojen muuttooikeuteen USA:n satamissa.

Marraskuussa 1940 hän antoi USA:n sotalaivojen ajaa takaa saksalaisia höyrylaivoja »Phrygiaa», »Idarwaldia» ja »Rheiniä», kunnes näiden oli upottauduttava välttyäkseen joutumasta vihollisen käsiin. Huhtikuun 3 p:nä 1941 seurasi Punaisen meren liikenteen avaaminen USA:n laivoille brittiläisten lähi-idän armeijojen huoltoa varten. Tällä välin olivat amerikkalaiset viranomaiset jo maaliskuussa takavarikoineet kaikki saksalaiset laivat. Saksan kansalaisia kohdeltiin siinä yhteydessä mitä nöyryyttävimmällä tavalla; heille osoitettiin aivan kansainoikeuden vastaisesti määrätyt oleskelupaikat, heille määrättiin matkustusrajoituksia jne.

Kaksi Kanadasta vankeudesta karannutta saksalaista upseeria pantiin samoin kaikkien kansainoikeudellisten määräysten vastaisesti kahleisiin ja luovutettiin takaisin Kanadan viranomaisille.

Maaliskuun 27 p:nä tervehtii sama presidentti, joka on jokaista hyökkäystä vastaan, hyökkäyksen avulla Belgradissa laillisen hallituksen kukistuttua valtaan päässyttä kapinalliskoplaa, Simowitshia ja kumppaneita.

Presidentti Roosevelt lähetti jo kuukausia aikaisemmin eversti Donovanin, täydelleen ala-arvoisen henkilön, omissa asioissaan Balkanille yrittämään siellä saada aikaan kapinaa Saksaa ja Italiaa vastaan Sofiassa ja Belgradissa.

Sen jälkeen hän huhtikuussa lupaa Jugoslavialle ja Kreikalle apua vuokra- ja lainalain pohjalla. Vielä huhtikuun lopussa tämä mies jälleen tunnustaa jugoslavialaiset ja kreikkalaiset emigrantit maanpakolaishallituksiksi ja sulkee — muuten jälleen kansainoikeuden vastaisesti — jugoslavialaiset ja kreikkalaiset saatavat. Huhtikuun keskivaiheilta lähtien jatkuu sitäpaitsi amerikkalaisten partioiden suorittama länsi-Atlantin valvonta tiedoituksineen englantilaisille.

Huhtikuun 26 p:nä Roosevelt toimittaa Englannille 20 pikavenettä, ja samoihin aikoihin korjataan englantilaisia sotalaivoja jatkuvasti USA:n satamissa. Toukokuun 12 p:nä seuraa norjalaisten, Englannin asioilla liikkuvien laivojen kansainoikeuden vastainen aseistaminen ja korjaus. Kesäkuun 4 p:nä saapuu Grönlantiin amerikkalaisia joukkoja rakentamaan lentokenttiä.

Ja kesäkuun 9 p:nä saapuu ensimmäinen englantilainen tieto, että eräs USA:n sotalaiva presidentti Rooseveltin antaman käskyn mukaisesti on Grönlannin luona syvyyspommeja käyttäen ryhtynyt taisteluun saksalaista sukellusvenettä vastaan.

Kesäkuun 14 p:nä suljetaan, jälleen kansainoikeuden vastaisesti, Saksan saatavat Yhdysvalloissa. Kesäkuun

17 p:nä vaatii presidentti Roosevelt valheellisten tekosyiden perusteella Saksan konsulien kotiinkutsumista ja Saksan konsulaattien sulkemista. Hän vaatii edelleen Saksan sanomalehtiasioimiston »Transoceanin», saksalaisen tiedonantokirjaston ja Saksan valtakunnanrautateiden toimiston sulkemista. Heinäkuun 6 ja 7 p:nä miehittävät Amerikan sotavoimat Rooseveltin käskystä Saksan taisteluvyöhykkeellä sijaitsevan Islannin. Tämän kautta hän nyt varmasti toivoo

1. pakottavansa Saksan lopultakin sotaan, tai

2. muussa tapauksessa tekevänsä Saksan sukellusvenesodan yhtä mitättömäksi kuin vuosina 1915—16.

Samaan aikaan hän lähettää Neuvostoliitolle Amerikan avunantolupauksen. Heinäkuun 10 päivänä laivastoministeri Knox yht'äkkiä tiedoittaa, että Yhdysvalloilla olisi ampumismääräys akselin sotalaivoja vastaan. Syyskuun 4 p:nä operoi amerikkalainen hävittäjä »Greer» saamansa käskyn mukaisesti yhteistoiminnassa englantilaisten lentokoneiden kanssa Atlannilla Saksan vedenalaisia vastaan.

Viisi päivää myöhemmin toteaa eräs saksalainen sukellusvene amerikkalaisten hävittäjien toimivan englantilaisen saattueen saattoaluksina.

Loppujen lopuksi pitää Roosevelt syyskuun 11 p:nä tuon puheensa, jossa hän itse vahvistaa ja uudistaa käskyn ampua kaikkia akselin laivoja.

Syyskuun 29 p:nä hyökkäävät amerikkalaiset vartioalukset Grönlannin itäpuolella syvyyspommeja käyttäen saksalaisen vedenalaisen kimppuun. Lokakuun 17 p:nä taistelee amerikkalainen hävittäjä »Kearney» — englantilaisessa saattueessa matkaa tehden — jälleen syvyyspommein saksalaista vedenalaista vastaan, ja loppujen lopuksi kaappaavat USA:n sotavoimat marraskuun 6 p:nä kansainoikeuden vastaisesti saksalaisen hl. »Odenwaldin», hinaavat sen amerikkalaiseen satamaan ja vangitsevat sen miehistön.

Tämän niin sanotun presidentin loukkaavat hyökkäykset ja hänen nulikkamaiset huitomisensa minua vastaan henkilökohtaisesti tahdon tässä yhteydessä arvottomina sivuuttaa. Että hän nimittää minua gangsteriksi, on sitä enemmän yhdentekevää, kun tämä käsite — luultavasti sellaisten henkilöiden puuttumisen vuoksi — ei ole peräisin Euroopasta, vaan USA:sta. Mutta ottamatta sitäkään huomioon ei herra Roosevelt ylipäänsäkään voi minua loukata, sillä minä pidän häntä, samaten kuin aikoinaan Woodrow Wilsonia, mielisairaana.

Syvää tyydytystä Japanin suhteen

Että tämä mies juutalaisine kannattajineen jo vuosia on samoin asein taistellut Japania vastaan, on tiedossamme. Minun ei sitä tässä tarvitse esittää. Siinäkin on käytetty samoja menettelytapoja. Ensin tämä mies kiihoittaa sotaan, sen jälkeen hän väärentää aiheet, esittää mielivaltaisia väitteitä, verhoutuu sitten vastenmielisellä tavalla kristillisen teeskentelyn pilveen ja johtaa siten hitaasti mutta varmasti ihmiskuntaa sotaa kohti, eikä sitten vanhana vapaamuurarina jätä kutsumatta Jumalaa todistamaan menettelynsä kunniallisuutta.

Luulen, että Te kaikki olette tunteneet jonkinlaista helpotusta, kun nyt vihdoin eräs valtio pani tälle historiassa ainutlaatuiselle ja hävyttömälle totuuden ja oikeuden vääristelylle sen vastalauseen, jota tämä mies juuri on toivonutkin ja jota hän ei senvuoksi nyt saakaan ihmetellä. Että Japanin hallitus vuosikausia kestäneiden neuvottelujen jälkeen tämän väärentäjän kanssa lopulta kyllästyi antamaan jatkuvasti pilkata itseään niin halventavalla tavalla, täyttää meidät kaikki, Saksan kansan ja luullakseni myös muut kunnon ihmiset koko maailmassa syvällä tyydytyksellä.

Me tiedämme, mikä voima on Rooseveltin takana. Se on tuo ikuinen juutalaisuus, joka arvelee aikansa koittaneen ulottaakseen meihinkin sen, mitä meidän kaikkien inhoten oli katseltava ja koettava Neuvosto-Venäjällä. Nyttemmin olemme tulleet tuntemaan juutalaisten maanpäällisen paratiisin. Miljoonat saksalaiset sotilaat ovat voineet luoda henkilökohtaisen silmäyksen maahan, jossa tämä kansainvälinen juutalaisuus tuhosi ja hävitti ihmisiä ja omaisuutta. Kenties ei Yhdysvaltain presidentti sitä itse käsitä. Silloin tämä vain todistaa hänen henkistä rajoittuneisuuttaan.

Mutta me tiedämme, että koko hänen taistelunsa päämäärä on tämä: vaikka emme olisikaan liitossa Japanin kanssa, olisimme selvillä siitä, että juutalaisten ja heidän Franklin Rooseveltinsa tarkoitus on tuhota valtiot yksitellen, toinen toisensa jälkeen. Tämän hetken Saksan valtakunnalla ei kuitenkaan ole mitään yhteistä sen Saksan kanssa, joka kerran oli.

Niinpä mekin puolestamme nyt teemme sen, mitä tämä provokaattori jo vuosia on koettanut saada aikaan. Emmekä vain siksi, että olemme Japanin liittolaisia, vaan myös, koska Saksa ja Italia nykyisessä johdossaan ovat kyllin viisaita ja vahvoja ymmärtääkseen, että tänä historiallisena aikana ratkaistaan kansojen olemassaolo ehkä ikuisiksi ajoiksi. Siitä, mitä tämä toinen maailma meille aikoo tehdä, olemme selvillä. He saattoivat entisen demokraattisen Saksan nälkiintymään; he tappaisivat nykyisen sosialistisen Saksan sukupuuttoon.

Kun herra Roosevelt tai herra Churchill selittävät, että he sitten myöhemmin tahtovat pystyttää uuden sosiaalisen järjestyksen, on se suunnilleen samaa kuin jos kaljupäinen parturi suosittelisi pettämätöntä hiusvettä. Niiden herrojen, jotka elävät sosiaalisesti eniten takapajulla olevissa valtioissa, olisi ollut — sensijaan että kiihoittivat sotiin — huolehdittava työttömistään. Heillä on omissa maissaan kylliksi kurjuutta ja hätää

saadakseen siellä tarpeeksi tekemistä elintarvikkeiden jakelussa. Mitä Saksan kansaan tulee, ei se tarvitse enempää jonkun herra Rooseveltin kuin herra Churchillin tai herra Edeninkään almuja, se tahtoo vain oikeutensa. Ja tämän oikeutensa elämiseen se turvaa itselleen, vaikka tuhat Rooseveltia ja Churchilliä vannoutuisi sitä vastaan. Tällä kansalla on nyt takanaan melkein 2000-vuotinen historia. Se ei koko tänä pitkänä aikana ole vielä koskaan ollut niin yksimielinen ja yhtenäinen kuin mitä se nyt on ja aina tulevaisuudessa — kiitos kansallissosialistisen liikkeen — tulee olemaan. Mutta se ei ehkä koskaan myöskään ole ollut niin kaukokatseinen eikä usein niin kunniastaan tietoinen.

Olen senvuoksi tänään palauttanut Amerikan asiainhoitajalle hänen passinsa ja tiedoittanut hänelle seuraavaa:

Yhteinen sodankäynti

Presidentti Rooseveltin rajoittamatonta maailmanherruus-diktatuuria tavoittelevan politiikan yhä laajentuessa eivät Amerikan Yhdysvallat yhteistyössään Englannin kanssa ole kaihtaneet mitään keinoja riistääkseen Saksan, Italian ja Japanin kansoilta näiden luonnollisten elinmahdollisuuksien edellytykset. Englannin ja Amerikan Yhdysvaltain hallitukset ovat tästä syystä asettuneet vastustamaan jokaista, ei vain nyt, vaan myös tulevaisuudessa tapahtuvaa oikeudenmukaista tarkistusta maailman paremman uudelleenjärjestelyn aikaansaamiseksi.

Sodan alusta lähtien on Amerikan presidentti Roosevelt yhä suuremmassa määrin syyllistynyt sarjaan kansainoikeuden vastaisia rikoksia. Laivojen ja muun Saksan ja Italian kansalaisten omaisuuden laittomat anastukset liittyivät uhkauksiin, jopa asianomaisten henkilökohtaisen vapauden — inter-

noimisen tms. kautta — mielivaltaisiin riistämisiin. Yhdysvaltain presidentin, Rooseveltin, muutenkin yhä terävämmiksi käyneet hyökkäykset johtivat lopulta niin pitkälle, että hän antoi Amerikan laivastolle määräyksen — vastoin kaikkia kansainoikeudellisia säännöksiä — kaikkialla heti hyökätä saksalaisten ja italialaisten laivojen kimppuun, ampua niitä ja upottaa ne. Amerikan ministerit kehuivatkin tällä rikollisella tavalla tuhonneensa saksalaisia vedenalaisia. Amerikkalaiset risteilijät hyökkäsivät saksalaisten ja italialaisten kauppalaivojen kimppuun, kaappasivat ne ja veivät niiden rauhallisen miehistön vankeuteen. Ilman että Amerikan hallitus olisi yrittänytkään virallisesti väittää tätä vääräksi, julkaistiin Amerikassa sen lisäksi sittemmin presidentti Rooseveltin suunnitelma sotilaalliseksi hyökkäykseksi Saksaa ja Italiaa vastaan Euroopassa viimeistään v. 1943.

Siten on tehty tyhjäksi Saksan ja Italian rehelliset ja ainutlaatuisen kärsivälliset pyrkimykset — presidentti Rooseveltin vuosikausia harjoittamasta sietämättömästä provosoinnista huolimatta — sodan laajentumisen ehkäisemiseksi ja suhteiden ylläpitämiseksi Yhdysvaltoihin.

Tämän huomioon ottaen Saksa ja Italia ovat nyt vihdoin katsoneet itsensä pakotetuiksi syyskuun 27 p:nä 1940 solmitun kolmenvallansopimuksen määräyksiä noudattaen rinta rinnan Japanin kanssa käymään yhdessä taistelua Amerikan Yhdysvaltoja ja Englantia vastaan kansojensa ja valtakuntiensa vapauden ja riippumattomuuden puolustamiseksi ja säilyttämiseksi.

Nämä kolme valtaa ovat sentähden solmineet ja tänään Berlinissä allekirjoittaneet seuraavan sopimuksen:

Vakaasti päättäneinä olla laskematta aseita ennen kuin yhteinen sota Amerikan Yhdysvaltoja ja Englantia vastaan on viety onnelliseen loppuun ovat Saksan hallitus, Italian hallitus ja Japanin hallitus sopineet seuraavista säännöksistä:

1 artikla

Saksa, Italia ja Japani vievät sodan, johon Amerikan Yhdysvallat ja Englanti ne ovat pakottaneet, kaikin käytettävissään olevin voimakeinoin voitolliseen loppuun.

2 artikla

Saksa, Italia ja Japani sitoutuvat olemaan solmimatta Amerikan Yhdysvaltain tai Englannin kanssa aselepoa taikka rauhaa muutoin kuin siitä täysin keskenään sopimalla.

3 artikla

Saksa, Italia ja Japani jatkavat vielä sodan voitollisen päättymisen jälkeenkin mitä kiinteintä yhteistyötä oikeudenmukaisen uuden järjestyksen luomiseksi syyskuun 27 p:nä 1940 tekemänsä kolmenvallansopimuksen hengessä.

4 artikla

Tämä sopimus tulee voimaan heti allekirjoittamisen tapahtuessa ja on voimassa yhtä kauan kuin syyskuun 27 p:nä 1940 solmittu kolmenvallansopimus. Korkeat sopimuspuolet tulevat hyvissä ajoin ennen tämän voimassaoloajan päättymistä sopimaan tämän sopimuksen 3 artiklassa edellytetyn yhteistyön jatkuvista muodoista.

Taistelu viimeiseen saakka

Kansanedustajat! Saksan valtiopäivien jäsenet!

Olemme jo viimeisen heinäkuussa 1940 tekemäni rauhantarjouksen hylkäämisestä lähtien olleet tietoisia siitä, että tämä taistelu on käytävä loppuun saakka. Että anglosaksilais-juutalaiskapitalistinen maailma siinä on yhteisessä rintamassa bolshevismin kanssa, ei meille kansallissosialisteille ole mikään yllätys. Sisimmässämme olemme aina pitäneet heitä samaan joukkoon kuuluvina. Mutta me olemme sisimmässämme selvinneet hyvin tästä taistelusta ja lopulta, 16-vuotisen valtakamppailun jälkeen, tuhonneet vastustajamme.

Kun minä 23 vuotta sitten päätin astua poliittiseen elämään johtaakseni kansakunnan jälleen ylös rappiotilastaan, olin nimetön, tuntematon sotilas. Monet Teistä tietävät, miten vaikeita tämän taistelun ensimmäiset vuodet olivat. Seitsemän miehen liikkeen tie tammikuun 30 p:ään 1933, jolloin otimme vastuunalaisen hallitusvallan käsiimme, on niin ihmeellinen, että vain itse kohtalo on sen siunauksellaan voinut tehdä mahdolliseksi.

Tänään olen maailman vahvimman armeijan, valtavimpien ilmavoimien ja uljaan laivaston etunenässä. Takanani ja ympärilläni vannoutuneena yhteisönä tiedän olevan puolueen, jonka mukana minä olen tullut suureksi ja joka minun kauttani on tullut suureksi.

Vastustajat, jotka näen edessäni, ovat yli 20 vuoden takaiset vihollisemme. Mutta se tie, joka on edessäni, ei ole verrattavissa siihen tiehen, jolle voin luoda silmäyksen taaksepäin.

Saksan kansa on tietoinen olemassaolonsa ratkaisevasta hetkestä.

Miljoonat sotilaat täyttävät mitä vaikeimmissa olosuhteissa kuuliaisesti ja uskollisesti velvollisuutensa.

Miljoonat saksalaiset talonpojat ja työläiset, saksalaiset naiset ja tytöt seisovat tehtaissa ja toimistoissa, kentillä ja pelloilla hankkien otsansa hiessä kotimaalleen leivän ja rintamalle aseet. Liitossa kanssamme on vahvoja kansoja, jotka samassa vaikeassa tilanteessa ollen näkevät edessään samat viholliset.

Amerikan presidentti ja hänen plutokraattinen koplansa ovat kutsuneet meitä köyhiksi kansaparoiksi. Se on oikein!

Mutta köyhät raukatkin tahtovat elää ja he tulevat joka tapauksessa saavuttamaan sen, etteivät rikkaat ryöstä heiltä sitäkin vähää, mitä heillä elääkseen on.

Te, hyvät puoluetoverini, tunnette järkkymättömän päättäväisyyteni viedä kerran aloitettu taistelu tulokselliseen loppuun. Te tunnette tahtoni olla sellaisessa taistelussa kavahtamatta mitään, murtaa kaikki vastukset, jotka on murrettava.

Syyskuun 1 p:nä 1939 pitämässäni ensimmäisessä puheessa vakuutin Teille, ettei Saksaa tässä sodassa enempää asevoima kuin aikakaan pakota polvilleen. Tahdon myös vakuuttaa vastustajilleni, ettei meitä — paitsi ettei meitä asevoima tai aika voi pakottaa polvillemme — velvollisuutemme täyttämisessä liioin voi horjuttaa mikään sisäinen epäilys. Kun ajattelemme sotilaittemme uhreja, heidän alttiuttaan, on jokainen kotirintaman uhri täysin arvoton ja merkityksetön. Mutta jos ajattelemme mielessämme kaikkien niiden lukua, jotka jo sukupolvia ennen meitä ovat kaatuneet Saksan kansan olemassaolon ja suuruuden puolesta, silloin vasta oikein ymmärrämme omilla harteillamme olevan velvoituksen suuruuden. Sillä, joka aikoo karttaa tämän velvollisuutensa täyttämistä, ei ole oikeutta vaatia, että kunnioittaisimme häntä kansalaisena kansalaisten joukossa.

Yhtä säälimättömän kovia kuin olimme valtataistelussamme, yhtä säälimättömiä ja kovia olemme taistelussa kansamme olemassaolosta.

Aikana, jolloin tuhannet kansamme parhaat miehet, isät ja pojat kaatuvat, ei sellaisella ole oikeutta elää, joka kotirintamalla tahtoo tehdä rintaman uhrit arvottomiksi. Yhdentekevää, missä valepuvussa tätä saksalaista rintamaa yritettäisiin häiritä, kaivaa maata kansamme vastustustahdon alta, heikontaa hallituksemme arvovaltaa, tuhota kotirintaman saavutuksia — syyllinen kaatuu! On olemassa vain se ero, että tämän uhrin — kaatumisen — tuottaessa rintaman sotilaalle korkeinta kunniaa, toinen, joka tekee tämän kunniauhrin arvottomaksi, kuolee häpeässä.

Älkööt vastustajamme erehtykö meidän suhteemme! Tuntemiemme Saksan historian 2000 vuoden aikana ei kansamme milloinkaan ole ollut yhtenäisempi ja yksimielisempi kuin nyt. Kansojen Herra on tehnyt viime vuosien aikana niin suuria, että kiitollisuudessamme voimme vain kumartaa kohtalolle, joka on suonut meidän olla niin suuren kansan jäseniä. Kiitämme sitä siitä, että menneisiin ja ja tuleviin Saksan kansan sukupolviin nähden kunnialla voimme piirtää omankin nimemme Saksan historian unohtumattomaan kirjaan!

TAISTELU VIHOLLISEN KUKISTUMISEEN SAAKKA!

JOHTAJAN JA YLIPÄÄLLIKÖN
ADOLF HITLERIN PÄIVÄKÄSKY
SAKSAN PUOLUSTUSVOIMILLE
31. XII. 1941

Johtajan päämaja, joulukuun 31 p:nä.

Johtaja ja Ylipäällikkö on vuodenvaihteen johdosta antanut puolustusvoimille seuraavan päiväkäskyn:

Sotilaat!

Samoin kuin Puolan sotaretken loputtua päätin myöskin heinäkuussa 1940, läntisen sodan voitokkaasti päätyttyä, katkerista kokemuksista huolimatta ojentaa rauhan käden vihollisille, jotka syyskuun 3 p:nä 1939 olivat julistaneet meille sodan. Se sysättiin kuitenkin takaisin ja tarjoukseni tulkittiin heikkoutemme merkiksi.

Miehet, jotka jo ennen vuotta 1914 olivat yllyttäneet ensimmäiseen maailmansotaan, luulivat uusien liittoutumien avulla varmasti voivansa pakottaa Saksan kansan ja sen kanssa liittoutuneet valtiot lopullisesti polvilleen, hajoittaa ja siten hävittää ne. Meille ei näin ollen jäänyt muuta valinnan varaa kuin painaa kypärä lujemmin päähän ja kiinnittää huomiomme taistelun jatkamiseen.

Näiden kansainvälisten sodanlietsojain päätös olla millään muotoa tekemättä rauhaa perustui paitsi heidän taloudelliskapitalistisiin etuihinsa siihen vakaumukseen, että Saksa voitaisiin kesäksi 1941 salassa valmistellun Neuvosto-Venäjän Euroopan-vastaiseen sotaan liittymisen avulla lopullisesti tuhota.

Nyt tämä vuosi 1941 on takanamme!

Se oli mitä vaikeimpien ratkaisujen ja mitä verisimpien taistelujen vuosi. Mutta historiaan tämä vuosi jää kaikkien aikojen suurimpien voittojen vuotena.

Saksan kaikkien seutujen pojat ovat rinta rinnan liittolaistemme sotilaiden kanssa kunniakkaasti taistelleet Balkanilla ja Kreetalla, Afrikassa, Välimerellä ja Atlantilla. Kesäkuun 22 p:stä alkaen te, sotilaani, olette osallistuneet taisteluihin Idän sotanäyttämöillä, Pohjan pimeiltä periltä aina Mustanmeren rajoille saakka, taisteluihin, jotka laajuutensa ja kovuutensa puolesta ovat asettaneet teille ennenkuulumattomia vaatimuksia, mutta jotka tuloksiltaan ovat historian voitokkaimpia urotöitä.

Teidän avullanne, sotilaani, ovat kaiken sen, mitä kansojen menneisyys tähän mennessä tuntee, ylittävät voitot kruunanneet taistelun, johon kansamme olemassaolonsa turvaamiseksi niin usein on pakotettu. Mutta teidän rohkeutenne, teidän kuolemanhalveksuntanne ja teidän uhrivalmiutenne ei pelastanut ainoastaan meidän kotimaatamme, Saksaa, vaan sen lisäksi koko Euroopan, kohtalolta, jota vain kauhusta vaavisten voimme ajatella. Äidit ja lapset ja muut kotirintamalla työskentelevät eivät koskaan voi riittävästi kiittää ennen kaikkea teitä, itärintaman sotilaat, siitä, mitä te heidän hyväkseen olette tehneet.

Te itse olette kesäkuun 22 p:n jälkeen omin silmin nähneet, millainen on se »paratiisi», jollaiseksi juutalaisten kapitalistien ja juutalaisten bolshevikkien yhteinen salaliitto tahtoi Saksammekin muuttaa.

Sotilaani!

Maamme miljoonien kansalaisten johtajana ja heidän ajatustensa tulkitsijana ja puolustusvoimain ylipäällikkönä kiitän koko sydämestäni kaikkia rohkeita miehiä heidän niin usein osoittamastaan sankaruudesta. Mutta teitä, armeijan ja ase-SS:n sotilaita, nimenomaan itärintamalla, tervehdin ylpeänä ja iloisena

siitä, että nyt voin olla sen puolustusvoimien osan välittömänä ylipäällikkönä, joka — kuten aina ja kaikkialla, niin täälläkin — kantaa taistelun raskaimman kuorman.

Saksan koko kotirintama tuntee rajatonta luottamusta puolustusvoimiinsa ja haluaisi auttaa teitä jokaista niin paljon kuin vain voi.

Me kaikki, rintama ja kansa, muistelemme yhteisesti kunnioituksen tuntein niitä tovereita, joiden oli sinetöitävä uskollisuutensa ja rakkautensa Saksaa kohtaan kuolemalla, samoinkuin riveissämme maittensa ja koko Euroopan puolesta taistelleiden liittolaistemme uhreja.

Itärintaman sotilaat!

Te olette vuonna 1941 lukemattomissa taisteluissa sekä karkoittaneet hyökkäykseen valmiin vihollisen Suomen, Saksan, Slovakian, Unkarin ja Romanian rajoilta että myös heittäneet sen paljon yli tuhat kilometriä sen omaan maahan.

Sen yritys kääntää kohtalo talvella 1941—1942 voidakseen jälleen hyökätä meitä vastaan on epäonnistuva!

Päinvastoin: vuonna 1942 käymme kaikin valmisteluin, joihin on ryhdytty, uudelleen käsiksi tähän ihmiskunnan viholliseen ja lyömme sitä, kunnes juutalais-kapitalistisen ja bolshevistisen maailman hävitysvimma murtuu. Saksa ei tahdo eikä saa joutua joka kahdeskymmenesviides vuosi samojen rikollisten toimesta heitetyksi uuteen sotaan olemassaolostaan!

Eikä Eurooppakaan voi eikä tahdo ikuisesti raadella itseään vain jotta joukko anglosaksilaisia ja juutalaisia salaliittolaisia saisi kansojen epäsovusta tyydytyksen kaupallisille juonitteluilleen!

Se veri, joka tässä sodassa virtaa, on oleva — niin toivomme — Euroopassa viimeinen sukupolvien ajaksi!

Auttakoon Jumala meitä siihen tulevana vuonna!

Saksan Johtajan
ja valtakunnankanslerin

ADOLF HITLERIN

PUHE

valtiopäivillä 26. IV. 1942

HELSINKI 1942
SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURAN
KIRJAPAINON OY.

Kansanedustajat!
Saksan valtiopäivien jäsenet!

Joulukuun 11 p:nä 1941, jolloin viimeksi saatoin puhua Teille, sallittiin minun esittää tilinteko kuluneen vuoden tapauksien kulusta. Niiden historiallisen suuruuden ja jatkuvasti vaikuttavan poliittisen merkityksen mittasuhteet tullaan koko laajuudessaan tajuamaan ehkä vasta vuosisatojen kuluttua. Englannin ja Moskovan yhdessä tuumin lietsoman Belgradin vallankumouksen tukahduttamisen jälkeen, jo muutamien viikkojen kuluttua, tuli Eurooppa ensi kerran ehkä vuosisatoihin tietoiseksi yhteisestä idän uhkasta, jonka tuloksellisesta torjumisesta mannermaamme olemassaolo jo niin usein on riippunut.

Monille ihmisille näyttivät tällöin tämän verisen sodan, johon meidät syyskuussa 1939 pakotettiin, syyt selvemmiltä, sillä tämä sota ei enää muistuttanut niitä Euroopan sisäisiä erimielisyyksiä, joihin aikaisemmin oli totuttu. Yhä lisääntyvässä määrässä alkoi syventyä käsitys, että tässä historiallisessa taistelussa ei ole kysymys vain tavallisista tai vaikkapa vain järkeviltä näyttävistä yksityisten maiden eduista, vaan että tässä on kysymys eräästä noista alkuvoimaisista välienselvittelyistä, jotka — järkyttäessään maailmaa kerran tuhannessa vuodessa — ovat alkuna uuden aikakauden vuosituhannelle. Useat tällöin esiintyvät historialliset ilmiöt tietävät syvimmästä tehtävästään ja toimintansa aatteesta yhtä vähän kuin pieni sotilas tietää suuresta sotilaallisesta operatiosta. Tällaisten purkautuvien käännekohtien ajanjak-

sot ovat myöskin niin pitkiä, että ihmisyksilö liiankin helposti erehtyy arvioidessaan oman panoksensa yhteyttä tai sen merkitystä suhteessa koko tapahtuman kulkuun. Mutta siitä huolimatta esiintyy sielläkin, missä tuollaisen kansoja tai ehkäpä mantereitakin järkyttävän prosessin tarkoitus tai hyöty näennäisesti ei ole havaittavissa, hyödynnauttijoita. Useat luulevat siksi ajavansa ja ovatkin itse ajettuja, toiset tahtovat lyödä ja ovatkin loppujen lopuksi itse lyötyjä.

Kun syyskuun 3 p:nä 1939, loputtomien Saksan rauhanyritysten jälkeen, uudelle Saksalle oli annettu Ranskan ja Englannin sodanjulistukset — sen jälkeen kun nämä maat antamalla avoimen valtakirjan olivat ensin työntäneet Puolan eteensä laukaisevaksi voimaksi — täytyi kai epäillä maailman järkeä, maailman, joka aivan ilmeisesti ilman mitään syytä — sensijaan että olisi välttänyt sellaisen mielipuolisen sodan onnettomuutta — suorastaan pakotti katastrofin syntymään.

Euroopan hajanaisuus — Englannin etu.

Nyt me kaikki tiedämme, että Englanti Euroopan mantereen sisäisestä valtiollisesta hajaannuksesta alkaen oli sellaisen poliittisen tieteisopin vannoutunut kannattaja, joka luuli näkevänsä mannermaan rikkinäisyydessä Englannin maailmanvallan menestyksen ja suurentumisen ensimmäisen edellytyksen.

Epäilemättä oli tässä Englannin politiikkaa vallitsevassa ajatuksessa paljon puoleensavetävää. Euroopan vuodattaessa verensä lukuisissa sodissa kuiviin onnistui Suur-Britannian — käyttäen pienintä mahdollista veripanosta — luoda koko maailman käsittävä rakennelma. Sille suotua »imperiumin» arvoa saattoi kuitenkin verrata imperiaaliseen Roomaan aivan yhtä vähän kuin kansainvälistä kauppakonsernia arvojaluovaan maailmanyritykseen.

Tällöin on kuitenkin Englannin valtiotaidon samoinkuin englantilaisten poliittisen ja sotilaallisen kömpelyyden yliarvioimista olettaa, että niiden vaikutuksessa

muka oli syy Euroopan hävittävään rappioon. Täten sekoitettiin toisiinsa olotilan syntyminen ja sen hyväksikäyttö. Sillä Eurooppa rappeutui osaksi Rooman maailmanvallan sortumisen jälkeen johtavan mannermaamahdin luonnollisen vanhentumisen takia, osaksi niiden aineksien horjumisen johdosta, jotka olivat antaneet tälle länsimaiden silloiselle keskukselle kansallisen ja valtiollisen pohjan. Toiselta puolen antiikin roomalaisen valtioajatuksen ja toisaalta ei vähemmän imperiaalisia vaateita omaavan roomalaisen kirkon välinen eripuraisuus hävitti vähitellen Euroopan keskeisen valtiomuodostuksen perustan. Tähän tuli vielä lisäksi se syvä vakavuus, jolla silloinen maailma uppoutui kysymyksiin, jotka olivat omiaan kietomaan Euroopan loppumattomiin uskonnollisiin sisällissotiin, kun taas samoja probleemeja nykyjään pidetään valtiollisesti täysin mitättöminä ja arvostellaan sen mukaisesti. Niinpä on vanhan Saksan valtakunnan, joka oli sisäisen eurooppalaisen järjestelmän silloinen vallitseva keskipiste, kukistuminen yhtä vähän englantilaisten aikaansaama kuin muinoin Rooman kukistuminen germaanien. Mutta molemmissa tapauksissa synnyttivät sisäiset heikot kohdat tilanteita, jotka tekivät ulkopuolisille voimille mahdolliseksi sekaantua asiaan ja siten pakottivat maailmanhistorian useiksi vuosisadoiksi uusille urille. Niinpä ei Englanti itse voinut primäärisesti pirstoa mannermaata, — sillä siihen se valtiollisena muotoutumana oli silloin aivan liian heikko — mutta sen onnistui kyllä hyötyä Euroopan syntyvästä hajaannuksesta sikäli, että se saariasemansa ansiosta tarvitsi enää vain sangen vähän voimaa, mutta sensijaan kyllä mitä suurinta viekkautta voidakseen edelleen ylläpitää Euroopan voimattomuutta ja omalla, melkein kokonaan säästyneellä voimallaan valloittaa toinen, osittain tutkimaton tai ainakin sivistyksellisesti ja puolustuksellisesti alakynnessä oleva, osittain ikuisissa sisällissodissa itsensä uuvuttava maailma. Vain joku mieletön voi tällöin olla näkemättä tai kiistää, että — kuten jokaisella poliittisella järjestelyprosessilla — tälläkin on ollut hyötynsä ihmiskunnalle. Mutta yhtä mieletöntä oli olettaa, että Englannin imperiumi ikui-

sesti pystyisi ylläpitämään Euroopassa niin sanottua voimien tasapainoa. Tämän mantereen yksimielisyyteen pyrkiviä, veren suhteen ja aatteellisesti samoin suuntautuneita rodullisia aineksia voitiin ajan mittaan yhtä vähän estää yhtymästä kuin ylipäänsä oli mieletöntä olettaa, että voitaisiin kaikkien Euroopan kansojen olemassaoloa uhkaavan vaaran ilmaantuessa estää sitä kohdanneiden yhtymistä.

Kaikki ne sodat, joita Englanti vuosisatojen aikana keskeytymättä on käynyt mannermaata vastaan, saattoivat sujua tuloksellisesti pääasiassa vain niin kauan kuin oli kyseessä hallitsijasukua koskeva, puhtaasti valtiollisten muotoutumien taistelu toisiaan vastaan. Mutta sinä hetkenä, jona kansat alkoivat herätä tajuamaan muutkin kuin hallitsijasukujen edut, täytyi siihenastisen brittiläisen Euroopan-politiikan keinojen ajautua karille. Lukuisista sodista huolimatta ei Englannin ajan mittaan ollut mahdollista tuhota Ranskan kansallisvaltiota; kaikista yrityksistä huolimatta ei italialaisten yhtymisen estäminen onnistunut ja kaikista asiaanpuuttumisista huolimatta syntyi Saksan valtakunta muinaisista sirpaleistaan Saksan heimojen tahdolla ja suurten sankarien vaikutuksesta hetkenä, jolloin se oli saanut Bismarckin kaltaisessa ylivoimaisessa nerossa paitsi ajan kypsymisen myös täytäntöönpanemaan määrätyn miehen.

Englannin perikato lähenee.

Mitä kiinteämmiksi valtiollisessa suhteessa ja mitä tietoisemmiksi omasta arvostaan Euroopan kansat tulivat, sitä vaikeammaksi täytyi tulla sellaisen tilanteen ylläpitämisen Euroopassa, joka niin sanottuna voimien tasapainona ei enää vastannut todellisia voimasuhteita. Kuvitelman, että typeristä todisteista jaarittelemalla voisi riitaannuttaa Euroopan kansat ja kiihoittaa ne toisiaan vastaan, täytyi sentähden yhä enemmän ja enemmän mennä myttyyn, ja niin oli Englannin pakko muuttua vallitsevan tilanteen hyödykseenkäyttäjästä sen puolustajaksi, jopa sen jatkuvaksi voimassapitäjäksi.

Mutta tällöin loppui juonittelutaito, ja sen sijaan astui pakko omaan taisteluun, eikä vain tahto siihen, vaan myös taito. Mutta taito ottaen huomioon toiselta puolen maailmanvaltakunnan tällä välin jättiläismäisesti kasvaneen oman taakan ja toiselta puolen Euroopan toivottua hajaannusta varten tarvittavan veripanoksen yhä suurenevan määrän. Euroopan tasapainon säilyttämisellä oli kuitenkin — ainakin aluksi — tarkoituksena vain auttaa säästämään Englannille verta, jotta se siten helpommin kykenisi suoriutumaan itselleen ajattelemastaan maailmanlähetystoimesta.

Mutta niin pian kuin tämä valtakunta pakotettiin vuodattamaan vertaan itse Euroopassa, täytyy kerran tulla hetki, jolloin Euroopan rikkinäisyyden säilyttäminen vaatii Englannilta enemmän voimaa kuin mistä se voi luopua kyetäkseen ylläpitämään omaa maailmanvaltaansa.

Napoleonin sotien jälkeinen syvä uupumus — joita sotia kuitenkin käytiin pääasiassa mannermaisin voimin — oli brittiläisen Euroopan tasapainon säilyttämisopin vähittäisen yli-ikäistymisen ensimmäinen merkki.

Mutta ottamatta huomioon sitä, että Englannin maailmanvallan olemassaolon edellytyksenä olisi voimaton, hajanainen Eurooppa, on tasapaino ylipäänsä ollut olemassa vain niin kauan kuin ei maailmanvallan itsensä piirissä ollut olemassa mitään sitä uhkaavia yhdenvertaisia valtioita. Sinä hetkenä, jolloin Venäjän kolossi taisteli itselleen tien Euroopasta läpi Aasian kaukoitään, hetkenä, jolloin pohjoisamerikkalaisesta liitosta tuli yhtä Englannista riippumaton kuin sen suhteen täydelleen koskematon muotouma, ja vielä enemmän aikana, jolloin Japanin keisarikunta — Italian ja Saksan tapaan — unestaan heräten nousi kauko-idän ensimmäiseksi vallaksi, muuttuivat Englannin maailmanvallan olemassaolon edellytykset ylipäänsä perusteellisesti toisiksi.

Tämä muotouma ei ajan mittaan ollut ylläpidettävissä Eurooppaa vastaan, vaan enintään Euroopan kanssa.

Kun sentähden Englanti 1914 Saksan pitkistä rauhanyrityksistä huolimatta — taaskin vanhan tieteisoppinsa hengessä — julisti silloiselle valtakunnalle ylivoimaisen valtaliittoutuman kera sodan, lienee se ohimenevästi heikontanut Saksaa itseään sen merkityksen tai aseman suhteen Euroopassa ja tunkenut sen syrjään muusta maailmasta. Kaksi tosiasiaa täytyi kuitenkin jokaisen, joka ei ollut täysin sokaistu, todeta ja tunnustaa tämän maailmanhistorian siihen mennessä verisimmän ottelun lopulla:

1. että oli vain ajan kysymys, milloin Saksa vapautuisi sille pannuista kahleista. Sillä kansa, joka yli neljä vuotta pitää puoliaan kokonaista maailmaa vastaan ja vain petoksen ja valheen aiheuttamalla sisäisellä kapinalla voidaan pakottaa Versailles'hin, ei jonakin päivänä ainoastaan totea sille tehtyä petosta, vaan myös tietysti perustavalla voimallaan poistaa sen seuraukset.

2. Englannin tämän sodan aikana itse pyytämän avun seurauksia ei enää saatu tekemättömiksi: vetoamalla viime hädässään Amerikkaan antoi Englannin hallitus tälle mantereelle sellaisen taloudellisen ja poliittisen merkityksen, jota Englanti itse ei koskaan kykene syrjäyttämään.

Kun Englanti ryhtyi maailmansotaan, taisteli se kahden vallan standardin puolesta merellä eikä ollut halukas suomaan Saksan valtakunnalle merivoimavahvuutta 5 tai peräti 6: 10:een.

Kun Englanti — luulonsa mukaan — voitokkaasti lopetti sodan, oli Japani astunut Saksan sijaan ja Amerikka itsensä Englannin paikalle.

Mutta Englannin maailmanvallan liitokset eivät tämän taistelun johdosta suinkaan sisäisesti vahvistuneet, vaan alkoivat natista, ja kun myöhemmin taktillisista syistä sanan »imperiumi» sijaan mieluummin pantiin epämääräinen »maailmanvallan» käsite, tapahtui tämä vain, jotta hädästä, jota ei enää voinut syrjäyttää, tehtäisiin hyve, ja kun silloisena mitä vaikeimpien sotilaallisten

pulien aikana pyydettiin apua lupauksin, joita alun perin ei ajateltukaan myöhemmin täyttää, oli selvää, että petetyt jonakin päivänä vaatisivat vakuutusten täyttämistä; oli siis annettu vekseleitä, jotka kerran, ennemmin tai myöhemmin, olisi lunastettava.

Ei intialainen eikä arabialainen maailma unohda niitä vakuutuksia, joiden avulla ne aikanaan vieteltiin uhrivalmiuteen Englannin maailmanvallan ylläpitämiseksi.

Sitä, että Englanti sodan päättyessä oli taloudellisesti mitä vaikeimmassa häiriötilassa, raha-asioiden suhteen rasittunut ja veren puolesta uupunut, voi pitää lisätodisteena siitä, että jo ensimmäinen maailmansota oli Pyrrhoksen voitto, siis saavutus, joka saattoi olla vain myöhempien tappioiden isä.

Vielä yksi sellainen sota Euroopan tasapainon säilyttämiseksi — ja Englannin olisi pakko maailmanvaltana kadottaa oma tasapainonsa, se on: mahdottoman eurooppalaisen järjestelmän puolustamiseen tuhlattu voima menee hukkaan oman imperiumin koossapitämiseltä ja puolustukselta.

Sentähden voi uusi sota päättyä — ja se tulee päättymään — vain Englannin maailmanvallan katastrofiin. Kenen hyvänsä kanssa Englanti liittoutuneekin, se näkee tämän sodan lopussa liittolaisensa sitä itseään voimakkaampina.

Mitä innokkaammin sen rutikapitalistinen kopla ponnistelee peittääkseen moraalisesti omalta kansaltaan tai muulta ihmiskunnalta tämän valtakunnan luonnonvastaiset liittoutumat, sitä vähemmän se kykenee todella hämäämään näkeviä kansoja ja estämään ehdottoman historiallisen kehityksen luonnollista kulkua. On olemassa viisas antiikin sananlasku, joka sanoo, että jumalat sokaisevat ne, jotka he ovat tuominneet.

Juutalaisten maailmanloisien aseet.

En tiedä, pitävätkö kaikki englantilaiset vielä nykypäivinä viisaana ja valaisevana tekona niiden lukuisien yhteisymmärryksen mahdollisuuksien torjumista, jotka vuodesta 1933 lähtien esitin. Vieläköhän he kaikki nytkin ovat vakuutettuja siitä, että oli viisasta hyljätä liittotarjoukseni, jotka vielä syyskuun 1 p:nä olin uudistanut, ja torjua rauhanehdotukseni Puolan ja Ranskan sotaretkien jälkeen. Mutta tunnen vielä toisenkin sananparren, jonka mukaan ihmisen on vielä työnnettävä sitä, minkä jumalat ovat määränneet putoamaan.

Niin tulee siis tapahtumaan, minkä on tapahduttava!

Mutta joskin kansojen elämässä ymmärrys ja järki näennäisesti onkin saatu kokonaan vaikenemaan, ei silti ole sanottu, ettei sielläkin kuitenkin olisi vielä ajattelevaa tahtoa, missä ulkoapäin päätellen on nähtävissä vain tyhmyyttä ja typeryyttä.

Englannin-juutalainen lordi Disraeli on kerran lausunut, että rotukysymys on maailmanhistorian avain. Tämän ymmärtäen me kansallissosialistit olemme tulleet suuriksi.

Omistautumalla rotukysymyksen olemuksen tarkkailemiselle olemme löytäneet selityksen monille tapahtumille, joiden itsessään muutoin täytyisi näyttää käsittämättömiltä. Ne kätketyt voimat, jotka jo vuonna 1914 kiihoittivat Englannin ensimmäiseen maailmansotaan, olivat juutalaisia. Se voima, joka meidät itsemme silloin lamaannutti ja joka loppujen lopuksi pakotti meidät antautumaan sen tunnuksen varjolla, että Saksa ei enää saisi kantaa lippuaan voitokkaasti kotiin, oli juutalainen. Juutalaiset lietsoivat kansamme vallankumoukseen ja riistivät meiltä siten kaiken jäljelläolevan vastustusvoiman. Mutta juutalaiset ovat vuodesta 1939 lähtien myös johtaneet Englannin maailmanvallan tämän vaa-

rallisimpaan kriisiin. Juutalaiset olivat sen bolshevistisen tartunnan kantavia voimia, joka kerran uhkasi tuhota Euroopan. Mutta he olivat samalla sodanlietsojia plutokratioiden riveissä. Juutalaisten piiri on kerran syössyt Amerikan mukaan sotaan vastoin kaikkia tämän maan omia etuja, yksinomaan juutalais-kapitalististen näkökohtien takia. Ja presidentti Rooseveltilla on oman kyvykkyyden puuttuessa tuo henkinen tukijatrustinsa, jonka johtavia miehiä minun ei tarvitse nimetä — he ovat vain juutalaisia. Heidän kauttaan kiihoitti juutalaisuuden saastuttama presidentti ja hänen täysjuutalainen ympäristönsä Yhdysvallat taas kuten vuonna 1917 askel askeleelta sotaan, ilman mitään syytä ja järkeä, kansoja vastaan, jotka koskaan eivät ole tehneet Amerikalle mitään, kansoja vastaan, joista Amerikka koskaan ei voi mitään hyötyä. Sillä mikä on sellaisen sodan aate, jota käy valtio, joka on tila ilman kansaa, kansoja vastaan, jotka ovat kansoja ilman tilaa? Tässä sodassa ei sentähden poliittisesti katsoen ole kysymys yksityisten kansojen eduista, vaan tässä on kyseessä sellaisten kansojen, jotka tahtovat turvata jäsenilleen elämän tässä maailmassa, ja sellaisten kansojen, jotka ovat tulleet kansainvälisen maailmanloisen tahdottomiksi välikappaleiksi, keskeinen välienselvittely. Tämän juutalais-kansainvälisen sodanlietsonnan tosiasiallisen vaikutuksen taas ovat Saksan ja liittoutuneiden sotilaat parhaiten oppineet tuntemaan siinä maassa, jossa juutalaisuus harjoittaa rajoittamatonta diktatuuria ja jota se antaa saarnata tulevan ihmiskunnan valtiollisena maailmanihanteena ja jonka valtaan toisten kansojen arvottomat yksilöt, aivan kuten kerran meillä, käsittämättömässä riippuvaisuudessaan ovat joutuneet.

Ja tänä hetkenä tämä näennäisesti vanheneva Eurooppa jälleen — kuten aina historiassa — kohottaa korkealle ymmärryksen soihdun, ja sen miehet marssivat nyt uuden ja paremman järjestelmän edustajina, maailman sosiaalisen ja kansallisen vapauden todellisena nuorisona.

Nuoren Euroopan kohtalonrintama.

Kun tänään puhun Teille tämän Euroopan todellisen nuorison ja siten nuoremman maailman nimessä, teen sen tuntien itseni mieheksi, jolla on elämänsä vaikein taistelu pyhän tehtävänsä suorittamiseksi takanaan. Puhun Teille edelleen armeijoiden johtajana, jotka voittivat kohtalon, jonka sallimuksen vaikeimpana koettelemuksena vain ne voivat saada koettavakseen, jotka ovat kutsutut korkeimpaan tehtävään.

Jos jumalat rakastavat vain niitä, jotka vaativat heiltä mahdottomia, antaa Jumalakin siunauksensa vain niille, jotka kestävät mahdottomassakin tilanteessa.

Kansanedustajat!

Tänä talvena on ratkaistu maailmantaistelu, joka probleemiensa asettelun suhteen menee pitkälle yli sen, mitä tehtäviä normaalin sodan on ratkaistava ja mitä se voi ratkaista.

Kun Saksan kansa marraskuussa 1918 — Amerikan silloisen presidentin Wilsonin valheellisten korulauseiden sumuttamana — jätti taistelukentän laskien aseensa voittamattomana, se toimi tuon juutalaisen rodun vaikutuksen alaisena, joka nyt toivoi voivansa rakentaa Euroopan sydämeen bolshevismin varman varustuksen. Me tunnemme tämän maailmanruton teoreettisen periaatteen ja sen päämäärien julman totuuden. Sitä sanotaan köyhälistön herruudeksi ja se on juutalaisuuden diktatuuria. Se on kansojen kansallisen johdon ja älymystön hävittämistä ja johtoa vaille ja omasta syystään puolustuskyvyttömäksi jääneen köyhälistön hallitsemista vain juutalais-kansainvälisten rikollisten välityksellä! Sen, mikä Venäjällä niin hirvittävässä laajuudessa oli pantu täytäntöön, lukemattomien miljoonien johtavien päiden hävittämisen, piti jatkua Saksassa. Että tämä aikomus epäonnistui, johtui siitä, että kansassamme oli vielä jäljellä liian paljon tervettä puolustavaa

voimaa ja että ennen kaikkea bolshevistisella puolella — mitä vain juutalaisten käsissä olleeseen johtoon tuli — puuttui omaa rohkeutta, johdetun köyhälistön kohdalta taas yhtenäistä mielialaa, jotta Saksassa yleensä olisi voitu suorittaa loppuun se, mikä Venäjällä oli onnistunut. Joka tapauksessa olemme kuitenkin maan muutamissa osissa kokeneet johdannon tähän tilanteeseen ja voittaneet sen vain lukuisien aatteen miesten veren hinnalla.

Raskaampana painoi tämän paholaisentyön kirouksen taakka Unkaria. Sielläkin onnistui vain kansallisen voiman murtaa juutalaisen väkivallan mahti. Sen miehen nimi, joka tätä rikosta vastaan käydyn taistelun johtajana tuli Unkarin pelastajaksi, elää vieläkin keskuudessamme eräänä Euroopan alkavan nousun ensimmäisenä edustajana.

Mutta vaikein välienselvittely kansan ja valtion hävitysuhkaa vastaan käytiin Italiassa. Verrattomassa, sankarillisessa kansannousussa ovat Italian soturit ja Italian nuoriso myöskin erään ainutlaatuisen armoitetun miehen johdolla verisessä taistelussa kukistaneet demokraattisen arkuuden ja bolshevistisen voiman kompromissin ja asettaneet sen sijaan uuden positiivisen kansa- ja valtioajatuksen. Suosittelen jokaiselle saksalaiselle tutustumista fascistisen vallankumouksen historiaan, ja hän on silloin sisäisesti liikuttuneena seuraava tuon miehen tietä ja liikettä, joilla on niin paljon yhteistä meidän kanssamme, että tunnemme tuon taistelun suorastaan oman kohtalomme osaksi. Vasta fascismin voitto oikeutti puhumaan Euroopan alkavasta pelastuksesta. Sillä nyt oli hävittävän ja hajoittavan ajatusmassan sijaan tullut ei vain pelkkä pistinvalta, vaan todella rakentava uusi aate. Ensi kertaa lyötiin jossakin valtiossa bolshevikit ja ennen kaikkea voitettiin myös marxilaiset. Voitettiin paremman ja terveemmän yhteiskuntajärjestyksen uudelleenrakentamiseksi, järjestyksen, joka ei pidä valtiota jonkun määrätyn yhteiskuntakerroksen suojelijana, vaan kaikkien elinehtojen edellytyksenä.

Samaan aikaan kun nämä historiaamuodostavat tapaukset toteutuivat, kasvoi kansallissosialistinen liike

täyttämään tehtäväänsä oman kansamme keskuudessa. Täälläkin tuli hetki, jolloin terve luonto välienselvittelyssä juutalaisen kansainvälisyyden ja kansallissosialistisen kansa- ja valtioaatteen välillä pääsi murtautumaan läpi. Mutta myös useimmissa muissa Euroopan maissa tuli tämä ristiriita esille, vain sillä erotuksella, että se joissakin maissa aluksi verhottiin kompromissilla, toisissa taas valtiollisin keinoin toistaiseksi syrjäytettiin. Me kaikki muistamme kuitenkin seuraavan suuren ja ratkaisevan välienselvittelyn Espanjassa, missä myöskin yhden ainoan miehen johdolla pakolla saatiin aikaan selvä ja lopullinen ratkaisu ja missä kansallinen vallankumous verisen kansalaissodan jälkeen kukisti bolshevistisen perivihollisen. Juutalaisuuden kasvava tuntemus näiden sairauksien loisaiheuttajana pakotti viime vuosina melkein valtion kuin valtion Euroopassa määrittelemään kantansa tähän kansojen kohtalonkysymykseen.

Itsesäilytysvaisto pakotti ne ryhtymään niihin toimenpiteisiin, jotka olivat omiaan lopullisesti suojaamaan omat kansat tältä kansainväliseltä myrkytykseltä.

Valehtelijain loppu tulee!

Joskin bolshevistinen Venäjä on tämän juutalaisen tartunnan ilmielävä tuote, ei kuitenkaan saa unohtaa, että demokraattinen kapitalismi luo sille edellytykset. Sen vallitessa juutalaiset valmistelevat sitä, minkä samat juutalaiset toisessa näytöksessä toteuttavat. Ensi asteella he riistävät ihmisten miljoonamassoilta kaikki oikeudet tehden heidät avuttomiksi orjiksi tai — kuten he itse sanovat — pakkoluovutetuiksi proletaareiksi, kiihoittaakseen heidät sitten sokaistuna massana hävittämään valtionsa perustukset. Myöhemmin seuraa kansallisen älymystön hävittäminen ja vihdoin kaiken sen sivistyksellisen perustan syrjäyttäminen, joka tuhatvuotisena perintönä antaa kansoille sisäisen arvon tai voisi vaikuttaa kehoittavasti tulevaisuuteen nähden. Mitä

vielä jää jäljelle, on eläin ihmisessä ja juutalaiskerrostuma, joka johtavassa asemassaan loisena lopulta tärvelee oman elatuspohjansa, josta se kasvaa. Tälle prosessille, juutalaisten aikaansaamalle kansojen ja valtioiden pirstoutumiselle, kuten Mommsen sanoo, on nuori, heräävä Eurooppa nyt julistanut sodan. Sen kanssa on liittoutunut myös ylpeitä ja kunniastaan tietoisia toisten maanosien kansoja, ja heihin liittyy vielä satoja miljoonia ihmisiä, kukistettuja, jotka — saman tekevää, mitä heidän silloiset johtajansa siitä sitten ajattelevatkin — jonakin päivänä katkaisevat kahleensa.

Valehtelijain loppu tulee, valehtelijain, jotka ovat suojaavinaan maailmaa sitä uhkaavalta vieraalta hallinnalta ja todellisuudessa vain koettavat pelastaa oman maailmanvaltansa.

Itä-Euroopassa on se taistelunäyttämö, jolla ratkaisu tapahtuu.

Tässä valtavassa, todella historiallisessa kansojen noususssa me nyt kaikki olemme, osittain johtavina, toimivina tai toimeenpanevina ihmisinä. Toisella puolella ovat demokratian, s.o. juutalaisen kapitalismin miehet tomuttuneen valtioaatteensa, parlamentaarisen rappionsa, vanhentuneen yhteiskuntajärjestyksensä, juutalaisten aivotrustiensa, juutalaisten lehtiensä, pörssiensä ja pankkiensa koko painolastin kera — pahimmanlaatuisten poliittisten ja taloudellisten keinottelijain konserni, rinnallaan bolshevikkivaltio, tuo eläimistynyt ihmismassa jonka päitten päällä juutalainen, niinkuin Neuvostoliitossa tapahtuu, heiluttaa veristä ruoskaansa. Ja toisella puolella ovat kansat, jotka taistelevat vapautensa ja riippumattomuutensa puolesta ja ennen kaikkea ihmistensä jokapäiväisen leivän turvaamiseksi.

Siis niin sanotut »omistavat» Kremlin kellareista New Yorkin pankkien holveihin

köyhiä raukkoja vastaan, sts. kansoja vastaan, joille yksi ainoa huono sato merkitsee hätää ja nälkää ja jotka eivät asukkaittensa kaikella ahkeruudellakaan saa jokapäiväistä leipää elämiseen samaan aikaan kun omistavien maissa ja valtioissa vehnää, maissia, kahvia jne. poltetaan, vain jotta saataisiin hieman korkeampia hintoja. Mutta Itä-Euroopassa on se taistelunäyttämö, jolla ratkaisu tapahtuu!

Teot ja »rohkaisut».

Takanamme olevien taisteluvuosien saavutuksista olen Teille, kansanedustajat, puhunut aina, kun aika ja asianhaarat ovat sen sallineet ja tehneet mahdolliseksi — kuluneen vuoden taistelutoimista viimeksi joulukuun 11 p:nä 1941. Haluaisin tässä yhteydessä erikoisesti korostaa, että nämä puheet ensi sijassa aina on tarkoitettu Saksan kansalle ja sen ystäville. Minä en puhu saadakseni sellaiset ihmiset jostakin vakuutetuiksi, jotka — johtukoon se sitten tyhmyydestä tai pahasta tahdosta — tahallaan eivät voi nähdä eivätkä tahdo kuulla totuutta, sillä jos vain — yhden esimerkin ottaakseni — vertaan asiain todellista kulkua niihin johtopäätöksiin, joita Mr Churchill niistä vetää, esiintyy tässä niin ammottava ristiriita tapausten ja niiden tulkinnan välillä, että jokainen yritys rakentaa silta näiden vastakkaisten käsitysten välille on jäävä turhaksi. Syyskuusta 1939 alkaen — niin, ylipäänsä aina kansallissosialismin valtaantulosta lähtien — olen vain sortunut erehdyksiin ja tehnyt vain virheitä! Sitävastoin ei tässä tapahtumasarjassa ole ainoatakaan vaihetta, jota herra Churchill ei olisi luonnehtinut »rohkaisevaksi» ja kai myös viimeiseen hetkeen asti siten luonnehtii. Että Englanti kerran julisti meille sodan, oli sen sisäisen voiman »rohkaiseva» merkki. Että on ollut toisia, jotka brittiläisen egoismin hyväksi ovat antaneet panna itsensä teuraspenkkiin, ei ole ollut vähemmän »rohkaisevaa». Jo Churchillin pelkkä tapaami-

nenkin Daladier'n tai Paul Reynaudin kanssa ilmentää »rohkaisevia» oireita. Kahden tai useamman liittoutuneen kenraalin neuvottelut ovat samoin »rohkaisevia» todisteita demokratian asian sotilaallisen puolen edistymisestä samoinkuin Valkoisen talon sairaan miehen takkavalkeajaarittelut henkisen puolen. Kun herra Cripps ensi kerran lensi Moskovaan, ei se ollut vähemmän »rohkaisevaa» kuin hänen lentonsa takaisin Intiasta. Että kenraali Mac Arthurin onnistui vielä juuri viime hetkessä päästä pakoon Filippiineiltä, oli samoin »rohkaiseva» tekijä — aivan samoin kuin on »rohkaisevaa», että 20 englantilaisen onnistuu mustatuin kasvoin ja kumipohjin, englantilainen kumilautta mukanaan, hiipiä jollekin miehittämämme rannikon paikalle pötkiäkseen tiehensä saksalaisen partion ilmestyessä näkyviin. Kun joku emigranttihallitus, siis kokoelma nollia, antaa saksalaisvastaisen julistuksen, vaikuttaa tämä »rohkaisevasti» aivan samoin kuin jos herra Churchill tiedoittaa Saksan sukellusveneitten tuhoamisesta tai puhuu jostakin uudesta keksinnöstä, uudesta hyökkäyksestä tai toisesta rintamasta jne.

Tuollaisellehan me emme mitään mahda. Jokaisella kansalla on omat rohkaisunsa! Minä esimerkiksi pidin aikanaan rohkaisevana sitä, että meidän lukuisissa, mitä valtavimmissa tuhoamistaisteluissa onnistui 18 päivässä pyyhkäistä pois Puolan valtio, jossa sentään oli 33 miljoonaa ihmistä. Edelleen pidin rohkaisevana sitä, ettei Ranska eikä itse Englantikaan koko tänä aikana uskaltautunut tunnustelemaan länsivallimme kestävyyttä. Luulen myös sen olleen rohkaisevaa, että saatoimme nousta maihin Norjassa — eikä tämä tapahtunut öiseen aikaan, mustatuin kasvoin eikä kumitossuin, vaan kirkkaassa päivänvalossa ja raudoitetuin vuoristosaappain — ja että saimme tämän Norjan vajaassa kuudessa viikossa kokonaan haltuumme. Meille kaikille oli joka tapauksessa sangen rohkaisevaa kokea, miten englantilainen siirtoarmeija muutamissa viikoissa ajettiin Norjasta.

Myös luulen meillä olevan syytä pitää rohkaisevana, että meidän oli mahdollista vajaassa kuudessa viikossa

lyödä ranskalais-englantilaiset armeijat täydellisen tuhon partaalle saakka, saada lopullisesti valtaamme Hollanti alle viikossa ja Belgia vajaassa kolmessa viikossa ja lyödä, ottaa vangiksi tai ajaa Dünkirchenin luona mereen Englannin taisteluvoimat. Itse pidin erikoisen rohkaisevana, että yhdessä Italian kanssa saavutimme suuria tuloksia ei vain Ranskassa vaan myöskin Pohjois-Afrikassa.

Minun silmissäni näytti yhtä rohkaisevalta, että meidän onnistui liittolaistemme kanssa muutamassa viikossa kukistaa Moskovan lietsoma ja Washingtonin ja Lontoon inspiroima Serbian kapina. Meille oli edelleen rohkaisevaa kokea, miten Englannin siirtoarmeija sieltäkin katosi täyttä vauhtia ensin Peloponnesokselle ja sitten Kreetan kautta merelle, mikäli sekin ei joutunut tuhon omaksi tai sotavankeuteen. Mutta Saksan kansalle ei ollut vähemmän rohkaisevaa, että viime vuoden kesäkuun 22 p:n jälkeen liittolaistemme kanssa maail manhistoriallisesti ainutlaatuisissa taisteluissa saatoimme heittää bolshevistisen vaaran rajoiltamme yli 1000 km:n päähän, ja että sukellusvene- ja lentoaseemme samoinkuin muutkin meritaisteluvoimamme samana aikana olivat upottaneet jo enemmän kuin 16 miljoonaa bruttorekisteritonnia vihollisen kauppalaivastoa ja että ne yhä edelleen jatkavat ja tulevat jatkamaan upotustoimintaansa. Pidän rohkaisuna myös sitä, että meidän sen ohessa idän lakeuksilla onnistui muuttaa omalle raideleveydellemme ja liikennöidä rautatieverkosto, joka tällä hetkellä on suurempi kuin Englannin koko emämaan verkosto. Myöskään japanilaisten sankaritekojen, tämän ainutlaatuisen voittoretken, suhteen en voi sanoa muuta kuin että nekin ovat meidän silmissämme sangen rohkaisevaa laatua.

Voisin vielä mainita lukuisia tekoja, jotka vastapainona niille »rohkaiseville» aineksille, joista herra Churchill ja herra Roosevelt elävät, merkitsevät meille rohkaisua;

kaikkein rohkaisevinta Saksalle ja sen liittolaisille ehkä kuitenkin on, että Mr

Churchill ja Roosevelt vaikuttavat Lontoossa ja Washingtonissa eivätkä Berlinissä tai Roomassa!

Englantilaiset eivät sitä kyllä usko, mutta niin se on!

Lukemattomien nimettömien sankarien kuolemanhalveksunta ja uhrivalmius — katoamaton maineteko.

Kansanedustajat! Valtiopäivien jäsenet!

Kun viimeksi puhuin teille, tuli itään talvi, jollaista ei Euroopan näilläkään alueilla ollut koettu yli 140 vuoteen. Muutamissa päivissä putosi lämpömittari 0-asteesta ja sen yläpuolelta 47 pakkasasteeseen ja sen alle. Mitä se merkitsee, sitä ei ylipäänsä sellainen voine arvioida, joka ei itse ole sitä kokenut. Neljä viikkoa aikaisemmin kuin oli odotettavissa loppuivat kaikki enemmät operatiot siten äkisti. Eteenpäin liikkeessä ollut rintama ei saanut peräytyä, mutta sitä ei voinut myöskään jättää niihin asemiin, joissa se sillä hetkellä oli. Sentähden seurasi vetääntyminen yleiselle, Taganrogista Laatokkaan kulkevalle linjalle. Saatan nyt sanoa, että tämä toimenpide on täällä kyllä helppo esittää, mutta todellisuudessa suunnattoman vaikea toteuttaa. Näilläkin alueilla vain kerran sadassa vuodessa toistuvan, tuollaisiin astemääriin laskevan pakkasaallon äkillinen puhkeaminen ei lamauttanut ainoastaan ihmisiä, vaan myös ennen kaikkea koneet. Oli hetkiä, joina molemmat uhkasivat jäykistyä. Sen, joka näkee tämän idän lakeudet, on lisäksi otettava huomioon se psykologinen rasitus, joka v. 1812 tuhosi Ranskan armeijat ja juuri sentähden vielä nytkin muistona pystyy lamauttamaan heikkojen luonteiden toimintakyvyn. Taistelun helteen kantoivat nyt maavoimat ja niiden kanssa liittoutuneet vieraat armeijat.

Tuona hetkenä pidin sentähden kunniavelvollisuutenani yhdistää nimeni armeijan kohtaloon. Tunnen itseni sotilaana niin vas-

tuulliseksi tämän taistelun johtamisesta, että olisin pitänyt sietämättömänä olla tänä vaikeimpana hetkenä henkilökohtaisesti ottamatta vastuuta kaikesta siitä, millä kohtalo näytti aikovan meitä koetella.

Että uhkaava katastrofi nyt on kokonaan onnistuttu voittamaan, siitä olen ensi sijassa ja yksinomaan kiitollisuudenvelassa urhoollisten sotilaittemme rohkeudelle, uskollisuudelle ja epäinhimilliselle uhrivalmiudelle. He yksin ovat tehneet minulle mahdolliseksi pitää rintaman, jota vastaan vastustaja nyt alkoi heittää hekatombeja ihmisiä. Kuukausimääriä törmäsivät aina uudet, tuskin koulutetut massat sisä-Aasian tai Kaukaasian lakeuksilta linjojamme vastaan, jotka varsinkin öisin saatettiin pitää vain tukikohdittain, sillä on mahdotonta maata avonaisella kentällä ilman suojaa 30, 40 tai vielä useamman asteen pakkasessa. Kun venäläiset nyt omalta osaltaan yhä uusissa hyökkäysaalloissaan puskivat tai hitaasti tihkuivat läpi näiden tuskin linnoitettujen paikkojen välillä, tapahtui se uhraamalla satojatuhansia ja taas satojatuhansia ihmisiä. Kysymys, joka meitä näinä aikoina kuitenkin eniten askarrutti, oli huoltokysymys. Sillä ei saksalainen ihminen enempää kuin saksalainen panssarivaunu, mutta eivät liioin valitettavasti meidän saksalaiset veturimmekaan olleet valmistettuja sellaisia pakkasasteita varten, jollaiset meidät yllättivät. Ja kuitenkin riippui huollon ylläpitämisestä armeijoittemme olemassaolo. Siksi te varmasti ymmärrätte minut ja hyväksytte sen, että joissakin tapauksissa häikäilemättä ja kovin kourin tartuin asiaan päästäkseni sitkeimmällä päättäväisyydellä sellaisen kohtalon herraksi, jonka alle meidän muutoin ehkä olisi ollut pakko sortua, sillä, herrat kansanedustajat, kun Napoleonin armeijat vuonna 1812 peräytyivät Moskovasta ja lopullisesti hajoitettiin, oli kovin pakkanen noin 25 astetta nollan alapuolella. Mutta tänä vuonna oli alin pakkasaste, jonka eräällä itärintaman kohdalla mittasimme, tasan 52.

Jos nyt yhteenvedontapaisesti määrittelen asenteeni joukkojen suorituksiin, voin vain sanoa, että kaikki ovat

täyttäneet suurimman velvollisuutensa. Mutta kärjessä on varmasti jälleen Saksan jalkaväki. Tuhansien kilometrien marssit takanaan, alituisesti hyökäten se melkein yhden yön kuluessa joutui talveen, jota se ei ollut voinut tässä muodossa aavistaa, saatikka että olisi sellaista kokenut.

Me kaikki tunnemme kylmyyden lamauttavan vaikutuksen. Se vaikuttaa ihmiseen nukuttavasti ja tappaa hänet sen vuoksi kivuttomasti. Että kriitillisinä viikkoina säästyimme tältä kohtalolta, siitä olemme kiitollisuudenvelassa ei vain näiden sotilaiden yli-inhimilliselle suorituskyvylle ja tahdonlujuudelle, vaan myös ennen kaikkea aliupseerien ja upseerien — aina niihin kenraaleihin saakka, jotka tuntien uhkaavan vaaran oman henkensä alttiiksi pannen yhä uudelleen kiskoivat miehet ylös ja muovasivat heistä tuon vannoutuneen yhteisön, joka on paras, mitä Saksan kansalla koskaan on ollut sotilainaan. Kun puhun jalkaväestä, haluaisin samalla ensi kertaa erityisesti korostaa rohkeiden SS-divisioonieni ja SS-poliisijoukkojeni aina yhtäläistä ja esikuvallista urhoollisuutta ja lujuutta. Olen pitänyt niitä alusta alkaen järkkymättömänä joukkona, tottelevaisena, uskollisena ja rohkeana sodassa, kuten he rauhan aikana olivat luvanneet olla. Mutta tämän jalkaväen riveissä taistelivat aivan samoin panssarimies ja panssarijääkäri, pioneeri ja tykkimies, viestimies ja — eikä suinkaan viimeisenä — kolonniemme kuljettaja. He kaikki ovat ansainneet kotiseudun kiitoksen. Lentoase on sankarillisella panoksellaan yhä uudelleen ja uudelleen auttanut näitä rohkeita sotilaita, eikä ainoastaan sankarillisin hävittäjä- ja taistelulentäjin, tiedustelijoin, tähystäjin ja kuljetuslentäjin, vaan myös — missä se oli välttämätöntä — ilmatorjunta- ja lentopataljoonin, jotka maataisteluissa horjumattomasti puolustivat lentokenttiään ja loppujen lopuksi myös erikoisen uhattuja rintamalohkoja. Todtin järjestön rakennusryhmät ja Speerin kuljetuskolonnat auttoivat julmassa pakkasessa yhä uudelleen ja uudelleen vapauttamaan liikenteen suonet häiriöistä sekä puolustamaan itse liikenneteitä — milloin se oli tarpeellista — omalla verellään sissejä vastaan. Työ-

palvelun miehet taistelivat vuoroin lapioin, vuoroin kiväärein. Yli-inhimillisiä vaatimuksia asetettiin lääkintäupseereille ja -aliupseereille, sairaankantajille, sairaanhoitajille ja ennen kaikkea Saksan Punaisen Ristin ja NSV:n sisarille. Rautatiepioneerit rakensivat yhä uusia linjoja, siltoja ja ylikäytäviä aikana, jolloin teräs usein oli niin haurasta, että kiskot alkoivat pelkästä niillä ajamisesta halkeilla. Lopen väsyneenä yritti juna- ja järjestelyhenkilöstö auttaa tovereita rintamalla, sillä oli aika, jolloin kaikki riippui yksityisistä rataosista ja junista.

Että tämä kaikki voitiin hallita, siitä olemme kiitollisuudenvelassa lukuisien nimettömien sankareiden kuolemanhalveksunnalle ja alttiudelle, joka unohtumattomana mainetekona tulee elämään kansamme historiassa.

Liittolaisten osuus.

Olisi suuri vääryys tänä päivänä olla muistamatta niitäkin, jotka meidän kanssamme ovat jakaneet samat kärsimykset.

On tuskin tarpeellista puhua suomalaisista asetovereistamme. He ovat niin eteviä ja ennen kaikkea myös niin kokeneita tässä taistelussa, että he suorastaan aina kelpaavat esikuviksi. He osoittivat ennen muuta suurta rauhallisuutta venäläisten joukkojen murtautuessa sisään tai päästessä läpi. Sulkien edessä rivistönsä alkoivat he selustassaan operoivien bolshevikkien tuhoamisen.

Mutta jos nyt aloitan pohjoisesta, on minun edelleen mainittava Etelä-Euroopasta kotoisin olevan divisioonan sotilaat, divisioonan, joka Ilmajärven seuduilla koki kaiken sen, mitä omilta miehiltämme täytyi vaatia. Kun espanjalainen divisioona kerran palaa kotiin, emme voi

sille tai sen urhoolliselle kenraalille antaa muuta todistusta kuin tunnustuksen uskollisuudesta ja rohkeudesta kuolemaan saakka. Mutta tämä arvonanto kuuluu kaikille muillekin joukko-osastoille, niin unkarilaisille kuin slovakialaisille ja kroatialaisille liittolaisillemme, jotka mitä suurimmalla urhoollisuudella ja luotettavuudella ovat täyttäneet tehtävänsä. Italian kolme divisioonaa ovat koko talven heille erikoisen tuskallisesta pakkasesta huolimatta pysyneet asemissaan. Myös heidän kohdallaan on — kiitos heidän urhoollisuutensa — jokainen venäläisten sisäänmurto ollut tuomittu menemään myttyyn. Sama koskee myös marsalkka Antonescun johtamia Romanian liittolaisarmeijan urhoollisia sotilaita. Ylipäänsä koko rintamalla on havaittavissa Euroopan eri kansojen vähittäinen sulautuminen toisiinsa yhteistä veriviholllista vastaan taisteltaessa. Tämä ei koske vain SS-muodostelmien germaanisia vapaaehtoisia, vaan myös tähän yhteiseen panokseen osallistuvia belgialaisia ja ranskalaisia. Mutta myös liettualaisia, latvialaisia, eestiläisiä, ukrainalaisia ja tataareja osallistuu taisteluun bolshevistista maailmanvihollista vastaan.

Myös liittolaistemme lentoase, suomalaisista alkaen aina italialaisiin hävittäjälentäjiin asti, on tuottanut viholliselle suuria tappioita.

Tämän valtavan historiallisen saavutuksen yhteydessä minun oli tarpeellista vain muutamissa yksityisissä tapauksissa puuttua asiaan. Vain siellä, missä hermot pettivät, missä kuri höltyi tai tehtävän hallinnassa esiintyi puuttuvaa velvollisuudentuntoa, olen tehnyt lujia ratkaisuja sen suvereenisen oikeuden perusteella, jonka sitä varten luulen saaneeni kansaltani, Saksan kansalta. Siitä, että kotiseutu on tukenut minua tässä taistelussa, en kiitä tässä vain omasta puolestani, vaan ennen kaikkea sotilaittemme nimessä.

Olemme ottaneet oppia kokemuksista.

Mieleni täyttyy ylpeydellä ja tyydytyksellä sen johdosta, että kansallissosialismin kansallemme antama kasvatus yhä voimakkaammin alkaa vaikuttaa. Vaikka puolueen sekä jäsenten että johtajien valtavasti suurin osa on rintamilla, poliittisten järjestöjen, SA:n, NSKK:n jne. miljoonien miesten täyttäessä velvollisuuttaan sotilaina, vaikuttaa se johtavana voimana todella esimerkillisesti. Se ei järjestöjensä, työrintaman ja kansallissosialistisen kansanapu-järjestön jne. avulla auta ainoastaan usein suuressa ahdingossa olevaa kotiseutua, vaan myös rintamasotilaita. Kehoitukseni villavaatteiden lahjoittamiseen teki mahdolliseksi mitä lyhyimmässä ajassa, yhdessä huollon monien organisatooristen parannusten kanssa, antaa armeijalle ennen kaikkea lämpimämmät varusteet kuin mitä sillä ennestään oli. Siksi voi kaikkien meidän mielemme — tämän sanon ensi sijassa etulinjan sotilaille — täyttää ylpeä tunne siitä, että

me olemme voittaneet kohtalon, joka murskasi erään toisen 130 vuotta sitten.

Se koettelemus, jonka kulunut talvi toi mukanaan rintamalle ja kotiseudulle, olkoon kuitenkin myös meille kaikille opiksi. Mitä puhtaasti järjestelypuoleen tulee, olen ryhtynyt toimenpiteisiin, jotka ovat välttämättömiä etukäteen estääksemme samanlaisten hätätilanteiden uusiintumisen. Saksan valtakunnanrautatiet hallitsevat tulevana talvena — samantekevää, missä me silloin olemme — tehtävänsä paremmin kuin kuluneena. Alkaen vetureista aina panssarivaunuihin, traktoreihin, vetokoneisiin ja kuorma-autoihin tulee itäarmeijamme olemaan paremmin varustettu; yksityisen miehen kohdalta taas — vaikkapa koetunlainen luonnonkatastrofi toistuisikin — kokemus ja työ estävät sellaisten olojen syntymisen, jollaisia me koimme. Että olen päättänyt tehdä kaikkeni suoriutuaksemme näistä tehtävistä, sitä ette Te, vanhat taistelutoverini, varmaan epäile!

Vain yksi johtava ajatus — voitto!

Kuitenkin odotan siinä suhteessa yhtä: että kansa antaa minulle oikeuden heti puuttua asiaan joka paikassa, missä ei ehdottomasti totella ja toimita sen suuremman tehtävän palveluksessa, joka koskee olemassaoloamme, ja toimia itse vastaavasti. Rintaman ja kotiseudun, liikenteen, hallinnon ja oikeuslaitoksen on seurattava vain yhtä ainoata ajatusta, nimittäin voiton saavuttamisen ajatusta.

Tänä aikana ei kukaan saa esittää hyvin ansaittuihinkaan oikeuksiinsa perustuvia vaatimuksia, vaan jokaisen on tiedettävä, että nyt on vain velvollisuuksia.

Pyydän Saksan Valtiopäiviltä sen vuoksi nimenomaista vahvistusta sille, että minulla on laillinen oikeus pakottaa jokainen velvollisuutensa täyttämiseen ja tuomita se, joka omantunnontarkan harkintani mukaan ei täytä velvollisuuksiaan, kokonaan menettämään paikkansa, tai poistaa hänet virasta ja asemastaan, lainkaan katsomatta siihen, kuka hän on tai mitä ansaittuja oikeuksia hänellä on. Tämä juuri sen vuoksi, että on kysymys vain muutamista harvoista poikkeuksista miljoonien kunnollisten joukossa. Kaikkien oikeuksien yläpuolella, myös näiden poikkeuksien, on tällä hetkellä yksi ainoa, yhteinen velvollisuus. Siksi minua ei kiinnosta, voidaanko nykyisenä ankeana aikana jokaisessa yksityisessä tapauksessa myöntää virkamiehelle tai toimihenkilölle lomaa jne. vai ei, ja pyydän myös päästä siitä, että tämä loma, jota nyt ei voida antaa, laskettaisiin hyväksi myöhempiä aikoja silmälläpitäen. Jos ylipäänsä jollakulla olisi oikeus vaatia lomaa, olisi tämä joku ensi sijassa vain rintamasotilaamme ja toissijaisesti rintaman hyväksi toimiva mies- tai naistyöläinen. Ja kun minulla nyt ei ole ollut mahdollisuutta kuukausimääriin antaa koko itärintamalle tätä lomaa, älköön kukaan minulta kotiseudulla pyytäkö »hyvin ansaittua» lomaa jostakin virasta. Olen oikeutettu hylkäämään tämän vaati-

muksen, koska itse — mitä nämä henkilöt eivät ehkä tiedä — en vuoden 1933 jälkeen ole käyttänyt edes kolmea vapaata lomapäivää.

Odotan myös Saksan oikeuslaitoksen käsittävän, ettei kansa ole sitä varten, vaan se kansaa, se on, ettei maailma, johon Saksakin kuuluu, saa joutua perikatoon, jotta muodollinen oikeus eläisi, vaan että Saksan on elettävä, samantekevää, miten hyvänsä oikeuden muodolliset käsitykset sitä sitten vastustavatkin. Minä en — vain yhden esimerkin mainitakseni — lainkaan ymmärrä sitä, että rikollinen, joka menee naimisiin v. —37 ja sitten pahoinpitelee vaimoaan, kunnes tämä tulee mielisairaaksi ja lopulta kuolee viimeisten pahoinpitelyjen seurauksiin, tuomitaan viideksi vuodeksi kuritushuoneeseen hetkellä, jolloin kymmenientuhansien kunnon saksalaisten on kuoltava, jotta kotiseutu säästyisi bolshevismin hävitykseltä, toisin sanoen siis suojellakseen vaimojaan ja lapsiaan. Tästä lähtien tartun itse tällaisissa tapauksissa asiain kulkuun ja erotan virastaan sellaiset tuomarit, jotka ilmeisesti eivät ymmärrä hetken vaatimuksia.

Se, mitä Saksan sotilas, Saksan työläinen, talonpoika, vaimomme kaupungeissa ja maaseudulla, mitä keskisäätymme ym. miljoonat ihmiset, kaikki vain yhden ajatuksen, voiton ajatuksen, vallassa suorittavat ja uhraavat, vaatii niidenkin samanhenkistä asennetta, jotka kansa itse on valinnut etujaan hoitamaan. Tällaisena aikana ei ole olemassa mitään sellaisenaan loukkaamattomia ilmiöitä hyvin ansaittuine oikeuksineen, vaan me kaikki olemme vain kansamme etujen kuuliaisia palvelijoita.

Tästä lähtien annetaan taas isku iskusta!

Kansanedustajat! Valtiopäivien jäsenet!

Meillä on takanamme valtava talvitaistelu. Tulee hetki, jolloin rintamat jälleen irtautuvat jäykistyksestään, ja silloin on historia ratkaiseva, kuka tänä talvena on voittanut: hyökkääjäkö, joka idioottimaisesti uhrasi ihmismassojaan, vai puolustautuja, joka yksinkertaisesti säilytti asemansa. Näinä viikkoina olen jatkuvasti

lukenut vastustajiemme valtavista uhkauksista. Te tiedätte, että pidän tehtävääni aivan liian pyhänä ja vakavana ollakseni koskaan kevytmielinen. Mitä ihminen vain voi tehdä vaarojen torjumiseksi, sen olen tehnyt ja teen sen vast'edeskin. Ja missä määrin valmistelumme ovat riittäviä näiden vaarojen voittamiseksi, sen näyttää tulevaisuus. Englannin ja USA:n suuret sotapäälliköt eivät minua peloita eivätkä kauhistuta. Minun silmissäni ei Mac Arthurin tapaisilla kenraaleilla suinkaan ole — kuten Englannin lehdistö luulee — mukaansatempaamisen kykyä, vaan enintään irtitempautumisen. Yleensäkin ihailen vastustajien vaatimattomuutta omien saavutustensa tai henkilöidensä suuruuden mittakaavan asettelussa!

Varoitus Englannille!

Mutta jos Englannissa pääsisi voitolle ajatus uusien keinojen käyttämisestä ilmasotatoimia siviiliväestöä vastaan jatkettaessa, haluan jo nyt koko maailman edessä todeta seuraavaa: Herra Churchill aloitti tämän sodan toukokuussa 1940. Neljän kuukauden ajan varoitin ja odotin. Sitten tuli aika, jolloin minun oli pakko toimia. Tämäntapaisesta taistelusta yksin vastuussa oleva mies alkoi silloin valittaa. Nytkään ei odotukseni ole heikkoutta. Älköön tämä mies taas valittako ja ruikuttako, jos nyt taas katson itseni pakotetuksi antamaan vastauksen, joka on tuottava paljon kärsimyksiä hänen omalle kansalleen.

Tästä lähtien annan jälleen iskun iskusta, kunnes tämä rikollinen kukistuu ja hänen työnsä sortuu.

Jos silmään sitä maailmaa, jota me edustamme, ja kaikkia niitä miehiä, joiden kanssa minulla on ilo olla ystävä tai liitossa, jos tarkastelen edelleen poliittisten johtajieni joukkoa valtakunnassa, valtakunnanjohtajiani, piirinjohtajia, valtakunnankäskynhaltijoita, kenraalikuvernöörejä, valtakunnankomissaareja, ministe-

reitäni jne., valtakunnanmarsalkkaani, sotamarsalkoita, amiraaleja ja kenraalieverstejä ja lukuisia muita johtajia rintamalla, katson mitä syvimmällä luottamuksella tulevaisuuteen, jossa eivät pilantekijät tee historiaa, vaan miehet. Idän taistelu jatkuu. Me lyömme bolshevismin kolossia, kunnes se sortuu. Taistelussa Englantia itseään vastaan taas tulee lähinnä Saksan vedenalainen laivasto ensimmäiselle tilalle. Herra Churchill vakuutti Englannin kansalle jo syksyllä 1939, että hän, upotettuaan melkein päivittäin noin kymmenen sukellusvenettä, on päässyt sukellusvenevaaran herraksi. Tänä päivänä haluan hänelle nyt kuitenkin vakuuttaa, että tämä vaara pikemminkin tulee hänen herrakseen. Olen jo toisessa yhteydessä lausunut, että kuluneen vuoden lamaannus Saksan sukellusvenesodassa johtui yksinomaan pyrkimyksestä välttää jokaista ajateltavissa olevaa aihetta ristiriitaan Amerikan kanssa. Tämä ei kuitenkaan voinut estää Yhdysvaltain presidenttiä juutalaisten toimeksiantajiensa painostuksesta yrittämästä yhä uusin toimenpitein ahdistaa Saksan sotatoimia ja käyttämällä kansainoikeudenvastaisia julistuksia tehdä meille sukellusvenesota ylipäätään mahdottomaksi.

Meille oli sentähden helpotus, kun Japanin rohkea kansa päätti vastata tämän mielipuolen hävyttömiin provokatioihin sillä ainoalla tavalla, josta omalle kansalle ja maailmanhistorian edessä vain voi vastata. Täten vapautuivat valtameret sanan laajimmassa mielessä vihdoin myös Saksan sukellusveneille. Ja miten hyvänsä Englannin ja Amerikan lehdistö joka viikko jaaritteleekin uusista keksinnöistä, jotka johtavat sukellusveneiden armottomaan tuhoon, on tämä yhtä vähän uutta kuin myöskään ei ole uutta, että saksalaiset ja liittolaistemme vedenalaiset ja niiden aseet vuodesta vuoteen yhä paranevat. Mitä Saksan laivasto lukumääräisestä pienuudestaan huolimatta on tehnyt, ylittää monin verroin sen, mihin meidän nykyistä suurempi laivastomme maailmansodan aikana pystyi. Mutta mitä meidän sukellusveneemme saattavat aikaansaada, se alkaa kuukausi kuukaudelta selvemmin näkyä. Sillä vastoin herra Churchillin syksyllä 1939 esittämiä ruikuttavia väitteitä Sak-

san sukellusveneiden lopusta voin vain vakuuttaa hänelle, että niiden lukumäärä kuukausi kuukaudelta kiinteässä tahdissa kasvaa ja että tämä lukumäärä jo on jättänyt maailmansodan aikaisen suurimman määrän kauas jälkeensä. Kuten Italian ja Saksan yhteistyö Välimerellä on johtanut yhä kiinteämpään toveruuteen ja yhä suureneviin saavutuksiin, ei Saksan yhteistyö Italian, Japanin ja muiden liittolaisten kanssa toisillakaan sotanäyttämöillä tule osoittamaan pienempiä tuloksia. Sen taas, että Japanin provosoiminen yhtymään tähän sotaan oli vastustajiemme ehkä tyhmin ja hengettömin toimenpide, on tuon kansan sankaritaistelu jo muutamassa kuukaudessa osoittanut.

Voitto on oleva meidän!

En tiedä, vieläkö nytkin jokainen englantilainen niin vuorenvarmasti on vakuuttunut siitä,että Mr Churchillin ja Rooseveltin poliittiset menettelytavat ovat olleet oikeita, ja olisiko tähän taisteluun sijoitettu panos koskaan voinut vastata mahdollista voittoa. Meillä saksalaisilla on tässä olemassaolon taistelussa voitettavana — ainoastaan kaikki! Sillä tämän sodan häviäminen olisi kuitenkin meidän loppumme. Sisä-aasialainen barbaria tulisi Eurooppaan kuin hunnien tai mongoolimyrskyjen aikoina. Ei kukaan tiedä tätä paremmin kuin saksalainen sotilas ja hänen kanssaan liittoutuneet kansat, jotka rintamalla ovat tutustuneet bolshevistisen »ihmiskunnan vapauttamisen» olemukseen, jotka omin silmin näkevät, miltä työläisten ja talonpoikain paratiisi todella näyttää ja kuka sen on oikein kuvannut, kansallissosialismi ja fascismi vaiko vastustajamme. Englanti taas ei tässä sodassa voi voittaa mitään, se häviää. Ja sen historiaan kenties kerran kirjoitetaan toteamus, että kansojen ja valtioiden kohtaloa ei pidä uskoa kyynillisten juoppojen eikä mielisairaiden käsiin.

Tässä taistelussa voittaa lopuksi totuus! Ja se on meidän puolellamme!

Että kaitselmus on valinnut minut johtamaan Saksan kansaa näin suurena aikana, on ainoa ylpeyteni. Nimeni ja elämäni tahdon ehdoitta sitoa sen kohtaloon. Minulla ei ole Kaikkivaltiaalle muuta pyyntöä kuin että hän siunaisi meidät tulevaisuudessa samoin kuin menneisyydessäkin ja antaisi minun elää niin kauan kuin hän katsoo sen Saksan kansan kohtalontaistelun kannalta tarpeelliseksi. Sillä ei ole suurempaa mainetta kuin kunnia olla vaikeina aikoina kansan johtaja ja vastuun kantaja! Enkä voi tuntea suurempaa onnea kuin tietoisuuden siitä, että tämä kansa on minun saksalainen kansani!

ADOLF HITLERIN PUHE

vv. 1942–43 TALVIAPUKERÄYKSEN AVAJAISTILAISUUDESSA

BERLIININ URHEILUPALATSISSA
SYYSKUUN 30 PNÄ 1942.

Saksan Johtaja ja Valtakunnankansleri piti Berliinin Urheilupalatsissa syyskuun 30. pnä seuraavan puheen:

Vuosi on jo kulunut siitä kun viimeksi tältä paikalta saatoin puhua teille ja Saksan kansalle. Tämä viivytys on valitettava monestakin syystä: Ensinnäkin, koska mieltäni pahoittaa, että en saata useammin esiintyä kansakunnan edessä, ja toiseksi, koska tietenkin pelkään, että puheeni eivät siitä parane vaan huononevat — siinäkin tarvitaan harjoitusta. Minun aikani on kuitenkin valitettavasti rajoitetumpi kuin vastustajieni aika. Tietenkin sellainen, joka saattaa viikkokausia matkustella ympäri maailmaa valkosilkkisessä paidassa, leveä sombrerohattu päässään, siellä täällä esiintyen jossakin muussakin univormussa, voi paljon useammasti esiintyä puhujana. Minun on näihin aikoihin ollut pakko enemmän puuhailla tositoimissa. Sitäpaitsi, enhän tietenkään saata joka viikko tai joka kuukausi puhua. Sen mikä nyt on sanottava, sanovat sotilaamme! Myöskin ne puheenaiheet, mihin minä saatan puuttua, ovat tietysti vaikeampia kuin vastustajieni juttelut, heidän, jotka lähettivät — ainakin aikaisemmin — vielä useammin lörpötyksiään maailmalle takkavalkean ääresta tai muista sentapaisista paikoista. En esim. pidä oikeana jo nyt ruveta kaavailemaan sitä mikä kerran on tuleva, vaan pidän oikeampana, että kaikki käsittelemme sitä, mitä aika juuri tänä hetkenä meiltä vaatii. Olisi tietysti hyvin helppoa keittää kokoon jokin »Atlantin julistus». Mutta kovat tosiasiat oikaisisivat kuitenkin hyvin pian

sellaisen typeryyden. Mutta muistakin syistä on vastustajiemme jonkin verran helpompi puhua. Hehän ovat nyt pitkien turhien ponnistelujen jälkeen yhtäkkiä keksineet meidän puolueohjelmamme, ja me näemme nyt hämmästykseksemme, että he lupaavat maailmalle tulevaisuuden varalle osapuilleen saman mitä me olemme jo antaneet Saksan kansalle, ja minkä vuoksi muut loppujen lopuksi väkipakolla toivat meille sodankin.

Uskomme voittoon.

Onhan ylen älykästä, jos esimerkiksi joku presidentti sanoo: »Tahdomme, että tulevaisuudessa jokaisella on oikeus olla enää kärsimättä puutetta», tai jotakin muuta sen tapaista. Voidaan vain sanoa: olisi todennäköisesti ollut paljon yksinkertaisempaa, ellei tämä presidentti olisi sukeltautunut sotaan, vaan olisi käyttänyt maansa koko työvoiman kehittääkseen hyödyllisen tuotannon ja ennen kaikkea huolehtiakseen oman kansansa keskuudessa siitä, että alueella, millä vain kymmenen ihmistä on majoitettava yhden neliökilometrin alalle, ei vallitsisi puute ja kurjuus, eikä 13 miljoonan ihmisen olisi pakko olla toimettomana. Sen kaikenhan nuo herrat olisivat voineet tehdä! Vaan nyt he nousevat seisomaan ja äkkiä esiintyvät maailman edessä pelastajina julistaen: »Huolehdimme tulevaisuudessa siitä, että menneisyydessä vallinnut puute ei enää palaa, että enää ei ole mitään työttömyyttä ja että jokainen saa asunnon».

Mutta senhän nuo maailmanvallanomistajat olisivat voineet jo kauan ennen meitä tehdä omissa maissaan! Nyt he sitten äkkiä keksivät pelkkiä kansallissosialistisen ohjelman periaatteita. Kun silloin kuulen, että joku ihminen — luulisin sen olleen herra Eden, mutta eihän voi tietää, mikä nolla siellä kulloinkin puhuu — nyt sanoo: »Saksalaisten ja meidän ero on se, että saksalaiset uskovat sellaiseen mitä he eivät usko, kun me taas uskomme sellaiseen mitä me uskomme» — saatan vain sanoa: »Jos he todellakin uskovat siihen mitä he sanovat uskovansa, he olisivat jo kauan aikaisemmin voineet

tunnustaa tuon uskonsa. Miksi he sitten ovat julistaneet meille sodan? Eivätkö he sitten olekaan meistä niinkään etäällä? Emme ole missään tapauksessa vain uskoneet jotakin, vaan myöskin tehneet sen mitä uskoimme. Ja nyt me uskomme, että meidän on lyötävä vihollisemme, aina lopulliseen voittoon asti! Siihen uskomme ja sen me myöskin teemme!

Uskon käsitteestä emme voi ylimalkaan keskustella noiden ihmisten kanssa. Joka esim. uskoo, että Namsos merkitsi voittoa tai Aandalsnes, tai joka vallan peräti uskoo Dünkirchenin olleen maailmanhistorian suurin voitto, tai että mikä tahansa retki, joka kestää yhdeksän tuntia, on yhtä hämmästyttävä, rohkaiseva kansakunnan voittoisuuden merkki — emmehän sellaisen kanssa voi tietenkään asettua vertailtavaksi vaatimattomine menestyksinemme! Sillä mitäpä meidän menestyksemme olisivat siihen verrattuna?! Kun etenemme tuhat kilometriä, se ei ole sekään mitään, vain »ilmeistä epäonnistumista». Kun me esimerkiksi kahtena viime kuukautena — ylimalkaanhan vain kahtena kuukautena tuossa maassa voidaan käydä sotaa — etenemme Donille, Donilta lähtien vihdoin saavutamme Volgan, piiritämme Stalingradin ja olemme myös sen valloittavat — siihen voitte luottaa — sekään ei ole heidän silmissään mitään! Kun etenemme Kaukasukselle, se on yhtä vähäistä kuin Ukrainan valloittaminen, Donetsin hiilen valtaamme ottaminen ja 65—70 prosentin saaminen Venäjän raudasta, maailman suurimman vilja-alueen avaaminen Saksan kansalle ja samalla koko Euroopalle, ja Kaukasian öljylähteiden varmistaminen. Kaikki se ei ole yhtään mitään! Mutta jos kanadalaiset etujoukot, pieni englantilainen häntä takanaan heiluen, saapuvat Dieppeen ja kykenevät vaivalloisesti, niin voi sanoa, pysymään siellä yhdeksän tuntia, tullakseen sitten lopullisesti tuhotuiksi — silloin on kysymys »rohkaisevasta, ihmeellisestä loppumattoman voittoisan voiman merkistä, joka on ominainen brittiläiselle imperiumille». Mitä sen rinnalla ovatkaan meidän ilmavoimamme, jalkaväkemme, mitä meidän panssariaseemme? Mitä ovat sen rinnalla meidän pioneeriemme suoritukset,

rautatiejoukkojemme teot, mitä meidän jättiläismäiset liikennejärjestelymme, jotka muutamassa harvassa — niin voi sanoa — kuukaudessa avaavat kokonaisen puoliskon mannermaata ja rakentavat sen uudelleen? Kaikki se on tyhjää! Eivätkä meidän sukellusveneemmekään tietenkään ole mitään nekään!

Jo vuonna 1939 ne olivat tyhjää, sillä jo silloin Churchill nousi sanomaan: »Voin ilmoittaa sen ilahduttavan tiedon, että sukellusvenevaara on pidettävä lopullisesti sivuutettuna». Ei — hetkinen — se ei tainnut ollakaan Churchill vaan Duff Cooper. Joku näistä kerskureista on aina muita suurempi, mutta heidät sekoittaa aina toisiinsa. Jo silloin he olivat tuhonneet enemmän sukellusveneitä kuin mitä meillä ylimalkaan oli ollutkaan! Se, että me heitimme heidät Balkanilta, että valloitimme Kreikan, että miehitimme Kreetan, että ajoimme heidät pakoon pohjois-Afrikassa — kuten sanottu, kaikki sekään ei ole mitään. Mutta jos jossakin parikin miestä nousee maihin yllättääkseen meidän yksinäisen etuvartiomme — nepä ovat tekoja, nepä ovat sankaritöitä! Joka niin uskoo, ei ymmärrä meidän uskoamme! Mutta jos nyt englantilaiset vakavissaan uskovat siihen mihin he uskottelevat uskovansa, voi vain olla huolissaan heidän järkensä puolesta.

Näiden »sankaritekojen» lisäksi heillä on vielä tulevaisuuden vekselinsä. He sanovat: »Toinen rintama tulee! Se on jo marssilla! Pitäkää varanne, te saksalaiset! Pyörtäkää ympäri!» Emme ole pitäneet varaamme emmekä pyörtäneet ympäri, vaan olemme rauhallisesti marssineet edelleen. Silti en tahdo väittää, ettemme valmistuisi toisen rintaman varalle. Jos herra Churchill nyt sanoo: »Tahdomme jättää saksalaisten tehtäväksi miettiä huolestuneina, missä ja milloin sen avaamme» — minä voin sanoa ainoastaan: Herra Churchill, huolestuneisuutta ette vielä koskaan ole kyennyt minussa herättämään! Mutta siinä olette oikeassa, että meidän täytyy pohtia asiaa mielessämme, sillä jos olisi keskitason yläpuolella oleva vastustaja, saattaisi osapuilleen arvata, missä hän hyökkää. Mutta jos vastustajalla on sotilaallisessa mielessä lapsen järki, ei tietenkään saata tietää,

missä hän hyökkää; voihan olla kysymyksessä mitä mielettömin yritys. Ja siinäpä onkin ainoa epämukavuus, että tällaisista mielisairaista tai alituisesti päihtyneessä tilassa olevista ei koskaan voi tietää, mitä he saattavat panna toimeksi. Olipa nyt herra Churchill sitten ehkä taitavasti ja sotilaallisessa mielessä viisaasti valinnut toisen rintaman alkamispaikkansa — siitä ollaan jopa Englannissakin eri mieltä, mikä jo sanookin koko joukon — voin vakuuttaa hänelle joka tapauksessa: Yhdentekevää, mistä hän keksii seuraavan paikan, kaikkiallahan hän voi puhua onnesta, jos hän vain pysyy maissa yhdeksän tuntia!

Minun nähdäkseni meillä on vuonna 1942 kansamme kohtalokkaimmat koetukset jo takanamme. Sitä oli talvikausi 1941/42.

Saanen sanoa, että tuona talvena kohtalo punnitsi Saksan kansan ja varsinkin sen sotavoiman. Pahempaa ei enää voi tulla eikä tule.

Se, että voitimme sen talven, että Saksan rintamat pysyivät paikallaan ja että viime keväänä jälleen saatoimme asettua riviin, se on uskoakseni osoittanut, että kohtalo oli tyytyväinen Saksan kansaan. Se oli hyvin vaikea ja hyvin kova koetus, sen tiedätte kaikki, mutta siitäkään huolimatta emme vain kestäneet tuota kaikkein vaikeinta aikaa, vaan kaikessa rauhassa järjestimme ne hyökkäysdivisionat, moottori- ja panssarimuodostelmat, jotka olivat määrätyt alkamaan offensiivin jatkumisen, jopa perustimme uusiakin muodostelmia. Ja tämäkin offensiivi menestyy toisella tavalla kuin vastustajamme ehkä olivat ajatelleet. Eihän ole myöskään välttämätöntä, että me menettelemme juuri heidän reseptinsä mukaisesti, sillä tähän mennessä juuri ne reseptit ovat olleet varsin vähän menestyksellisiä. Uskon, että taaksepäin silmätessämme voimme olla tyytyväiset kolmeen kuluneeseen vuoteen. Aina oli päämäärän asettelu hyvin järkevä: hyvin uskalias siellä missä sen täytyi olla uskalias, harkitsevainen siellä missä se saattoi olla harkitseva, useasti empivä siellä missä meillä oli aikaa,

varovainen siellä missä uskoimme täytyvän kaikissa olosuhteissa olla varovainen. Mutta olemme olleet myöskin hyvin rohkeita siellä, missä vain rohkeus saattoi auttaa.

Saavutettuja ja tulevia päämääriä.

Tätä vuotta varten olemme omaksuneet hyvin yksinkertaisen ohjelman:

Ensiksi: Joka tapauksessa on pidettävä se, mikä on pidettävä, s.o. toisen on annettava rientää niin kauan kuin on halua rientää siellä missä emme itse aio kulkea edellä, ja on pidätyttävä rautaisesti ja odotettava, kuka ensiksi väsyy.

Toiseksi: on ehdottomasti hyökättävä edellä, missä hyökkäys on joka suhteessa välttämätön. Päämäärä on silloin aivan selvä: Kapitalismin, plutokratian ja bolshevismin liittoutuman, Saksan kansan yllä väijyneistä vaaroista suurimman, oikean käden tuhoaminen, sen liittoutuman, jota vastaan meidän oli vuosi sitten lähdettävä marssimaan. Siinä onkin meidän yksi päämäärämme. Voin mainita sen aivan lyhyesti ja sananlaskunomaisesti, saattaakseni teidät käsittämään sen, mikä näinä muutamana kuukautena on suoritettu:

Ensimmäinen päämäärä oli valta-asemamme varmistaminen Mustallamerellä ja Krimin niemimaan lopullinen puhdistaminen. Kaksi taistelua, Kertshin ja Sevastopolin taistelut, on palvellut tätä tarkoitusta. Jos vastustajamme — sen voin jo sanoa — olisivat näinä kolmena sotavuotena saavuttaneet yhdenkin sellaisen menestyksen, heidän kanssaan ei varmaankaan yleensä enää lainkaan voisi keskustella, sillä he eivät olisi enää maan pinnalla, vaan häilyisivät vain pilvissä, pelkkien omahyväisten kuvitelmiensa pullistamina.

Kun siis saimme sen seikan järjestykseen, näytti meistä välttämättömältä poistaa se paise, joka oli syntynyt Olhavan luo. Se poistettiin ja vastustaja tuhottiin tai otettiin vangiksi.

Sitten tuli seuraava tehtävä: Donin läpimurron valmistaminen. Sillä vastustaja oli valinnut puolestaan

suuren offensiivisen päämäärän, nimittäin murtautumisen Harkovista Dnjeprin rannalle, saadakseen siten koko eteläisen rintamamme luhistumaan. Muistatte ehkä vielä, kuinka innostuneesti vihollisemme siihen aikaan toteuttivat näitä operatioita. Ne päättyivät kolmeen taisteluun, yli 75:n neuvostolaisen vastustajamme divisionan tuhoon.

Seurasi sitten marssimme omaan suureen offensiiviimme. Tarkoitus oli:

Ensinnäkin viimeisten suurten vehnäalueiden ottaminen vastustajaltamme, toiseksi lopunkin koksiksi kelpaavan hiilen riistäminen siltä, kolmanneksi tuleminen lähemmäksi sen oljylähteitä, niiden valtaaminen tai ainakin eristäminen. Hyökkäystä oli sitten neljänneksi jatkettava, kunnes vastustajan viimeinen ja suurin liikennesuoni, Volga, olisi katkaistu. Täällä otettiin tavoitteeksi se alue, joka on Donin mutkan ja itse Volgan välissä, ja paikaksi määrättiin Stalingrad — ei sen vuoksi että sillä paikalla on Stalinin nimi, sehän on yhdentekevää — vaan yksinomaan koska se on strategisesti tärkeä paikka, ja koska olimme selvillä siitä, että poistamalla Dnjepr, Don ja Volga Neuvostovenäjän liikennesuonistosta, sille tapahtuu sama tai vielä pahempaakin kuin Saksalle, jos Saksa kadottaisi Reinin, Elben, Oderin ja Tonavan.

Sillä yksistään tätä Volgan jättiläisvirtaa pitkin kuljetetaan puolessa vuodessa noin 30 miljoonaa tonnia tavaroita. Se on yhtä paljon kuin mitä koko vuoden kuluessa kuljetetaan Reiniä pitkin. Nyt Volga on katkaistu, jo kauan aikaa sitten.

Stalingradin haltuunsaaminen — mikä on tapahtuva — syventää nimenomaan tätä salpaa ja vahvistaa sitä. Ja voitte olla varmat, että kukaan ei meitä enää karkoita siitä paikasta.

Mitä muihin tavoitteisiin tulee, ymmärrätte, että en puhu niistä, koskapa on kysymys päämääristä, jotka toteutetaan aikanaan. Minun sijastani puhuu niistä sitten Mr. Churchill! Mutta tulee hetki, jona Saksan kansa saa täyden selon näistä etäisemmistäkin tavoitteista.

Itäalueen järjestäminen ja varmistaminen.

Kuudenneksi voin teille vain sanoa, että meillä edelleen on tietysti päämääränä tämän jättiläistilan järjestäminen, joka nyt on hallussamme. Meillehän ei ollut tärkeätä vain marssia niin ja niin monta tuhatta kilometriä, vaan saattaa tämä jättiläistila palvelemaan kansamme elatusta, raaka-aineittemme varmistusta, laajemmassa mielessä koko Euroopan ylläpitämistä.

Tässä tarkoituksessa oli lähinnä liikenne saatava järjestykseen. Englantilaisetkin ovat suorittaneet aikaansaannoksia tällä alalla, esimerkiksi rakentaneet radan Egyptistä Tobrukiin, radan, joka on meille suureksi hyödyksi. Mutta vaikka he saivatkin sen kutakuinkin oikeaan aikaan valmiiksi, mitä se merkitseekään niiden ratojen rinnalla, joita meidän oli rakennettava, eikä suinkaan sitä varten, että venäläiset niitä käyttäisivät, vaan me itse! Panemme nyt kuntoon tai olemme jo kauan sitten panneet kuntoon kymmeniätuhansia ja jälleen kymmeniätuhansia ratakilometrejä, kiitos monien kymmenientuhansien saksalaisten sotilaiden ahkeruuden ja tarmon, sotilaiden, rautatiepioneerien, Todt-järjestön ja muiden järjestöjen, esim. valtakunnan työpalvelun miesten, jne. Tämä jättiläismäinen liikenneverkko, joka jo nyt suurimmalta osaltaan toimii Saksan raideleveydellä, oli täydellisesti tuhottu. Ei satoja, vaan tuhansia siltoja on täytynyt rakentaa uudestaan, räjäytyksiä poistaa, ylikäytäviä tehdä uudestaan. Kaikki tämä on jo tapahtunut muutamassa kuukaudessa, tai tulee valmiiksi muutaman harvan viikon kuluessa.

Nyt, puoluetoverini, ymmärrätte myöskin erään seikan: miksi vastustajaimme puolella on ihmisiä, jotka sanovat: »Miksi he ovat äkkiä pysähtyneet?» — Voin vastata siihen: Koska olemme varovaisia. Koska emme ensiksi riennä, sanokaamme, Bengasiin, jotta meidän täytyisi äkkiä juosta sieltä takaisin, vaan koska me pysyttelemme jossakin niin kauan kunnes huoltomme on täydellisesti järjestyksessä.

Sitä eivät tietenkään käsitä sotilaallisesti kouluttamattomat ihmiset. Mutta sen vuoksi heillä ei olekaan mitään

menestystä. Sen sijaan kaikki, joilla on jonkinkaanlaisia sotilaallisia tietoja, myöntävät, että se minkä me pelkästään paikallisessa mielessä olemme muutamassa kuukaudessa pakottaneet tapahtumaan, on ylimalkaan ainutlaatuista maailmanhistoriassa. Mutta sanon sen siksi, että mahdollisesti jopa meidänkin keskuudessamme voi olla joku vanha, taantumuksellinen poroporvari, joka sanoo: »No, mitäpä tuo nyt sitten on, siellähän olette olleet jo kokonaisen viikon ajan». Niin, kunnon poroporvari, menetpä harhaan. Sinun pitäisi kulkea edellä, jotta oikein päästäisiin liikkeelle. Saksan kansalla, sen tiedän, on kokonaisuudessaan tähän asti rajaton luottamus sotilaalliseen johtoonsa ja sotilaittensa suorituskykyyn, niin että se tietää tarkalleen, ettei syyttä koskaan pysyttäydytä paikallaan. Meidän ei ole saatava liikenne kuntoon vain rautatiellä, vaan meidän on rakennettava myös maanteitä. Sillä »köyhälistön ja talonpoikien siunatussa maassa» ei valitettavasti ole mitään maanteitä, ainoastaan tien pätkiä. Vasta meidän järjestömme rakentavat sinne ensimmäiset todelliset valtatiet. Monilla alueilla on tiet perustavasti rakennettava suoalueiden kautta, joista ennen uskottiin, että niiden läpi ei yleensä lainkaan päästä. Kun nyt sanotaan: »venäläinen ainakin pääsee läpi» — niin siinäpä onkin jonkinlainen suoihminen, ei eurooppalainen. Se meidän on myönnettävä. Meidän onkin hiukan vaikeampaa päästä eteenpäin tuollaisessa suossa kuin siellä syntyneiden. Me järjestämme selustassa myöskin maatalouden. Aluehan on avattava, eikä se olekaan niin yksinkertaista, sillä ei ole kysymys vain siitä, että kylvettäisiin ja sato tulisi korjatuksi, vaan myöskin että siitä on hyötyä, s.o. että tuotteet saadaan äärettömien matkojen takaa rautatielle, ja siellä lastataan. Loppujen lopuksi meidän on ylipäätänsä muutettava uuteen muotoon osa tuota taloutta. Tuhansia rikottuja ja poisvietyjä traktoreita on korvattava uusilla tai korjattava tai korvattava muulla tavoin.

Voinkin sanoa teille vain:

mitä siellä on suoritettu, on suorastaan suunnatonta. Rintaman taistellessa edessä samat

sotilaat työskentelevät muutaman kilometrin päässä selustassa sirppeineen ja viikatteineen, muokkaavat uudelleen maita, ja heidän perästään tulevat jo maataloudellisten järjestöjemme iskuesikunnat.

Ja jos nyt sitten sellainen pässinpää — en voi muulla tavoin sanoa — kuin minun puolestani olkoon tuo Duff Cooper, Eden tai joku muu noista miehistä, sanoo: »Siinäpä onkin suuri virhe, että saksalaiset tunkeutuivat Ukrainaan tai Kubanin alueelle» — näette jo itse, onko virhe, että lähdimme noille vehnäalueille! Ensimmäiset, tosin vain vaatimattomat tämän toiminnan tulokset olemme jo onneksemme voineet saattaa Saksan kansan koettaviin, mutta olkaa varmat siitä, että olemme vasta alussa. Koko viime vuosi oli taistelun vuosi, hirvittävä talvi seurasi sitä, ja nyt me taas taistelemme edelleen — mutta

tulevana vuonna tuo alue on järjestetty kokonaan toiselle kannalle. Voitte luottaa siihen, me osaamme aikaansaada järjestystä.

Ja loppujen lopuksi seuraa yleisen talouden järjestäminen. Sillä täytyyhän koko talouselämä saada käyntiin. Tuhansien liikeyritysten, tehtaiden, myllyjen jne. täytyy ruveta toimimaan, sillä toistaiseksi kaikki on tuhottuna. Ja sitten tulee vuorityö. Sekin on alotettava, ja siihen tarvitaan sähkövirtaa. Voin yhä sanoa vain: jospa näkisitte kuinka siellä työskennellään ja mitä siellä aikaansaadaan, miten me ajankohdittain tiedämme tarkalleen, että tuona päivänä on tuo laitos valmiina, tuossa kuussa sinne saadaan sähkövirtaa, siihen ja siihen mennessä saadaan sieltä niin ja niin monta tonnia hiiltä jne. — Meidän ei enää tarvitse lainkaan viedä hiiliä Saksasta itään, vaan rakennamme siellä jopa omia teollisuuden tukikohtiamme. Voittekin käsittää. että

sellaisenakin aikana, jona näennäisesti mitään ei tapahdu, siitä huolimatta luodaan tavattoman suurta.

Ja sen lisäksi tulee väestön vapauttaminen bolshevistisen vallan ikeestä, joka vieläkin pitää siellä miljoonia sellaisessa arkuudessa, voi vallan hyvin sanoa, sellaisessa pelossa, että sitä tuskin voidaan kuvitellakaan Saksassa ja muissa maissa. Komissaarien pelko, GPU:n pelko, koko hallitusjärjestelmän pelko täyttää yhä vieläkin miljoonat ihmiset. Kaikki se on vähitellen saatava poistetuksi, ja se poistetaankin.

Siellä on jo suuria alueita, joilla koko väestö miljoonittain työskentelee meidän kanssamme, ja on toisia alueita, joilla se jo taistelee meidän riveissämme ja meidän rinnallamme.

Nyt muutamalla lyhyellä lauseella kuvaamani koko jättiläistoiminnan tulokset ovat aivan suunnattomat.

Ollessamme pohjois-Euroopassa, lännessä ja kaikilla muilla rintamilla puolustuskannalla toteutamme täten Euroopan järjestämisen erästä valtavinta edellytystä sodassa ja rauhaa varten.

Tiedättehän, että vastustajamme jatkuvasti tekevät vain »ihmeitä». He eivät tietenkään rakenna ainoatakaan tankkia, joka ei olisi »maailman paras», ei lentokonetta, josta he eivät väittäisi samaa. Kun he rakentavat kanuunan, aivan yksinkertaisen kanuunan, se on kerta kaikkiaan k a n u u n a, maailman ihmeellisin kanuuna. He tekevät uuden konekiväärin tai uuden konepistoolin. Tietysti se pistooli on kaikista paras. He sanovat, että uusi Steen-pistooli on ylimalkaan sama kuin koko maailman keksiminen. Ja kun tuota romua sitten hiukan tarkastelee, voi vain sanoa, että emmepä antaisi sitä yhdenkään saksalaisen sotilaan käteen. He ovat kaikessa meitä niin tavattomasti etevämpiä! He ovat meitä etevämpiä verrattomine kenraaleineen, he ovat meitä etevämpiä yksityisten sotilaiden urhoollisuudessa. Jokainen englantilainen suoriutuisi ilman muuta kolmesta saksalaisesta.

Mutta tämän sodan suuret sankarit kirjataan historiaan meidän puolellemme! Ja silloin historia kunnioittaa vain oikeutta ja totuutta.

Euroopan järkkymätön rintama.

Meidän tehtäviämme on vielä liittojemme edelleen rakentaminen, yhteistyö liittolaistemme kanssa,

kärjessä me ja vanhin liittolaisemme, Italia. Emme taistele yhteisesti vain yhdellä rintamalla, vaan jo kokonaisella joukolla rintamia. Niin onkin oikein, sillä se osoittaa, kuinka mielettömiä ovat kaikki vastustajamme toiveet heidän luullessaan voivansa hajoittaa tämän liiton. Me kumpikin tiedämme tarkoin, miten maittemme kävisi, tiedämmehän jo vastustajiemme järjettömistä ja mielettömistä päämääränasetteluista, mikä Saksan ja Italian kansojen kohtalo olisi, jos tuo toinen maailma koskaan kykenisi taistelemaan itselleen voiton. Kun he nyt sanovat: »Tietysti, mehän otamme suojataksemme Eurooppaa bolshevismilta», voin vastata vain: Englanti katsokoon, että se kykenee suojaamaan itsensä bolshevismilta! Me emme tarvitse sen antamaa suojaa.

Olemme sisäisesti vapautuneet bolshevismista, vapaudumme siitä ulkonaisestikin! Olemme sen osoittaneet!

Mutta jos jonkin maan arkkipiispat suorittavat pyhiä messuja ja pitävät alttariliinalla toisella puolellaan bolshevistista, toisella oman maansa tunnusmerkkiä, näen sellaisen maan kohtalon mustana. Me tiedämme itse paremmin, minne sellainen vie. Englantilaiset saavat vielä sen kokea. Ehkäpä kohtalo rankaisee heitä juuri niin kuin se kerran rankaisi Saksaa sen luullessa voivansa olla sopimussuhteissa noiden ihmisten kanssa. Saksa ja Italia, aivan samoin kuin Espanja ja koko joukko muita

Euroopan kansoja, Unkari, Romania jne., ovat selviytyneet tästä kysymyksestä. Selviytyykö tuo toinenkin maailma siitä, sen osoittaa vasta tämä sota. Mutta että tuo toinen maailma ei selviydy meistä, siitä se voi olla varma!

Jos me nyt kokoamme yhteen kaikki liittolaisemme sekä ne, jotka taistelevat meidän rinnallamme, romanialaiset ja unkarilaiset, kroatit ja slovakit ja ennen kaikkea pohjoisessa olevat suomalaiset, sekä lopuksi espanjalaiset jne., voimme todellakin sanoa: Tässä on jo Euroopan ristiretki.

Lisäksi tulevat ase-SS:mme germaaniset vapaaehtoiset ja Euroopan yksityisten maiden legionat. Eurooppa on todellakin tässä löytänyt itsensä yhdessä koossa, juuri samoin kuin muinaisaikaan vastustaessaan hunneja tai mongoolien myrskyä. Ja nythän on, sen jälkeen kun viimeksi teille puhuin, Japanikin yhtynyt tähän sotaan. Se on tietysti sekin kärsinyt vain pelkkiä »tappioita», eivätkä Japanin kenraalit tietenkään ole mitään verrattuina Englannin, saati sitten Amerikan verrattomiin sankareihin ja kuuluisiin kenraaleihin. Mac Arthur, mikä kenraali hän sentään onkaan! Mitä yksi pieni japanilainen olisikaan hänen rinnallaan? Ovatpa vain nämä japanilaiset sillä välin valloittaneet Hongkongin, ovat ottaneet Singaporen, ovatpa saaneet valtaansa Filippiinitkin, ovat parhaillaan Uudessa Guineassa ja valloittavat sen vielä kokonaankin, ja he ovat miehittäneet Jaavan ja Sumatrankin. Mutta eihän se ole mitään Englannin ja Amerikan siellä saavuttamien äärettömien voittojen rinnalla! Taisteluita, meritaisteluita sellaisia joiden veroisia maailma ei ole vielä koskaan nähnyt. Mutta Roosevelt sanoo: »Siinä kohden en voi määritellä kantaani, siitä en voi sanoa sanaakaan, ylimalkaan en tahdo siitä mainita tai antautua siitä lähemmin keskustelemaan». Tunnemme nämä sankarit tarkkaan! Nyt on todella olemassa maailman yli ulottuva liitto, ei vain tyhjätaskujen liitto, vaan kaikkien kansojen, jotka

taistelevat kunnian ja siivollisuuden puolesta ja ovat päättäneet hävittää halpamaisimman liittoutuman, mitä maailma koskaan on nähnyt.

Tässä yhteydessä minun täytyy vielä mainita sukellusveneistämme. Niiden menestykset ovat vuodesta 1939 lähtien, ilmavoimamuodostelmiemme sankarillisen osuuden tukemana, kasvaneet kuukaudesta kuukauteen. Vastustajamme sanovat nyt: »Meidän torjuntakeinomme ovat aivan suunnattomat, meillä on uusia menetelmiä, englantilainen ja amerikkalainen nerokkuus on keksinyt aivan uusia koneita, joilla voitamme tämän vaaran». Voin sanoa heille vain: »Ei Saksankaan nerokkuus lepää». Olemme ennen kaikkea sukellusveneillämme pitkälti ylittäneet kaikki aikaisemmat suoritukset! Ja voin vakuuttaa heille, että tulevaisuudessakaan ei siinä kohden mikään muutu. Olemme jatkuvasti ja keskeytymättä aikamme tasalla, siitä he voivat olla varmat. Meillä ei vain jatkuvasti rakenneta edelleen, vaan meillä rakennetaan myöskin uusia aseita.

Tähän asti me olemme joka tapauksessa käyneet taisteluun joka vuosi asein, jotka ovat olleet vihollisen aseita paremmat. Niin on oleva tulevaisuudessakin!

Katsoessamme kokonaistulosta voimme vain todeta, että tämän vuoden viimeisimmätkin kuukaudet ovat olleet menestykselliset. Niin on oleva jatkuvastikin.

Hyvityksen hetki on tuleva.

»Toisen rintaman» ohella on vihollisillamme tosin vielä muukin keino. Mies, joka keksi pommisodan viatonta siviiliväestöä vastaan, sanoo, että tämä pommisota Saksaa jne. vastaan yhä kiihtyy. Sanoisin siihen vain: Toukokuussa 1940 herra Churchill lähetti ensimmäiset pommikoneet Saksan siviiliväestöä vastaan. Varoitin häntä silloin, miltei neljän kuukauden ajan — mutta turhaan. Silloin iskimme, iskimme niin perusteellisesti, että hän

alkoi äkkiä ulvoa ja sanoi sen olevan raakalaismaista ja kauhistuttavaa, ja Englanti on kostava sen. Mies, jonka omallatunnolla tämä kaikki on, ellen ota lukuun pääkiihoittajaa, Rooseveltia —joka on vikapää kaikkeen — hän uskalsi silloin teeskennellä syytöntä. Nyt hän jatkaa tuota sotaa. Tahtoisin tähän vain sanoa:

Tälläkin kertaa tulee hetki, jolloin me vastaamme!

Älkööt silloin vinkuko tämän sodan molemmat päärikolliset ja heidän juutalaiset takaatyöntäjänsä, älkööt he alkako itkeä tuhertaa, jos loppu tulee Englannille alkua kamalammaksi!

Syyskuun 1. pnä 1939 sanoin valtiopäivien istunnossa kaksi seikkaa: Ensinnäkin, että kun meidät pakotettiin tähän sotaan, mikään asevoima eikä myöskään aika ole meitä koskaan lannistava, ja toiseksi, että kun juutalaisuus sytyttää liekkeihin kansainvälisen maailmansodan Euroopan arjalaisten kansojen poisjuurittamisen tarkoituksessa, arjalaisia kansoja ei juuritetakaan pois, vaan juutalaisuus. Valkoisen talon mielisairaan langoistanyikijät ovat saaneet kansan toisensa jälkeen vedetyksi sotaan. Mutta samassa mitassa kulki kansasta kansaan juutalaisuudenvastainen aalto, ja se kulkee edelleenkin ja on saava mukaansa valtion valtiolta sitä mukaa kuin ne ovat joutuneet tähän sotaan. Jokainen lähtee tästä sodasta antisemiittisenä valtiona. Saksankin juutalaiset kerran nauroivat minun ennustuksilleni. En tiedä, vieläkö he nyt nauravat, vai joko heidän naurunsa on loppunut. Mutta voin nytkin vakuuttaa: kaikkialla heidän naurunsa on sammuva. Ja olen oleva oikeassa näin ennustaessani.

Taistelun koruton sankaruus.

Viime kuukausien maailmanhistorialliset menestykset ovat niin valtavat, että lienee välttämätöntä muistaa niitä, joille olemme kiitollisuuden velassa kaikista näistä menestyksistä.

Sillä te luette lehdistä uutisia suurista voitoista, suurista saartotaisteluista — mutta viikkokausiin ette myöskään saa lukea muuta kuin että »sotatoimet kehittyvät edelleen», tai että »sotatoimet edistyvät suotuisasti», tai »sillä ja sillä rintamalla on rauhallista», tai »muilla rintamilla hyökkäykset on torjuttu». Kansalaistoverit! Te ette voi aavistaa, mitä korkeimman sodanjohdon tiedoituksen yksinkertaisten sanojen taakse kätkeytyy. Sotatiedoituksen täytyy olla koruton. Meidän täytyy sitä tehdessämme pyrkiä löytämään tasapaino, jotta todelliset tosiseikat joutuisivat merkityksensä mukaan kokonaisuuden kannalta oikeaan asemaan. Mutta se ei merkitse, että jokin taistelu, siellä missä se taistellaan, olisi pieni, suurten tapahtumien mittapuulla mitattuna helpompi yksityiselle saksalaiselle sotilaalle kuin siellä, missä aivan suuret ratkaisut ovat kysymyksessä.

Aina on siellä mukana ihminen, elämä panoksena.

Useasti on mukana sadoin tuhansin kunnon sotilaitamme kaikista aselajeista, jalkaväkeä, pioneereja, tykistöä, ase-SS:n muodostelmia, ilmavoimia, tai merellä sekä pinnalla uivia aluksiamme että sukellusveneitä — kaikkien täytyy sellaisessa asemassa usein päivät pääksytyksin panna alttiiksi henkensä, eivätkä kuitenkaan saa lukea sen enempää kuin »torjuntataisteluja», tai »vihollisen sisäänmurto tukahutettu», tai »asemiimme murtautunut vastustaja tuhottu», tai »sisäänmurto onnistunut», »marssittu asemiin sinne ja sinne», »tämä tai tuo kapeikko vallattu», »se tai tämä kaupunki miehitetty».

Te, kansalaistoverini, ette voi aavistaa, millaista inhimillistä sankaruutta, mutta myös millaisia inhimillisiä tuskia ja kipuja, ja, voimme sanoa, useasti tietenkin myös kauhua, tuohon saattaa kätkeytyä, kuolemankauhua nimenomaan kaikissa niissä, jotka varsinkin ensi kertaa joutuvat tämän korkeimman tuomioistuimen jumalantuomion

eteen. Kaikki tämä on lukiessa yksinkertaista, mutta kuitenkin niin äärettömän vaikeata.

Tämä on samanlaista kuin ensimmäisessä maailmansodassa. Silloinkin monilta sotilailta kysyttiin heidän kotiin tullessaan: »Millaista se oikeastaan on?» Heidän täytyi tunnustaa, että sitä ei voinut ylimalkaan kuvata sellaiselle, joka ei ollut sitä itse elänyt. Joka ei itse ole ollut mukana, ei tiedä eikä ymmärrä, eikä sitä voi hänelle selittää. Ja sen vuoksi monet yleensä vain vaikenevat eivätkä sano mitään, koska heillä on tunne: sitä ei voi kuitenkaan kuvata sellaisena kuin se todellisuudessa on, ja ennen kaikkea sitä ei voi tehdä, kun on niin raakalaismainen vastustaja kuin meillä idässä, vastustaja, josta tiedetään, että sen joukkoja ei täydennetä ihmisten vaan petojen keskuudesta. Suunnaton kärsimys, suunnaton alttius, suunnaton toimintavoima on kaikkien näiden kuivien kuvausten takana. Kun luette, että joku on saanut ritarimerkin, on paikallisille lehdille annettu aivan lyhyt kuvaus. Mutta minkä verran tämä suoritusten kuvaus käsittää yksityiskohtia, siitä eivät kansamme suuret joukot voi lainkaan tulla tietoisiksi. On mahdotonta jonkun yksityisen käsittää, mitä merkitsee, että lentäjä on ampunut alas 30, 40, 50 vihollista, jopa peräti 80 tai 100. Siinä ei ole vain 100 taistelua, vaan elämä on sitä varten annettu alttiiksi useinkin tuhannet kerrat. Ja kun pudotusten luku vihdoin nousee 150:een, 180:een tai 200:aan, silloin on . . . (Johtajan viimeiset sanat hukkuivat suunnattomaan suosionosoitusten myrskyyn). Mutta ei sekään riitä. Ei riittänyt edellisessäkään sodassa. Kun sukellusveneen komentajat hyökkäävät yhä ja jatkuvasti tai kun pienien pikaveneiden komentajat yhä vain suorittavat tehtävänsä, miinanraivaajayksiköt täyttävät saamansa käskyt alituisesti toiminnassa ollen, voidaan sotatiedoituksessa mainita vain yksi ainoa lause —monien viikkojen ja kuukausien aikaisesta elämän jatkuvasta alttiiksiantamisesta on täällä näkyvänä tuloksena yksi ainoa sanomalehteen painettu rivi!

Kun tätä muistamme, meidän täytyy tunnustaa, että mitä kaikkea kotiseutu puolestaan tekeekin, se ei kuitenkaan voi tarpeeksi kiittää sotilaitaan.

Eikä se koske vain meidän sotilaitamme, vaan myös kanssamme liitossa olevien kansakuntien sotilaita, jotka taistelevat rinnallamme. Tässä on vielä mainittava eräs seikka, nimittäin että Saksan sotavoimat eivät toimiessaan menettele niinkuin englantilaiset. Me emme aina lähetä toisia sinne, missä on erityisen vaarallista, vaan me pidämme itsestään ymmärrettävänä velvollisuutenamme, kunnianamme, että itse kannamme rehellisesti oman verikuormamme, vieläpä runsaasti mitattuna. Ei meillä ole mitään kanadalaisia tai austraalialaisia, jotka noukkisivat meille kastanjat tulesta, vaan

me taistelemme yhdessä liittolaistemme kanssa kaikkien ollessa uskollisia, ehdottoman kunniallisia liittolaisia.

Kansanyhteyden ikuinen asiakirja.

Mutta sitä pidämme välttämättömänäkin. Sillä tästä historiamme ehkä raskaimmasta taistelusta on oleva tuloksena, mikä meille kansallissosialisteille, sellaisina kuin lähdimme ensimmäisestä maailmansodasta, aina on häämöittänyt: tuskassa ja riemussa yhteenliittyneen kiinteän kansanyhteisön suuri valtakunta. Sillä

eräs suuri, valoisa puoli tässä sodassa kuitenkin on: suuri toveruus.

Se mihin puolueemme rauhan vallitessa alati pyrki, kansanyhteyden muodostamiseen ensimmäisen maailmansodan elämyksen pohjalta, se on nyt kiinteäksi ankkuroitu. Kaikki Saksan heimot kantavat oman osansa. Suur-Saksan valtakunnan perustaminen olisi muuten ollut vain valtio-oikeudellinen asiakirja. Mutta näin se on

kaikkien verellään allekirjoittama ikuinen asiakirja, asiakirja jota kukaan ei voi enää tuhota, jonka edessä vastustajiemme kaikki puheet ja lörpötykset jäävät täysin vaikutusta vaille; ennen kaikkea myöskin asiakirja, joka ei anna tälle valtiolle vain valtamääräistä muotoa, vaan myöskin sisäisen merkityksen. Tekin huomaatte sen, jos luette ritarimerkkiesityksiä. Siellä tavallinen sotamies, korpraali ja aliupseeri on vääpelin, luutnantin, kenraalin rinnalla. Tai kun näette nuorten upseeriemme ylennyksiä, niin siinä jo alkaa kansallissosialistisen kansanyhteytemme esiinmurtautuminen täydessä laajuudessaan. Ei ole enää mitään syntyperään perustuvaa etuoikeutta, ei aikaisempaa yhteiskunnallista asemaa, ei pääomakäsitettä, ei mitään niin sanottua sukua, ei ole myöskään mitään niin sanottua aikaisempaa sivistystä; on vain yksi ainoa arvonperusta: kunnollisen, urhoollisen, uskollisen miehen arvossapitäminen, päättäväisen taistelijan, rohkean miehen, sellaisen, joka on omansa olemaan kansansa johdattajana.

Todellakin, vanha maailma on saatu luhistumaan. Tästä sodasta nousee kansanyhteys verellä vahvistettuna, vielä paljon vahvempana kuin me kansallissosialistit saatoimme välittäjinä tuoda mukanamme kansakunnalle maailmansodasta uskontunnustuksellamme.

Siinä onkin ehkä tulevaisuudessa kansamme suurin voitto, että lähdemme tästä sodasta parempina yhteyttämme varten, puhdistuneina niin monista ennakkoluuloista, että vasta tämän sodan jälkeen onkin oikein osoittautuva, kuinka oikeassa liikkeemme puolueohjelma oli, kuinka oikeassa yleensä myöskin meidän koko kansallissosialistinen asennoitumisemme on.

Sillä varmaa on: tämän sodan yli ei elä ainoakaan porvarillinen valtio!

Tässä kohden on jokaisen tunnustettava väriä ennemmin tai myöhemmin. Tästä sodasta selviytyy voittajana

vain se, joka kykenee sulattamaan kansansa ei vain valtiollisesti vaan myöskin yhteisöllisesti yhdeksi kokonaisuudeksi. Siitä että me kansallissosialistit jo kauan sitten vahvistimme tämän perustuslain, siitä kiitämme me, kiitän minä henkilökohtaisesti ensimmäisen sodan elämystä. Sitä, että Suur-Saksan valtakunta kuitenkin joutui taistelemaan tämän toisen sodan, liikkeemme voi kiittää tulevaisuuden ohjelmansa lujittamisesta ja syventämisestä. Siitä voivat myös olla varmat kaikki ne, jotka ehkä jossakin hiljaisuudessa mitään oppimattoman menneisyyden viimeisenä jäännöksenä saattavat toivoa, että he puheittensa ja saivartelujensa avulla voisivat jollakin tavoin saada elää vielä kerran luokkamaailmansa uuden aamunsarastuksen. Sellaiset herrat kärsivät surkean haaksirikon. Maailmanhistoria on sysäävä heidät syrjään kuin heitä ei koskaan olisi ollut olemassakaan. Olen kerran suuresta sodasta sotilaana palaten selvittänyt Saksan kansalle tämän maailmankatsomuksen, luonut puolueen perustuslait. Luuletteko, että joku saksalainen saattaisi tarjota nyt tästä sodasta voittoisana palaavalle sotilaalle muunlaisen Saksan kuin kansallissosialistisen, todellisen kansanyhteyden, aatteemme todellisen täyttymyksen mielessä? Se on mahdotonta! Ja tulevaisuudessa se varmaankin on ehkä oleva tämän sodan siunauksellisin hyödytys.

Ratkaisevaa ei ole vain alueen laajentuminen, vaan ratkaisevaa on se, että tämän alueen täyttää yhtenäinen, voimakas kansa, jonka täytyy tunnustaa olennaisimmaksi periaatteekseen:

> **Tämän kansan keskuudessa jokaisella sotilaalla on marsalkansauva selkärepussaan — ei vain teoriassa, vaan todellisuudessa —, tämän sodan jälkeen jokaiselle kansalaistoverille vasta oikein avautuukin se tie, jonka hänen nerokkuutensa, ahkeruutensa, urhoollisuutensa, työkykynsä ja työvalmiutensa hänelle yleensä kykenee avaamaan!**

Kotiseutu on lujana rintaman takana.

En tahtoisi jättää tänä hetkenä viittaamatta myös kotiseutuun rintaman vastakohtana. Tekin olette saaneet kestää raskaita kärsimyksiä. Saksalainen työläinen työskentelee raskaasti. Olen nähnyt viime keväänä, kun oli saatava hyvin nopeasti uusia torjunta-aseita, että eri teollisuuslaitoksissa työläiset eivät vain työskennelleet kymmenen ja yksitoista tuntia, vaan jopa monien viikkojen ajan luopuivat sunnuntaipäivistäänkin, vain haluten antaa rintamalle aseita ja siten auttaa. Minun on viitattava siihen, että Saksan työväestö yleensä aikaansaa aivan tavattomia suorituksia, ja että se on uskollinen nykyiselle valtiolle, sen johdolle ja ennen kaikkea sotilailleen, tovereilleen ja kanssatyöläisilleen. Minun on viitattava siihen, että aivan samoin Saksan maalaisväestö täyttää velvollisuutensa, että ennen kaikkea miljoonat saksalaiset naiset ovat yhtyneet tähän työhön, että maalaisnaiset useasti joutuvat suorittamaan kahden miehen työn. Ja lopuksi minun on vielä viitattava siihen, että myöskin henkiset ammattilaisemme kukin kohdaltaan uhrautuvat, että miljoonat ja jälleen miljoonat antavat alttiiksi kaiken ajatus- ja työkykynsä varustaakseen kansakunnan ja välttääkseen enää koskaan antamasta rintamalle vuoden 1918 esimerkkiä.

Kun siis voin nyt sanoa kotiseudulle, että se voi olla täysin levollinen, sillä idässä ja lännessä, pohjoisessa ja etelässä sotilaittemme saksalainen rintama seisoo järkähtämättömänä, aivan samoin voin sanoa rintamalle: Saksan sotilas, voit olla levollinen, takanasi on kotiseutu, joka ei koskaan jätä sinua pulaan.

Se ei ole korupuhetta. Viikko viikolta, kuukausi kuukaudelta kansamme kaikkien kerroksien hyvät puolet sulautuvat yhä enemmän yhteen erottamattomaksi yhteydeksi. Ja tämä yhteys näyttäytyy jälleen erityisesti siinä suuressa avustustyössä, mikä meidän on suoritettava tänä talvena.

Olen jo usein viitannut siihen, että olisi myöskin mahdollista suorittaa avustus toista tietä, mutta emme ole sitä tehneet siinä yksinkertaisessa tietoisuudessa, että on

tärkeätä tutustuttaa yksityinen kansalaistoveri itse niihin tehtäviin, jotka koskettavat kansakuntaa ja siten myös jokaista yksityistä — ennen kaikkea saaden onnellisemmassa asemassa olevat huolehtimaan vähemmän onnellisten hädästä —, jatkuvalla propagandalla osoittaa heille, mitä kaikkea vielä on tehtävä, jotta todella voitaisiin puhua yhteisöstä sanan varsinaisessa mielessä, että ei ole kysymys vain suun tunnustuksesta, vaan että jokaisen yksityisen on myöskin todella autettava kaikella omaisuudellaan tämän yhteisön hyödyllisessä palvelemisessa, ja että ennen kaikkea kellään ei ole oikeutta erottautua tästä työstä, kaikkein vähiten aikana, jona miljoonien muiden on verellään puolustettava tätä yhteisöä.

Kohdistan tämän kehoituksen koko Saksan kansaan sen sotilaiden nimessä ja kaikkien niiden nimessä, jotka uhrautuvat varustelutyössä tai maaseudulla tai jossakin muualla.

Tuholaiset tuhotaan armottomasti.

Myöskään en tahdo jättää tänä hetkenä teille sanomatta, että me armottomasti tuhoamme jokaisen tässä yhteisössä olevan tuholaisen. Vasta muutama viikko sitten eräs englantilainen lehti kerran valoisana hetkenään aivan oikein kirjoitti, että Saksan talviavussa ei ole mitään nauramista. Ennen kaikkea todettakoon kuitenkin muuan seikka: jos Englannissa joku rikastuu toisten kustannuksella, niin mikäli hänet saadaan kiinni, hänelle annetaan pari tuntia opetusta tai pahimmassa tapauksessa pari viikkoa tai pari kuukautta vankeutta, ja sitten hän elää jälleen paremmin kuin kukaan rintamalla oleva sotilas voi elää — kun taas

Saksassa jokainen, joka tekee itsensä vikapääksi tätä yhteisöä kohtaan, käytännöllisesti ottaen on matkalla hautaansa kohden.

Tuo englantilainen lehti on oikeassa: kun kansamme parhaat täytyy lähettää rintamalle ja he siellä antavat alt-

tiiksi elämänsä, ei tällaisena aikana ole sijaa rikollisille eikä heittiöille, jotka hävittävät kansakuntaa. Joka rikastuu siitä, mikä on määrätty meidän sotilaillemme, voi ottaa lukuun sen, että hänet armottomasti poistetaan tieltä. Joka rikastuu siitä, mitä kansamme niin monet köyhät tuovat uhrina sotilaillemme, älköön odottako mitään armoa. Jokaisen saksalaisen on tiedettävä, että mitä hän antaa sotilailleen tai hätääkärsivälle kotiseudulle, todellakin tulee niiden hyväksi, jotka sen ansaitsevat ja joille se on määrätty. Ja ennen kaikkea, älköön kukaan piintynyt rikollinen kuvitelko, että hän pääsee pelastautumaan tämän sodan yli uudella rikoksella. Me pidämme huolen siitä, että ei vain siivollinen pääse rintamalla mahdollisesti kuolemaan, vaan että kotona oleva rikollinen ja säädytön ihminen ei missään tapauksessa pääse elämään tämän ajan ylitse! En salli, että saksalainen nainen, joka mahdollisesti yöllä palaa kotiin työpaikastaan, saa aina tuskaisesti pitää varansa, ettei joku heittiö tai rikollinen pääse häntä häpäisemään. Juuritamme pois nämä rikolliset, ja me olemme nyhtäneet heidät pois. Saksan kansa saa olla siitä kiitollinen, että nykyisin tapahtuu enää niin vähän rikoksia. Uskonkin vaikuttavani siinä vain yhteisömme säilyttämiseksi, ennen kaikkea rintamamme mieltä silmällä pitäen, sillä kun on oikeus odottaa, että sotilaiden siellä pannessa henkensä alttiiksi heidän perheensä, heidän vaimonsa ja muut omaisensa ovat kotona turvattuina.

Tänä hetkenä minun on vielä vakuutettava rintamalle, että saksalainen kotiseutumme omasta puolestaan vastaanottaa ja kantaa sodan siellä, missä se sitä itseään pahimmin ja kovimmin kohtaa, rajattoman urhoollisesti.

Tiedän kaupungin, friisiläisen kaupungin, jonka tahdoin kauan sitten tyhjentää, kun se alituisesti joutui hyökkäysten kohteeksi. Halusin saattaa lapset ja naiset sieltä pois viedäkseni heidät turvaan. Se oli mahdotonta, he palasivat yhä uudelleen kotikaupunkiinsa, heitä oli mahdoton saada pois vaikka he olivatkin niin paljon kärsineet. Täälläkin suoritetaan lukemattomia sankaritekoja. Niitä eivät tee vain miehet, vaan myöskin naiset, eivätkä ainoastaan naiset, vaan pojatkin, jotka tuskin

ovat päässeet 15., 16., 17. vuoden ikään. He ovat valmiit uhraamaan koko elämänsä tietoisina siitä, että me olemme tässä sodassa yhtenä ainoana vannoutuneena yhteisönä, joka tietää, että me joko kaikki elämme voittoisina tämän sodan yli tai yhdessä olemme määrätyt tuhon omiksi! Ellei sotilas tätä tietäisi, ette voisi häneltä odottaa, että hän uhraa elämänsä. Kääntäen: kotiseudun on tiedettävä, että sen osuutta arvossapidetään vastaavalla tavalla.

Odotankin sen vuoksi, että uusi talviavustustoiminta tulee tämän erottamattoman yhteyden erikoisen voimakkaaksi osoitukseksi, että kansakunta antaa juuri sillä koko maailman edessä vakuutuksen, että tämä on jotakin vallan muuta kuin valheellista todistusta, että tämä on uhraajan ääni hänen sanoessaan:

> **Olemme sotilaittemme takana niinkuin sotilaamme ovat meidän puolestamme! Yhteisesti kuulumme kansallemme ja yhteisöllemme, emmekä koskaan emmekä missään olosuhteissa antaudu! Vastustajamme käykööt tätä sotaa niin kauan kuin he kykenevät. Mitä vain voimme tehdä lyödäksemme heidät, sen teemme! On mahdotonta, ei koskaan voi tapahtua, että he meidät joskus löisivät! Vain kansallissosialistinen Saksa ja sen kanssa liitossa olevat valtiot suoriutuvat tästä sodasta kunniakkaaseen voittoon nuorina kansakuntina, todellisina kansoina ja kansanvaltioina!**

Helsinki 1942 Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainon Oy.

MITÄ HYVÄNSÄ TULEEKIN, ME SELVIÄMME SIITÄ

Saksan Johtajan
ja valtakunnankanslerin

ADOLF HITLERIN

PUHE

vanhojen puoluetoverien muistojuhlassa
Münchenin Löwenbräukellerissä
marraskuun 8 päivänä 1943

HELSINKI 1943
SUOMALAISEN KIRJALLISUUDEN SEURAN
KIRJAPAINON OY.

Hvvät puoluetoverit ja -toverittaret! Saksan kansalaiset!

Vajaan kolmanneksen ihmiselämästä käsittää se aika, joka on kulunut siitä päivästä, jota me tänään muistelemme ja jota viettämään minä olen palannut muutamaksi tunniksi Teidän keskuuteenne. Ja kuitenkin on ihmiskunnan historiassa tuskin toista ajanjaksoa,johon 20 vuoden aikana sisältyy niin mahtavia, maailmaa tärisyttäviä ja kansojen kohtaloita muovailevia tapahtumia.

On tarkoituksen mukaista johdattaa taaksepäin silmäten suurin piirtein muistiin silloiset tapahtumat.

1914: Saksan valtakunta on perustuslaillinen, siis parlamenttaaris-demokraattinen monarkia. Lukuisista rikkoumista on juutalaisuus tunkeutunut valtioon ja poliittiseen elämään samoin kuin etenkin niin sanottuihin johtaviin seurapiireihin. Talouselämä joutui useilla aloilla sen yksinomaiseksi valtapiiriksi.

Silloisen Saksan valtakunnan poliittiset aikomukset tähtäsivät vain maailmanrauhan säilyttämiseen. Sen mukaisesti ei kansan vastustusvoimaa ollut käytetty mahdollisessa määrässä hyväksi henkilöllisesti enempää kuin aineellisestikaan. Jo se tosiasia, että silloisella Saksalla — vaikka sen alueella oli asukkaita 30 miljoonaa enemmän kuin Ranskassa — oli vahvuudeltaan jopa lukumääräisesti pienempi armeija, kumoaa parhaiten myöhemmin esitetyn väitteen, että tämä valtio olisi silloin uhannut rauhaa. Saksan saartamisella ei ollut mitään muita tarkoituksia kuin lukuisten englantilais-

ten vallan avoimesti lausuma, nimittäin: Saksan tuhoaminen, sen ollessa elimellisesti vahvin voima Euroopassa, liittoumasodalla aivan samalla tavalla kuin Englanti oli vuosisatoja varhemmin kukistanut pitkällisissä sodissa ensin Espanjan, sitten Hollannin ja lopuksi Ranskan. Pieni Brittein saari, joka oli lukemattomilla sodilla vähitellen pannut valtansa alle neljänneksen koko maapallon pinta-alasta, ei tästä huolimatta lakannut ensimmäisen maailmansodan alussa eikä sen aikana jankuttamasta noita vanhoja moralisoivia tyhjiä lauseparsiaan, jotka ovat seuranneet Englantia näihin asti sen kaikissa sodissa ja jotka kuuluvat: »Taistelu pienten kansojen vapauden puolesta!» »Taistelu maailman muodostamiseksi uudelleen oikeudenmukaisuuden hengessä!» »Taistelu demokratian puolesta!» »Taistelu kaikkien rotujen tasavertaisuuden puolesta!» Niitä on vielä monia muitakin yhtä kauniilta soivia korulauseita.

Vaikka maailman mahtava ylivoima oli silloin painamassa Saksan valtakuntaa, ei missään kohdassa kuitenkaan saavutettu ratkaisevia voittoja, joten lopullinen luhistuminen oli vähemmän miekan vaikutuksen ansiota kuin pikemminkin tulosta hajoittavasta propagandasta. Muuan amerikkalainen presidentti vilautteli silloiselle demokraattiselle Saksalle 14 kohdassa uuden maailmanjärjestyksen ihannekuvaa. Kansa oli poliittisesti liian vähän kouliutunutta voidakseen nähdä tämän sumun ja usvan lävitse. Ja ennen kaikkea: se ei ollut tarpeeksi ovela ottaessaan toden kannalta demokraattiset vakuutukset. Mutta valtion johdossa oli heikkoja raukkoja, jotka lähtivät näennäisesti helpommalle sovittelujen tielle sen sijaan, että olisivat taistelleet velvollisuutensa mukaisesti viimeiseen hengenvetoonsa asti. Heitä olivat tosin tällöin yllyttämässä puolueet ja johtajat, jotka eivät olleet vain henkisesti, vaan myöskin aineellisesti kokonaan ulkomaiden käytettävissä. Näin jouduttiin vuoden 1918 marraskuun 9:een, 10:nteen ja 11:nteen päivään.

Luottaen juhlallisesti annettuihin vakuutuksiin Saksan kansa oli laskenut aseensa, vieläpä muuttanut valtiomuotoaankin. Hallitsija itse jätti armeijan ja kan-

san ja lähti pois maasta. Luonteeltaan mitä suurinta rappeutumista osoittavassa vallankumouksessa joutuivat hukkaan enimmät todellisen valtiovallan perustukset ja niiden tilalle tuli enemmän tai vähemmän melkein anarkistisesti rappeutunut demokratia. Näin meidän vastustajaimme asettamia ehtoja ei ollut vain täytetty, vaan jopa suorastaan ylitettykin ne. Tuskin ainoassakaan maailman maassa juutalaisuus on voinut juhlia sellaisia loistavia voittoja kuin silloisessa marraskuun Saksassa.

Ja kuitenkin alkoi meidän kansallemme nyt mitä halpamaisimman kapitalistisen riiston ja kiristyksen, jatkuvan moraalisen ja poliittisen väkivallanteon aika. Päämääränä ei ollut vain meidän olemassaolomme pohjana olevan Saksan talouden hävittäminen, vaan itse kansanruumiin tuhoaminen. Näin lännen demokratiat suunnitelmallisesti kiduttivat kuoliaaksi demokraattisen Weimarin tasavallan.

Clemenceaun päätelmä, että Saksassa oli 20 miljoonaa ihmistä liikaa, oli aivan yhtä avomielisen häikäilemätön kuin nykyajan englantilaisten politikkojen uhkaus, että Intiassa liikkuu 100 tai 200 miljoonaa ihmistä liikaa. Tämän Clemenceaun vaatimuksen täyttyminen oli kouraan tuntuvan lähellä. Talouselämän rappeutumisen ja työttömyyden aiheuttama kansamme yleinen kurjistuminen vei syntyväisyyden jatkuvaan vähenemiseen ja tavallista suurempaan kuolleisuuteen sekä siten kansamme väkiluvun varmaan alenemiseen.

Tätä rappeutumista vastustamaan nousi eri tahoilla Saksaa yksinäisiä miehiä ja he koettivat samoin eri teitä käyttäen löytää keinoja ja mahdollisuuksia pelastukseen. Tuntemattomana ja nimettömänä minäkin sotilaana tein noina luhistumisen päivinä päätöksen nousta vastustamaan tällaista kehitystä, vaatimaan kansakuntaa korjaamaan sisäiset heikkoutensa ja keräämään kokoon kaikki olemassaolonsa puolustamiseen välttämättömät voimat.

Nousu rappeutumista vastaan.

Rohkeasti ja pelottomasti yksityisten ihmisten sydämestä ja sielusta kamppaillen onnistuttiin vähitellen saamaan satoja, sitten tuhansia ja lopulta kymmeniä tuhansia kannattajia. Nämä kaikki tunsivat olevansa velvollisia julistamaan kansan uutta yhteyttä, jonka oli saatava voimansa koko kansasta. Jakautuminen luokkiin ja puolueisiin hylättiin. Sen jälkeen kun kansainväliset juutalaiset olivat inflation avulla saattaneet Saksan talouselämän kokonaan epäjärjestykseen ja tuhonneet miljoonien olemassaolon, kasvoi käsitys kansakuntaa ahdistavien pulmien ratkaisuun saamisesta väistämättömäksi välttämättömyydeksi. Marraskuun 8 päivänä 1923 — silloinkin viime hetkessä — yritettiin tällaista askelta. Se epäonnistui. Kansallissosialistinen liike koki hirvittävimmän vastoinkäymisensä ja kärsi ensimmäiset menetyksensä taistellessaan uuden valtakunnan muodostamisen puolesta. Puolue kiellettiin ja hajoitettiin. Johtajat olivat joko kuolleina, haavoittuneina, pakolaisina ulkomailla taikka vankeina Saksan rangaistuslaitoksissa. Itse jouduin Landsbergiin.

Tästä marraskuun 8. päivästä on nyt kulunut 20 vuotta. Kun me tänään muistelemme sitä erityisen liikuttuneina, on tiedossamme selvänä kaksi asiaa: ensiksi: Kuinka ihmeellinen onkaan ollut liikkeemme tie! Minkälainen voima onkaan ollut kannattajaimme uskolla! Kuinka tämän fanatismin ja järkkymättömän kestävyyden onkaan onnistunut muutamassa vuodessa ei vain toipua liikettä kohdanneesta romahduksesta, vaan löytää siitä uusia voimia myöhempää nousua varten.

Sillä kuinka paljon onkaan Saksassa ollut ihmisiä, jotka erittäinkin vallan kansallissosialistisen liikkeen haltuun ottamisen jälkeen käyttäytyivät aivan kuin kansallissosialistisen puolueen, liikkeen ja sen edustaman maailmankatsomuksen voitto olisi ollut ilman muuta alusta alkaen itsestään selvä asia. Mikäli kysymyksessä oli tällaisten ihmisten ennakoiva aavistus, oli asianlaita joka tapauksessa päinvastainen. Sillä

juuri he uskoivat kaikkein vähimmän tällaiseen voittoon. Mutta mikäli he eivät alusta alkaen pitäneet liikettä ohimenevänä, mutta joka tapauksessa arvottomana ilmiönä, olivat he varsinkin vuoden 1923 marraskuun 9. päivän jälkeen vakuuttuneita siitä, että tälle nyttemmin — niin kuin he arvelivat — kuolleelle poliittiselle puolueelle taikka varsinkaan maailmankatsomukselle ei ole milloinkaan enää suotu uutta elpymistä. Niin, vieläpä vuoden 1923 marraskuussakin näissä piireissä joka tapauksessa oli voimakkaampana vakaumus meidän taistelumme toivottomuudesta kuin usko meidän voittoomme. Kun historian kirjoittajat joskus tulevina vuosisatoina, taistelevan ajan vaikuttamatta siihen puolesta tai vastaan, kriitillisesti tutkivat näitä kansallissosialismin uudestisyntymisen vuosia, silloin he eivät kai voi olla toteamatta, että tässä on ollut mitä ihmeellisin uskon saavuttama voitto asiallisesti mahdollisen kuviteltuja aineksia vastassa.

Puolue kansanyhteisön siemenkotana.

Mutta toinen tänään mielemme täyttävä ajatus voi olla vain tämä:

> **Mitä olisi nyt tullut Saksasta ja Euroopasta, ellei olisi ollut marraskuun 8. päivää 1923 eikä kansallissosialistinen ajatusmaailma olisi valloittanut Saksan valtakuntaa?**

Sillä vuonna 1933 tapahtunut vallan puolueen haltuun ottaminen on irroittamattomasti sidottu vuoden 1923 marraskuun 8. päivään. Tuona päivänä seulottiin nuoressa liikkeessä ensimmäinen kerta henget, heikot poistettiin, mutta jäljelle jäävät täytti entistäkin suurempi ja vahvistunut fanatismi. Tämän lisäksi koitti nyt aika, jolloin kansallissosialismin ajatukset voivat entistä helpommin valloittaa puolelleen ihmisiä. Puolueesta tuli

meidän ajatusmaailmamme toteuttamisen siemenkota. Sillä kauan ennen vuotta 1933 kansallissosialistisella valtiolla oli jo miljoonia kannattajia meidän puolueemme kansanyhteisössä. Mutta mitä olisi nyt tullut Euroopasta ja varsinkin meidän Saksan valtakunnastamme ja meidän rakkaasta kotimaastamme, jos olisi puuttunut uskoa, eikä yksityisillä kansalaisilla olisi ollut altista halua tehdä kaikkeaan liikkeen hyväksi, ja Saksa olisi jäänyt siksi, mikä se silloin oli? Weimarilaista alkuperää oleva demokraattinen voimaton valtioko? Tällaisten kysymysten tekeminen panee etenkin nykyään jokaisen ajattelevan kansalaisen suorastaan kauhistumaan. Sillä aivan kokonaan riippumatta siitä, miltä Saksa ehkä muuten näyttäisi: Itä-Euroopan sisäaasialais-bolshevistinen jättiläinen olisi saattanut varustelunsa loppuun eikä se olisi milloinkaan päästänyt näkyvistään tavoitteenaan olevaa Euroopan hävittämistä. Mutta Saksan valtakunta ja sen kokonaan riittämättömät 100.000 mieheen nousevat valtakunnan puolustusjoukot, joilla ei olisi ollut sisäistä poliittista ryhtiä eikä aineellisia aseita, olisi sotilaallisesti ollut tällaista maailmanvaltaa vastaan vain sellainen ilmiö, jonka vastustusvoima olisi kestänyt muutaman viikon.

Bolshevistisen jättiläisen rynnistys.

Mutta kuinka kestämätön olikaan sellainen ajatus, että Puolan ehkä annettaisiin olla Euroopan suojana bolshevistista Venäjää vastaan, sitä ei nyt enää tarvitse todistella. Mutta yhtä mieletön oli se laajalle levinnyt ajatus, että bolshevistista jättiläistä olisi voitu ehkä lepytellä luopumalla kerrassaan ajattelemasta voimatoimenpiteitä, ja että sen sijaan maailmanvalloitukseen tähtäävät suunnitelmat olisi saatu väistetyiksi Euroopan pysyessä rauhallisena ja riisuessa yhä enemmän aseitaan. Hyvät puoluetoverit! Minusta tämä tuntuu samalta kuin jos kanat ja hanhet antaisivat jonain päivänä ketuille juhlallisen ilmoituksen, että ne eivät aio enää

hyökätä kettujen kimppuun siinä toivossa, että ne voisivat siten tehdä ketuista kasvinsyöjiä.

Tämä bolshevistis-aasialainen jättiläinen rynnistää Eurooppaa vastaan niin kauan, kunnes se lopulta on itse muserrettu ja lyöty. Tai tahtooko joku ehkä väittää, että Suomi on uhannut maailman rauhaa? Mutta kuitenkin sen kimppuun hyökättiin, ja ilman Saksan asiaan puuttumista olisi sen olemassa olo jo vuonna 1941 joutunut uuden hirveän koettelemuksen alaiseksi. Tämän bolshevikkien uuden toiminnan tulokseen meidän ei tarvitse tuhlata ainoatakaan sanaa. Kukaan ei myöskään vakavissaan usko, että virolaiset, lättiläiset tai liettualaiset olisivat ehkä halunneet valloittaa Uralin.

Mutta yhtäkaikki Neuvostoliitto päätti karkoittaa nämä ihmiset heidän asumistaan maista ja kuljettaa heidät Siperiaan. Myöskään Romania ei varmaankaan aikonut ottaa haltuunsa Bakun öljylähteitä, mutta Venäjä pyrki lujasti päämäärään, jona ei ollut vain Tonavan suun, vaan myöskin Romanian öljykenttien ja sen lisäksi vielä koko Balkanin miehittäminen sekä sen käyttäminen ponnahduslautana jatkuvaa laajentautumista varten. Tätä yhä uudestaan jo pian 2.000 vuoden aikana Eurooppaa idästä uhannutta rynnistystä voi menestyksellisesti nousta vastustamaan vain yksi ainoa valtio ja se on Saksa. Ja kun tämä kamppailu on meidänkin kansallemme rajattoman raskas, todistaa se vain, että ilman Saksaa tai varsinkaan Saksaa vastaan ei mikään valtio ylipäätään kykenisi kestämään tällaista ahdinkoa. Että kaikki Euroopan yksityisten kansojen toiveet saada hyvän käyttäytymisen taikka moskovalaisten henkisen silittelyn avulla ehkä osakseen lempeyttä, ovat enintään lapsellista tyhmyyttä taikka kurjaa pelkuruutta, mutta että varsinkin usko, että Saksan sijasta ehkä jokin muu, ehkäpä suorastaan jokin Euroopan ulkopuolella oleva valta voisi ottaa haltuunsa Euroopan suojelemisen, se ei ole vain ajattelematonta, vaan paljastaa todellista moraalista heikkoutta. Varsinkin porvarillisten politikkojen täydellistä asioihin perehtymättömyyttä osoittaa se, että monessa maassa ollaan aivan kuin uskottaisiin, että juutalaisplutokraattinen Länsi voittaisi juutalais-

bolshevistisen Idän. Ei, päinvastoin on tapahtuva: Jonain päivänä juutalais-bolshevistinen Itä vapauttaa Lännen juutalaisuuden sen tehtävästä, ettei sen tarvitse enää kauemmin teeskennellä. Se voi sitten aivan avoimesti ilmoittaa tavoitteittensa lopullisen päämäärän.

Lännen juutalainen demokratia päättyy näet ennemmin tai myöhemmin bolshevismiin. Mutta samat yksinkertaiset ihmiset, jotka nyt luulevat löytäneensä Stalinista sen hengen, joka noutaa heille kastanjat tulesta, joutuvat kokemaan ehkä nopeammin kuin he kykenevät aavistamaankaan, että kutsutut hornan henget kuristavat heidät itsensä kuoliaaksi, vieläpä heidän omissa maissaan.

Hyvät puoluetoverit, yksi asia on varma:

> **Ilman vuoden 1923 marraskuun 8. päivää ei kansallissosialistinen liike nyt olisi tullut siksi, mitä se on. Ilman kansallissosialistista liikettä ei nyt olisi voimakasta Saksan valtakuntaa, eikä Euroopalla olisi ilman tätä Saksan valtakuntaa, joka epäilemättä on Euroopan sotilaallisesti voimakkain valtio, enää minkäänlaista tulevaisuutta.**

Että Englanti on nykyisessäkin sodassa liikkeelle panevana voimana, että sille yhdessä juutalaisten kanssa kuuluu sodan alkusyy, sen puhkeaminen ja johto, vastaa se vain ensimmäisen maailmansodan tapahtumain toistumista. Mutta että tällaiset mahtavat historialliset tapahtumat eivät vie kahta kertaa samaan tulokseen, sitä on silloin pidettävä varmana, kun silloisia voimia ei voida verrata nykyisiin. Että nykypäivän Saksa on toinen valtio kuin vuosien 1914—18 Saksa, se ei liene enää kenellekään salaisuus, aivan samoin kuin vuoden 1943 marraskuun 9. päiväkään ei ole samanlainen kuin marraskuun 9. päivä vuonna 1918.

Kamppailu, jossa me olemme olleet vuodesta 1939 lähtien, on liian mahtava ja ainutlaatuinen, jotta sitä voitaisiin mitata pienten valtioriitojen mittapuilla.

Taisteluasema sodan viidentenä vuotena.

Me taistelemme nyt viidettä vuotta tässä kaikkien aikojen suurimmassa sodassa. Kun se alkoi, oli vihollinen idässä vajaan 150 km:n päässä Berliinistä. Lännessä sen linnakkeet uhkasivat Reiniä, Saarin alue oli sen tykistön tulen ulottuvilla, Belgian ja Hollannin rajalla Englannin ja Ranskan sopimuksilla sidotut liittolaisaseenkantajat vaanivat tuskin 100 km:n päässä meidän suurimmista teollisuusalueistamme, kun taasen Norjan demokraattinen hallitus vahvisti sopimukset, joiden piti viedä se jonain päivänä meidän vihollistemme leiriin. Balkanilla olivat piilossa mitä pahinten yllätysten vaarat, Italian oli kuninkaan ja hänen ryhmäkuntansa kannan takia pakko pysytellä sotaa käymättömän asemassa ja niin Saksa oli jäänyt aivan yksikseen.

Ja nyt, hyvät puoluetoverit, on tämä kansallissosialistinen valtio mahtavilla, historiallisesti ainutlaatuisilla iskuilla pirstonut tämän saartorenkaan ja sotilaittensa sankariuden avulla työntänyt rintamat melkein 1.000 km:n päähän valtakunnan rajoilta. Meidän vastustajamme ovat käyneet vaatimattomiksi. Mitä he nyt sanovat voitoiksi, sellaisia he ovat aikaisemmin, kun ne olivat meidän saavuttamiamme, selittäneet kokonaan arvottomiksi sotatoimiksi. Yksin näiden, silloin arvottomien sotatoimien avulla on hankittu se mahtava taistelukenttä, jolla nykyinen kansojen kamppailu pääasiassa tapahtuu. Itä-Aasiassa olevan suuren liittolaisemme ohella ovat myöskin Euroopan kansat selvästi havainneet historiallisen tehtävän suuruuden ja tuoneet sen mukaan uhrinsa. Kun suurimman meidän kanssamme liittoutuneen Euroopan vallan uhraukset ovat lopulta käyneet enemmän tai vähemmän hyödyttömiksi, on se sen viheliäisen ryhmäkunnan suunnitelmallisen sabotaashin ansiota, joka ryhmäkunta vuosikausia kestäneen horjumisen jälkeen lopulta ponnistautui yhteen ainoaan tekoon, mikä tosin voi häpeämättömyytenä vaatia itselleen historiassa ainutlaatuisen mainetta.

Italian luhistuminen.

Minä olen onnellinen siitä, että meidän on onnistunut pelastaa tämän muuten niin mahtavan aikakauden mitä kurjinten olentojen käsistä ainakin se mies, joka on itse tehnyt kaikkensa ei vain kansansa kohottamiseksi suuruuteen, voimaan ja onneen, vaan antaakseen sen myöskin olla mukana historiallisessa välien selvittelyssä, joka lopulta on ratkaiseva mannermaan kohtalon ja sivistyksen.

Että Italian luhistuminen kaikkine seurauksineen ei voinut olla vaikuttamatta koko sotatapahtumien kulkuun, se on itsestään selvää. Tästä huolimatta ovat meidän vastustajaimme toiveet tässäkin kohden turhia. Ei olekaan tapahtunut sitä, mitä he olivat heti alusta lähtien toivoneet, eikä ole tapahtuva sitäkään, mitä he tulevaisuutta varten siitä odottavat. He olivat toivoneet, että Italiassa olevat saksalaiset divisioonat saataisiin yhdellä iskulla eristetyiksi ja tuhotuiksi, että saarilla olevat saksalaiset miehistöt siten menetettäisiin, että Balkan putoaisi kypsän hedelmän tavoin heidän syliinsä ja että he voisivat siten viedä sotatapahtumat yhdellä iskulla Saksan rajoille. Ryntäys Brenneriin on muodostunut etanan hyökkäykseksi kaukana Rooman eteläpuolella. Se on nyt vaativa veriveronsa, eikä vain meidän vihollistemme arvioinnin mukaan, vaan suurin piirtein meidän omia suunnitelmiamme vastaavasti. Jokainen uusi maihinnousu pakottaa ne sitomaan yhä enemmän laivatonnistoa. Se hajoittaa vihollistemme voimat ja tarjoaa meidän aseillemme uusia toiminnan mahdollisuuksia. Mutta minne hyvänsä tällainen maihinnousu tehdäänkin, se tapaa meidät valmiina, ja silloin saadaan kai sellainen kokemus, että — käyttääksemme nyt Churchillin sanoja — »maihinnousun suorittaminen Sisiliaan italialaisia vastaan on asia sinänsä ja toinen asia on sen suorittaminen saksalaisia vastaan Kanaalin rannoille,

Ranskaan, Tanskaan taikka Norjaan». Silloin myöskin nähdään, onko meidän pidättyväisyytemme monilla alueilla ollut heikkoutta, vaiko kylmää järkeä.

Taistelu idässä.

Taistelu idässä on raskain, mikä Saksan kansalla on milloinkaan ollut käytävänä. Mitä miehemme siellä kestävät, sitä ei yleensä voida verratakaan siihen, mitä meidän vastustajamme suorittavat. Mutta täälläkään ei viimeinen tavoite, jona on saksalaisten rintaman luhistumaan saattaminen, jää vain saavuttamatta, vaan, niin kuin aina on maailmanhistoriassa tapahtunut, viimeinen taistelu yksin tuo ratkaisun.

Mutta tämän taistelun saa viedä kirjoihinsa hyväkseen se kansa, joka suurimmalla kestävyydellä ja suurimmalla fanaattisuudella ottaa vaarin ratkaisevasta hetkestä.

Mitä minä näin ollen vaadin saksalaiselta sotilaalta, se on suunnatonta. Rintaman tehtävänä on, että se lopulta tekee näennäisesti mahdottoman mahdolliseksi, kotimaan tehtävänä on, että se tukee ja vahvistaa rintamaa sen taistelussa näennäisesti mahdotonta tai kestettäväksi mahdotonta vastaan, että se pääsee täyteen selvyyteen siitä, kuinka meidän koko kansamme, äideistä ja lapsista lähtien, ja meidän koko tulevaisuutemme kohtalo riippuu siitä, että viimeisetkin voimat ponnistamalla saadaan aikaan ratkaisu meidän hyväksemme. Että jokainen uhri, jonka me nyt annamme, ei ole minkäänlaisessa suhteessa niihin uhreihin, joita meiltä vaadittaisiin, ellemme voittaisi sotaa.

Että näin ollen ei voi yleensä olla minkäänlaista muuta ajatusta kuin sodan häikäilemätön käyminen ja voiton saavuttaminen sen järkkymättömänä päämääränä, aivan yhdentekevää minkälaisena asema

kulloinkin lienee, ja aivan yhdentekevää, missä meidän kulloinkin täytyy taistella.

Kun Italian kuninkaan, kruununprinssin ja hänen sotilaskoplansa petos kävi yhä ilmeisemmäksi, ei meidän asemamme ollut kaunis, vaan monen silmissä jopa epätoivoinen. Demokratiain molemmat diktaattorit toivoivat jo voivansa Washingtonissa yhdessä juhlia Saksan armeijain tuhoa ja minun ystäväni luovuttamista hauskana näytelmänä. Ja kuitenkin tuli melkein mahdottomalta näyttänyt muutamassa viikossa mahdolliseksi. Melkein väistämättömästä tuhoisasta onnettomuudesta kasvoi suorastaan yhtäkkiä sarja mitä maineikkaimpia tekoja, joista oli seurauksena meidän asemamme täydellinen entiselleen palauttaminen, vieläpä monessa suhteessa sen paraneminenkin. Kun tämä sota kerran on lopussa, silloin annetaan sen vuoksi suurempi kunnia meidän uskollemme ja meidän kestävyydellemme kuin ainutlaatuiselle toimintatarmolle ja samalla yksityisille sotatoimille.

Muuten jokainen saksalainen ajatelkoon, että tätä taistelua olisi jo alusta lähtien voitu käydä Saksan maaperällä ilman, että me olisimme edes hetkistäkään epäilleet, että sitä olisi tässäkin tapauksessa käyty äärimmäisen fanaattisesti. Kenellä on kannettavanaan kunniaseppeleitä niin paljon kuin Saksan puolustusvoimilla, hän saattaa monta kertaa hieman väsähtäneenä levähtää.

Vihollisen propaganda ei vie tuloksiin.

Mutta: kun hetki kutsuu, silloin jokaisen muskettisoturin täytyy lähteä rintamalle, jokaisen miehen ja jokaisen naisen kotona uudelleen katsoa taistelua silmästä silmään puolustaakseen sitä, mitä Kaitselmus on heille elämisen arvoista antanut.

Sitä vastaan täytyy myöskin kaiken meidän vihollistemme propagandan jäädä tehottomaksi. Niin kuin

maailmansodassakin he eivät niinkään paljon perusta toivoaan aseiden voittoon kuin tyhjien korupuheittensa, uhkaustensa ja hämäystemppujensa vaikutukseen. Ensin he luottivat uhkauksiinsa, että aika, nälkä, talvi jne. tekisivät tehtävänsä. Sitten, että pommitusterrori jo yksinään riittäisi pehmittämään Saksan kansan sisäisesti. Mutta kun Saksan kansa ensimmäisen maailmansodan aikana murtui sisäisesti melkein kokonaan ilman vihollisen aseiden vaikutusta, ei se nyt milloinkaan raskaintenkaan taakkojen alla menetä vastarintansa voimaa. Tässä on varsinkin kansallissosialistisella puolueella tehtävänä vaikuttaa johtajiensa, alijohtajiensa ja jäsentensä avulla yhä vieläkin enemmän esimerkiksi kelpaavalla tavalla. Taistelun kuormaa rintamalla aivan samoin kuin kotonakin täytyy puoluetoverien ensi sijassa kestää kaikkein esikuvallisimmin. He edustavat silloin, niin mies kuin nainenkin, taipumattoman vastarinnan ainesta. Heidän täytyy auttaa heikkoa, tukea rohkeutensa menettänyttä, mutta kutsua kelvotonta palaamaan järkiinsä ja — jos se on välttämätöntä — myöskin tuhota hänet. Sillä yhdestä asiasta ei saa olla minkäänlaista epäilystä: tämä sota on armoton. Meidän vastustajaimme tavoitteet ovat sen mukaisesti saatanalliset. Kun jokin englantilainen lehti kirjoittaa, että Saksan kansa on niin ja niin moneksi vuodeksi luovutettava venäläisen bolshevismin kynsiin, jotta tämä toteuttaisi sitä vastaan toimenpiteensä, taikka kun Englannin piispat rukoilevat, että bolshevismin onnistuisi joskus myöhemmin tuottaa Saksan kansalle suurta tuhoa taikka hävittää se kokonaan, silloin on vastauksena tällaiseen vain yhtä suuri fanatismi, joka pakottaa jokaisen yksityisen täyttämään velvollisuutensa. On annettu liian paljon uhreja, jotta kenelläkään olisi oikeutta jättäytyä vastaisuudessa näiden uhrausten ulkopuolelle.

Jokaisella meidän kelpo sotilaallamme, joka on taistellut jossain Venäjällä eikä enää palaa takaisin kotiin, on oikeus vaatia, että toiset ovat aivan yhtä urhoollisia kuin hän oli itsekin. Sillä hän ei ole kaatunut siksi, että toiset heittäisivät alttiiksi sen, minkä puolesta hän taisteli, vaan hän kaatui, jotta hänen uhrinsa ja kaikkien

tovereiden ja kaikkien rintamalla ja kotona olevien toverien uhrin avulla saataisiin pelastetuksi kotimaan tulevaisuus ja meidän kansamme tulevaisuus.

Hämäys ja propaganda.

Minä mainitsin jo meidän vastustajaimme uskovan, että he voivat nyt ensi sijassa pehmittää Saksan kansan hämäyksellä ja propagandalla, samalla kun he käyttäytyvät aivan kuin olisivat jo saavuttaneet voiton. Ellei asia olisi niin vakava, saattaisi monta kertaa nauraa tällaiselle menettelylle. Samalla hetkellä, jona he ajavat neuvonpidosta toiseen selvitelläkseen monia riitojaan ja löytääkseen mahdollisuuksia joihinkin yhteisiin yrityksiin, he käyttäytyvät aivan kuin he olisivat jo voittajia. He kutsuvat koolle toimikuntia pohtimaan »maailman muovailemista sodan jälkeen». Olisi paljon enemmän tarkoituksen mukaista, jos he puuhailisivat oman maailmansa muovailemisessa. He kutsuvat kokoon toimikuntia, joiden on pidettävä huolta siitä, että maailmalle toimitetaan sodan jälkeen elintarvikkeita. Olisi parempi, jos he nyt hankkisivat elintarvikkeita omille kansoilleen, joita miljoonamäärin parhaillaan uhkaa nälkäkuolema. Se on aitoa englantilais-juutalaista häpeämättömyyttä ja röyhkeyttä, kun he nykyään käyttäytyvät niin kuin he ylipäätään kykenisivät selvittämään maailman ongelmia, he, jotka eivät kuitenkaan ole pystyneet selvittämään omiakaan ongelmiaan ja jotka tarvitsivat sotaa välttääkseen vastuun, johon heidän omat kansansa olisivat heidät pakottaneet heidän sisäisen kykenemättömyytensä takia.

Sellaisessa maassa kuin esimerkiksi Amerikassa oli 13 miljoonaa työtöntä, ja maan johto, joka ei pystynyt selvittämään tätä ongelmaa, käyttäytyy nyt aivan kuin se kykenisi ratkaisemaan koko maailman työttömyyskysymykset. Kapitalistisen riiston he tietysti jälleen pystyvät saamaan aikaan. Mutta että niiden omat kansat joutuvat tällaisen riiston aikana perikatoon, se on toi-

nen asia, se kiinnostaa niiden mieltä tosin muutenkin vain vähän.

Heidän propagandansa toiminta kulkee samaa tietä, jonka me tunnemme maailmansodan ajoilta. He koettavat saada lähinnä paperitulvan avulla Saksan kansassa ja vieläkin enemmän meidän liittolaiskansojemme keskuudessa syntymään sellaista vaikutelmaa kuin he eivät olisi vain jo voittaneet sotaa, ja että tulevaisuus sellaisenaan jo on ratkaistu, vaan aivan kuin myöskin suuret joukot kansojen keskuudessa ikävöisivät tällaista kehitystä. Haluaisin tänään tältä paikalta antaa tällaisen vastauksen:

En tiedä, onko Saksan kansan keskuudessa sellaisia ihmisiä, jotka todella toivovat itselleen jotain liittoutuneiden voitosta. Ne voisivat olla sellaisia ihmisiä, jotka ajattelevat yksinomaan itseään. Rikoksellisia, jotka olisivat valmiit tekemään teloittajan töitä omaa kansaansa vastaan. Mutta jokainen muu, joka on kiinni kansassaan, tietää vallan hyvin, mitä meidän vastustajaimme voitto merkitsisi. Näin ollen Saksassa ei olekaan sellaisia kansankerroksia, jotka toivoisivat tällaista voittoa. On enintään yksityisiä rikoksellisia, jotka ehkä luulevat voivansa siten muodostaa oman kohtalonsa paremmaksi. Mutta siinä suhteessa ei tarvitse antautua minkäänlaiseen epäilykseen eikä harhaluuloihin: näistä tällaisista rikoksellisista me selviämme! Mitä tapahtui vuonna 1918, se ei toistu Saksassa toista kertaa.

Kuolema sabotoijille.

Sellaisena aikana, jolloin sadoilta tuhansilta uljailta sotilailta vaaditaan niin raskaita uhreja, sellaisena aikana me emme kammo saattaa järkiinsä ihmisiä, jotka eivät ole valmiita antamaan näitä uhreja. Kun rintamalla kaatuu kymmeniä tuhansia parhaita miehiä, meidän rakkaimpia tovereitamme, silloin me emme tosiaan-

kaan kammo jättää kotona ilman muuta kuoleman saaliiksi muutamaa sataa rikoksellista.

Maailmansodan aikana asiat epäilemättä olivat toisin. Maailmansodassa sotilaiden uhri oli itsestään selvä asia, mutta yhtä luonnollisesti olivat loukkaamattomia rikas, hyvin ansaitseva keinottelija, sodasta itselleen voittoja käärivä ja karkuri taikka lopuksi sellainen ihminen, joka hajoitti koko kansakuntaa ja joka siitä sai maksun ulkomailta. Nämä tällaiset ainekset olivat koskemattomia. Heitä säästettiin silloin, samaan aikaan kun kelpo sotilaiden täytyi antaa uhriksi henkensä.

Te vanhat soturit muistatte vielä, kuinka me maailmansodan aikana olimme tällaisista oloista kiihdyksissämme, kuinka me silloin sanoimme: »On sikamaista, että sellainen yleensä on mahdollista, että kelpo miehen täytyy kaatua rintamalla ja kotona veijarit harjoittavat koiruuksiaan». Tällaista sikamaisuutta oli silloin ja sitä on nytkin vielä yksityisiä tapauksia. Mutta heillä on vain yksi ainoa mahdollisuus, nimittäin että he eivät paljasta itseään, sillä jos me saamme kiinni yhdenkin, silloin hän menettää päänsä.

Ja tästä asiasta saadaan olla varmoja: minulle on paljon vaikeampaa antaa määräys pienen tehtävän suorittamisesta rintamalla tietäessäni, että siinä ehkä kaatuu satoja tai tuhansia miehiä, kuin allekirjoittaa tuomio, jonka nojalla teloitetaan pari tusinaa veijareita tai rikoksellisia taikka konnia. Tällaiset toiveet ovat siis turhia. Sitä paitsi nykyinen valtio on niin läpikotaisin järjestetty, että tällaiset ainekset eivät yleensä voi toimia, heillä ei ole minkäänlaisia edellytyksiä työlleen.

Vääriä toiveita pommitussodasta.

Toinen keino, johon meidän vastustajamme luottavat, on pommitussota. Mitä Saksan kotiseudulla tässä on kestettävänä, sen me kaikki tiedämme. Ja mitä minä tällöin tunnen, sen Te voitte kuvitella mielessänne. Kun

nykyinen sota alkoi, kääntyi Amerikan presidentti teeskennellen minunkin puoleeni pyytäen, että minä en kävisi pommitussotaa. Me emme ole sitä myöskään tehneet, mutta tämä pyyntö tehtiinkin vain siinä tarkoituksessa, että meidän vihollisemme saisivat aikaa valmistautua omasta puolestaan tähän sotaan ja päästää sen sitten soveliaalla hetkellä valloilleen.

Kaksi asiaa tahtoisin tämän johdosta sanoa: Mikä minua surettaa, se on yksinomaan uhrit kotiseudulla, varsinkin uhrit naisten ja lasten keskuudessa. Mikä tuottaa minulle tuskaa, se on se, että nämä ihmiset menettävät kaiken omaisuutensa. Sitä vastoin ovat meidän teollisuudellemme tuotetut vahingot verrattoman paljon vähäpätöisemmät. Ne eivät vähimmässäkään määrässä estä meidän varustustuotantomme jatkuvaa nousua. Ja siitä on oltava selvillä, että kaupunkimme me rakennamme uudestaan, kauniimmiksi kuin milloinkaan ennen, vieläpä mitä lyhimmässä ajassa.

Jos jollekin kansalle on mahdollista käydä taistelua kokonaista maailmaa vastaan, jos jollekin kansalle on mahdollista käyttää yhdessä vuodessa linnoitusten rakentamiseen 6 tai 8 taikka myös 10 miljoonaa kuutiometriä betonia, jos jollekin kansalle on mahdollista polkea ylös maasta tuhansia varustustehtaita, silloin on sellaiselle kansalle myöskin mahdollista kahden tai kolmen miljoonan asunnon valmistaminen.

Vajaassa kahdessa, kolmessa vuodessa sodan päättymisestä ovat asunnot täydellisinä jälleen paikoillaan, hajoittakootpa he niin paljon kuin tahtovat.

Amerikkalaiset ja englantilaiset suunnittelevat parhaillaan maailman jälleenrakentamista. Minä suunnittelen parhaillaan Saksan jälleenrakentamista.

Mutta yksi ero on olemassa: kun maailman jälleenrakentamista amerikkalaisten ja englantilaisten toimesta ei tapahdu, toteutetaan Saksan jälleenrakentaminen kansallissosialismin toimesta täsmälleen ja suunnitelman mukaisesti.

Silloin pannaan työhön meidän suuret järjestömme, alkaen Todtin järjestöstä aina valtakunnan työpalveluun asti, mukaan luettuna Saksan koko talous plus sotarikokselliset.

He suorittavat siellä ensimmäistä kertaa elämässään hyödyllistä työtä.

Tuleva kosto.

Tämä on ensimmäinen, mitä minun sen johdosta täytyy sanoa, ja toiseksi: Herrat voivat uskoa tai olla uskomatta, mutta koston hetki on koittava!

Vaikka me emme voikaan tällä hetkellä saavuttaa Amerikkaa, on meillä kuitenkin — Jumalalle kiitos — yksi valtio tarpeeksi lähellä. Ja siitä me pidämme kiinni.

Ja kolmanneksi tahtoisin vielä lisätä jotain: Meidän vastustajaimme ajatus, että he voisivat ilmasta käsin harjoittamallaan terrorilla vähentää saksalaisten sodankäyntitahdon voimaa, nojautuu pettävään päätelmään. Sellaisella, joka on kerran menettänyt tavaransa, voi näet olla vain yksi toivo: että sotaa ei milloinkaan hävitä, sillä vain voitollinen sota voi kerran jälleen auttaa häntä saamaan takaisin tavaransa.

Näin sadat tuhannet pois kodeistaan pommitetut ovat koston etujoukkoja.

Saksa ei milloinkaan antaudu.

Ja vielä jotain muutakin, jota vastustajamme eivät enää käytä yhtä usein kuin aikaisemmin, mutta kuitenkin yhä vielä: se on tunnussana, että aika tekee työtä heidän hyväkseen. Kun sota alkoi, silloin minä heti annoin Chamberlainin julistuksen johdosta, että sodan täytyisi kestää vähintään kolme vuotta — julistus, joka oli minusta ymmärrettävä englantilaisten kapitalistisen

ajattelun kannalta — sillä niin pitkä aika tarvitaan ainakin, jotta pääomansijoitukset voidaan poistaa kirjoista — heti valmistaa meidän puolellamme ohjelman viittä vuotta varten. Olen sen jälkeen antanut vielä jatkaa tätä ohjelmaa. Niin kuin me aikaisemmin työskentelimme suurin ajanjaksoin, samoin olemme tehneet nytkin. Tietystikään ei sodankäynti ole meistä mieluista. Sehän on itsestään ymmärrettävää. Sillä meillä on ollut rauhanohjelmia erotukseksi vastustajistamme, jotka eivät ylipäätään tietäneet, mitä heidän olisi rauhan aikana tehtävä. Minua surettaa kovasti, että minä en ole voinut jatkaa tätä työtä rauhan hyväksi enkä saada tänä aikana vielä enemmän hyödyllistä aikaan. Mutta sen jälkeen kun tämä ei nyt ole mahdollista, emme milloinkaan lopeta taistelua ennen aikojaan, vaan pidämme aikaa liittolaisenamme.

Tämä sota jatkukoon kuinka kauan hyvänsä, Saksa ei milloinkaan antaudu!

Me emme milloinkaan toista vuoden 1918 virhettä, nimittäin laske aseitamme neljännestä ennen kahtatoista. Siitä saadaan olla varmat:

Se, joka laskee aseensa kaikkein viimeiseksi, se on oleva Saksa, vieläpä se tekee sen viisi minuuttia yli kahdentoista!

He voivat toivoa saavansa meidät raskailla veriuhreilla pieneksi. Mutta tällä kerralla nämä veriuhrit annetaan niin, että jokaista saksalaista kohti tulee kaksi, kolme tai neljä meidän vastustajaimme antamaa veriuhria. Niin raskaita kuin nämä uhrit meille ovatkin, voivat ne kuitenkin olla meille vain entistäkin voimakkaampana velvoituksena. Milloinkaan ei enää ole käyvä niin, että me samoin kuin maailmansodassa — missä me olimme menettäneet kaksi miljoonaa miestä, ja lopulta tämä menetys oli kuitenkin tarkoitukseton — nyt uhraisimme tarkoituksettomasti ainoatakaan miestä. Tämän ymmärtää myöskin rintamalla oleva sotilas, kun hän raskaiden hetkien jälkeen pääsee pois kalustotaistelun pauhinasta ja saa mitä ankarimpien ponnistusten

jälkeen jälleen aikaa tointua, hän ymmärtää: ei saa olla turhaa se, mitä me täällä annamme uhreina, niistä täytyy koitua meidän kansallemme hyötyä, eikä vain meidän kansallemme, vaan lopuksi koko Euroopalle.

Ja sitten viimeksi vielä yksi asia: Minâ luen joka viikko vähintään kolme, neljä kertaa, että joko minun hermoni ovat pettäneet tai minä olen erottanut ystäväni Göringin ja että Göring on matkustanut Ruotsiin, sitten jälleen, että Göring on pannut minut viralta, sitten että puolustusvoimat ovat syrjäyttäneet puolueen, sitten että puolue on päin vastoin syrjäyttänyt puolustusvoimat — tässä tapauksessa ei sanota puolustusvoimat, vaan yhtäkkiä valtakunnan puolustusjoukot — ja sitten jälleen, että kenraalit ovat nousseet minua vastaan kapinaan, ja sitten, että minä olen vuorostani pidättänyt kenraalit ja teljennyt heidät tyrmään jne. Te saatte olla varmat tästä asiasta:

Kaikki on mahdollista, mutta se on kokonaan mahdotonta, että minä menettäisin hermoni.

Hyvät puoluetoverit! Kaksikymmentä vuotta taaksepäin me todella olimme tyhjän edessä. Neljä vuotta tein silloin palavin sydämin työtä ja minulla oli vain yksi ainoa ajatus: liikkeemme menestyminen isänmaan pelastamisen tähden. Yhdellä iskulla oli nyt kaikki tuhottu. — Niin, kolmen, neljän viikon aikana näytti siltä kuin minun todellakin täytyisi menettää hermoni. Niin, muuan halpamainen henkilö oli suostunut syyttämään minua siitä, että minä olisin rikkonut sanani. Mutta kun nämä vastustajat silloin luulivat voivansa raahata minut pikaoikeuteen murskatakseen minut sitten sen edessä, kun he tuomitsivat minut linnavankeuteen, silloin en menettänyt rohkeuttani enkä vaipunut epätoivoon, vaan noina kuukausina minä kirjoitin »Taisteluni» teoksen.

Olin liian perusteellisesti tutkinut historiaa, jotta en olisi tietänyt, että suuria voittoja ei ole milloinkaan taistellen saavutettu muuten kuin mitä raskaimpia vastoinkäymisiä kokien. Maailmanhistoriassa ei ole mitään

suuria sankareita, jotka eivät olisi pysyneet lujina kovimmissakin koettelemuksissa. Auringonpaistetta voi kestää jokainen, mutta kun ukkonen käy ja myrsky pauhaa, silloin vasta paljastuvat lujat luonteet ja silloin opitaan tuntemaan myöskin heikko raukka. Kun kerran joudutaan ahtaalle, silloin vasta nähdään, kuka todella on mies, joka ei menetä sellaisina hetkinä hermojaan, vaan pysyy itsepäisenä ja lujana eikä ajattele milloinkaan antautumista.

Lopuksi haluan sanoa jotain sellaisille ihmisille, jotka alituisesti puhuvat minulle uskonnosta: Minäkin olen uskonnollinen, vieläpä syvästi uskonnollinen, ja minä uskon, että Kaitselmus punnitsee ihmiset eikä määrää suurempiin tehtäviin sellaista, joka ei voi kestää Kaitselmuksen asettamaa koettelemusta, vaan murtuu siinä.

Vain vahva voittaa.

Luonnon säätämä välttämättömyys on, että valinnassa vain vahvimmat jäävät jäljelle. Saksan kansa, sellaisena kuin olen oppinut sen tuntemaan sen monenlaisissa esiintymismuodoissa, on Jumalalle kiitos vahvaa ja läpikotaisin tervettä. Uskokaa minua, jos minä olisin vuonna 1918 ollut demokraattisen puolueen jäsen, olisin minäkin ollut Saksan suhteen epätoivoinen. Niin minä olin kuitenkin Saksan puolustusvoimain jäsen, olin muskettisoturi miljoonien muiden joukossa, ja se antoi minulle uskoni.

Sitkeä taisteluni kansallissosialistisessa liikkeessä Saksan kansan ja sen syvien rivien, miljoonien työmiesten ja talonpoikain sielusta — tämä taistelu vasta oikein on tehnytkin minut vahvaksi. Sillä se antoi minun oppia tuntemaan kaikkein kallisarvoisimman, mitä on olemassa: syvien rivien, miljoonien toverien turmeltumattoman voiman, noiden kaikkien, joista vihdoin syntyi kansallissosialistinen valtioajatus. Sillä siitä kasvoi meidän kansanyhteisömme.

Me emme ole saaneet Kaitselmukselta osaksemme muuta kuin siunausta. Minkälaisia menestyksiä se on-

kaan antanut meille, minkälaisia suurenmoisia voittoja se onkaan antanut meidän saavuttaa, kuinka me olemmekaan muutamassa vuodessa kokonaan muuttaneet toiseksi maamme ja valtakuntamme melkein epätoivoisen aseman! Kuinka tämä Kaitselmus onkaan johtanut meidän armeijamme kauas valtakunnan rajojen ulkopuolelle! Kuinka se onkaan sallinut meidän selviytyä melkein toivottomistakin tilanteista, sellaisista kuin esimerkiksi Italian luhistumisen synnyttämästä! Ja sittenkö me tahtoisimme olla niin kehnoja ja kaikesta huolimatta menettää rohkeutemme ja toivomme!

Minä kumarrun kiitollisena Kaikkivaltiaan edessä sen vuoksi, että hän on näin meitä siunannut ja että hän ei ole lähettänyt meille raskaampia koettelemuksia, taistelua Saksan maakamaralla, vaan että hän antoi meidän kyetä siirtämään tämän taistelun ylivoimaista maailmaa vastaan kauas Saksan valtakunnan rajojen ulkopuolelle.

Minä olen ylpeä siitä, että olen tämän kansakunnan johtaja, ei vain onnellisina päivinä, vaan erittäinkin juuri vaikeina. Minä olen onnellinen siitä, että saatan sellaisina päivinä antaa itseltäni kansakunnalle voimaa ja luottamusta ja sanoa sille:

> **Saksan kansa, ole aivan rauhallinen, mitä tahansa tuleekin, siitä me selviydymme! Lopussa on voitto!**

Kun maailmansota oli päättynyt ja minä puhuin ensimmäistä kertaa Teille, hyvät toverit, silloin sanoin jokseenkin tähän tapaan: »Me emme saa ollenkaan riidellä kohtalon kanssa. Meitä on monena vuotena seurannut sellainen onni, jonka Jumala voi antaa vain valitulleen. Minkälaisia voittoja me olemmekaan saavuttaneet lännessä, idässä, etelässä, kaikkialla Euroopassa! Ja sitten meidän kansamme rupesi kiittämättömäksi. Tällaisista voitoista huolimatta se lopuksi menetti ryhtinsä, menetti uskonsa ja kävi heikoksi. Eikä se näin enää ansainnut Herran armoa.» Ja minä olen sanonut niin usein — Te muistatte sen kyllä —, että

Kaitselmus on kurittanut meitä, vieläpä kurittanut meitä täydellä syyllä. Se on antanut meille sen, mitä me olimme ansainneet.

Rohkeana koettelemuksissa.

Tänään on meidän lupauksenamme oleva, että sellainen ei enää milloinkaan toistu, että me emme rupea ylvästelemään suurimman onnen päivinä emmekä menetä milloinkaan rohkeuttamme, kun Kaitselmus kerran lähettää meille koettelemuksia. Sillä mitä se on muuta kuin koettelemusta, kun meidän sodan välttämättömyyksien pakosta kerran täytyy luovuttaa jossain joitakin satoja kilometrejä maata, kun me kuitenkin yhä vielä niin kaukana kotimaasta ollen kykenemme sitä puolustamaan.

Kiitos naisille.

Tässä on puolueen ja kansallissosialistisen johdon tehtävä: olla kansakunnan ensimmäisenä uskon kantajana. Se on Teidän tehtävänne, hyvät puoluetoverit, ja ennen kaikkea, -toverittaret.

Eräs amerikkalainen aikakauslehti kirjoitti äskettäin että pahinta kansallissosialismissa ovat naiset. Kansallissosialismi on epäilemättä tehnyt Saksan naisen hyväksi enemmän kuin muut kansat naistensa hyväksi. Se on kohottanut häntä yhteiskunnallisesti. Se on ryhtynyt kokoamaan heitä mahtaviksi järjestöiksi. Se on lähettänyt sivistyneitten säätyjen naisia tehtaisiin, jotta työntekijättäret saattoivat päästä lomalle jne., ja lehti sanoo lopuksi, että sitä eivät demokratiat pysty jäljittelemään. Ja koska ne eivät voi sitä jäljitellä, täytyy niiden sen takia tulevaisuudessa hävittää sukupuuttoon kansallissosialistiset naiset. Sillä nämä ovat fanaattisia ja opetettaviksi mahdottomia.

Tämä on myös oikein! Minä tiedän, että minulla on kaikkina näinä vuosina ollut juuri kansan naisten joukossa fanaattisimmat kannattajani. Ja tulevaisuudessa vasta oikein näin täytyykin olla! Naisten täytyy yhdessä miesten kanssa antaa liikkeelle raskainakin aikoina lujuutta.

Kun tulee pommihyökkäyksiä, on se ensi sijassa puolue, joka pitää huolta siitä, että järjestystä pidetään yllä ja että tehdään kaikki, mitä ylipäätään voidaan tehdä. Voitteko yleensä kuvitella, hyvät puoluetoverit ja -toverittaret, että me olisimme maailmansodan aikana voineet kärsiä ja kestää kuukauttakaan sitä, mitä me olemme nyt kestäneet jo vuosia? Voitteko kuvitella sitä mielessänne? Se on meidän kansamme saaman miehekkään kasvatuksen ansiota, se on kansallissosialistisen uskon ansiota!

Ei ole olemassa muuta kuin voitto.

Niin kauan kuin meillä riittää voimia, ei meidän tarvitse olla vain epäilemättä, vaan voimme päin vastoin ylpeän luottavaisina katsoa tulevaisuuteen.

Olen tullut tänne vain muutamaksi tunniksi puhuakseni Teille, vanhat kannattajani, ja lähden jo huomenna jälleen takaisin sekä vien mukanani kauniin muiston vanhoista asetovereistani ja vanhasta taistelujemme ajasta.

Teidänkin on lähdettävä täältä mukananne se fanaattinen luottamus ja fanaattinen usko, että ei voi ensinkään olla olemassakaan muuta kuin meidän voittomme! Sen puolesta me taistelemme, sen puolesta sangen monta on kaatunut, sen puolesta vielä toiset antavat saman uhrin. Sen puolesta elävät sukupolvet, eivätkä vain nyt, vaan myöskin tulevaisuudessa. Se veri, jonka me nyt vuodatamme, korvataan kerran runsaasti kansallemme. Se voi antaa

miljoonille ihmisille jälleen heidän elämänsä uusissa kodeissa.

Näin me muistamme kaikkia vanhoja tovereitamme, jotka ovat kansallissosialismin sotureina kulkeneet edellä sitä tietä, joka voi olla vain meidän isänmaamme suuruuden, meidän Saksan kansamme suuruuden tie.

Eläköön meidän kansallissosialistinen puolueemme, meidän Saksan valtakuntamme!